Harlan Coben

Dermesztő csend

KELLY

A kiadás alapja
Harlan Coben: *Promise me*
Published by Dutton, Penguin group

Fordította
ILLÉS RÓBERT

Kiadványmenedzser
KELLY KATA

Szerkesztette
SZÉKELY REGINA

Borító
PICASSO STÚDIÓ

ISBN 978-963-9667-37-2

Minden jog fenntartva!

©Harlan Coben
© Hungarian translation Illés Róbert
© Hungarian edition Kelly Kft.

Kiadja a Kelly Kft.
Tel: 06 30 9481080
Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 280373
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Charlotte-nak, Bennek, Willnek és Eve-nek.
Számomra ti négyen jelentitek a világot.

Első fejezet

Az eltűnt lány – kitartóan ismétlődő felhívások a hírekben, és közben mindig azt a fájdalmasan hétköznapi iskolai tablóképet mutatják, a szokásos szivárványszínű háttérrel: a haj túl sima, a mosoly túl magabiztos; aztán az aggódó szülők a ház előtti gyepen, körülöttük mikrofonok, Anya némán küszködik a könnyeivel, Apa remegő ajkakkal olvassa fel a nyilatkozatot – az a lány, az az *eltűnt* lány éppen most sétált el Edna Skylar mellett.

Edna lába földbe gyökerezett.

Stanley, a férje csak két lépés után vette észre, hogy a felesége már nincs az oldalán. Megfordult.

– Edna?

A Huszonegyedik utca és a Nyolcadik sugárút sarkán álltak New Yorkban. Az utakon lassan csordogált a szombat délelőtti forgalom. Gyalogosból azonban sok volt. Az eltűnt lány a külváros felé tartott.

– Most meg mi van? – sóhajtotta Stanley életuntan.

– Cssss.

Ednának gondolkodnia kellett. Az a tablókép a lányról a szivárványszínű háttérrel… Behunyta a szemét. Fel kellett idéznie a képet. Össze kellett vetnie azzal, amit látott.

A fényképen hosszú, barna haja volt. A nő, aki az imént elsétált mellette – igen, nő, nem lány, mert akit látott, az idősebbnek tűnt, bár lehet, hogy a kép is régi volt – rövid, hullámos, vörös hajat viselt. A fényképen látott lány nem hordott szemüveget. Azon, aki most észak felé tartott a Nyolcadik sugárúton, divatos, sötét keretes szemüveg volt. Az öltözködése és a sminkje is – jobb szó híján – felnőttesebbnek tűnt.

Edna számára az arcok tanulmányozása több volt egyszerű

hobbinál. Hatvanhárom évesen korosztálya azon ritka orvosnői közé tartozott, akiknek a genetika volt a szakterülete. Az arcok – ez volt az élete. Agyának egy része állandóan dolgozott, még az irodától távol is. Nem tehetett róla, de Dr. Edna Skylar állandóan tanulmányozta az arcokat. A családja és a barátai már hozzászoktak vizsla tekintetéhez, de az idegenek és az új ismerősök zavarba jöttek tőle.

Most is ezt csinálta. Az utcán csatangolva figyelmen kívül hagyta a látnivalókat, a hangokat, és belefeledkezett kedvenc szórakozásába: a járókelők arcának tanulmányozásába. Nem embereket látott, hanem arccsontokat, állkapcsokat, szemtávolságokat, fülmagasságokat és szemüregeket. Ezért történhetett, hogy az új hajszín, a megváltozott stílus, a divatos szemüveg és a felnőttes smink ellenére Edna felismerte az eltűnt lányt.

– Egy férfival volt.

– Micsoda?

Edna észre sem vette, hogy hangosan beszél.

– A lány.

Stanley összeráncolta a homlokát.

– Edna, miről beszélsz?

Az a kép. Az a fájdalmasan hétköznapi tablókép. Milliószor láttuk már. Megpillantjuk egy évkönyvben, és megrohannak az érzelmek. Egyetlen villanásban látjuk a múltját és a jövőjét. Érezzük az ifjúság hatalmát és az öregedés fájdalmát. Látjuk a benne rejlő lehetőségeket. Érezzük a nosztalgia nyilallását. Látjuk, ahogy elszáguldanak az évek, egyetem, házasság, gyerekek, miegymás.

De ha ugyanaz a fénykép az esti hírekben tűnik fel, az olyan, mintha hirtelen szíven szúrnának. Nézzük az arcát, tétova mosolyát, sima haját, keskeny vállát, és közben elképzelhetetlen szörnyűségek jutnak az eszünkbe.

Mennyi idő is telt el azóta, hogy Katie – így hívták, Katie – eltűnt?

Edna megpróbált visszaemlékezni. Talán egy hónap. Esetleg

hat hét. Az esetet csak helyi érdeklődés kísérte, és az sem sokáig. Némelyek úgy vélték, hogy megszökött. Katie Rochester néhány nappal az eltűnése előtt töltötte be a tizennyolcadik évét – ezzel felnőtté vált, és ez jócskán csökkentette az ügy érdekességét. Talán problémák voltak otthon, különösen a szigorú, bár remegő ajkú apával.

Persze az is lehet, hogy Edna tévedett. Talán mégsem őt látta.

De ezt csak egy módon deríthette ki.

– Gyerünk – szólt oda Stanley-nek.

– Mi?! Hová megyünk?

Nem volt idő arra, hogy válaszoljon. A lány már legalább egy sarokkal előttük járt. Stanley majd követi. Stanley Rickenback, Edna második férje szülész-nőgyógyász. Az első házassága olyan volt, mint egy forgószél, a férje hatalmas termetű, nagyon jóképű, nagyon szenvedélyes – és oltári nagy seggfej volt Valószínűleg remek ötletnek tartotta – majd' negyven évvel ezelőtt –, hogy orvost vegyen feleségül. A dolgok azonban nem úgy alakultak, ahogy az Első Férj szerette volna. Arra számított, hogy Edna majd kilép a doktor szerepből, ha anya lesz. Nem ez történt, hanem épp az ellenkezője. Az igazság az – és ez nem kerülte el a gyerekei figyelmét sem hogy Edna jobban szerette a munkáját, mint az anyaságot.

Edna sietve tört utat magának a járókelők között. Lelépett az úttestre, és szorosan a járdaszegély mellett maradva, felgyorsított. Stanley igyekezett lépést tartani vele.

– Edna?

– Csak gyere utánam!

A férje utolérte.

– Mi a fenét csinálunk?

Edna tekintete a vörös hajat kereste.

Megvan. Ott balra.

Meg kellett néznie közelebbről. Edna futásnak eredt. Egy hatvanas, jól öltözött nő, amint az utcán sprintel, a világ leg-

több helyén feltűnő jelenség lett volna, ez azonban Manhattan volt. Pillantásra is alig méltatták.

Sikerült elé kerülnie. Igyekezett, hogy ne legyen túl feltűnő, beállt két magasabb férfi mögé, majd a megfelelő pillanatban sarkon fordult. A lány pontosan felé tartott. Egy pillanatra találkozott a tekintetük, és Edna tudta.

Ő volt az.

Katie Rochester volt az egy sötét hajú, harminc év körüli férfival. Kéz a kézben mentek. Katie nem látszott rémültnek. Sőt Edna úgy látta, már ha ezt egy pillantásból meg lehet ítélni, hogy nagyon is elégedettnek tűnt. Ez persze nem jelentett semmit. Elizabeth Smart, az a fiatal lány, akit Utahban raboltak el, többször is járt emberek között elrablójával, és soha nem próbált jelezni másoknak. Lehet, hogy itt is valami hasonlóról volt szó.

Edna azonban nem érte be ennyivel.

A vörös hajú, fiatal nő odasúgott valamit a sötéthajú férfinak. Felgyorsították a lépteiket. Edna látta, hogy elfordulnak balra, és lefelé tartanak az aluljáróba, a metró felé. Stanley most érte utol. Mondani akart valamit, de amikor meglátta felesége arckifejezését, inkább csendben maradt.

– Gyerünk – mondta Edna.

Az eltűnt lány és a sötét hajú férfi már túljutott a jegyellenőrző automatán. Edna utánuk indult.

– A francba!

– Mi van?

– Nincs MetroCardom.

– Nekem van – mondta Stanley.

– Add ide! Igyekezz már!

Stanley kihalászta a kártyát a tárcájából, és átnyújtotta Ednának. A nő rápillantott, bedugta az automatába, majd visszaadta. Nem várta meg, hogy a férje is átjusson. A pár jobb felé tűnt el, ő is abba az irányba indult. Hallotta a közeledő szerelvény robaját, ezért meggyorsította a lépteit.

A metró csikorgó fékekkel állt meg. Az ajtók kinyíltak. Edna szíve egyre vadabbul vert. Jobbra-balra kapkodta a fejét, a vörös hajat kereste.

Sehol semmi.

Hol lehet?

– Edna? – Stanley volt az.

Edna nem válaszolt. Katie Rochesternek nyoma sem volt. És még ha meg is pillantotta volna, akkor is mi van? Ugyan mit tudna tenni? Felugrik a metróra, és követi? Hová? Minek? Követi hazáig, aztán felhívja a rendőrséget…?

Valaki megérintette a vállát.

Edna megpördült. Az eltűnt lány volt.

Később sokat tűnődött azon, vajon mit látott az arcán. Könyörgést? Kétségbeesést? Nyugalmat? Örömöt? Eltökéltséget? Igen, ezt mind.

Egy pillanatig csak álltak, és nézték egymást. A nyomakodó tömeg, a hangosbemondó kivehetetlen szavai, a szörnyű huzat – mindez eltűnt, nem maradt más, csak ők ketten.

– Kérem – mondta az eltűnt lány suttogva. – Senkinek ne mondja el, hogy látott!

A lány fellépett a metróra. Edna érezte, hogy jeges borzongás járja át. Az ajtó becsukódott. Edna csinálni akart valamit, bármit, de képtelen volt megmozdulni. A tekintete a lányra szegeződött.

– Kérem – olvasta le a lány szájáról az üvegen keresztül.

Aztán a szerelvény eltűnt a sötétben.

Második fejezet

Két tizenéves lány volt Myron házának alagsori szobájában.
Így kezdődött. Később, visszatekintve a sok fájdalomra és szenvedésre, Myron gondolataiban ehhez a pillanathoz kapcsolódtak az első mi-lett-volna-ha kezdetű kérdések. Mi lett volna, ha nem megy le jégért? Mi lett volna, ha egy perccel előbb vagy utóbb nyitja ki annak a szobának az ajtaját? Mi lett volna, ha a két tinédzser – egyébként is: mit csináltak egyedül abban az alagsori szobában? – suttogva beszél, és ő nem hallja meg őket?

Mi lett volna, ha nem üti bele az orrát más dolgába?

A lépcső tetejéről Myron hallotta, hogy a lányok nevetnek. Megállt. Először be akarta csukni az ajtót, és hagyni őket, hadd beszélgessenek. A partin még csak fogyóban volt a jég, nem fogyott el teljesen. Később is visszajöhet.

De mielőtt sarkon fordulhatott volna, az egyik lány megszólalt:

– Szóval te Randyvel mentél?

Mire a másik:

– Uramisten, teljesen kész voltunk.

– A sörtől?

– A sörtől meg a fűtől.

– Hogy jutottál haza?

– Randy hazavitt.

Myronnak földbe gyökerezett a lába.

– De hát azt mondtad…

– Csss.

Aztán:

– Hahó! Van ott valaki?

Lebukott.

Myron fütyörészve indult lefelé a lépcsőn. Mr. Közömbös. A két lány Myron egykori szobájában ült. Az alagsori szobát 1975-ben alakították ki, és ez meg is látszott rajta. Myron apja, aki mostanában épp Boca Raton közelében lakott az anyjával, nagy rajongója volt a kétoldalas ragasztócsíkoknak. Az ily módon felerősített lambéria körülbelül annyira látszott modernnek, mint egy szalagos magnó, és kezdte megadni magát. Néhány helyen már látni engedte a málló betonfalat. A hasonló technikával rögzített járólapok is megvetemedtek. Ha rálépett az ember, olyan hangot adott, mint egy rovar recsegő-ropogó kitinpáncélja.

A két lány – az egyiket Myron születésétől fogva ismerte, a másikkal alig néhány órája találkozott először – tágra nyílt szemmel bámult rá. Egy pillanatig senki nem szólalt meg. Myron feléjük intett.

– Hello, lányok.

Myron Bolitar mindig is büszke volt szellemes nyitómondataira.

Mindkét lány végzős középiskolás volt, és mindketten csinosak a maguk szeleburdi módján. Azt, aki Myron régi ágyának sarkán ült – vele ma találkozott először – Erinnek hívták. Myron két hónappal ezelőtt kezdett randizni Erin anyjával, egy Ali Wilder nevű özveggyel, aki szabadúszó újságíróként dolgozott különböző magazinoknak. Ez a parti itt, Myron házában – abban a házban, amelyet felnőve már a sajátjának nevezhetett – valamiféle bejelentése volt annak, hogy Myron és Ali egy pár.

A másik lány, Aimee Biel, Myron mozdulatát és hanghordozását utánozta.

– Hello, Myron.

Ismét csend.

Aimee Bielt egynapos újszülöttként látta először. Aimee szülei, Claire és Erik kétsaroknyira laktak tőle. Myron egy iskolába járt Claire-rel, a Heritage Middle Schoolba, amely alig

félmérföldnyire volt a háztól. Myron Aimee-re nézett. Egy pillanatra úgy érezte, huszonöt évet repült vissza az időben. Aimee borzasztóan hasonlított az anyjára. Ugyanaz a ravasz, nemtörődöm mosoly. Mintha belépett volna egy időgépbe.

– Csak egy kis jégért jöttem – mondta Myron, és hüvelykujjával a fagyasztó felé bökött.

– Király – felelte Aimee.

– Vagy inkább királynő. Jégkirálynő – kontrázott Myron.

Felnevetett. Senki nem csatlakozott hozzá.

Myron, arcán az idétlen vigyorral, Erinre nézett. A lány elfordította a fejét. Egész nap ilyen volt. Udvarias és tartózkodó.

– Kérdezhetek valamit? – szólalt meg Aimee.

– Rajta.

Aimee széttárta a karját.

– Tényleg ebben a szobában nőttél fel?

– Ahogy mondod.

A két lány összenézett. Aimee kuncogni kezdett. Aztán Erin is.

– Mi az? – kérdezte Myron.

– Ez a szoba… úgy értem, annyira béna.

Ezt már Erin sem hagyhatta szó nélkül.

– Még ahhoz is retró, hogy retró legyen.

– Ezt hogy hívod? – kérdezte Aimee, és maga alá mutatott.

– Babzsák fotel – felelte Myron.

A két lány tovább kuncogott.

– És miért fekete ennek a lámpának az izzója?

– Hogy felragyogjanak a poszterek.

Nevetés.

– Hé, középiskolás voltam – mondta Myron, mintha ez bármit is megmagyarázna.

– Lányokat is hoztál ide? – kérdezte Aimee.

Myron a szívére tette a kezét.

– Egy igazi úriember soha nem mondja el, ha hódít.

Majd:

– Igen.

– Hányat?

– Hány mit?

– Hány lányt hoztál le ide?

– Óh. Hát, úgy nagyjából – Myron felnézett, és a mutatóujjával rajzolni kezdett a levegőbe – kerekítve… Azt mondanám, hogy nyolc- és kilencszázezer között.

Erre kitört a lányokból a nevetés.

– Anya azt mondja, nagyon aranyos voltál.

– Voltam? – rezegtette meg Myron a szempilláit.

A lányok most már fuldokoltak a röhögéstől. Myron megrázta a fejét, és motyogott valamit az idősek iránti tiszteletről. Mikor lecsendesedtek, Aimee szólalt meg ismét:

– Kérdezhetek még valamit?

– Rajta.

– Mármint komolyan.

– Ne kímélj!

– Azok a képek odafent. A lépcső mellett.

Myron bólintott Nagyon is jól tudta, hová akar kilyukadni.

– Rajta voltál a *Sports Illustrated* címlapján.

– Igen.

– Anya és apa azt mondják, te voltál a legjobb kosaras az egész országban.

– Anya és apa túloznak – mondta Myron.

A lányok csak bámultak rá. Eltelt öt másodperc. Aztán még öt.

– Belement valami a fogadba? – kérdezte Myron.

– És az igaz, hogy a Lakers draftolt?

– A Celtics – javította ki.

– Bocs, a Celtics – mondta Aimee, de a tekintetét nem vette le róla. – Aztán megsérült a térded, igaz?

– Igaz.

– És a pályafutásodnak vége lett. Csak ilyen egyszerűen.

– Gyakorlatilag igen.

– És az… és az milyen érzés volt?

– Mikor megsérült a térdem?

– Szupersztárnak lenni, aztán *bumm*, és soha többé nem játszhatsz.

A válaszára vártak. Myron megpróbálkozott valami mély értelművel.

– Kurva szar volt – mondta.

Ez tetszett nekik.

Aimee megrázta a fejét.

– Ennél rosszabbat el sem tudok képzelni.

Myron Erinre nézett. Erin lesütötte a szemét. A szobára csend borult. Myron várt. A lány végre felpillantott. Rémültnek látszott, kicsinek és fiatalnak. Myron szerette volna megölelni, de tudta, hogy ennél nagyobb hibát el sem követhetne.

– Nem – mondta Myron halkan, nem engedve el Erin tekintetét. – Ennél rengeteg rosszabb dolog létezik.

Egy hang odafentről.

– Myron?

– Megyek.

Majdnem el is indult. A következő mi-lett-volna-ha. De a szavak, amelyeket a lépcső tetején állva kihallgatott – *Randy hazavitt* – ott zakatoltak a fejében. *A sörtől meg a fűtől.* Ezt tényleg nem hagyhatta szó nélkül.

– Hadd meséljek el egy történetet – vágott bele. Aztán elhallgatott. Amit el akart mondani, az egy középiskolás korában történt eset volt. Házibuli volt Barry Brenner házában. Ezt akarta elmesélni nekik. Végzős gimis volt – pont, mint ők. Óriási ivászat volt. A csapata, a Livingston Lancers épp akkor nyerte meg az állami bajnokságot, köszönhetően Myron Bolitar negyvenhárom pontjának. Mindenki részeg volt. Emlékezett Debbie Frankelre, arra a briliáns, szikrázóan okos lányra, aki mindig ellentmondott a tanároknak, aki minden vitában benne volt, és aki mindig a másik oldalt képviselte, és ők imádták érte. Éjfélkor Debbie odament hozzá, hogy elköszönjön tőle. A

szemüvege lecsúszott az orra hegyére. Erre emlékezett a legélesebben – a szemüvegére, ahogy le volt csúszva. Myron látta, hogy Debbie teljesen elázott. Csakúgy, mint az a másik két lány, aki beszállt mellé az autóba.

Ki lehet találni, mi lett a történet vége. Túl gyorsan vették be a South Orange Avenue végén a kanyart. Debbie meghalt az ütközésben. Az összegyűrt autó maradványai hat évig álltak elrettentő példaként a középiskola udvarán. Myron eltűnődött, most vajon hol lehet. Mit csináltak végül a ronccsal?

– Milyen történetet? – kérdezte Aimee.

De Myron nem beszélt nekik Debbie Frankelről. Erin és Aimee biztosan hallották már ugyanennek a sztorinak ilyen vagy olyan verzióit. Tudta, hogy nem működne. Valami mással kellett próbálkoznia.

– Azt akarom, hogy ígérjetek meg nekem valamit – mondta Myron.

Erin és Aimee meglepetten néztek rá.

Előhúzta a tárcáját, és kivett belőle két névjegykártyát. Kihúzta az íróasztal fiókját, és talált benne egy működő tollat.

– Itt van az összes telefonszámom – otthoni, munkahelyi, mobil, a New York-i lakásomé.

Myron ráírta a hiányzó számokat a kártyákra, és mindkettőjüknek átnyújtott egyet. Szó nélkül elvették.

– Figyeljetek rám, oké? Ha bármikor bajba kerültök. Ha túl részegek vagytok, vagy a barátaitok túl részegek, vagy belőttétek magatokat, vagy bármi más, nem érdekel. Ígérjétek meg! Ígérjétek meg, hogy felhívtok! Bárhol vagytok, elmegyek értetek. Nem teszek fel kérdéseket. Nem mondom el a szüleiteknek. Ez az én ígéretem. Elviszlek, ahová csak akarjátok. Nem számít, hány óra van. Nem számít, milyen messze vagytok. Nem számít, mennyire vagytok elázva. A hét minden napján, a nap huszonnégy órájában. Hívjatok, és én ott leszek.

A lányok némán ültek.

Myron közelebb lépett hozzájuk. Igyekezett, hogy ne tűnjön

könyörgőnek a hangja.

– Csak kérlek… kérlek, soha ne üljetek be olyan mellé, aki ivott!

A két lány szótlanul bámult rá.

– Ígérjétek meg – mondta.

És egy pillanattal később – a végső mi-lett-volna-ha – a lányok szót fogadtak.

Harmadik fejezet

Két órával később Bielék – Aimee családja – voltak az elsők, akik elmentek.

Myron kikísérte őket az ajtóig. Claire a füléhez hajolt.

– Hallottam, hogy a lányok lent voltak a régi szobádban.

– Ja.

Claire kajánul elmosolyodott.

– Elmondtad nekik, hogy…?

– Uramisten, dehogy!

Claire megrázta a fejét.

– Milyen prűd vagy!

Ő és Claire jó barátok voltak már középiskolás korukban is. Myron imádta Claire szabadszelleműségét. Úgy viselkedett, mint egy srác. Ha elment bulizni, megpróbált felszedni valakit, és mivel gyönyörű lány volt, általában sikerrel is járt. Kedvelte az izomagyúakat. Lefeküdt velük egyszer vagy kétszer, aztán dobta őket.

Claire most ügyvéd volt. Myronnal egyszer voltak együtt abban az ominózus alagsori szobában, végzős gimnazistaként. Myron nagyon aggódott, hogy elrontják vele a barátságukat, de másnap nem érezte úgy, hogy valamit elveszített volna, nem változott meg tőle a viszonyuk, nem ültek le „megbeszélni a történteket”.

De ráadás sem volt.

Claire és a férje, Erik, „k-val”, az egyetemen találkoztak. Erik magas, vékony férfi volt. Ritkán mosolygott, és szinte soha nem nevetett. Nyakkendője mindig kifogástalanul megkötve. Myron sosem gondolta volna, hogy Claire végül egy ilyen fickó mellett fog kikötni, de a dolog működni látszott. Lehet, hogy az ellentétek tényleg vonzzák egymást.

Erik keményen megszorította a kezét, és a szemébe nézett.

– Vasárnap látjuk egymást?

Vasárnap délelőttönként össze szoktak verődni néhányan egy kis kosarazásra, de Myron hónapok óta nem volt.

– Ezen a héten nem megyek – mondta.

Erik olyan arckifejezéssel bólintott, mintha Myron valami nagyon mély értelmű megjegyzést tett volna. Aimee kacagva köszönt el tőle.

– Jó volt veled dumálni, Myron.

– Veled is, Aimee.

Myron igyekezett azt mondani a tekintetével, hogy „Ne feledd, mit ígértél". Nem tudta, hogy sikerült-e, de Aimee alig láthatóan biccentett, mielőtt elindult a kocsi felé.

Claire megpuszilta, és ismét a fülébe súgott valamit.

– Boldognak látszol.

– Az is vagyok – felelte Myron.

Claire elmosolyodott.

– Ali nagyszerű nő, ugye?

– Az bizony.

– Én pedig egy született kerítőnő, igaz?

– Mintha most léptél volna ki a *Hegedűs a háztetőn*ből – mondta Myron.

– Nem szeretem dicsérni magam, de akkor is én vagyok a legjobb. De ne izgulj, elbírom az ezzel járó terhet.

– Még mindig a kerítésről beszélünk?

– Tudom, hogy a másikban is én vagyok a legjobb.

– Aha – felelte Myron szellemesen.

Claire viccesen belebokszolt a karjába, aztán megfordult, és elindult a családja után. Myron egy ideig nézte, ahogy távolodik, majd megrázta a fejét, és elmosolyodott. Bizonyos értelemben az ember mindig tizenhét éves marad, és arra vár, hogy elkezdődjön az élete.

Tíz perccel később Ali Wilder, Myron újdonsült szívszerelme szólt a gyerekeinek, hogy indulnak. Myron kikísérte őket a

kocsihoz. A kilencéves Jack egy olyan Celtics mezben feszített, amelyen Myron egykori száma volt. Ez a legújabb divat. Kezdetben a régen volt nagy játékosok meze volt a menő. Most már létezett egy honlap, amely olyan játékosok mezét árulta, akik nagy ígéretek voltak, de valamiért sosem lett belőlük senki.

Mint Myron.

Jack, aki mindössze kilencéves volt, nem értette még a dolog iróniáját.

Mikor odaértek a kocsihoz, Jack megölelte Myront. Myron egy pillanatra elbizonytalanodott, de aztán ő is átölelte a kisfiút. Erin két lépés távolságból figyelte őket. Biccentett Myronnak, majd becsusszant a hátsó ülésre. Jack követte nővérét. Ali és Myron úgy bazsalyogtak egymásra, mint két szerelmes tinédzser.

– Jól éreztem magam – mondta Ali.

Myron még mindig vigyorgott. Ali ránézett gyönyörű zöldesbarna szemével. Vörösesszőke haja volt, és az arcán még mindig látszottak a gyermekkori szeplők nyomai. Széles arcát majdnem körbeérte a mosolya.

– Mi az? – kérdezte.

– Gyönyörű vagy.

– Te meg nagydumás.

– Nem akarok hencegni, de igen. Az vagyok.

Ali a ház felé pillantott. Win – teljes nevén III. Windsor Horne Lockwood – karba tett kézzel állt az ajtófélfának támaszkodva.

– A barátod, Win – mondta. – Kedves fickó.

– Nem az.

– Tudom, csak rájöttem, hogy ő a legjobb barátod, és gondoltam, illene valami jót mondanom róla.

– Win nehéz eset.

– Jóképű fickó.

– Tudja magáról.

– De nem az esetem. Túl csinos. Túlságosan gazdag-srác kinézete van.

– És te a kemény macsókat szereted – mondta Myron. – Értem.

Ali felnevetett.

– Miért bámul rám így?

– Kíváncsi vagy a véleményemre? Szerintem a seggedet stíröli.

– Jó tudni, hogy valakit érdekel.

Myron megköszörülte a torkát.

– Akkor a vacsora áll még holnap estére?

– Hát persze.

– Hétkor beugrom érted.

Ali a mellkasára tette a kezét. Myron úgy érezte, mintha áramütés érte volna. Ali lábujjhegyre állt – Myron százkilencvenhárom centiméter magas volt – és megcsókolta.

– Főzök neked.

– Igazán?

– Otthon maradunk.

– Nagyszerű. Szóval ez olyan családi program lesz? Ismerkedés a gyerekekkel?

– A gyerekek a nővéremnél töltik az éjszakát.

– Oh – mondta Myron.

Ali sokat ígérően ránézett, majd beült a kormány mögé.

– Oh – ismételte Myron.

Ali megrezegtette a szempilláit.

– És még azt mondod, nem akarsz felvágni azzal, hogy nagydumás vagy.

Myron arcáról még akkor sem tűnt el az idétlen vigyor, mikor az autó már eltűnt a távolban. Megfordult, és visszasétált a házba. Win nem mozdult. Sok változás történt Myron életében – szülei délre költözése, Esperanza gyereke, az ügynökség, Big Cyndi – de Win állandó maradt. A hirtelenszőke haj néhol már szürkült a halántékán, de Win még mindig úgy festett, mint egy

angol lord. A nemes arcél, a tökéletes orr, a hibátlan választék a hajában – kiváltságok, fehér cipők és golfütők szagától bűzlött.

– Hat egész nyolc – mondta Win. – Jóindulattal hét.

– Tessék?

Win felemelte a kezét, és Myron felé intett.

– A te Ms. Wildered. Hetes, ha jó kedvemben vagyok.

– Hohó, ez már valami. Mármint tőled.

Visszamentek a házba, és leültek a dolgozószobában. Win keresztbe tette a lábát a maga tökéletesen kifinomult, előkelő módján. Arcán állandóan dölyfös kifejezés ült. Elkényeztetettnek és puhának látszott – legalábbis az arca. A teste azonban másról mesélt. Szálkás izmai olyanok voltak, mint az acélsodrony.

Win egymáshoz érintette az ujjbegyeit, sátrat formázva így a két kezével. Illett hozzá a mozdulat.

– Feltehetek egy kérdést?

– Nem.

– Miért vagy vele?

– Viccelsz, ugye?

– Nem. Tudni akarom, mit látsz Ms. Ali Wilderben.

Myron megrázta a fejét.

– Tudtam, hogy hiba volt meghívnom téged.

– Késő bánat. De ha már itt vagyok, engedd meg, hogy kifejtsem az elméletemet.

– Kérlek, ne.

– A Duke-on ott volt a gyönyörűséges Emily Downing. Aztán a következő tíz évben az érzéki Jessica Culver, majd egy rövid affér Brenda Slaughterrel, a legutóbbi időkben pedig Terese Collins.

– És?

Win szétnyitotta a sátrat, majd ismét összecsukta.

– Mi a közös ezekben a nőkben, egykori szerelmeidben?

– Halljuk – mondta Myron.

– Egy szóval: lélegzetelállítóak.

– Ez egy szó?

– Elképesztően dögös pipik – folytatta Win sznob hanghordozással. – Mindegyikük. Tízes skálán Emilynek kilencest adnék. És az lenne a legalacsonyabb. Jessica olyan tizenegyes, hogy a szemem kifolyt, ha ránéztem. Terese Collins és Brenda Slaughter, mindketten közelítettek a tízhez.

– És a te szakvéleményed szerint…

– Egy hetes azt jelenti, hogy nagylelkű vagy – fejezte be helyette Win.

Myron megrázta a fejét.

– Úgyhogy, könyörgöm, mondd el, mi a nagy attrakció – kérlelte Win.

– Komolyan kérdezed?

– A lehető legkomolyabban.

– Akkor lássuk a legújabb híreket. Először is, bár ez nem annyira lényeges, de nem értek egyet az általad megítélt pontszámokkal.

– Valóban? Akkor te hányast adnál Ms. Wildernek?

– Ebbe nem megyek bele. De annyit azért megjegyeznék, hogy Ali az a fajta nő, akiről először csak azt gondolod, hogy elég csinos, de aztán, ahogy jobban megismered…

– Piha.

– Piha?

– Önigazolás.

– Akkor hadd lepjelek meg egy újabb hírszelettel. Nem minden a külső.

– Piha.

– Ismét ez a *piha?*

Win újra összeillesztette az ujjbegyeit.

– Játsszuk azt, hogy mondok egy szót, te pedig rávágod, ami először eszedbe jut.

Myron lehunyta a szemét.

– Nem értem, miért próbálok érzelmi ügyeket megvitatni

veled. Olyan, mintha egy sükettel akarnék Mozartról vitatkozni.

– Rendkívül szellemes. Itt az első szó. Valójában két szó. Csak mondd ki, ami először eszedbe jut! Ali Wilder.

– Melegség – mondta Myron.

– Hazudsz.

– Oké, azt hiszem, eleget beszélgettünk.

– Myron?

– Mi van?

– Mikor próbáltál utoljára megmenteni valakit?

A szokásos arcok villantak fel Myron agyában. Próbált nem gondolni rájuk.

– Myron?

– Ne kezdd el megint! – kérte Myron halk hangon. – Megtanultam a leckét.

– Biztos?

Alire gondolt, csodálatos mosolyára és a nyíltságra az arcán. Majd Aimee és Erin jutott eszébe, meg az ígéret, amelyet kikényszerített belőlük odalent az alagsorban.

– Alit nem kell megmenteni, Myron.

– Azt hiszed, hogy erről van szó?

– Ha kimondom a nevét, mi az első dolog, ami az eszedbe jut?

– Melegség – mondta ismét Myron.

Ezúttal azonban ő is tudta, hogy hazudik.

Hat év.

Ennyi idő telt el azóta, hogy Myron utoljára játszott szuperhőst. Hat éve nem húzott be senkinek. Nem hordott, és nem sütött el fegyvert. Nem fenyegették meg, és ő sem fenyegetett meg senkit. Nem akasztotta össze a bajuszt szteroidokkal felpumpált izompacsirtákkal. Nem hívta Wint, a legveszélyesebb embert, akit ismert, hogy húzza ki a bajból. Az elmúlt hat évben egyetlen ügyfelét sem ölték meg – ami igazán szép dolog. Egyet sem

lőttek meg vagy tartóztattak le eltekintve attól a Las Vegas-i esettől azzal a prostituálttal, de Myron váltig állította, hogy az meg volt rendezve. Egyetlen barátja vagy szerette sem tűnt el.

Megtanulta a leckét.

Ne üsd bele az orrod abba, ami nem rád tartozik! Nem vagy Batman, és Win sem Robin pszichopata verziója! Igen, Myron persze megmentette néhány ártatlan embernek az életét azokban a kvázi heroikus időkben, köztük például a saját fiáét is. Jeremy, a fia, tizenkilenc éves volt – Myron alig bírta elhinni – és hivatásos katonaként szolgált valami közelebbről meg nem határozott helyen, a Közel-Keleten.

De Myron okozott bajt is. Elég volt csak Duane-re, Christian-re, Gregre, Lindára és Jackre gondolnia… De aki a legtöbbször eszébe jutott, az Brenda volt. Még mindig túl gyakran kereste fel a sírját. Lehet, hogy egyébként is meghalt volna, most már sosem fog kiderülni. Talán nem ő tehetett róla.

A győzelmek hajlamosak lekopni az emberről. A vereségek – a halottak – azonban ott maradnak velünk, megérintik a vállunkat, lelassítják a lépteinket, kísértenek álmunkban.

Így vagy úgy, Myron leszámolt a hőskomplexussal. Hat éve az élete ugyanolyan volt, mint bárki másé – csendes, normális, átlagos, már-már unalmas.

Myron elöblítette az edényeket. Az egyik lakhelye Livingstonban volt, itt, New Jersey-ben, ugyanabban a városban – sőt ugyanabban a házban ahol felnőtt. Szülei, az imádott Ellen és Alan Bolitar, visszatértek a gyökereikhez, öt éve leköltöztek Dél-Floridába, őseik lakhelyére. Myron részben befektetésként, részben pedig azért vette meg a házat, hogy szüleinek legyen hová visszatérniük a melegebb hónapokban. Myron nagyjából ideje egyharmadát töltötte itt, a kertvárosban, nagyobbrészt a híres Dakota házban lakott Winnel, a Central Park Westen, New Yorkban.

A másnap esti randevúra gondolt Alivel. Win idióta volt, ez nem vitás, de a kérdései, szokás szerint bogarat ültettek a fülé-

be. Felejtsük el a külsőt! Ez teljes nonszensz. És hagyjuk a hőskomplexust is! Nem erről volt szó. Valami azonban mégis visszatartotta, és annak kétségkívül köze volt Ali tragédiájához. Akárhogy is igyekezett, nem tudta kiverni a fejéből.

Ami a hősiességet illeti: az ígéret, amelyet kisajtolt Aimeeből és Erinből, más lapra tartozott. Nem számít, ki vagy – a kamaszévek mindenki számára kemények. A középiskola egy háborús övezet. Myron népszerű volt. Válogatott kosárlabdázó, az egyik legjobb az országban, igazi nyertes. Ha van valaki, akinek könnyedén kellett volna vennie a középiskolás éveit, az Myron Bolitar. De még neki is pokoli nehéz volt. Végül senki nem ússza meg sértetlenül.

Valahogy túl kell élni a kamaszkort. Ennyi az egész. Csak túl kell jutni rajta.

Talán inkább ezt kellett volna mondania a lányoknak.

Negyedik fejezet

Másnap reggel Myron dolgozni indult.
Az irodája a Lock-Horne Building tizenkettedik emeletén volt a Park Avenue és az Ötvenkettedik utca kereszteződésénél Manhattanben. Kinyílt a lift ajtaja, és Myron egy nagy táblával találta magát szemben – új fejlesztés – amelyen a következő állt:

MB REPS

valami furcsa betűtípussal. Az új logó Esperanza ötlete volt. M, mint Myron. B, mint Bolitar. Reps, mint reprezentáció, vagyis képviselet. A nevet Myron maga találta ki. Amikor ezt elmesélte valahol, általában tartott egy kis hatásszünetet, hogy hallgatóságának legyen ideje megtapsolni.

Eredetileg, amikor még csak sportolók képviseletével foglalkoztak, a cég neve MB SportsReps volt, nem MB Reps. De az elmúlt öt év során bővült a paletta, és most már színészek, írók és különböző celebritások is ott voltak az ügyfeleik között. Ergo logikus volt megrövidíteni a nevet. Megszabadulni a feleslegtől, nem nagy ügy. Így lett belőle MB Reps.

Myron gyereksírást hallott. Esperanza már bent van. Benézett az irodába.

Esperanza épp szoptatott. Myron azonnal elfordult.

– Uh, majd később visszajövök.

– Ne légy seggfej – mondta Esperanza. – Sosem láttál még női mellet?

– Hát, egy ideje már nem.

– És főleg nem ilyet, mi? Ülj le!

Kezdetben az MB SportsReps Myron szuperügynökből és

Esperanza recepciós/titkárnő/kisegítőből állt. Esperanza évekig dolgozott szexi, profi pankrátorként Little Pocahontas néven. Minden vasárnap délelőtt, a New York-i Channel 11 műsorán ringbe szállt, és bemutatott néhány cölöpverőt az antilopbőr bikinijében. Partnerével, Big Chief Mamával, akit a hétköznapi életben Big Cyndinek hívtak, elnyerték a MOP, a Mesés és Okos Pankrátorhölgyek nemzetközi övét. A szervezet eredetileg a Szépséges és Okos Pankrátorhölgyek nevet akarta felvenni, de problémásnak találták az ebből származó betűszót.

Esperanza jelenleg az MB Reps alelnöke volt, de valójában már egyedül vitte a sportolók ügyeit.

– Bocs, nem tudtam elmenni a színt valló bulira – mondta Esperanza.

– Ez nem színt valló buli volt.

– Akármi is volt, Hector megfázott.

– Most már jobban van?

– Igen.

– Amúgy mi újság?

– Michael Discepolo. El kell intéznünk a szerződését.

– A Giants továbbra is szórakozik vele?

– Igen.

– Akkor szabadügynök lesz – mondta Myron. – Valószínűleg ez a legjobb megoldás, tekintve, hogy milyen formában játszik.

– A baj csak az, hogy Discepolo alapvetően lojális figura. Inkább aláírna.

Esperanza elvette Hectort a melléről, és áttette a másikra. Myron próbálta nem túl gyorsan elkapni a tekintetét. Sosem tudta, hogyan kell viselkedni egy szoptató nő jelenlétében. Felnőtt akart lenni, de mit is jelent az ebben a helyzetben? Nem bámulni, de nem is nézni félre? Mi vajon az arany középút?

– Van más újságom is – mondta Esperanza.

– Oh?

– Tom és én összeházasodunk.

Myron nem szólt semmit. Furcsa nyilallást érzett.

– Nos?

– Gratulálok.

– Ez minden?

– Meg vagyok lepve, ennyi. De tényleg, ez nagyszerű. És mikor lesz a nagy nap?

– Szombathoz három hétre. Hadd kérdezzek valamit. Ha hozzámegyek a gyerekem apjához, akkor még mindig megesett nő vagyok?

– Nem hinném.

– A fenébe, szeretek megesett nő lenni.

– Ha jobban belegondolok, akkor is lesz egy házasságon kívül született gyereked.

– Igaz. Jár a pont.

Myron ránézett.

– Mi a baj?

– Te és a házasság – rázta meg a fejét.

– Sosem bírtam az elkötelezettséget, mi?

– Úgy váltogattad a partnereidet, mint más a zoknit.

Esperanza elmosolyodott.

– Igaz.

– Még olyanra sem emlékszem, hogy ugyanannál a nemnél megmaradtál volna egy hónapig.

– A biszexualitás csodája – mondta Esperanza. – De Tommal más a helyzet.

– Miért is?

– Szeretem.

Myron erre nem tudott mit mondani.

– Nem hiszed, hogy képes leszek rá, ugye? Legalább nekem valld be!

– Soha nem mondtam semmi ilyesmit.

– Tudod egyáltalán, mit jelent az, hogy biszexuális?

– Persze – felelte Myron. – Sokat randiztam biszexuális nőkkel – ha szóba hoztam a szexet, kinyújtották a nyelvüket, és

azt mondták: bi-bi-bííí.

Esperanza csak nézett rá.

– Jól van, rossz vicc volt. Csak úgy eszembe jutott… – vonta meg a vállát Myron.

– Szeretem a férfiakat és a nőket is. De ha elkötelezem magam, azt egy ember mellett teszem, nem pedig egy nem mellett. Világos?

– Teljesen.

– Jól van. Most mondd el, mi a baj veled meg ezzel az Ali Wilderrel.

– Nincsen semmi baj.

– Win azt mondta, hogy még nem történt köztetek semmi.

– Ezt Win mondta?

– Igen.

– Mikor?

– Ma reggel.

– Win csak úgy bejött, és ezt mondta?

– Először megjegyezte, hogy mennyire megnőtt a mellem a szülés óta, azután igen, azt mondta, hogy majd két hónapja randizol ezzel a nővel, és még mindig nem csináltátok azt.

– Miből gondolja?

– Testbeszéd.

– Ezt ő mondta?

– Win nagyon jó testbeszédben.

Myron megrázta a fejét.

– Szóval igaza van?

– Ma este Alinél vacsorázom. A gyerekek a nővérénél lesznek.

– Ezt ő találta ki, mi?

– Igen.

– És eddig még nem…?

Továbbra is Hectort szoptatva, Esperanza igyekezett egyértelművé tenni, mire is gondol.

– Nem, eddig még nem.

– Hihetetlen.

– Várok a jelre.

– Mint mondjuk egy égő csipkebokor? Meghívott a házába, és azt mondta, a gyerekek máshol töltik az éjszakát.

– Tudom.

– Ez az egész világon azt jelenti, hogy Tépd Le a Bugyim.

Myron nem felelt.

– Myron?

– Igen.

– Ez a nő özvegy – nem nyomorék. Valószínűleg meg van rémülve.

– Ezért nem akarok ajtóstul rontani a házba.

– Nagyon kedves tőled, de óriási állatság. Ezzel nem segítesz rajta.

– Szóval azt javaslod…?

– Hogy tépd le a bugyiját, igen.

Ötödik fejezet

Myron este 7-kor érkezett meg Alihez.

Wilderék Kasseltonban laktak, alig negyedórányira Livingstontól. Myron végigcsinált egy különös rituálét, mielőtt elindult volna. Kell kölni vagy nem? Erre egyszerű volt a válasz: nem. Hosszú alsónadrág vagy boxer? Végül egy hibridet választott, amely egyszerre volt combig érő alsó és feszes boxer. Abból is egy szürkét. Rozsdabarna Banana Republic pulóver, alatta pedig egy fekete póló. A farmer Gap volt. Negyvennégyes lábára egy Tod's féle papucscipőt húzott. Ha akart volna, akkor sem lehetett volna amerikaibb.

Ali nyitott ajtót. Alakját kiemelte a háta mögül kiszűrődő halvány fény. Fekete, elöl kivágott ruhát viselt. A haját feltűzte. Myron ezt imádta. A legtöbb férfi azt szereti, ha egy nő haja ki van bontva. Myron ellenben mindig is azt favorizálta, ha a haj nem lóg az arcba.

Egy pillanatig csak állt némán, majd azt mondta:

– Whoa!

– Mintha azt mondtad volna, hogy nagydumás vagy.

– Igyekszem titokban tartani.

– De miért?

– Ha kinyitom a dumaládát – mondta Myron –, az összes nő vetkőzni kezd 300 mérföldes körzetben. Nem szabad visszaélnem a hatalmammal.

– Ó, micsoda egy mázlista vagyok! Na, gyere be!

Myron eddig még nem jutott túl az előszobán. Ali a konyha felé tartott. Myron követte, de ahogy körülnézett, a gyomra görcsbe rándult. A falakon mindenfelé családi fényképek. Gyorsan megnézte őket közelebbről. Legalább négy különböző képen látta meg Kevin arcát. Myron nem akart túl feltűnően

bámulni, de az egyik fényképről egyszerűen képtelen volt levenni a tekintetét. Erin az apjával horgászott. A lány mosolya szívszorítóan önfeledt volt. Myron megpróbálta ráképzelni ugyanezt a mosolyt az alagsori szobában látott lány arcára, de nem ment.

Alire nézett. A nő arca egy pillanatra elkomorodott.

Myron beleszagolt a levegőbe.

– Mit főzöl?

– Kijevi csirkemellet.

– Csodás illata van.

– Nem bánod, ha előbb beszélgetünk?

– Dehogy.

Beléptek a nappaliba. Myron próbálta kiverni a fejéből Kevint, de ahogy körülnézett, újabb fényképet pillantott meg. Egy bekeretezett esküvői fotót. Ali haja túl hosszú volt rajta, de lehet, hogy akkor az volt a divat. Myron most csinosabbnak látta. Vannak nők, akik a korral egyre szebbek lesznek. Mellette egy másik kép, amelyen öt férfi állt fekete szmokingban, csokornyakkendővel. A násznagyok. Ali követte a tekintetét. Odalépett, és felemelte a csoportképet.

– Ez Kevin bátyja – mutatott rá jobbról a második férfira.

Myron bólintott.

– A többiek Kevin munkatársai a Carson Wilkie-nél. A legjobb barátai voltak.

– Ők is… – kezdte Myron.

– Ők is meghaltak – mondta Ali. – Család, gyerekek mindenhol.

A csontváz egyszer csak előbújt a szekrényből, és most ott állt közöttük, hol egyikükre, hol másikukra nézve.

– Nem kell erről beszélned – mondta Myron.

– De igen, Myron, kell.

Leültek.

– Mikor Claire összehozott minket – fogott bele Ali –, azt mondtam, neked kell szóba hoznod szeptember 11-ét. Mondta,

ugye?

– Igen.

– De te mégsem hoztad szóba.

Myron kinyitotta a száját, majd becsukta. Nekifutott még egyszer.

– Mégis, hogyan kellett volna csinálnom? Hello, hogy ityeg? Hallom, te is szeptember 11-ei özvegy vagy. Kínai vagy olasz kaja?

– Nem is rossz – bólintott Ali.

A sarokban állt egy nagy, díszes ingaóra, és épp ezt a pillanatot választotta, hogy elkezdje a maga harangjátékát. Myron eltűnődött, Ali vajon honnan szerezte, és a többi dolgot a házban honnan szerezte, és Kevin vajon figyeli-e most őket, ahogy itt ülnek a házban, az ő házában.

– Kevin és én középiskolás korunk óta jártunk együtt. Érettségi után úgy döntöttünk, hogy máshová jelentkezünk. Én az NYU-ra mentem, ő a Whartonra. Ez olyan felnőttes dolog volt. De amikor hálaadásra mindketten hazaérkeztünk, és megláttuk egymást…

Megvonta a vállát.

– Soha nem voltam más férfival. Soha. Én akartam így. Nem tudom, jól tettük-e vagy sem. Különös, nem? Azt hiszem, mi voltunk egymás tanítómesterei.

Myron szótlanul ült. Ali csak néhány centiméterre volt tőle. Myron nem tudta, mit tegyen – erről szólt az élete. A kezét Ali keze mellé tette. A nő érte nyúlt, és megszorította.

– Nem tudom, mikor éreztem először úgy, hogy készen állok a randizásra. Tovább tartott, mint a többi özvegynek. Tudod, összejárunk, beszélünk róla – mármint a többi özveggyel. Sokat beszélgetünk. De egy nap azt mondtam magamnak, oké, talán eljött az ideje. Mondtam Claire-nek. És ő téged javasolt. Tudod, mi volt az első gondolatom?

Myron megrázta a fejét.

– Hogy nem vagyunk egy kaliber, de jó móka lesz. Azt gon-

doltam – tudom, hogy ez hülyén fog hangzani, de ne feledd, hogy nem ismertelek szóval azt gondoltam, hogy kezdetnek jó lesz.

– Kezdetnek?

– Tudod, hogy mit akarok mondani. Profi sportoló voltál. Valószínűleg volt egy csomó nőd. Azt gondoltam, szórakozunk egy jót. Élvezzük a szexet. Aztán majd találok valami kedves fickót. Érted, mire gondolok?

– Azt hiszem, igen – mondta Myron. – Szóval csak a testemet akartad.

– Igen, mondhatni.

– Szépen vagyunk.

– Ne vedd sértésnek – mosolyodott el Ali.

– Ugyan miért venném – mondta. – Te, cafka.

Ali felnevetett. Gyönyörű nevetése volt.

– És miért nem sikerült megvalósítani a tervei? – kérdezte Myron.

– Nem olyan vagy, mint amilyenre számítottam.

– Ez jó vagy rossz?

– Nem tudom. Együtt jártál Jessica Culverrel. Olvastam a *People* magazinban.

– Igen, ez igaz.

– Komoly volt?

– Igen.

– Nagyszerű író.

Myron bólintott.

– És bombanő.

– Te vagy a bombanő.

– Nem annyira, mint ő.

Myron szívesen vitába szállt volna vele, de nem akart túl atyáskodó lenni.

– Amikor felhívtál, azt gondoltam, hogy valami, nem is tudom, valami másra vágysz.

– Másra? – kérdezte Myron értetlenül.

– Szeptember 11-ei özvegynek lenni valami furcsa hírnevet jelent – felelte Ali.

Ezt tudta Myron is. Eszébe jutott Win kérdése, hogy mi az első dolog, ami eszébe jut, ha meghallja a nevét.

– Szóval azt gondoltam – ismétlem, nem ismertelek, csak annyit tudtam, hogy profi sportoló voltál, és szupermodell külsejű nőkkel randiztál –, szóval azt gondoltam, hogy én csak érdekes skalp leszek a gyűjteményedben.

– Azért mert szeptember 11-ei özvegy vagy?

– Igen.

– Ez elég betegesen hangzik.

– Nem, egyáltalán nem.

– Hogyhogy?

– Ahogy mondom. Jár ezzel valami furcsa hírnév. Olyan emberek, akik korábban a köszönésemet sem akarták fogadni, hirtelen találkozni akartak velem. És ez még mindig tart Kábé egy hónapja elkezdtem teniszezni ezen az új helyen, a Racket Clubban. Az egyik nő – az a fajta gazdag sznob, aki néhány éve még kihívta volna a rendőrséget, ha rálépek a háza előtti fűre – odajön hozzám azzal a jaj-te-szegény arccal.

– Jaj-te-szegény arc?

– Így hívom. Jaj-te-szegény arc. Így néz ki.

Ali bemutatta. Lebiggyesztette az ajkát, összeráncolta a homlokát, és rezegtetni kezdte a szempilláit.

– Úgy nézel ki, mint Donald Trump, amint épp tortát nyomnak a képébe.

– Ez a jaj-te-szegény arc. Kevin halála óta mindenhol ezzel fogadnak. De nem hibáztatok senkit. Kezdem megszokni. Szóval, ez a nő odajön, megfogja a kezem, egyenesen a szemembe néz, én legszívesebben felsikoltanék, és azt mondja: „Te vagy Ali Wilder? Oh, már olyan régóta akarok veled beszélni! Hogy viseled?” Érted, miről beszélek?

– Értem.

Ali elhallgatott, és csak nézte Myront.

– Mi az?

– Te ugyanezt csinálod velem.

– Nem értem, mire gondolsz.

– Egyfolytában azt mondogatod, hogy gyönyörű vagyok.

– Mert az vagy.

– Háromszor találkoztál velem, amikor még férjnél voltam.

Myron erre nem szólt semmit.

– Akkor is azt gondoltad, hogy gyönyörű vagyok?

– Igyekszem nem gondolni ilyeneket férjezett nőkről.

– Egyáltalán emlékszel arra, hogy találkoztunk?

– Nem igazán, nem.

– De ha úgy néznék ki, mint Jessica Culver, még ha házas volnék is, akkor biztosan emlékeznél.

Mindketten hallgattak néhány pillanatig.

– Mit várasz tőlem, Ali, mit mondjak erre? – kérdezte végül Myron.

– Semmit. De legfőbb ideje, hogy levedd a jaj-te-szegény maszkot az arcodról. Nem az számít, miért kezdtél randizni velem. Az számít, hogy most miért vagy itt.

– Kezdhetem?

– Mit?

– Elmondani, hogy miért vagyok itt.

Ali nyelt egyet, és most először tűnt bizonytalannak. Tett egy ne-kímélj mozdulatot a kezével.

Myron belevágott.

– Azért vagyok itt, mert kedvellek, nagyon kedvellek. És lehet, hogy nem mindenben vagyok biztos, és talán igazad van a jaj-te-szegény arckifejezéssel kapcsolatban, de most, ebben a pillanatban azért vagyok itt, mert egyfolytában rád gondolok. Akármit csinálok, te jutsz eszembe, és olyankor mindig kiül az az Idétlen vigyor a képemre. Ez – mondta, és be is mutatta. – Hát ezért vagyok itt.

– Ez – mondta Ali alig tudva elrejteni a mosolyát – ez egy nagyon jó válasz.

Myron majdnem rávágott valami szellemességet, de még idejében visszafogta magát. A felnőttkor lemondásokkal jár.

– Myron?

– Igen?

– Azt akarom, hogy csókolj meg. Azt akarom, hogy ölelj át. Azt akarom, hogy vigyél fel az emeletre, és szeretkezz velem. Azt akarom, hogy ne legyenek elvárásaid, mert nekem sincsenek. Ha holnap úgy akarom, doblak, és te is dobhatsz engem. Nem számít. Nem vagyok üvegből. Nem akarom elmesélni, milyen poklot jártam meg az elmúlt öt évben, de sokkal erősebb vagyok, mint gondolnád. Ha ez a kapcsolat tovább tart a mai éjszakánál, neked kell majd erősnek lenned, nem nekem. Ez egy kötelezettség nélküli ajánlat. Tudom, hogy nemes és lovagias akarsz lenni. Kérlek, ne légy az! Én ma este csak téged akarlak.

Ali odahajolt hozzá, és szájon csókolta. Először gyengéden, majd szenvedélyesebben. Myron úgy érezte, remegés járja át az egész testét.

Ali újra megcsókolta. Myron elvesztette az irányítást a teste felett.

Egy órával – vagy csak húsz perccel – később Myron kimerülten a hátára fordult.

– Nos? – kérdezte Ali.

– Tyű.

– Kicsit bővebben.

– Hadd nyerjem vissza a lélegzetem.

Ali felnevetett, és közelebb bújt hozzá.

– A végtagjaim – mondta. – Nem érzem a végtagjaimat.

– Egyiket sem?

– Csak egy kicsit.

– Nem is olyan kicsi. És egész jó voltál.

– Ahogy Woody Allen mondta egyszer: sokat gyakorolok, mikor egyedül vagyok.

Ali a mellkasára hajtotta a fejét. Myron zakatoló szíve kezdett lecsillapodni. A mennyezetet bámulta.

– Myron?

– Igen?

– Ő mindig velem lesz. Soha nem fog elhagyni engem és a gyerekeket.

– Tudom.

– A legtöbb férfi ezt nem tudja elviselni.

– Nem tudom, hogy én el tudom-e.

Ali ránézett, és elmosolyodott.

– Mi az?

– Végre őszinte vagy – mondta. – Ezt már szeretem.

– Eltűnt a jaj-te-szegény álarcom?

– Húsz perccel ezelőtt letéptem rólad.

Myron lebiggyesztette az ajkát, összeráncolta a homlokát, és rezegtetni kezdte a szempilláit.

– Nézd, itt van újra – mondta.

Ali visszarakta a fejét a mellkasára.

– Myron?

– Igen?

– Mindig velem lesz – mondta. – De most nincs itt. Most csak te vagy itt és én.

Hatodik fejezet

Loren Muse, Essex megyei nyomozó bekopogott a St. Barnabas Egészségügyi Központ harmadik emeletének egyik ajtaján, amelyen a következő felirat állt: DR. EDNA SKYLAR, GENETIKUS.

– Jöjjön be – felelt egy női hang odabentről.

Loren elfordította az ajtó gombját, és belépett. Skylar felállt. Magasabb volt, mint Loren, de a legtöbb ember az volt. Skylar kilépett az íróasztala mögül, és kinyújtott kézzel elindult felé. Határozottan megrázták egymás kezét, miközben mindketten a másik szemébe néztek. Edna Skylar egyfajta bajtársiassággal közeledett hozzá. Loren találkozott már ilyennel. Mindketten olyan hivatást választottak, amelyben a férfiak voltak többségben. Ez összekötötte őket.

– Üljön le, kérem!

Leültek. Edna Skylar íróasztala makulátlan volt. A mappák katonás rendben álltak egymás mellett. Sehol egy kilógó papírfecni. Az iroda teljesen hétköznapi volt. Az egyik falat szinte teljesen elfoglalta egy hatalmas panorámaablak, amelyből kiváló kilátás nyílt a parkolóra.

Dr. Skylar elszántan bámulta Lorent. Loren nem nagyon örült neki. Várt egy pillanatot, de Skylar nem hagyta abba a fürkészést.

– Valami baj van? – kérdezte Loren.

– Elnézést, rossz szokás – mosolyodott el Edna Skylar.

– Micsoda?

– Az arcok tanulmányozása.

– Aha.

– Nem fontos. Vagyis, lehet, hogy igen. Tulajdonképpen emiatt kerültem ebbe a kínos helyzetbe.

Loren azonnal rá akart térni a lényegre.

– Azt mondta a főnökömnek, hogy információja van Katie Rochesterről.

– Hogy van Ed?

– Jól.

Skylar ismét elmosolyodott.

– Remek ember.

– Igen – értett egyet Loren. – Egy igazi herceg.

– Régóta ismerem.

– Mondta.

– Ezért hívtam őt. Hosszasan elbeszélgettünk az esetről.

– Ő pedig ezért küldött ide engem.

Edna Skylar kinézett az ablakon. Loren azon gondolkodott, vajon hány éves lehet. A hatvanas évei közepe felé járhat, de jól tartja magát. Dr. Skylar mutatós nő volt. Rövid ősz haj, kiugró arccsontok, sportos testalkat. Az öltözködése sem nem túl férfias, se nem túl feminin.

– Dr. Skylar?

– Kérdezhetek valamit az ügyről?

– Tessék? – kérdezte Loren meglepetten.

– Katie Rochester. Hivatalosan eltűntként van nyilvántartva?

– Nem értem, hogy jön ez ide.

Edna Skylar lassan ismét Loren felé fordította a tekintetét.

– Maga szerint elrabolták…

– Erről tényleg nem beszélhetek.

– …vagy elszökött? Ed azt mondta, hogy ő szinte teljesen biztos benne, hogy elszökött otthonról. Pénzt vett ki egy belvárosi ATM-ből. Az apja elég visszataszító egy figura.

– Ezt Steinberg ügyésztől tudja?

– Igen.

– Akkor miért kérdez engem?

– Tudom az ő véleményét – felelte Skylar. – De kíváncsi vagyok a magáéra is.

Loren nem akart ilyen könnyen kötélnek állni, de Edna Skylar ismét túl nagy intenzitással kezdte tanulmányozni az arcát. Loren családi fotókat keresve az íróasztalára pillantott. Nem látott egyet sem. Ez vajon mit jelent, tűnődött, de aztán arra jutott, hogy semmit. Skylar várt.

– Tizennyolc éves – mondta Loren óvatosan.

– Ezt tudom.

– Ami annyit tesz, hogy felnőtt.

– Ezt is tudom. És mi a helyzet az apjával? Gondolja, hogy erőszakoskodott vele?

Loren nem tudta, mit feleljen. Az igazság az volt, hogy az apa az első pillanattól fogva ellenszenves volt neki. A központi nyilvántartás szerint büntetett előéletű volt, és talán ez is hozzájárult. De volt valami a gyászában is. Egyfelől minden ember máshogyan reagál. Való igaz, hogy egy ember reakciójából nem lehet megmondani, hogy bűnös-e vagy sem. Vannak gyilkosok, akik olyan krokodilkönnyeket sírnak, hogy Al Pacino elbújhatna mellettük. Mások teljesen gépiesen viselkednek. Ugyanez a helyzet az ártatlanokkal is. A lényeg a következő: ha egy csoport közepére bedobunk egy kézigránátot, nem tudhatjuk, ki fog ráfeküdni, és ki fog elbújni a mellette álló háta mögé.

Ami Katie Rochester apját illeti… volt valami zavaró a viselkedésében. Túl hihető volt a fájdalma. Mintha jó előre kitalálta volna, hogy melyik arcát mutatja majd a közvéleménynek. És az anya. A megtört tekintetével. Vajon fájdalom vagy beletörődés tükröződött a szemében? Nehéz lett volna megmondani.

– Nincs rá bizonyítékunk – mondta Loren a lehető legközömbösebb hangján.

Edna Skylar nem szólt semmit.

– Ezek a kérdések – folytatta Loren. – Egy kissé bizarrul hatnak.

– Azért, mert nem tudom még biztosan, hogy mit kellene

tennem.

– Mivel kapcsolatban?

– Ha bűncselekmény történt, akkor segíteni akarok. De, ha…

– De?

– Találkoztam vele.

Loren Muse kivárt egy ütemet, hátha mond még valamit. De Skylar hallgatott.

– Találkozott Katie Rochesterrel?

– Igen.

– Mikor?

– Szombaton lesz három hete.

– És ezt csak most mondja?

Edna Skylar ismét kinézett a parkolóra. A nap lenyugvóban volt, utolsó sugarai aranyszínűre festették a szobát. A nő idősebbnek tetszett ebben a megvilágításban.

– Dr. Skylar?

– Megkért, hogy ne szóljak senkinek – mondta, de a tekintetét még mindig nem vette le a parkolóról.

– Katie?

Edna Skylar bólintott.

– Beszélt vele?

– Talán egy másodpercig.

– Mit mondott?

– Hogy senkinek nem mondhatom el, hogy láttam.

– És?

– És ennyi volt. Egy pillanattal később eltűnt.

– Eltűnt?

– Felszállt a metróra.

A szavak most már könnyebben jöttek. Edna Skylar elmondott mindent Lorennek. Elmondta, hogyan vizsgálgatta a szembejövők arcát New Yorkban sétálgatva, hogyan szúrta ki az eltűnt lányt annak ellenére, hogy megváltozott a külseje, hogyan követte az aluljáróba, majd az hogyan tűnt el a metró-

alagút sötétjében.

Loren szorgalmasan jegyzetelt közben, de az igazság az volt, hogy mindez pontosan beleillett abba, amit kezdettől fogva gondolt. A lány megszökött otthonról. Ahogy Ed Steinberg elárulta Skylarnak, volt egy pénzfelvétel egy Citibank-automatából az eltűnés napján. Loren látta a videofelvételt. Az arcát eltakarta egy kapucni, de valószínűleg a Rochester lány volt az. Az apa egyértelműen a túl szigorú fajtába tartozott. Az otthonról elszökött gyerekeknél mindig ez volt a helyzet. A túl liberális szülők gyerekei gyakran drogfüggőkké váltak. A túl konzervatívok gyerekei a szex téma miatt léptek le. Lehet, hogy ez durva leegyszerűsítése volt a dolgoknak, de Loren nem sok olyan esettel találkozott, amely kivétel lett volna a szabály alól.

Feltett még néhány kérdést, de igazából tehetetlenek voltak. A lány elmúlt tizennyolc éves. Semmi nem utalt arra, hogy elrabolták volna. A tévében ilyenkor ráállítanak az ügyre egy csapat ügynököt. A valóságban nem.

De Lorent valami nem hagyta nyugodni. Vannak, akik megérzésnek hívják. Loren utálta ezt a szót. Sejtés… ez sem volt tökéletes. Kíváncsi volt, hogy a főnöke, Ed Steinberg mit akar tenni. Feltehetően semmit. Nyakig ültek a munkában. Két szövetségi szintű ügyön is dolgoztak, az egyik egy potenciális terroristával volt kapcsolatos, a másik pedig egy newarki politikust érintett.

Foglalkozniuk kell egy otthonról megszökött lány esetével, amikor ennyire le vannak terhelve? Nehéz kérdés.

– Miért most? – kérdezte Loren.

– Tessék?

– Három hétig nem szólt egy szót sem. Miért gondolta meg magát?

– Vannak gyerekei, Muse nyomozó?

– Nincsenek.

– Nekem vannak.

Loren ismét az íróasztalra pillantott, majd a szekrényre és a falra. Sehol egy családi fotó. Semmi gyerekekre vagy unokákra utaló jel. Skylar követte Muse tekintetét, és elmosolyodott.

– Rossz anya voltam.

– Attól tartok, hogy nem értem, mit akar mondani.

– Amolyan laissez-faire típusú anya voltam. Hagytam, hadd menjen minden a maga útján.

Loren várt.

– Ez nagy hiba volt – mondta Edna Skylar.

– Még mindig nem teljesen értem.

– Én sem. De most már… – elcsuklott a hangja. Nyelt egyet, majd egy pillanatra lesütötte a szemét, mielőtt Lorenre nézett volna. – Csak azért, mert úgy tűnik, hogy minden rendben, még nem biztos, hogy úgy is van. Lehet, hogy Katie Rochesternek segítségre van szüksége. Lehet, hogy most többet kellene tennem, mint hagyni, hadd menjenek a dolgok a maguk útján.

Az alagsori szobában tett ígérete egészen pontosan hajnali 2.17-kor érte utol Myront.

Három hét telt el azóta. Myron még mindig találkozgatott Alivel. Aznap volt Esperanza esküvője. Ali vele tartott mint a barátnője. Myron adta ki a menyasszonyt. Tom – teljes nevén III. Thomas James Bidwell – Win unokatestvére volt. Nem volt nagy esküvő. Meglepő módon a vőlegény családja, az Amerikai Forradalom Leányai nevű szervezet alapító tagjai, nem estek kétségbe attól, hogy Tom egy Bronxban született, latinamerikai nőt vesz feleségül, akit Esperanza Diaznak hívnak. Majd kiderül, hogy működik-e.

– Vicces – mondta Esperanza.

– Micsoda?

– Mindig azt gondoltam, hogy pénzért fogok férjhez menni, nem szerelemből – igazította meg a haját a tükörben. – De most épp szerelemből fogok férjhez menni, és közben gazdag leszek.

– Az irónia örök.

– Még szerencse. Elmész Miamiba, hogy találkozz Rexszel?

Rex Storton egy öregedő filmsztár volt, akit ők képviseltek.

– Holnap délután indul a gépem.

Esperanza elfordult a tükörtől, széttárta a karját, és Myronra villantott egy vakító mosolyt. – Nos?

Olyan volt, mint egy látomás.

– Wow – mondta Myron.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Akkor gyere ide, és kapcsold be a ruhámat!

– Megyek.

– Még egy dolog – fogta meg a karját Esperanza. – Azt akarom, hogy örülj a boldogságomnak.

– Örülök.

– Én most nem elhagylak.

– Tudom.

Esperanza a szemébe nézett.

– Még mindig a legjobb barátok vagyunk – mondta. – Érted, amit mondok? Te, én, Win, Big Cyndi. Semmi nem változott meg.

– Dehogynem – felelte Myron. – Minden megváltozott.

– Tudod, hogy szeretlek.

– És én is szeretlek téged.

Esperanza ismét elmosolyodott. Elképesztően gyönyörű nő volt. Mindig is volt benne valami, ami a „szépséges parasztlány" történetét juttatta az emberek eszébe. De ma, abban a ruhában, a *káprázatos* szó egyszerűen kevés volt rá. Olyan vad volt mindig, annyira szabad szellemű, és úgy állította, hogy soha nem fog egyetlen ember mellett megállapodni. Most mégis ott állt, egy gyerekkel, házasságra készen. Még Esperanza is felnőtt.

– Igazad van – mondta. – De a dolgok megváltoznak, Myron. Él te mindig is utáltad a változást.

– Ne gyere ezzel!

– Nézz csak magadra! Harmincéves korodig a szüleiddel laktál. Megvetted azt a házat, amelyben felnőttél. Időd nagy részét még mindig a kollégiumi szobatársaddal töltöd, aki, nézzünk szembe a tényekkel, képtelen megváltozni.

Myron megadóan felemelte a kezét.

– Felfogtam.

– Azért vicces.

– Micsoda?

– Mindig azt hittem, hogy te leszel az első, aki megházasodik – mondta Esperanza.

– Én is.

– Win, ahogy mondtam, még csak a közelében sincs. De te mindig olyan könnyen szerelmes lettél, különösen abba a ribanc Jessicába.

– Ne beszélj így róla!

– Hagyjuk. Szóval te egy az egyben bekajáltad az amerikai álmot – nősülj meg, legyen két egész hat tized gyereked, hívd át a haverokat grillezni, az egész maszlagot.

– Te viszont soha.

Esperanza elmosolyodott.

– Nem te voltál, aki azt tanította nekem, hogy *Men tracht und Gott lacht?*

– Imádom, amikor jiddisül beszélsz.

Esperanza Myron karjára tette a kezét.

– Még az is lehet, hogy jó lesz.

– Tudom.

Esperanza vett egy mély lélegzetet.

– Mehetünk?

– Izgulsz?

– Egy cseppet sem – nézett rá Esperanza.

– Akkor gyerünk.

Myron végigvezette a főhajón. Azt gondolta, puszta formalitás lesz, hogy ő helyettesíti Esperanza néhai apját, de amikor átadta Esperanza kezét Tomnak, Tom pedig rámosolygott, és

kezet szorított vele, Myron szeme megtelt könnyekkel. Hátralépett, és leült az első sorba.

Az esküvőre nem is az eklektikus volt a legjobb kifejezés. Inkább olyan volt, mint egy csodálatos karambol. Win volt Tom násznagya, Big Cyndi pedig a koszorúslány. Big Cyndi, Esperanza egykori pankrátor partnere százkilencvennyolc centi magas volt, és bőven több, mint százötven kiló. Az ökle akkora volt, mint egy babkonzerv. Az utolsó pillanatig hezitált, hogy mit vegyen fel – barackszínű koszorúslány ruhát vagy fekete bőr fűzőt. Végül a kettő kombinációja mellett döntött: barackszínű ujjatlan bőrruha rojtos szegéllyel, amely látni engedte márványoszlop vastagságú karját. A frizurája mályvaszínű kakastaréj volt, amelynek a tetejére egy kicsiny esküvői tortát erősített dekorációként.

Mikor még a, hm, ruhát próbálta, Big Cyndi kinyújtott karral megpördült Myron előtt. Folyók tértek ki medrükből, naprendszerek változtattak irányt.

– Hogy tetszem? – kérdezte.

– Mályva barackkal?

– Nagyon menő, Mister Bolitar.

Big Cyndi mindig *Mister*nek szólította. Szerette a formalitást.

Tom és Esperanza egy meglehetősen különös templomban fogadtak örök hűséget egymásnak. A padsorokat fehér virágok díszítették. Tom családja feketében és fehérben volt – egy csapat pingvin. Esperanza oldala a szivárvány minden színében pompázott. A kaméleonok receptért álltak sorba. Olyan volt, mint egy halloweenparádé Greenwich Village-ben. Az orgona gyönyörű egyházi énekeket játszott. A kórus úgy énekelt, mint az angyalok kara. A körítés tökéletes volt.

A fogadásra azonban Esperanza és Tom egy kicsit fel akarta pörgetni a ritmust. Kibéreltek egy Bőr és Bujaság nevű szadomazo night-clubot a Tizenegyedik utca közelében. Big Cyndi kidobóként dolgozott ott, és néha, jóval éjfél után, a színpadon

is bemutatta a produkcióját, amely minden képzeletet felülmúlt.

Myron és Ali egy a West Side Highway melletti parkolóban tették le az autót. Elmentek egy éjjel-nappal nyitva tartó szexshop mellett, amely a Dávid Király Puncipalotája nevet viselte. A kirakat csak úgy csillogott-villogott, az ajtón pedig a következő felirat állt: ÚJ TULAJDONOS.

– Hú – mondta Myron megkönnyebbülve, és a feliratra mutatott. – Legfőbb ideje volt.

– Igen, nagyon rossz kezekben volt eddig – bólintott Ali egyetértően.

A Bőr és Bujaságban Ali úgy nézegette a falra kirakott fotókat, mintha a Louvre-ban járna. Hitetlenkedve rázta a fejét a különböző szerkezetek, ruházati darabok és kínzóeszközök láttán.

– Reménytelenül naiv vagyok – mondta.

– Nem reménytelenül – nyugtatta meg Myron.

Ali egy fekete tárgyra mutatott, amely hosszúságát tekintve egy emberi béllel vetekedett.

– Mi ez? – kérdezte.

– Lőjenek agyon, ha tudom.

– Te, izé, csináltad már…?

– Ugyan, dehogy.

– Nagy kár – mondta Ali, majd néhány másodperc múlva: – Csak vicceltem.

Románcuk egyre elmélyültebb lett, de a tény, hogy Alinek gyerekei voltak, nagyban meghatározta az ő életüket is. Azóta, az első óta, nem tudtak egyetlen teljes éjszakát sem együtt tölteni. A buli óta Myron csak kurta hellókat váltott Erinnel és Jack-kel. Nem igazán tudták, hogy milyen gyorsan vagy lassan illene belevetniük magukat a kapcsolatba, de abban Ali biztos volt, hogy ami a gyerekeket is érinti, ott le kell lassítaniuk.

Alinek korán el kellett mennie. Megígérte Jacknek, hogy segít neki a másnapi házi feladat elkészítésében. Myron kikísérte.

Úgy döntött, hogy ő a városban marad éjszakára.

– Meddig leszel Miamiban? – kérdezte Ali.

– Csak egy vagy két napot.

– Nagyon durva lenne, ha azt mondanám, hogy hiányozni fogsz?

– Nem nagyon.

Ali puhán szájon csókolta. Myron boldog mosollyal az arcán integetett neki, majd visszament a buliba.

Mivel úgyis a városban marad, Myron elkezdett inni. Nem volt nagy ivó – egy tizennégy éves lány valószínűleg többet megivott egy buliban, mint amennyi neki sok volt –, de ma este, ezen a csodás és egyben bizarr ünnepségen, úgy érezte, van kedve kicsit lerészegedni. Így tett Win is, bár neki sokkal több kellett ahhoz, hogy becsípjen. A konyak olyan volt számára, mint az anyatej. A hatása ritkán látszott meg rajta, legalábbis kifelé.

Ma este nem számított. Win limuzinja odakint várakozott, hogy visszavigye őket a belvárosba.

Win lakása a Dakotában milliókat ért, a berendezése pedig a versailles-i kastélyra emlékeztetett. Amikor megérkeztek, Win óvatosan töltött magának egy szemtelenül drága portóiból, Quinta do Noval Nacional 1963. Az üveget már órákkal korábban kinyitották, mert, ahogy Win elmagyarázta, egy portóinak időt kell adni, hogy lélegezzen fogyasztás előtt. Myron általában csokoládés Yoo-hoo-t ivott, de most nem kívánta. Ráadásul a csokinak nem lett volna ideje lélegezni.

Win bekapcsolta a tévét, amelyen épp a *Régiségek útja* ment. Egy unott hangon beszélő sznob nő egy förtelmesen ronda bronz mellszobrot hozott be. Elkezdte mesélni a becsüsnek, hogy Dean Martin 1950-ben tízezer dollárt kínált az apjának ezért a fémdarabért, de az apjának, mondta feltartott ujjal és mindentudó mosollyal, több esze volt ennél. Tudta, hogy biztosan egy vagyont ér. A becsüs türelmesen bólogatott, megvárta, míg a nő befejezi, majd bevitte az ütést:

– Körülbelül húsz dollár az értéke.

Myron és Win magukban nevettek.

– Más ember nyomorán szórakozni – mondta Win.

– Szánalmasak vagyunk – felelte Myron.

– Nem mi.

– Nem?

– Ez a műsor – mondta Win. – Sok mindent megvilágít, ami rossz ebben a társadalomban.

– Úgymint?

– Az embereket nem elégíti ki annyi, hogy van valami csecsebecséjük, ami egy vagyont ér. Nem, jobb, sokkal jobb, ha azt olcsón vették valami gyanútlan bugristól. Senki nem törődik a gyanútlan figura érzéseivel, akit becsaptak, kisemmiztek.

– Jó meglátás.

– Nincs még vége.

Myron mosolyogva várta.

– Felejtsük el egy pillanatra a kapzsiságot – folytatta Win. – Ami igazán fel tud idegesíteni, az az, hogy a *Régiségek útjá*ban mindenki, de tényleg mindenki hazudik.

Myron bólintott.

– Arra gondolsz, mikor a becsüs megkérdezi, hogy „Van fogalma róla, mennyit érhet?”

– Pontosan. Mindig ugyanazt a kérdést teszi fel.

– Tudom.

– Mr. és Mrs. Balfék pedig úgy tesz, mintha teljesen készületlenül érte volna a kérdés – mintha még soha nem láttak volna egyetlen részt sem a műsorból.

– Idegesítő – értett egyet Myron.

– És aztán valami olyasmit felelnek, hogy „Oh, sosem gondolkodtam még rajta. Fogalmam sincs, mennyit érhet.” – Win összeráncolta a homlokát. – Ugyan már. Odacipelted azt a kéttonnás gránitszekrényt valami sportcsarnokba, tizenkét órát várakoztál, hogy sorra kerülj, és közben soha, egyetlenegyszer sem jutott eszedbe, hogy vajon mennyit érhet?

– Hazugság – helyeselt Myron. – Legalább akkora, mint az „Ön hívása nagyon fontos számunkra”.

– Ezért látjuk olyan szívesen, mikor egy nőt megaláznak, mint ezt most. A hazugságok. A kapzsiság. Ugyanezért szeretjük a balekot a *Szerencsekerék*ben, aki tudja a választ, de csakazértis folytatja, és kipörgeti a nullázót.

– Mint az élet – nyilatkoztatta ki Myron, és érezte, hogy az ital kezd a fejébe szállni.

– Ha te mondod.

De mielőtt válaszolhatott volna, megszólalt a kaputelefon.

Myron összerezzent a hangra, majd az órájára pillantott. Hajnali fél kettő volt. Winre nézett. Win szelíden viszonozta a pillantást. Win még mindig jóképű volt, túlságosan is jóképű, de az évek, a sok éjszakázás, hol erőszak, hol szex miatt, kezdtek meglátszani rajta.

Myron behunyta a szemét.

– Ez egy…?

– Igen.

Sóhajtott egyet, és felállt.

– Igazán szólhattál volna.

– Miért?

Számtalanszor eljátszották már ezt a párbeszédet. A kérdésre nem volt válasz.

– Az Upper West Side-ról – mondta Win.

– Milyen kényelmes.

Myron fogta magát, és elindult a hálószobája felé. Win kinyitotta az ajtót. Minden fenntartása ellenére, Myron azért vetett rá egy pillantást. A lány fiatal volt, és csinos. „Hello”, mondta erőltetett vidámsággal a hangjában. Win nem válaszolt. Intett neki, hogy kövesse. A lány szót fogadott, kopogott utána a túl magas sarkújában. Eltűntek a folyosó végén.

Esperanzának igaza volt – vannak dolgok, amelyek sohasem változnak – függetlenül attól, hogy szeretjük-e őket vagy sem.

Myron becsukta az ajtót, és lerogyott az ágyra. A feje zúgott

az italtól. Forgott vele a szoba, de nem törődött vele. Azon tűnődött, hogy vajon fog-e hányni. Nem tudta eldönteni. Igyekezett kiverni a fejéből a lányt. Könnyebben ment, mint régebben. Ez olyan változás volt, amelynek nem örült. Semmilyen hang nem szűrődött át hozzá – Win szobája hangszigetelt volt –, és Myron becsukta a szemét.

A hívás a mobiljára érkezett.

Myron rezgőre állította. Elkezdett zörögni az éjjeliszekrényen. Félig kinyitotta a szemét, és a telefonért nyúlt. A feje majd szétrobbant. Akkor látta meg az ágy melletti digitális óra kijelzőjét.

2.17.

Nem nézte meg a hívásazonosítót, mielőtt a felvette.

– Halló – hörögte.

Először csak a szipogást hallotta.

– Halló – ismételte.

– Myron? Aimee vagyok.

– Aimee – ült fel Myron az ágyban. – Mi a baj? Hol vagy?

– Te mondtad, hogy hívhatlak. – Újabb szipogás. – Bármikor, ugye?

– Persze. Hol vagy, Aimee?

– Segítségre van szükségem.

– Oké, nem gond. Csak mondd meg, hol vagy!

– Oh, Istenem…

– Aimee?

– Nem mondod el, ugye?

Myron habozott. Eszébe jutott Claire, Aimee anyja. Emlékezett rá, hogy Claire milyen volt ennyi idősen, és furcsa nyilallást érzett.

– Megígérted. Megígérted, hogy nem mondod el a szüleimnek.

– Tudom. Hol vagy?

– Megígéred, hogy nem mondod el?

– Ígérem, Aimee. Csak mondd meg, hol vagy!

Hetedik fejezet

Myron felhúzott egy pulóvert.

Kissé zúgott a feje. Még mindig volt benne némi ital. Nem tudta nem észrevenni a helyzet iróniáját – azért mondta Aimeenek, hogy hívja fel, mert nem akarta, hogy olyan valaki mellé üljön be, aki ivott, erre itt van ő, enyhén spiccesen. Megpróbálta tárgyilagosan eldönteni, hogy józan-e. Úgy érezte, hogy megfelelő állapotban van a vezetéshez, de nem ezt gondolja minden ittasan vezető?

Eljátszott a gondolattal, hogy szól Winnek, de Win el volt foglalva. Ráadásul, a józan homlokzat ellenére, Win még nála is többet ivott. Egyébként sem ronthat csak úgy be, vagy igen?

Jó kérdés.

A folyosót nemrég parkettázták újra. Myron úgy döntött, hogy gyorsan ellenőrzi józanságának fokát. Végigsétált egy deszkán, mintha az egy egyenes vonal volna, amelyen egy rendőr kérésére kell végiggyalogolnia. Sikerült, de Myron, félretéve minden szerénységet, mindig nagyon összeszedett volt. A próbát valószínűleg részegen is kiállta volna.

Igazából nem volt választása. Még ha találna is valakit ebben a hajnali órában, hogy vezessen helyette, vajon hogyan reagálna Aimee, ha egy vadidegennel bukkanna fel? Ő, Myron, volt az, aki megígértette vele, hogy felhívja, ha ilyen helyzetbe kerül. Ő volt az, aki odaadta neki a névjegykártyáját az összes létező telefonszámával együtt. Ő volt az, ahogy Aimee épp most mutatott rá, aki teljes diszkréciót fogadott.

Ő az, akinek mennie kell.

A kocsija egy huszonnégy órás parkolóban volt a Tizenhetedik utcában. A kapu zárva. Myron becsengetett. A portás kelletlenül megnyomta a gombot, és a kapu felemelkedett.

Myron nem volt valami nagy autóbuzi, ezért még mindig egy Ford Taurust vezetett, amelyet „Mágnescsirkének” hívott. Az autó arra kellett neki, hogy elvigye A-ból B-be. Pont. A lóerőknél és a V6-nál sokkal fontosabb volt számára az, hogy a rádió gombjai a kormányon legyenek, így folyamatosan tudott ugrálni egyik adóról a másikra.

Beütötte Aimee számát a telefonjába. A lány elhaló hangon válaszolt.

– Halló?

– Úton vagyok.

Aimee nem felelt.

– Miért nem maradunk kapcsolatban? – kérdezte Myron. – Csak, hogy tudjam, jól vagy.

– Gyenge az aksija a telefonomnak. Nem akarom lemeríteni.

– Tíz, maximum tizenöt perc múlva ott leszek – mondta Myron.

– Livingstonból?

– Bent aludtam a városban.

– Oh, az jó. Várlak.

Azzal megszakította a kapcsolatot. Myron ránézett az autó órájára: 2.30. Aimee szülei halálra izgulhatják magukat. Remélte, hogy Aimee már felhívta Claire-t és Eriket. Nagy volt a kísértés, hogy ő maga szóljon oda nekik, de nem, ennek nem ez volt a módja. Majd ha beül a kocsiba, rábeszéli, hogy telefonáljon.

Aimee jelenleg, Myron legnagyobb meglepetésére, Manhattan belvárosában volt. Azt mondta, hogy az Ötödik sugárút és az Ötvennegyedik utca kereszteződésének környékén fogja várni. Az nagyjából a Rockefeller Center. A különös az volt a dologban, hogy a belváros éjszakára teljesen kihalt. Hét közben vállalkozások ezrei bonyolították itt az ügyeiket. Hétvégén a turisták árasztották el. Szombat éjszaka azonban nem sok ember lézengett az utcán. Lehet, hogy New York az a város, amelyik sosem alszik, de az Ötödik sugárút környékén a belváros

azért néha bever egy szunyát.

Az Ötvenkettedik utcánál Myron megállt egy közlekedési lámpánál. Aimee kinyitotta az ajtót, és becsusszant a hátsó ülésre.

– Köszönöm – mondta.

– Jól vagy?

– Igen – hallotta a halk hangot hátulról.

– Aimee, ez nem taxi. Ülj előre!

A lány egy pillanatig habozott, de aztán úgy tett, ahogy kérte. Amikor becsukta az ajtót, Myron a lány felé fordult. Aimee szótlanul meredt maga elé. Mint a legtöbb tinédzser, ő is túl sok sminket használt. A fiataloknak nincs szükségük sminkre, főleg nem ennyire. A szeme piros volt, és egy mosómedvére emlékeztetett. Fátyolszerű ruha volt rajta, az a fajta, amelyet huszonhárom éves kora után már akkor sem hordhat egy nő, ha az alakja megvan még hozzá.

Borzasztóan hasonlított az anyjára, amikor az ennyi idős volt.

– Zöld a lámpa – mondta Aimee.

Myron elindult.

– Mi történt?

– Néhányan túl sokat ittak. Nem akartam velük menni.

– Hol?

– Mi hol?

Myron tudta, hogy a belváros nem az a hely, ahová a fiatalok bulizni járnak. Inkább az Upper East Side vagy a Village bárjaiban szoktak lógni.

– Hol ittatok?

– Fontos ez?

– Szeretném tudni.

Aimee végre felé fordult. A szeme nedves volt.

– Megígérted.

Myron nem szólt.

– Megígérted, hogy nem teszel fel kérdéseket, emlékszel?

– Csak biztos akarok lenni benne, hogy jól vagy.

– Jól vagyok.

Myron bekanyarodott jobbra.

– Akkor hazaviszlek.

– Ne.

Myron várt.

– Egy barátnőmnél alszom.

– Hol?

– Ridgewoodban lakik.

Myron gyorsan rápillantott, azután ismét az utat figyelte.

– Bergenben?

– Igen.

– Inkább hazaviszlek.

– A szüleim tudják, hogy Stacynél alszom.

– Esetleg felhívhatnád őket.

– És mit mondjak?

– Hogy jól vagy.

– Myron, úgy tudják, hogy a barátaimmal vagyok. Ha felhívom őket, akkor csak elkezdenek aggódni.

Igaza volt, de Myronnak akkor sem tetszett a dolog. A műszerfalon kigyulladt egy lámpa. Meg kellett állnia tankolni. A West Side Highway felé tartott a George Washington hídon keresztül. Az első útjába eső benzinkútnál megállt. New Jersey azon két állam egyike volt, ahol az ember nem tankolhatott magának. A kutas srác turbánt viselt, és épp elmélyülten olvasott egy Nicholas Sparks regényt. Nem ugrott a nyakukba örömében.

– Tíz dollárért – mondta Myron.

A fickó magukra hagyta őket. Aimee szipogni kezdett.

– Nem látszol részegnek – kezdte Myron.

– Nem mondtam, hogy az vagyok. Az a srác volt részeg, aki vezetett.

– Viszont úgy nézel ki – folytatta –, mint aki sírt.

Aimee tett egy olyan mozdulatot, amelyet a tinik vállrándí-

tás helyett szoktak.

– A barátnőd, Stacy. Ő hol van most?

– Otthon.

– Nem jött be veled a városba?

Aimee megrázta a fejét, és elfordult.

– Aimee?

– Azt hittem bízhatok benned – mondta halkan.

– Bízhatsz is.

A lány ismét megrázta a fejét. Azután az ajtó felé nyúlt, és kinyitotta. Elkezdett kikászálódni. Myron utánanyúlt. Megragadni a csuklóját. Egy kicsit keményebben, mint akarta.

– Hé – szisszent fel a lány.

– Aimee…

Megpróbálta kiszabadítani a kezét. Myron nem engedte el a csuklóját.

– Fel fogod hívni a szüleimet.

– Csak tudnom akarom, hogy jól vagy-e.

Aimee próbálta lefeszíteni Myron ujjait a kezéről. Myron érezte éles körmeit a bőrén.

– Engedj már el!

Myron elengedte. Aimee kipattant a kocsiból. Myron utána indult, de még mindig be volt kapcsolva a biztonsági öve. Az öv visszarántotta a vezetőülésbe. Kicsatolta magát, és kiszállt. Aimee dacosan, karba tett kézzel csetlett-botlott előre az autópálya-feljárón.

Myron odakocogott mellé.

– Kérlek, ülj vissza az autóba!

– Nem.

– Elviszlek, oké?

– Hagyj békén!

Hirtelen nekiiramodott. Autók húztak el mellettük. Némelyik rádudált Aimee-re. Myron követte.

– Hová mész?

– Hibát követtem el. Nem kellett volna felhívnom téged.

– Aimee, csak szállj vissza az autóba! Itt nem biztonságos.

– El fogod mondani a szüleimnek.

– Nem fogom. Ígérem.

Aimee lelassított, aztán megállt. Még több kocsi közeledett az úton. A kutas egy ideig nézte őket, majd egykedvűen szétt-árta a karját. Myron felemelte az egyik ujját, jelezve, hogy szükségük van még egy percre.

– Sajnálom – mondta Myron. – Csak aggódom érted. De igazad van. Megígértem valamit. És be is fogom tartani.

Aimee még mindig karba tett kézzel állt. Hunyorítva ránézett, ahogy csak egy kamaszlány tud.

– Esküszöl?

– Esküszöm – mondta Myron.

– Nincs több kérdés?

– Egy darab sem.

Elindult vissza az autóhoz.

Myron utána. Odaadta a hitelkártyáját a kutasnak, majd elhajtottak.

Aimee azt mondta neki, hogy a 17-es úton menjenek. Annyi pláza, annyi bevásárlóközpont volt egymás mellett, hogy úgy tűnt, mintha egy folyamatos csíkot alkotnának. Myronnak eszébe jutott az apja, aki minden egyes alkalommal, amikor elmentek a Livingston Pláza mellett, megrázta a fejét, és azt morogta:

– Nézd, mennyi autó! Ha olyan gyenge a gazdaság, akkor miért van ott ennyi autó? Tele a parkoló! Nézd csak meg!

Myron anyja és apja jelenleg egy zárt lakóparkban laktak Boca Raton közelében. Apa végre eladta a newarki raktárépületet, és most azzal töltötte a napjait, amivel az ország lakosságának nagy része évek óta:

– Myron, voltál már Staplesben? Istenem, hihetetlen, micsoda választékuk van papírból és tollból. És az áraik! Tizennyolc csavarhúzót vettem kevesebb mint tíz dollárért. Ha odamegyünk, mindig annyi mindent vásárolunk, hogy szoktam mon-

dani a pénztárosnak – oh, és még nevet rajta szóval mindig azt mondom, hogy „annyit spóroltam, hogy csődbe megyek”.

Myron Aimee-re sandított. Emlékezett a saját tinédzserkorára, a kamaszkor nevű háborúra, és eszébe jutott, hányszor verte át a saját szüleit. Jó gyerek volt. Sose voltak balhéi, jó jegyeket vitt haza, jó sportoló volt, de ő sem mondott el mindent a szüleinek. Egyetlen gyerek sem mond el mindent. Talán ez az egészséges. Azok a gyerekek, akiket mindig figyeltek, akik állandó szülői felügyelet alatt álltak – azok bolondultak meg teljesen. Néha ki kell engedni a gőzt. Ott kell hagyni a gyerekszobát, és lázadni. Ha nem, akkor csak növekszik a nyomás, míg végül…

– Menj le annál a kijáratnál – mondta Aimee. – Linwood Avenue West.

Úgy tett, ahogy a lány mondta. Myron nem igazán ismerte ezt a környéket. New Jersey kis falucskákból állt. Mindenki csak a sajátjában mozgott otthonosan. Ő egy Essex megyei srác volt. Hz itt Bergen. Itt már nem volt olyan magabiztos. Amikor megálltak egy piros lámpánál, Myron felsóhajtott, és hátradőlt, közben pedig alaposan végigmérte Aimee-t.

Fiatalnak, rémültnek és gyámoltalannak látszott. Ez utóbbin Myron egy pillanatra eltűnődött. Gyámoltalan. Aimee felé fordult, és találkozott a tekintetük. Korrekt volt azt gondolnia, hogy gyámoltalan? Hülyeség azon töprengenie, hogy a nemi szerepek számítanak-e valamit ebben a helyzetben? Játsszunk csak el a gondolattal egy pillanatra! Ha Aimee fiú volna, és mondjuk a középiskolai futballcsapatban játszana, akkor is ennyire aggódna érte?

Az igazság az, hogy tényleg máshogy kezelte, mert lány volt.

Jól tette – vagy végérvényesen eltévedt a politikai korrektség labirintusában?

– A következő sarkon jobbra, aztán az út végén balra.

Hamarosan mélyen bent jártak a házak között. Ridgewood

régi, de nagy falu volt – fákkal szegélyezett utcák, viktoriánus házak, kanyargós utak, dombok, völgyek. Tipikus Jersey. A kertvárosok olyanok voltak, mint egy-egy kirakós játék, minden kapcsolódott valamihez, a részek pontosan illeszkedtek egymásba.

Aimee felfelé vezette egy meredek úton, le egy másikon, majd balra, jobbra és megint jobbra. Myron szó nélkül engedelmeskedett, a gondolatai máshol jártak. A megfelelő szavakat kereste a mondandójához. Aimee sírt ma este – ebben biztos volt. Úgy nézett ki, mint akit valami trauma ért. De az ő korában nem trauma minden? Valószínűleg összeveszett a barátjával, az alagsori szobában említett Randyvel. Lehet, hogy a jó öreg Randy dobta. A srácok szoktak ilyet csinálni középiskolában. Szívtiprók. Attól nagyfiúnak érzik magukat.

Megköszörülte a torkát, és mintegy mellékesen megkérdezte:

– Randizol még azzal a Randyvel?

Aimee válasza:

– A következőnél balra.

Myron befordult.

– Az a ház ott, a jobb oldalon.

– A zsákutca végén?

– Igen.

Myron megállt előtte. A ház teljes sötétségbe burkolózott. Az utcában nem volt világítás. Myron pislogott néhányat. Még mindig fáradt volt, még mindig tompább a szokottnál. Esperanza jutott eszébe, hogy milyen gyönyörű volt, a következő gondolata pedig, önző módon, az volt, hogy ez a házasság vajon hogyan fogja megváltoztatni a dolgokat.

– Nem úgy néz ki, mintha bárki is itthon lenne – mondta.

– Stacy valószínűleg alszik – felelte Aimee, és elővett egy kulcsot. – A szobája a hátsó ajtónál van. Mindig én engedem be magam.

Myron üresbe tette a váltót, és leállította a motort.

– Bemegyek veled.

– Ne.

– Akkor honnan fogom tudni, hogy minden rendben?

– Majd intek.

Egy másik autó kanyarodott be az utcába, és megállt mögöttük. A fényszóró elvakította Myront a visszapillantón keresztül. A szeme elé tette a kezét. Különös, gondolta, két autó ebben az utcában ilyenkor.

– Myron?

Ránézett a lányra.

– A szüleimnek nem beszélhetsz erről. Halálra rémülnének.

– Nem fogom elmondani.

– A dolgok… – elhallgatott, és kinézett az ablakon. – A dolgok amúgy sem mennek túl jól mostanában.

– A szüleid között?

Aimee bólintott.

– De azt tudod, hogy ez a normális, nem?

Aimee ismét bólintott.

Myron tudta, hogy óvatosnak kell lennie.

– Akarsz róla beszélni?

– Ez… ez csak tovább növelné a feszültséget. Mármint, ha elmondanád. Csak ne beszélj róla, oké?

– Oké.

– Ne feledd, mit ígértél!

Azzal Aimee kiszállt a kocsiból. Beszaladt a kapun, és elindult balra. Eltűnt a ház mögött. Myron várt Aimee visszajött a kapuhoz. Mosolyogva intett, hogy minden rendben van. De volt valami, valami a mozdulatban, ami nem stimmelt.

Myron ki akart szállni, de Aimee megrázta a fejét. Majd megfordult, és elnyelte az éjszaka.

Nyolcadik fejezet

A következő napokban Myron többször felidézte magában azt a pillanatot, amikor Aimee mosolyogva búcsút intett neki, majd eltűnt a sötétben. Vajon már akkor volt valami rossz előérzete, kényelmetlen érzése? Riasztotta valami a hatodik érzékét?

Úgy emlékezett, hogy nem. De nem tudta volna biztosan megmondani.

Várt még tíz percet a ház előtt. Nem történt semmi.

Így hát Myron kifundált egy tervet.

Eltartott egy ideig, mire visszatalált az autópályára. Aimee alaposan bevitte a kertváros sűrűjébe, lehet, hogy nem ártott volna kenyérmorzsákat elszórnia maga után. Húsz percig keringett, mint egy patkány a labirintusban, míg végre kibukkant a Paramus Roadra, amely egyenesen a Garden State Parkwaybe torkollott.

Most már azonban esze ágában sem volt visszamenni New Yorkba.

Szombat éjjel volt – vagyis inkább vasárnap hajnal és ha hazamegy inkább Livingstonba, akkor reggel el tud még menni kosarazni, mielőtt felszállna a Miami felé tartó gépére.

Myron tudta, hogy Erik, Aimee apja kivétel nélkül minden vasárnap reggel játszik.

Ez volt Myron – meglehetősen szánalmas – terve.

Szóval korán reggel – őszintén szólva túl korán – felkelt, magára kapta a rövidnadrágját, leporolta a térdvédőjét, és elhajtott a Heritage Middle School tornatermához. Mielőtt bement volna, megpróbálta felhívni Aimee mobiltelefonját. Azonnal bekapcsolt a hangpostája. Vidám, csicsergő hang:

– Hagyj üzenetet!

Épp ki akarta kapcsolni a telefont, amikor megcsörrent a ke-

zében. Megnézte a hívószámkijelzőt. Semmi.

– Halló!

– Te szemétláda – szólt bele egy tompa, mély hang. Mintha egy fiatal férfié lett volna, de nem lehetett egyértelműen eldönteni. – Hallasz, Myron? Te szemétláda. Ezért még megfizetsz.

Letette. Myron beütötte a csillag hatvankilencet, majd várta a telefonszámot. Egy géphang megadta. Helyi körzetszám, de a telefonszám egyébként nem volt ismerős neki. Félreállt a kocsival, és lefirkantotta egy papírfecnire. Majd később utánanéz.

Mikor végre megérkezett a tornaterembe, beletelt néhány másodpercbe, mire a szeme megszokta a mesterséges fényt, de azután rögtön felbukkantak az ismerős szellemek. Ugyanaz az áporodott szag fogadta, mint minden középiskolai tornateremben. Valaki pattogtatta a labdát. Nevetés hallatszott. Ugyanazok a hangok – ugyanaz a kongó visszhang.

Myron hónapok óta nem játszott, mert nem szerette az ilyen nyakkendős bulimeccseket. A kosárlabda, maga a játék, még mindig túl sokat jelentett számára. Imádta. Imádta, ahogy a labda hozzáér az ujjához. Imádta a mozdulatot, ahogy csuklóból elengedi. Imádta a labda ívét, ahogy a gyűrűbe hullik. Imádott mindent, ami a kosárlabdával kapcsolatos: a lepattanózást, a sapkázást, a pattintott passzokat, a másodperc törtrésze alatt meghozott döntéseket, az érzést, ahogy a világ lelassul körülötte.

Örök szerelme maradt a kosárlabda.

Amit nem szeretett, azok a középkorú macsók voltak. A tornaterem tele volt a világegyetem uraival, a potenciális alfa hímekkel, akik nagy házuk, dagadó tárcájuk és péniszkompenzáló sportkocsijuk ellenére, még mindig szükségét érezték annak, hogy valamiben megverjenek valakit. Myron fiatalkorában mindig győzni akart. Talán túlságosan is. Nem bírta elviselni a vereséget. Később azonban rájött, hogy ez nem olyan remek tulajdonság, még akkor sem, ha sokszor ez különbözteti meg a jókat a nagyoktól, a félprofikat a profiktól: a vágy – nem, in-

kább *kényszer* hogy jobb legyen másoknál.

Mostanra azonban már kinőtte. Némelyik ezek közül a fickók közül viszont nem.

Mikor meglátták Myront, a korábbi NBA játékost (nem számít, milyen rövid ideig volt az), azonnal felismerték, hogy itt a lehetőség, most végre megmutathatják, milyen fasza gyerekek.

Még most, negyvenen felül is. És amikor a reflexek már lassabbak, de még mindig éhesek a győzelemre, akkor a játék kimondottan csúnyává tud válni.

Myron gyorsan körbenézett, és megtalálta az okot, amiért itt volt.

Erik a távolabbi palánknál melegített. Myron odakocogott hozzá, és megszólította.

– Hé, Erik, hogy vagy?

Erik megfordult, és elmosolyodott.

– Jó reggelt, Myron. Örülök, hogy eljöttél.

– Általában nem vagyok egy korán kelő típus – mondta Myron.

Erik odalökte neki a labdát. Myron rádobta. Lepattant a gyűrűről.

– Hosszú volt az éjszaka? – kérdezte Erik.

– Nagyon.

– Jobban is néztél már ki.

– Kösz – mondta Myron.

Aztán:

– Hogy mennek a dolgok?

– Remekül, és nálad?

– Minden rendben.

Valaki elkiáltotta magát, és mind a tízen kezdőkörbe csörtettek. Ez volt a dolgok menete. Aki játszani akart az első körben, annak az első tíz között kellett megérkeznie. David Rainiv, aki valami nagymenő cég pénzügyi igazgatója volt, mindig megszervezte a csapatokat. Egyedülálló érzékkel tudta úgy ketté-

osztani a jelenlévőket, hogy két közel azonos játékerejű csapat jöjjön létre. Senki nem kérdőjelezte meg a döntését. Végleges volt.

Rainiv elosztotta őket. Myront egy nála is néhány centivel magasabb fickó fogta. Ennek örült. A Napóleon komplexusról szóló elmélet a való életben talán nem mindig állja meg a helyét, a sportpályán azonban mindig igaz. Az alacsony fickók bántani akarják a nagyokat – meg akarják mutatni, hogy nem a méret a lényeg.

Ma azonban, sajnos, a kivétel erősítette a szabályt. A fickó, hiába volt magasabb, csupa könyök és harag volt. Erős volt és edzett, a kosárlabdához azonban nem sokat konyított. Myron mindent elkövetett, hogy távol tartsa magától. Az igazság az, hogy sérült térde és életkora ellenére, Myron akkor dobott kosarat, amikor akart. Egy ideig nem is törődött vele, csak élvezte a játékot. Olyan természetesen jött. Nehéz lett volna visszafognia magát. De egy idő után mégis leállt. Veszíteni akart. A pálya szélén már összejött egy újabb csapatra való férfi. A győztes maradt fenn. Le akart kerülni a pályáról, hogy szót válthasson Erikkel.

Így hát három megnyert mérkőzés után, Myron szándékosan elveszítette a negyediket.

Csapattársai nem repestek az örömtől, hogy Myronnak szinte egyetlen megoldása sem jött be, és emiatt vereséget szenvedtek. Le kellett ülniük. Néhány pillanatig szomorkodtak, de aztán megvigasztalták magukat azzal, hogy remek sorozatot produkáltak. Mintha számított volna.

Eriknél volt víz, természetesen. A nadrágja passzolt a pólójához. A tornacipője akkurátusan megkötve. A zokni mindkét lábán pontosan ugyanolyan magasságig felhúzva. Myron ivott a csapból, majd leült mellé.

– Claire hogy van? – próbálkozott Myron.

– Jól. Most épp Pilates jógán van.

– Oh?

Claire mindig is vonzódott az extrém mozgásgyakorlatokhoz. Annak idején kipróbálta a Jane Fonda-módszert és a Tae Bot csakúgy, mint a Soloflexet.

– Mostanában arra jár – mondta Erik.

– Órákat vesz?

– Igen. Hét közben is van egy edzése reggel fél hétkor.

– Oúú, az elég korán van.

– Korán kelők vagyunk.

– Oh – vett észre Myron egy kiskaput. – És Aimee?

– Mi van Aimee-vel?

– Ő is korán kelő?

Erik összeráncolta a homlokát.

– Nem mondhatnám.

– Te itt vagy – mondta Myron –, Claire edzésen. És Aimee hol van?

– Egy barátnőjénél töltötte az éjszakát.

– Oh?

– Kamaszok – mondta, mintha ez mindent megmagyarázna. Talán igaza is volt.

– Gond van vele?

– El se hinnéd.

– Oh?

Már megint ez az *Oh.*

Erik nem felelt.

– Miféle? – kérdezte Myron.

– Tessék?

Myron ismét el akart ereszteni egy *Oh*-t, de aztán meggondolta magát.

– Gond? Miféle gond?

– Azt hiszem, nem értem, mire gondolsz.

– Dacos? – kérdezte Myron mintegy mellékesen. – Nem hallgat rád? Sokáig fennmarad, lóg a suliból, túl sokat netezik, vagy mi?

– Ez és még egy csomó minden – mondta Erik, de most már

lassabban és sokkal megfontoltabban. – Miért kérdezed?

Óvatosan, figyelmeztette magát Myron.

– Csak úgy. Gondoltam, beszélgetünk.

Erik összeráncolta a homlokát.

– A csak úgy beszélgetés általában kimerül a helyi csapat eredményeinek megbeszélésében.

– Semmi – mondta Myron. – Csak…

– Csak mi?

– A múltkori buli, ami nálam volt.

– Mi van vele?

– Nem is tudom, csak láttam Aimee-t, és eszembe jutott, milyen kemények is voltak azok a kamaszévek.

Eriknek elkeskenyedett a szeme. A pályán valaki faultot kiáltott, egy másik hang pedig azonnal vitatkozni kezdett vele.

– Hozzád sem értem! – üvöltötte egy bajuszos, könyökvédős fickó. Azután nekiálltak egymást szidalmazni – még valami, amiből nehéz kinőni.

– Aimee mondott neked valamit? – kérdezte még mindig a pályán zajló kis színdarabot nézve.

– Mire gondolsz?

– Bármire. Emlékszem, hogy lent voltál az alagsorban vele és Erin Wilderrel.

– Igen.

– Miről beszélgettetek?

– Semmiről. Azon gúnyolódtak, milyen ókorinak tűnik a szobám.

Erik most Myron szemébe nézett. Myron el akarta fordítani a tekintetét, de erőt vett magán.

– Aimee néha nagyon lázadó – mondta Erik.

– Mint az anyja.

– Claire? – pislantott Erik meglepetten. – Lázadó?

A picsába, meg kellene már tanulnia befogni a száját.

– Mire gondolsz?

Myron igyekezett semleges választ adni.

– Persze az attól függ, mit nevezünk lázadónak.

Erik nem hagyta annyiban.

– Ezt meg hogy érted?

– Sehogy. Jó értelemben gondoltam. Claire-ben van valami vadság.

– Vadság?

Myron, kussolj már!

– Tudod, hogy értem. Vadság. Jó értelemben vett vadság. Mi volt az, ami első pillantásra megfogott benne?

– Sok minden – felelte Erik. – De a vadság nem volt köztük. Sok lánnyal találkoztam annak idején. Vannak azok, akiket el akarsz venni feleségül, és azok, akiket csak…, tudod, mire gondolok.

Myron bólintott.

– Claire az a fajta volt, akit el akartam venni feleségül. Ez volt az első, ami eszembe jutott, amikor megláttam. Tudom, hogy hangzik. De ti barátok voltatok, biztosan érted, mire gondolok.

Myron igyekezett semmit sem elárulni az arcával.

– Annyira szerelmes voltam belé.

Voltam, gondolta Myron, de most nem nyitotta ki a száját. Azt mondta, szerette, és nem azt, hogy szereti.

Erik, mintha csak olvasna a gondolataiban, hozzátette:

– És még mindig szeretem. Talán jobban, mint annak idején.

Myron szinte várta, hogy „de”.

Erik elmosolyodott.

– Gondolom, hallottad már a jó hírt.

– Miről?

– Aimee-ről. Úgy tűnik, jövünk neked egy nagy köszönömmel.

– Miért is?

– Felvették a Duke-ra.

– Hé, ez nagyszerű.

– Most tudtuk meg, két nappal ezelőtt.

– Gratulálok.

– A te ajánlóleveled – mondta. – Szerintem az billentette felé a mérleg nyelvét.

– Ugyan már – mondta Myron, noha valószínűleg több igazság volt Erik szavaiban, mint azt Erik gondolta volna. Myron ugyanis nemcsak megírta azt a levelet, de fel is hívta egy régi csapattársát, aki most a felvételi irodán dolgozott.

– Ne szerénykedj – folytatta Erik. – Óriási a tülekedés az elitiskolákba. Az ajánlásod biztosan sokat nyomott a latban. Szóval köszönjük.

– Aimee jó gyerek. Örülök, hogy sikerült neki.

A meccs véget ért. Erik felállt.

– Készen állsz?

– Azt hiszem, én mára befejeztem – mondta Myron.

– Fáj?

– Egy kicsit.

– Öregszünk, Myron.

– Tudom.

– Egyre több minden fáj.

Myron bólintott.

– De szerintem akkor is van választásunk – mondta Erik. – Vagy leülünk – vagy megpróbáljuk folytatni a fájdalom ellenére is.

Erik elkocogott, magára hagyva Myront, aki azon tűnődött, vajon Erik még mindig a kosárlabdáról beszélt-e.

Kilencedik fejezet

Alighogy visszaült a kocsiba, Myronnak ismét megcsörrent a telefonja. Megnézte a hívószámkijelzőt. Ismét semmi.

– Halló?

– Myron, te szemétláda.

– Ezt már hallottam. Van valami új is, vagy most megint az a sor jön, hogy ezért még megfizetek?

Klikk.

Myron vállat vont. Azokban az időkben, amikor szuperhőst játszott, volt egy rendkívül jó kapcsolatokkal rendelkező ismerőse. Itt volt az ideje, hogy utánanézzen, működik-e még a dolog. Elkezdett keresgélni a telefonszámok között. Gail Berruti száma még mindig benne volt a mobiljában. A nő a telefontársaságnál dolgozott. Sokan hiteltelennek tartják, amikor a tévében a magánnyomozók egy szempillantás alatt megszerzik valakinek a híváslistáját. Az igazság az, hogy ez még ennél is egyszerűbb. Minden tisztességes magánnyomozónak van egy forrása a telefontársaságnál. Gondoljunk csak bele, hány ember dolgozik nekik! Gondoljunk bele, hány olyan van köztük, aki örömmel megkeresne némi pluszpénzt! Az árfolyam ötszáz dollár volt híváslistánként, de Myron gyanította, hogy az elmúlt hat évben emelkedtek az árak.

Berruti nem volt bent – valószínűleg szabadnapos volt de Myron hagyott neki üzenetet.

– Egy hang a múltból – kezdte Myron.

Azt kérte Berrutitól, hogy nézzen utána a telefonszámnak, és hívja vissza, ha megvan. Ismét megpróbálta Aimee mobilját. Bekapcsolt a hangposta. Mikor hazaért, begépelte a Google-ba a számot. Semmi. Gyorsan letusolt, aztán megnézte az e-mailjét. Jeremy, az úgynevezett fia írt neki a tengerentúlról:

Hello, Myron!
Csak annyit szabad elárulnom, hogy valahol a Perzsa-öböl térségében vagyunk. Jól vagyok. Anya mintha megbolondult volna. Hívd fel, ha van egy perced. Még mindig nem érti. Apa sem, de ő legalább úgy tesz, mintha. Kösz a csomagot. Az a legjobb, amikor csomagot kapunk.

Most mennem kell. Majd írok, de most egy ideig lehet, hogy nem leszek gépközelben. Hívd fel Anyát, oké?

Jeremy

Myron elolvasta még egyszer, aztán még egyszer, de a szavak nem változtak meg. Az e-mail, akárcsak Jeremy, semmitmondó volt számára. Nem tetszett neki ez a *nem leszek gépközelben* rész. Elgondolkodott azon, mit is jelent szülőnek lenni, és hogy mennyi mindent, vagyis mindent elmulasztott belőle, és hogy az a gyerek, a fia mennyire nem illik bele az életébe. Ennek ellenére mintha működne a dolog, legalábbis Jeremy számára. A srác volt élete legnagyobb mi-lett-volna-ha, a legnagyobb bárcsak-tudtam-volna kezdetű mondata, és legtöbbször csak fájdalmat érzett, ha eszébe jutott.

Még mindig az üzenetet bámulva, Myron meghallotta, hogy csörög a mobilja. Szitkozódva fogta meg, de a hívószámkijelző ezúttal azt mondta, hogy az isteni Ali Wilder van a vonal túlsó végén.

Myron mosolyogva vette fel.

– Csődörbérlő BT – szólt bele.

– Biztos azt hitted, valamelyik gyerekem az.

– Akkor lókufárnak adtam volna ki magam – vágta rá Myron.

– Lókufárnak?

– Miért? Nem úgy hívják azt, aki lovakat akar eladni?

– Mikor indul a géped?

– Négykor.

– Ráérsz?

– Miért?

– A gyerekek mindjárt elmennek, és legalább egy óráig nem

lesznek itthon – mondta Ali.

– Hmm.

– A számból vetted ki a szót.

– Akkor ez felhívás kettyintésre? – kérdezte Myron.

– Az bizony.

– Kell egy kis idő, hogy odaérjek.

– Aha.

– És gyorsnak kell majd lennem.

– Amúgy is ez a specialitásod, nem?

– Ez fájt.

– Csak vicceltem. Csődör.

Myron belenyerített a kagylóba.

– Ez lóul azt jelenti, hogy „Úton vagyok”.

De amikor bekopogott az ajtón, Erin nyitotta ki.

– Hello, Myron.

– Hello – mondta, igyekezve leplezni csalódottságát. Elnézett a lány válla felett. Ali bocsánatkérően megvonta a vállát. Myron belépett Erin felszaladt a lépcsőn. Ali közelebb lépett hozzá.

– Későn ért haza, és nem volt kedve elmenni a drámaklubba.

– Oh.

– Ne haragudj.

– Semmi gond.

– Bebújhatunk a sarokba smacizni – mondta Ali.

– És ha rajtakapnak? – kérdezte, aztán elmosolyodott.

– Mi az?

– Csak eszembe jutott valami.

– Micsoda?

– Valami, amit Esperanza mondott tegnap – felelte Myron. – *Men tracht und Gott lacht.*

– Ez németül van?

– Jiddisül.

– Mit jelent?

– Ember tervez, Isten nevet.

Ali megismételte.

– Ez tetszik – mondta.

– Nekem is – felelte Myron.

Átölelték egymást. Myron a szeme sarkából látta Erint, amint a lépcső tetejéről nézi őket. Nem mosolygott. A tekintete találkozott Myronéval. Myronnak ismét eszébe jutott Aimee, ahogy elnyelte az éjszaka, és az ígéret, amelyre megesküdött, hogy megtartja.

Tizedik fejezet

Myronnak volt még egy kis ideje a repülőgép indulása előtt. A városközpontban beugrott a Starbucksba, hogy igyon egy kávét. A pultos a hely védjegyévé vált morcos arckifejezéssel teljesítette a rendelését. Úgy nyújtotta át Myronnak a poharat, mintha a világ minden gondja az ő vállát nyomná. Abban a pillanatban nagy csattanással kivágódott a bejárati ajtó. A pultos a szemeit kezdte forgatni, amikor meglátta a belépőket.

Ezúttal hatan voltak. Lassan mozogtak, lehajtott fejjel, mintha térdig érő hóban járnának. Szipogó, szörcsögő hangokat hallattak. A négy férfi borostás volt. A két nő úgy bűzlött, mint a macskahúgy.

Elmebetegek voltak. De tényleg. Majd minden éjszakát az Essex Pinesban, egy pszichiátriai intézetben töltöttek a szomszédos városban. A vezetőjük – bármerre jártak, ő ment legelöl – Larry Kidwell volt. Többnyire a városban kószáltak. A livingstoniak csak úgy hívták őket, hogy a falu bolondjai. Myron mindig valami bizarr rockbandaként gondolt rájuk: Lítium Larry és az Öt Agybeteg.

Ma a szokásosnál kevésbé tűntek letargikusnak, valószínűleg nemrég kapták meg a gyógyszereiket. Larry extrán izgága volt. Integetve indult el Myron felé.

– Hé, Myron – köszöntötte túl hangosan.

– Szia, Larry. Hogy ityeg?

– Ezernégyszáznyolcvanhét bolygó a teremtés napján, Myron. Ezernégyszáznyolcvanhét. És egy fillért sem láttam belőle. Érted, amit mondok?

Myron bólintott.

– Hallak.

Larry Kidwell közelebb lépett hozzá. Haja hosszú, zsíros

tincsekben kandikált ki Indiana Jones-kalapja alól. Az arcát forradások csúfították el. Kitérdesedett farmerja úgy lógott rajta, hogy egy biciklit el lehetett volna rejteni benne.

Myron megindult az ajtó felé.

– Ne aggódj, Larry.

– Te se, Myron – mondta Larry, és Myron felé nyújtotta a kezét. A csoport többi tagja hirtelen megmerevedett, és minden szem – nagy, nyugtatóktól kitágult szemek – Myronra szegeződött. Myron megrázta Larry kezét. Larry megszorította, és közelebb húzta magához. A lehelete, ahogy várható volt, bűzlött.

– A következő bolygó – suttogta Larry – lehet, hogy a tiéd lesz. Egyedül a tiéd.

– Jó tudni, köszönöm.

– Nem! – mondta még mindig suttogva, de már erélyesebben. – A bolygó. Egy fogyó hold. Téged keres. Érted, amit mondok?

– Azt hiszem.

– Ne feledkezz meg róla!

Elengedte Myron kezét, de volt valami a tekintetében, amitől Myron hátralépett. Látta rajta az izgatottságot.

– Jól van, Larry.

– Én figyelmeztettelek. Rávette a holdat, hogy elfogyjon. Érted? Annyira gyűlöl téged, hogy rávette a holdat, hogy elfogyjon.

A többiek vadidegenek voltak Myron számára, de Larry történetét ismerte. Larry Kidwell két évvel járt Myron fölött a suliban. Elképesztő népszerűségnek örvendett. Fantasztikusan jól gitározott, jó volt a lányoknál, még Beth Finkelsteinnal, a város legjobb csajával is randizott, amikor utolsó éves volt. Larry évfolyamelsőként végzett a Livingston High-ban. A Yale-re ment, ahová az apja is járt, és az első féléve minden szempontból remekül sikerült.

Aztán szétesett.

A legmeglepőbb, vagy inkább legrémisztőbb az volt az egészben, hogy hogyan történt. Nem volt semmilyen sokkoló esemény Larry életében. Nem történt tragédia a családjában. Nem drogozott, nem ivott, nem hagyta ott a barátnője.

A diagnózis: instabilitás.

Ki tudja, mitől lesz valaki rákos? Larryvel ugyanez volt a helyzet. Egyszerűen megbomlott az elméje. Enyhe kényszerbetegségnek indult, amely egyre súlyosabbá vált, és aztán már hiába próbálták megállítani a lejtőn. Másodéves korában patkányfogókat állított fel mindenhol, mert meg akarta enni a csapdába esett rágcsálókat. Hallucinációi voltak. Kihullott a Yale-ről. Aztán jöttek az öngyilkossági kísérletek és az egyre komolyabb kényszerképzetek. Betört egy házba, mert „A háromszázhuszonhatos bolygó klizetjei" ott akartak fészket rakni. A család otthon volt, mikor az eset történt.

Larry Kidwell azóta egyik pszichiátriai intézetről a másikra járt. Azt mondták, vannak teljesen világos pillanatai, amikor tisztán látja, mi lett belőle. A fájdalomtól olyankor a saját arcát karmolássza – onnan vannak a hegek – és annyira szenved, hogy azonnal telenyugtatózzák.

– Oké – mondta Myron. – Kösz a figyelmeztetést.

Myron az ajtó felé indult, igyekezve maga mögött hagyni a történteket. Belépett a Chang Tisztítóba, amely a szomszédban volt. Maxine Chang állt a pult mögött. Most is, mint mindig, kimerültnek és agyonhajszoltnak tűnt. Két vele egykorú nő állt Myron előtt a sorban. A gyerekeikről és az egyetemi felvételijükről beszélgettek. Ezekben a napokban mindenki arról beszélt. Livingston minden áprilisban az egyetemi felvételik lázában égett. A tétek, ha valaki hallgatott a szüleire, nem is lehettek volna nagyobbak. Ebben a néhány hétben dőlt el – attól függően, hogy ki milyen vastag borítékot talált a postaládájában hogy milyen boldogok és sikeresek lesznek utódaik életük hátralévő részében.

– Ted várólistára került a Pennen, de a Lehigh-ra felvették –

mondta egyikük.

– Hallottad, hogy Chip Thompson bekerült a Pennre?

– Az apja miatt.

– Micsoda? Ja, hogy ő is ott végzett?

– Adott nekik negyedmillió dollárt.

– Gondolhattam volna. Chipnek katasztrofális jegyei voltak.

– Azt hallottam, hogy felbéreltek egy profit, akit megírta helyette az esszéit.

– Nekünk is ezt kellett volna tenni.

És így tovább. Megállás nélkül.

Myron biccentett Maxine-nek. Maxine Chang általában széles mosollyal üdvözölte. Ma azonban nem. Hátrakiáltott.

– Roger!

Roger Chang jött elő a hátsó helyiségből.

– Hello, Myron.

– Mi a helyzet, Roger?

– Ingek voltak, ugye?

– Így van.

– Azonnal jövök.

– Maxine – kérdezte az egyik nő –, van már valami hír Roger felvételijéről?

Maxine fel sem nézett, úgy válaszolt.

– Bejutott a Rutgersre – mondta. – És várólistás két másik helyen.

– Ó, gratulálok.

– Köszönöm – mondta, de egyáltalán nem tűnt boldognak.

– Maxine, ugye ő lesz az első a családból, aki egyetemre megy? – kérdezte a másik nő. A hangja olyan lekezelő volt, mintha egy kutyához beszélt volna. – Csodálatos lehet nektek.

Maxine kitöltötte a bilétát.

– Hol került várólistára?

– A Princetonon és a Duke-on.

Mikor meghallotta egykori alma matere nevét, Myronnak ismét eszébe jutott Aimee. Aztán Larryre gondolt és a kísérteti-

es bolygós dumájára. Myron nem hitt a rossz ómenekben és hasonlókban, de nem volt az a fajta sem, aki szereti kihívni maga ellen a sorsot. Kényszerítenie kellett magát, hogy ne hívja Aimee telefonját percenként. Gondolatban újra és újra lejátszotta az előző este történteket, és azon tűnődött, mit kellett volna máshogyan tennie.

Roger – Myron el is felejtette, hogy Changék gyereke már végzős középiskolás – visszajött, és átadta neki az ingeit. Myron elvette őket, mondta Rogernek, hogy írja a többihez, majd kilépett az ajtón. Még mindig volt egy kis ideje a gép indulása előtt.

Fogta magát, és elment Brenda sírjához.

A temető még mindig egy iskolaudvarra nézett. Ezen soha nem tudta túltenni magát. A nap hétágra sütött, mintha csak az ő rosszkedvén gúnyolódna. Egyedül volt. Senki más nem járt rajta kívül a temetőben. A közelben egy munkagép dolgozott. Myron csendben állt. Felemelte a fejét, hagyta, hogy a nap az arcába süssön. Érezte az arcán a napsütést. Brenda, természetesen, már nem. És már soha nem is fogja.

Ennyi a különbség élet és halál között, gondolta.

Brenda Slaughter mindössze huszonhat éves volt, amikor meghalt. Ha még élne, két hét múlva lenne harmincnégy. Vajon mit csinálna most, ha élne, tűnődött Myron. Vajon együtt volnának?

Mikor meghalt, épp a rezidensévei közepén volt gyermekorvosként. Százkilencven centi magas, modell alkatú afroamerikai nő volt. Ő lett volna az újonnan induló női profi kosárliga arca. Megfenyegették. Ezért Myront felkérte a liga, hogy vigyázzon rá.

Szép munka volt, Myron.

Csak állt mereven, a keze ökölbe szorult. Soha nem beszélt hozzá, amikor ellátogatott ide. Nem ült le meditálni. Nem idézte fel a jó pillanatokat, a nevetését, a szépségét vagy káprázatos megjelenését. Autók húztak el. Az iskola csendes volt. Nem

játszottak gyerekek az udvaron. Myron nem mozdult.

Nem azért jött el, mert még mindig a halálát gyászolta. Azért jött el, mert nem.

Alig emlékezett már Brenda arcvonásaira. Ahogyan csókolt… mikor felidézte, tudta, hogy az inkább csak a képzeletében él, mint a memóriájában. Épp ez volt a baj. Brenda Slaughter egyre távolabb került tőle. Hamarosan olyan lesz, mintha soha nem is létezett volna. Myron nem azért járt ide, hogy megvigasztalódjon vagy lerója kegyeletét. Azért járt ide, mert szüksége volt a fájdalomra, frissen akarta tartani a sebeket. Azt akarta, hogy felzaklassa a dolog, mert belenyugodni abba, ami történt vele, annyira obszcén lett volna.

Az élet megy tovább. Ez jó, nem? A harag lassan elmúlik. A sebek begyógyulnak. De ha hagyod, hogy ez megtörténjen, azzal egy kicsit a lelked is meghal.

Myron csak állt ott, és addig szorította ökölbe a kezét, míg remegni nem kezdett. Eszébe jutott a napsütötte délelőtt, amikor eltemették, majd a szörnyű mód, ahogy megbosszulta. Érezte, hogy feltör benne a harag. Szinte megrohanták az érzések. A térde megroggyant. Egy pillanatra megtántorodott, de aztán sikerült állva maradnia.

Ő cseszte el. Meg akarta védeni. Túl jól akarta csinálni, és addig feszítette a húrt, míg Brenda meghalt.

Myron lenézett a sírra. A nap még mindig melegen sütött, de közben jeges borzongás futott végig a gerincoszlopán. Nem tudta, miért épp ezt a napot választotta, hogy felkeresse Brenda sírját, aztán eszébe jutott Aimee. Most is túl jól akarta csinálni, őt is túlságosan meg akarta óvni, és félt, hátha ismét elkövette ugyanazt a hibát, hagyta, hogy ismét megtörténjen.

Tizenegyedik fejezet

Claire Biel a mosogatónál állt, és azt az idegent bámulta, akit a férjének nevezett. Erik épp egy szendvicset evett nagy műgonddal. Nyakkendője gondosan hozzátűzve az ingéhez. Előtte a mértani pontossággal négyrét hajtott újság. Minden falatot alaposan megrágott. Mandzsettagombokat viselt. Az inge ki volt keményítve. Erik szerette a keményített ingeket. Szerette, ha mindene ki van vasalva. A szekrényében az öltönyei négy hüvelyk távolságra lógtak egymástól. Sosem méregette őket vonalzóval. Egyszerűen csak így alakult. Fényesre pucolt cipői úgy sorakoztak egymás mellett, mint egy katonai felvonuláson.

Ki ez az ember?

Két kisebbik lányuk, Jane és Lizzie, mogyoróvajas kenyeret falt. Tele szájjal csiviteltek. Nagy zajt csaptak. A tej kilöttyent a bögréjükből, és apró cseppek jelentek meg a terítőn. Erik rendületlenül olvasott. Jane engedélyt kért, hogy felálljanak az asztaltól. Claire megengedte nekik. Mindketten elindultak az ajtó felé.

– Megállni – szólt utánuk Claire.

Megálltak.

– Tányérokat a mosogatóba.

A két lány felsóhajtott, és elkezdte forgatni a szemét – még csak kilenc-, illetve tízévesek voltak, de ezt már megtanulták a nővérüktől. Iszonyatos erőfeszítéssel visszavánszorogtak az asztalhoz, felemelték a mázsás súlyú tányérokat, és valahogy elvergődtek vele a mosogatóig.

– Köszönöm – mondta Claire.

A lányok már ott sem voltak. A konyha elcsendesedett. Erik csendben rágott.

– Van még kávé? – kérdezte.

Claire öntött neki. Erik keresztbe tette a lábát, vigyázva, nehogy meggyűrődjön a nadrágja. Tizenkilenc éve voltak házasok, de a szenvedély két év után elmúlt. Küzdöttek az árral, de olyan hosszú ideje, hogy már nem is tűnt nehéznek. Nincs nagyobb közhely annál, hogy milyen gyorsan repül az idő, de igaz. Szinte fel sem tűnt, hogy a szenvedély már annyi éve elhagyta őket. Néha, mint most, Claire ránézett, és eszébe jutott, hogy volt idő, amikor elakadt a lélegzete, ha meglátta.

– Aimee-ről hallottál valamit? – kérdezte Erik még mindig fel sem nézve.

– Nem.

Kinyújtotta a karját, hogy szabaddá tegye az óráját, megnézte, mennyi az idő, és felvonta a szemöldökét.

– Délután kettő van.

– Valószínűleg most kel fel.

– Esetleg felhívhatnánk – mondta, de nem mozdult.

– Úgy érted, hívjam fel? – kérdezte Claire néhány másodpercnyi csend után.

– Ha akarod, felhívhatom én is.

Claire a telefonért nyúlt, és feltárcsázta lánya mobiljának a számát. Aimee tavaly kapta ezt a telefont. Hazahozott egy hirdetést, és megmutatta nekik, hogy havi tíz dollárért kaphatnának egy harmadik vonalat. Erik nem lelkesedett az ötletért. De Aimee elkezdett könyörögni, hogy minden barátnőjének – mindenkinek! – van mobilja. Egy ilyen vita mindig, *mindig* azzal ért véget, hogy Erik megjegyezte:

– Aimee, mi nem vagyunk mindenki.

De Aimee már készen állt a válasszal. Gyorsan taktikát váltott, és a szülői féltés húrjait kezdte pengetni.

– Ha lenne saját telefonom, bármikor el tudnátok érni. A nap huszonnégy órájában. És ha történne valami baleset…

Ezzel eldőlt. Az anyák értik az alapigazságot: nincs még egy olyan jó érv, mint a félelem.

Bekapcsolt a hangposta. Aimee lelkes hangja – ahogy meg-

kapta a telefont, azonnal felvette rá a szöveget – közölte Claire-rel, hogy hagyjon üzenetet. A lánya ismerős hangjába belesajdult a szíve, még ha nem is tudta, pontosan miért.

Mikor megszólalt a síp, Claire azt mondta:

– Szia, szívem, itt az anyád. Hívj fel, hogy minden rendben van, oké?

Azzal letette.

Erik még mindig nem nézett fel az újságból.

– Nem vette fel?

– A mindenit, hogy jöttél rá? Abból a mondatból, hogy hívjon fel?

Erik összevonta a szemöldökét a gúnyos megjegyzés hallatán.

– Feltehetően lemerült a telefonja.

– Feltehetően.

– Mindig elfelejti feltölteni – mondta Erik, és megrázta a fejét. – Kinél is aludt? Steffinél, ugye?

– Stacynél.

– Igen, tényleg. Nem kéne felhívnunk Stacyt?

– Miért?

– Szeretném, ha itthon lenne. Csütörtökre meg kell csinálnia azt a projektet.

– Vasárnap van. Most vették fel az egyetemre.

– És akkor szerinted most már elhanyagolhatja a kötelességeit?

Claire átnyújtotta neki a telefont.

– Te hívod.

– Oké.

Claire megmondta a számot. A férje bepötyögte, majd a füléhez emelte a kagylót. A háttérben Claire hallotta, ahogy a lányok nevetgélnek. Aztán az egyikük azt kiáltotta, „Én nem!”. Felvették a telefont. Erik megköszörülte a torkát.

– Jó napot kívánok, Erik Biel vagyok. Aimee Biel édesapja. Csak azt szeretném tudni, hogy ott van-e még.

Az arckifejezése nem változott meg. A hangja nem változott meg. De Claire látta, hogy a férje ujjai elfehérednek, ahogy a telefonkagylót szorítja, és érezte, hogy valami megpattan benne.

Tizenkettedik fejezet

Myronnak egymásnak ellentmondó benyomásai voltak Miamiról. Egy: olyan remek ott az időjárás, hogy le kellene költöznie. Kettő: a nap – túl sok ott a napsütés. Minden túlságosan világos volt. Már a reptéren azon kapta magát, hogy hunyorog.

Ez persze nem jelentett problémát Myron szülei, a szeretett Ellen és Al Bolitar számára, akik olyan túlméretezett napszemüveget viseltek, amely leginkább hegesztőszemüvegre emlékeztetett. Mindketten kimentek elé a repülőtérre. Myron mondta nekik, hogy ne, hogy majd fog egy taxit, de az apja ragaszkodott hozzá.

– Mindig is kimentem érted a reptérre, nem? Emlékszel, amikor Chicagóból jöttél haza az után a nagy hóvihar után?

– Apa, annak már tizennyolc éve.

– És? Azt hiszed, elfelejtettem, hogy kell odamenni?

– És az a Newark repülőtéren volt.

– Tizennyolc perc, Myron.

Myron behunyta a szemét.

– Emlékszem.

– Pontosan tizennyolc perc.

– Emlékszem, Apa.

– Pontosan ennyi idő alatt értem ki otthonról a Newark reptér A termináljához. Mindig lemértem, emlékszel?

– Igen, emlékszem.

Egyszóval ott voltak mindketten, napbarnított bőrrel és friss májfoltokkal. Mikor Myron kiszállt a felvonóból, anya odarohant, és úgy ölelte át, mintha egy fogolytáborból szabadult volna. Apa elégedett mosollyal állt a háttérben. Myron is megölelte az anyját. Úgy érezte, összement. Így mentek itt a dolgok. Az ember kiszárad, összemegy és lebarnul, mint azok az össze-

aszott indiánfejek.

– Menjünk a csomagjaidért – mondta az anyja.

– Itt van nálam.

– Ennyi az egész? Ez az egy táska?

– Csak egy éjszakát maradok.

– Mint mindig.

Myron az arcát figyelte, és a kezét. Mikor észrevette, hogy a remegés szinte állandó, összeszorult a mellkasa.

– Mi az? – kérdezte az anyja.

– Semmi.

– Sosem tudtál hazudni – rázta meg a fejét az anyja. – Emlékszel, amikor rátok nyitottam Tina Venturával, te pedig azt mondtad, nem csináltatok semmit? Azt hiszed, nem tudtam?

Elsős középiskolás volt akkor. Ha megkérdezné őket, mit csináltak tegnap, nem tudnának válaszolni, de ha a gyerekkorát kellett felidézni, úgy viselkedtek, mintha könyvből olvasnák.

Myron feltartotta a kezét, és megadást színlelt.

– Lebuktam.

– Ne szemtelenkedj! És ne emlékeztess rá!

Odaértek az apjához. Myron megpuszilta az arcát. Mindig ezt csinálta. Vannak dolgok, amikből sosem nő ki az ember. Az apja arcbőre kezdett megereszkedni. Az Old Spice illata még mindig ott volt, de ezúttal a szokásosnál halványabban. És volt ott valami más is, valami más szag. Az öregség szaga, gondolta Myron. Elindultak az autóhoz.

– Találd ki, kivel futottam össze – mondta az anyja.

– Kivel?

– Dotte Derrickkel. Emlékszel rá?

– Nem.

– Dehogynem. Tudod, nekik volt az a hogyishívják a kertjükben.

– Ja, tényleg. Igen.

Lövése nem volt, hogy kiről van szó, de ez megkönnyítette a dolgokat.

– Szóval egyik nap összefutottam Dottéval, és elkezdtünk beszélgetni. Ő és Bob négy éve költöztek le ide. Van egy házuk Fort Lauderdale-ben, de ha látnád, Myron! Teljesen le van robbanva. Úgy értem, egyáltalán nem törődtek vele. Al, hogy is hívják Dotte házát? Sunshine Vista, vagy valami olyasmi, ugye?

– Kit érdekel? – mondta az apja.

– Kösz, Mr. Segítőkész. Mindegy, szóval ott él Dotte. Szörnyen néz ki az a hely. Annyira le van robbanva. Al, ugye, hogy le van robbanva?

– A lényegre, El – mondta az apja. – Térj a lényegre!

– Azon vagyok, azon vagyok. Hol is tartottam?

– Dotte Valakinél – mondta Myron.

– Derrick. Emlékszel rá, ugye?

– Hát persze – felelte Myron.

– Helyes, jól van. Szóval Dotte unokatestvérei még mindig fönn laknak északon. Levinék. Emlékszel rájuk? Persze miért is emlékeznél, felejtsd el. Szóval az egyik unokatestvére Kasseltonban lakik. Tudod, hol van Kasselton, ugye? Középiskolás korodban játszottál ott…

– Tudom, hol van Kasselton.

– Ne légy ingerült!

Az apja széttárta a karját, és az ég felé fordult.

– A lényegre, El. Térj a lényegre!

– Jól van, elnézést. Igazad van. Amikor igazad van, azt elismerem. Szóval, hogy ne szaporítsam tovább a szót…

– El, te örökké csak szaporítod a szót – mondta Myron apja. – Mást se csinálsz, csak szót szaporítasz. A szószaporításhoz értesz a legjobban a világon.

– Folytathatom, Al?

– Mintha bármi is megakadályozhatna benne. Mintha egy géppisztoly vagy egy tank meggátolhatna abban, hogy folytasd.

Myron nem bírta elrejteni a mosolyát. Hölgyeim és uraim, ismerkedjenek meg Ellen és Alan Bolitarrel, vagy ahogy az

anyja szokta mondani, „Mi vagyunk El Al – tudja, mint az izraeli légitársaság”.

– Szóval beszélgettünk Dottéval erről-arról. Tudod, a szokásos dolgok. Ruskinék elköltöztek a városból. Gertie Schwartznak epeköve van. Antonietta Vitale, az a kis csinos nő, hozzáment egy montclairi milliomoshoz. Efféle dolgok. És aztán Dotte azt mondta – csak megjegyzem, hogy Dottétól kell megtudnom, és nem tőled – szóval Dotte azt mondta, hogy jársz valakivel.

Myron behunyta a szemét.

– Igaz ez?

Myron nem felelt.

– Dotte azt mondta, hogy egy hatgyerekes özveggyel randizol.

– Kétgyerekes – mondta Myron.

Az anyja mosolyogva elhallgatott.

– Mi az?

– Megfogtalak.

– Mi?

– Ha azt mondtam volna, hogy két gyereke van, simán letagadod – bökött az ujjával diadalmasan a levegőbe. – De tudtam, hogyha hatot mondok, arra reagálni fogsz. Megfogtalak.

Myron az apjára nézett. Az megvonta a vállát.

– Túl sok *Matlock*ot néz az utóbbi időben.

– Gyerekek, Myron? Te egy olyan nővel randizol, akinek gyerekei vannak?

– Anya, megpróbálom olyan finoman mondani, ahogy csak tudom. Szállj le rólam!

– Idehallgass, Okostóni! Ahol gyerekek vannak, ott már nem olyan egyszerű az élet. Gondolnod kell a következményekre is. Érted, miről beszélek?

– Érted, amit mondtam? Szállj le rólam!

– Jól van, ahogy akarod – most őrajta volt a színlelt megadás sora. Alma a fájától, ugyebár. – Nehogy azt hidd, hogy

érdekel.

Mentek tovább az autó felé – Myron középen, a jobbján az apja, a másik oldalon az anyja. Mindig így mentek. Csak a tempó lett lassabb. De ez nem nagyon zavarta. Szívesen lelassított a kedvükért, hogy tartani tudják vele a lépést.

Elhajtottak a lakóparkhoz, és megálltak a kijelölt parkolóhelyen. Az anyja szándékosan a hosszabb utat választotta, el az úszómedence mellett, így lehetősége nyílt, hogy bemutassa Myront szédítő mennyiségű újdonsült ismerősének. Az anyja egyre azt ismételgette, hogy „Emlékszel a fiamra?", Myron pedig viszonozta a színlelt felismerés arckifejezését. Néhány nő, jóval túl a hetvenen, valószínűtlenül jól tartotta magát. „Plasztik", jutott eszébe az, amit Dustin Hoffmann-nak tanácsoltak a *Diploma előtt*ben. Csak másféle. Myronnak semmi kifogása nem volt a plasztikai sebészet ellen, de egy bizonyos életkor után, diszkrimináció ide vagy oda, kirázta tőle a hideg.

A lakás is túl világos volt. Az ember azt gondolná, hogy minél öregebb valaki, annál kevesebb fényt akar, pedig nem. A szülei az első öt percben még a hegesztőszemüvegeket is elfelejtették levenni. Az anyja megkérdezte, éhes-e. Volt annyi esze, hogy igennel válaszoljon. Már rendeltek egy hidegtálat valami Tony étteremből – az anyja olyan rosszul főzött, hogy az még Guantánamón is embertelenségnek számított volna ahol pont úgy főztek, mint a jó öreg Eppes Essen's-ben otthon.

Ettek és beszélgettek. Az anyja többször is megpróbálta letörölni a káposztamaradékot az apja szája széléről, de túlságosan remegett hozzá a keze. Myron összenézett az apjával. Az anyja Parkinson-kórja folyamatosan rosszabbodott, de Myronnak erről nem beszéltek. Megöregedtek. Az apjának pacemakere volt. Az anyja Parkinson-kórban szenvedett. De az első számú feladatuknak még mindig azt tartották, hogy a fiukat megóvják ettől.

– Mikor kell elindulnod arra a találkozóra? – kérdezte az anyja.

Myron az órájára nézett.

– Most.

Elköszöntek egymástól, és ismét végigcsinálták az ölelgetős-puszilkodós rituálét. Ahogy kilépett a lakásból, olyan érzése támadt, mintha magukra hagyta volna őket, hogy ők állják az ellenség rohamát, amíg Myron biztonságba nem kerül. Szar dolog, ha az ember szülei megöregszenek. De Esperanza, aki fiatalon elveszítette az apját és az anyját is, nemegyszer rámutatott már, hogy van ennél rosszabb alternatíva is.

A liftben elővette a mobiltelefonját. Aimee még mindig nem hívta vissza. Ismét megpróbálta felhívni, de már meg sem lepődött, hogy ezúttal is a hangposta kapcsolt be. Elég volt, gondolta. Úgy döntött, felhívja őket. Hogy lássa, mi a helyzet.

Aimee szavai visszhangzottak a fejében:

– *Megígérted…*

Feltárcsázta Erik és Claire otthoni számát. Claire vette fel.

– Halló!

– Hello, itt Myron.

– Hello.

– Mi a helyzet?

– Nem sok – felelte Claire.

– Találkoztam Erikkel ma délelőtt – úú, ez tényleg ugyanaz a nap volt? – és mondta, hogy Aimee-t felvették a Duke-ra. Úgyhogy gondoltam, gratulálok.

– Köszi.

– Aimee ott van?

– Nem, most nincsen.

– Akkor majd később megpróbálom.

– Oké.

– Minden rendben van? – kapcsolt Myron magasabb sebességi fokozatba. – Kissé zaklatottnak tűnik a hangod.

Már-már azon volt, hogy többet is elárul, de ismét eszébe jutottak Aimee szavai: – *Megígérted, hogy nem mondod el a szüleimnek.*

– Jól vagyok, köszi – felelte Claire. – Nézd, most mennem kell. Kösz, hogy megírtad azt a levelet.

– Nem nagy dolog.

– Nagyon is nagy dolog. Az osztályrangsorban negyedik és hetedik gyerek is oda jelentkezett, és őket nem vették fel. Rajtad múlt.

– Nem hinném. Aimee csak magának köszönheti.

– Lehet, de akkor is köszönjük.

Dörmögő hang szűrődött be a háttérből. Myron felismerni vélte Eriket.

Továbbra sem tudta kiverni Aimee-t a fejéből:

– *A dolgok amúgy sem mennek túl jól mostanában.*

Akart még kérdezni valamit, hátha megtud egy kicsit többet, de mielőtt megszólalhatott volna, Claire letette.

Loren Muse egy friss emberölési ügyön dolgozott – pontosabban kettős emberölés, két férfit agyonlőttek egy night-club előtt East Orange-ban. Azt beszélték, hogy a gyilkosságokat John „A szellem" Asselta hajtotta végre, egy hírhedt alvilági figura, aki a környéken született, és ott is nőtt fel. Asselta évek óta nem hallátott magáról. Ha visszatért, akkor Muse-éknak sok dolguk lesz a közeljövőben.

Loren épp a ballisztikai jelentést olvasta, amikor megcsörrent a magántelefonja. Felvette.

– Muse – szólt bele.

– Na, kivagyok?

Loren elmosolyodott.

– Lance Banner, te vén csirkefogó. Te vagy az?

– Én bizony.

Banner rendőrként dolgozott Livingstonban. Mindketten abban a Newjersey-i kertvárosban nőttek fel.

– És minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– Még mindig nyomozol Katie Rochester eltűnésének ügyében?

– Nem mondhatnám – felelte Loren.

– Miért nem?

– Először is azért, mert nincs erőszakra utaló bizonyíték. Másodszor pedig betöltötte a tizennyolcat.

– Alig néhány nappal.

– Jogi szempontból mindegy, hogy tizennyolc vagy nyolcvan. Szóval hivatalosan nincsen folyamatban lévő nyomozás.

– És nem hivatalosan?

– Találkoztam egy Edna Skylar nevű orvossal – mondta, majd felidézte a történetet, amit Ednától hallott Szinte ugyanazokat a szavakat használta, mint amikor a főnökének, Ed Steinberg megyei ügyésznek mesélte el. Steinberg egy jó ideig csak ült, majd levonta a várható következtetést:

– Nincs energiánk egy ilyen „lehet”-tel foglalkozni.

Mikor Loren befejezte, Banner azt kérdezte:

– Hogy kerültetek kapcsolatba az üggyel?

– Ahogy már mondtam, igazából nem is volt ügy. Már nem gyerek, erőszaknak nincs nyoma, tudod, hogy van ez. Senkit nem gyanúsítottunk meg. A hatáskör egyébként is kérdéses ilyenkor. De az apa, Dominick, elég nagy port kavart a sajtóban, valószínűleg láttad te is, és ismert valakit, aki ismert valakit, ez vezette el Steinberghez…

– Őtőle pedig hozzád vezetett az út.

– Pontosan. A kulcsszó a „vezetett”. Múlt időben.

– Volna rám tíz perced? – kérdezte Banner.

– Hallottál a kettős gyilkosságról East Orange-ban?

– Hallottam.

– Én vezetem a nyomozást.

– A „vezeted” jelen időben?

– Ahogy mondod.

– Gondoltam – mondta Banner. – Ezért kértem csak tíz percet.

– Fontos?

– Mondjuk inkább úgy – egy pillanatra elhallgatott, keresve

a megfelelő szót –, mondjuk inkább úgy, hogy nagyon különös.

– És köze van Katie Rochester eltűnéséhez?

– Tíz perc és nem több, Loren. Mindössze ennyit kérek. Oké, legyen öt.

Loren az órájára nézett.

– Mikor?

– Itt vagyok az épület aljában. Tudsz keríteni nekünk egy külön szobát?

– Öt egész percre? Az igen! A feleséged nem hazudott a hálószobai állóképességeddel kapcsolatban.

– Ne álmodozz, Muse! Hallod ezt a hangot? Most szállok be a liftbe. Készítsd a szobát!

Lance Banner livingstoni nyomozó rövidre nyírt hajat viselt. Markáns arcú, erős felépítésű férfi volt. Loren általános iskolás kora óta ismerte, és nem tehetett róla, de mindig az akkori külseje jutott róla eszébe. Így van ez a gyerekkori játszótársakkal. Mindig olyannak látja őket az ember, mintha nyolcévesek volnának.

Loren észrevette rajta a tétovázást, amikor belépett. Nem tudta, hogyan üdvözölje – megpuszilja vagy maradjon a hivatalosabb kézfogásnál. Loren átvette a kezdeményezést, odalépett hozzá, és megpuszilta. Egy kihallgató szobában voltak, és önkéntelenül is mindketten a kérdező széke felé indultak. Banner megtorpant, felemelte a kezét, és lehuppant a másik oldalra.

– Lehet, hogy ismertetned kéne a jogaimat – mondta.

– Előbb megvárom, hogy legyen elég információ a kezemben a letartóztatásodhoz. Szóval mid van Katie Rochesterről?

– Nincs idő csevegésre, mi?

Loren szótlanul nézett rá.

– Oké, oké, csak kérdeztem. Ismersz egy Claire Biel nevű nőt?

– Nem.

– Livingstonban lakik – mondta Banner. – A lánykori neve Claire Garman.

– Így sem.

– Kicsit idősebb volt, mint mi. Talán négy vagy öt évvel. – Vállat vont. – Csak gondoltam, megpróbálom.

– Aha – mondta Loren. – Lance, tegyél meg nekem egy szívességet! Csinálj úgy, mintha a feleséged volnék, és ugorjuk át az előjátékot!

– Jól van, már rá is tértem a lényegre. Ma délelőtt felhívott. Claire Biel. A lánya tegnap este elment, és még mindig nem ért haza.

– Hány éves?

– Épp most töltötte be a tizennyolcat.

– Utal valami emberrablásra?

– Egyelőre nem – mondta Lance, de az arckifejezése arról árulkodott, hogy a hangsúly az első szón van.

– Szóval?

– Normális esetben ilyenkor várunk egy kicsit. Ahogy te is mondtad a telefonban – elmúlt tizennyolc, erőszaknak nincs nyoma.

– Mint Katie Rochester.

– Pontosan.

– De?

– Ismerem valamennyire a szüleit. Claire egy suliba járt a bátyámmal. Ott laknak a környéken. Persze, hogy aggódnak. De könnyen lehet, hogy a kölyök csak egy kicsit túllőtt a célon. Most kapta meg az értesítést az egyetemi felvételijéről. Bejutott a Duke-ra. Azt jelölte meg első helyen. Elment bulizni a haverjaival. Tudod, mire gondolok.

– Igen, tudom.

– De aztán arra jutottam, hogy nem ártok vele senkinek, ha kicsit utánanézek a dolognak, nem igaz? Így hát megtettem a létező legegyszerűbb dolgot. Csak hogy megnyugtassam a szülőket, hogy a lány – amúgy Aimee-nek hívják – szóval, hogy Aimee jól van.

– Mit csináltál?

– Lefuttattam a hitelkártyája számát, hogy vett-e fel pénzt ATM-ből.

– És?

– Vett bizony. Méghozzá ezer dollárt, a maximumot. Hajnali kettőkor egy ATM-ből.

– Megkaptad a felvételt a banktól?

– Igen.

Loren tudta, hogy manapság ez már másodpercek kérdése. Nincsenek már azok a régimódi videoszalagok. A felvételeket digitálisan tárolják, és szinte azonnal letölthetők vagy elküldhetők e-mailben.

– Aimee volt az – mondta Banner. – Kétség sem férhet hozzá. Meg sem próbálta elrejteni az arcát.

– Szóval?

– Szóval szerinted megszökött?

– Igen.

– Tiszta sor – folytatta Banner. – Kivette a pénzt, és bulizik egy kicsit. Kiengedi a gőzt így évvége felé.

Banner lesütötte a szemét.

– Nyögd már ki, Lance! Mi a baj?

– Katie Rochester.

– Mert Katie is ugyanezt csinálta? Pénzt vett fel egy ATM-ből, mielőtt nyoma veszett?

Banner előre-hátra ingatta a fejét, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy talán igen, talán nem. A tekintete valahová a távolba révedt.

– Nem egyszerűen ugyanazt csinálta, mint Katie – mondta. – Hanem *pontosan* ugyanazt csinálta.

– Nem értem.

– Az ATM, amit Aimee Biel használt Manhattanben van, egészen pontosan – mondta lassan Banner – a Citibank autómatája az Ötvenkettedik utca és a Hatodik sugárút kereszteződésénél.

Loren érezte, hogy a tarkóján feláll a szőr, és valami végig-

fut a gerincén.

– Ugyanaz, amit Katie Rochester használt, igaz? – kérdezte Banner.

Loren bólintott, azután mondott valami nagy butaságot:

– Lehet, hogy véletlen egybeesés.

– Lehet – felelte Banner.

– Van még valami?

– Még csak most kezdtük, de lekértem a mobilhívásait.

– És?

– Rögtön a pénzfelvétel után felhívott valakit.

– Kit?

Lance Banner hátradőlt, és keresztbe rakta a lábát.

– Emlékszel arra a srácra, aki néhány évvel fölöttünk járt? Menő kosaras volt, úgy hívják, Myron Bolitar.

Tizenharmadik fejezet

Myron lent Miamiban egy új ügyfelével, Rex Stortonnal vacsorázott. Rex egy óriási éttermet választott, mert ott rengetegen megfordulnak. Az étterem egy éttermláncnak volt a tagja, mint a Bennigans, a TGI Fridays vagy valamelyik másik szörnyen egyforma és egyformán szörnyű hely.

Storton öregedő színész volt, aki egyszer egy rövid ideig szupersztárnak érezhette magát, és azóta kereste azt a tökéletes szerepet, amely visszarepíthetné a miami Loni Anderson showból L. A. felső tízezrébe. Rex csak úgy világított a felhajtott gallérú rózsaszín pólójában. Hozzá fehér nadrágot választott, amit az ő korában egy férfinak már nem lenne szabad. Csillogó, ősz parókája jól nézett ki, de csak akkor, ha az ember nem közvetlenül vele szemben ült.

Myron évekig csak hivatásos sportolókat képviselt. Amikor az egyik kosárlabdázója bele akart kóstolni a filmkészítésbe, Myron hirtelen színészek között találta magát. Kialakult egy új üzletág, és mára már ott tartott, hogy a hollywoodi ügyfelekkel ő foglalkozott, míg a sportolókat ráhagyta Esperanzára.

Lévén egykor maga is profi, az ember azt gondolhatná, hogy Myron jobban kötődött azokhoz, akik szintén sportoltak. De különös módon mégsem. A színészeket jobban kedvelte. A legtöbb sportoló egészen fiatal korától kezdve kiemelkedik a társai közül, és nagyon hamar szinte isteni státusba kerül. Ők a legmenőbbek a suliban. Minden buliba meghívják őket. Megdöntik az összes jó nőt. A felnőttek hízelegnek. A tanárok szemet hunynak.

A színészek mások. Sokuknak épp ellenkező élményei voltak a középiskolában. A legtöbb városban az első a sport. Színészek gyakran olyan gyerekekből lesznek, akik nem kerültek

be a csapatba, és más elfoglaltságot kerestek maguknak. Sokszor túl kicsik voltak – volt már olyan, hogy találkoztak egy színésszel, és döbbenten állapították meg, hogy milyen alacsony? – vagy ügyetlenek. Nem maradt más számukra, csak a színjátszás. Aztán, amikor utoléri őket a sztárság, nincsenek hozzászokva ahhoz a bánásmódhoz. Meg vannak lepve. Valahogy sokkal inkább értékelik a dolgot. Sok esetben – persze nem mindegyikben – jóval szerényebbek, mint a sportolók.

Vannak persze más tényezők is. Azt mondják, a színészek dolga az, hogy betöltsék azt a légüres teret, amelyet csak a taps képes betölteni. A színészek ezért mindent elkövetnek, hogy tetsszenek a közönségüknek. A sportolók hozzászoknak, hogy mindenki engedelmeskedik nekik, és egy idő után elhiszik, hogy nekik ez a feladatuk az életben. Ezzel szemben a színészek a bizonytalanság állapotából jutnak el idáig. Egy sportoló mindig nyerni akar. Mindenkit le akar győzni. Egy színésznek a tapsra, vagyis az elismerésre van szüksége.

Ez megkönnyítette velük az együttműködést.

Myron persze tudta, hogy ez jókora általánosítás – ő ugyanis sportoló volt, mégsem tartotta magát nehéz esetnek –, de mint a legtöbb általánosításban, ebben is volt némi igazság.

Elmondta Rexnek, milyen karaktert kéne alakítania abban a filmben, „egy öregedő, transzvesztita autó tolvajt, akinek a szíve aranyból van”. Rex bólintott. Tekintetével közben folyamatosan fürkészte az éttermet, mintha egy koktélpartin volna, és arra várna, hogy felbukkanjon valami fontos személy. A fél szemét mindig a bejáraton tartotta. Így volt ez a színészekkel. Myron képviselt egy fickót, aki híresen gyűlölte a sajtót. Állandóan harcban állt a fotósokkal. Beperelte a bulvárlapokat. Foggal-körömmel védte a magánéletét. Mégis akárhányszor találkozott vele Myron, mindig az étterem közepén lévő asztalt választotta, arccal az ajtó felé, és ha valaki belépett, mindig felnézett egy pillanatra, hogy lássa, felismerték-e.

– Igen, igen, értem. Női ruhát is fel kell vennem? – kérdezte

Rex cikázó tekintettel.

– Néhány jelenetben igen.

– Csináltam már olyat.

Myron megrezegtette a szempilláját.

– Úgy értem, munka közben. Ne légy seggfej! És az nagyon ízléses volt. Valami ízléses ruha kell hozzá.

– Akkor mély dekoltázs nem lesz?

– Nagyon vicces vagy, Myron. Mint egy próbababa. Tényleg, próbafelvételt kell csinálnom?

– Igen, kell.

– Az Isten szerelmére, nyolcvan filmem volt már.

– Tudom, Rex.

– Nem tudna megnézni azok közül egyet?

Myron megvonta a vállát.

– Ezt mondta.

– Neked tetszik a forgatókönyv?

– Igen.

– Hány éves a rendező?

– Huszonkettő.

– Jézusom! Még meg se született, amikor én már a színpadon voltam.

– Fizetik a repülőjegyedet L. A.-be.

– Első osztály?

– Turista, de szerintem tudok szerezni egy business classt.

– Ah, kit akarok átverni? Ha a gép szárnyán kéne kucorognom egész úton, akkor is elmennék.

– Ez az igazi hozzáállás.

Egy anya jött oda a lányával, és kértek Rextől egy autogramot. Rex kidüllesztette a mellkasát, és elmosolyodott. Ránézett a nyilvánvaló anyukára, és megkérdezte:

– Maguk testvérek?

A nő még akkor is kuncogott, mikor elmentek.

– Újabb elégedett vásárló – mondta Myron.

– Ez a dolgom.

Egy telt idomú szőke is kért egy autogramot. Rex egy kicsit túl szívélyesen puszilta meg. Miután ellibegett, Rex felmutatott egy papírfecnit.

– Idesüss!

– Mi az?

– A telefonszáma.

– Fantasztikus.

– Mit mondhatnék, Myron? Imádom a nőket.

Myron előbb jobbra nézett, majd a mennyezetre pillantott.

– Mi az?

– Csak azon tűnődtem, hogy ezúttal írtok-e házassági szerződést előtte – mondta Myron.

– Nagyon vicces.

Olajban sült csirkét ettek. Vagy marhát, esetleg rákot. Amit egyszer olajban kisütnek, annak mind ugyanolyan íze lesz. Myron érezte, hogy Rex őt nézi.

– Mi van? – kérdezte Myron.

– Nem könnyű beismerni – mondta Rex –, de csak akkor érzem igazán jól magam, ha reflektorfényben vagyok. Háromszor nősültem, van négy gyerekem. Imádom őket. Szerettem velük lenni. De csak akkor érzem úgy, hogy élek, ha reflektorfényben vagyok.

Myron nem felelt.

– Érzelgősnek hangzik, ugye?

Myron vállat vont.

– És tudod, mit gondolok még?

– Mit?

– A szíve mélyén a legtöbb ember ilyen. Megőrülnek a hírnévért. Azt akarják, hogy felismerjék és megállítsák őket az utcán. Azt mondják, ez egy új jelenség, amit a valóságshow-knak köszönhetünk. De szerintem mindig is így volt.

Myron a tányérján lévő szörnyűséges valamit tanulmányozta.

– Egyetértesz velem?

– Nem is tudom, Rex.

– Számomra a reflektorfény fokozatosan halványult el. Érted? Mindig csak egy kicsit lett gyengébb. Szerencsém volt. De találkoztam néhány háromnapos sztárral. Három napig övék volt a világ. Ők soha nem lesznek boldogok. Soha többé. De nekem, a magam lassú fogyásával, volt időm hozzászokni. És az emberek még mindig megismernek. Ezért vacsorázok minden este étteremben. Igen, szörnyű kimondani, de így igaz. És még most, hetvenegynéhány évesen is arról álmodozom, hogy visszakerülök a legfényesebb reflektorfénybe. Ugye érted, miről beszélek?

– Értem – felelte Myron. – Pont ezért kedvellek.

– Miért?

– Mert őszintén beszélsz róla. A legtöbb színész azt mondja, neki ez csak a munkája.

– Lófaszt – horkant fel Rex. – De nem az ő hibájuk. A hírnév olyan, mint a kábítószer. A legdurvább. Függő leszel, de nem akarod bevallani.

Rex rávillantotta azt a csibészes mosolyát, ami egykor megolvasztotta a lányok szívét.

– És veled mi a helyzet, Myron?

– Hogyhogy velem mi a helyzet?

– Tudod, a reflektorfény Ahogy mondtam, nekem fokozatosan halványult el. De neked, az egyetemi félistennek, aki a legjobb úton haladt a profi karrier felé…

Myron várt.

– …és aztán egyszer csak *klikk* – csettintett Rex az ujjával –, kialudtak a fények. Mindössze huszonegy, huszonkét évesen?

– Huszonkettő – mondta Myron.

– Hogy birkóztál meg vele? Tudod, hogy én is nagyon bírlak, úgyhogy mondd el az igazat.

Myron keresztbe rakta a lábát. Érezte, hogy elvörösödik.

– Tetszik az új műsorod?

– Loni Anderson színházában?

– Igen.

– Egy rakás szar. Rosszabb, mintha az út mellett strichelnék.

– Ezt tapasztalatból mondod?

– Ne próbáld elterelni a témát. Hogy birkóztál meg vele?

Myron felsóhajtott.

– Az ismerőseim jó része azt mondaná, hogy meglepően könnyen.

Rex körkörös mozdulatokat tett a kezével, mintha csak azt mondaná: – *Gyerünk, gyerünk.*

– Igazából mire vagy kíváncsi?

Rex ezen egy pillanatra elgondolkodott.

– Mivolt az első dolgod?

– A sérülés után?

– Igen.

– Gyógytorna. Rengeteg gyógytorna.

– És amikor rájöttél, hogy a kosárlabdázásnak lőttek…?

– Beiratkoztam a jogra.

– Hová?

– A Harvardra.

– Nem kispályáztál. Szóval jogi egyetem. És aztán?

– Tudod nagyon jól, Rex. Megkaptam a diplomámat, nyitottam egy sportügynökséget, ami most már nemcsak sportolókat, hanem színészeket és írókat is képvisel. Ennyi – vonta meg a vállát.

– Myron?

– Mi van?

– Az igazságra vagyok kíváncsi.

Myron megfogta a villáját, felszúrt rá egy darab húst, majd lassan rágni kezdte.

– Nem egyszerűen csak kialudtak a fények, Rex. Teljes leállás. Életre szóló áramszünet.

– Tudom.

– Túl keltett tennem magam rajta.

– És?

– És ennyi.

Rex megrázta a fejét, és elmosolyodott.

– Mi az?

– Legközelebb – mondta Rex. Felemelte a villáját. – Legközelebb elmondod.

– Kiborító vagy.

– De kedvelsz, nem emlékszel?

Későre járt már, mire befejezték a vacsorát, és végeztek az itallal. Zsinórban második éjjel inni… Myron Bolitar, vigyázz, elindulsz a lejtőn! Miután megbizonyosodott róla, hogy Rex biztonságban visszatért a szállodájába, elindult a szülei lakása felé. Volt saját kulcsa. Csendesen becsúsztatta a zárba, nehogy felébressze az anyját és az apját. Tudta, hogy abból nem sülne ki semmi jó.

A tévé még ment. Az apja a nappaliban ült. Mikor Myron belépett, az apja úgy tett, mintha épp akkor ébredt volna fel. De nem. Az apja mindig megvárta, hogy hazaérjen. Akármilyen későn is volt az. Akárhány éves is volt már Myron.

Odalépett az apja fotelja mögé. Az apja megfordult, és rámosolygott. Azzal a mosollyal, amelyet csak neki tartott fenn, amelyből Myron mindig azt olvasta ki, hogy ennek az embernek a szemében ő a világ legnagyszerűbb teremtménye.

– Jól szórakoztál?

– Rex nagyon kedves fickó – mondta Myron.

– Szerettem a filmjeit – bólintott az apja néhányszor. – Ülj le egy pillanatra!

– Mi történt?

– Csak ülj le!

Leült. Összekulcsolt kezét az ölében nyugtatta. Mintha nyolcéves volna.

– Anyáról van szó?

– Nem.

– A Parkinsonja folyamatosan rosszabbodik.

– Így van ez a Parkinsonnal. Egyre rosszabb lesz.

– Tudok valamiben segíteni?

– Nem.

– Legalább mondanom kéne valamit.

– Ne. Jobb ez így. Egyébként is mi olyat mondhatnál, amit anyád nem tud már anélkül is?

Most Myronon volt a bólogatás sora.

– Akkor miről akarsz velem beszélni?

– Semmiről. Úgy értem, anyád azt akarja, hogy üljünk le, mint férfi a férfival.

– Miért is?

– A mai *New York Times* miatt.

– Tessék?

– Van benne valami. Anyád azt gondolja, hogy beszélnünk kellene róla. De szerintem nem. Én inkább azt gondolom, hogy az a helyes, ha odaadom neked ezt az újságot, és hagyom, hogy egyedül végigolvasd. Ha beszélni akarsz róla, megtalálsz, oké? Ha nem, nem foglak zaklatni.

Myron összevonta a szemöldökét.

– Valami a *New York Times*ban?

– A vasárnapi mellékletben.

Az apja felállt, és az állával az újságok felé bökött.

– Tizenhatodik oldal. Jó éjt, Myron!

– Jó éjt, apa!

Az apja lement az előszobába. Nem kellett vigyáznia a lépteire, Myron anyja egy Judas Priest koncertet is képes lett volna átaludni. Az apja volt az éjjeliőr, az anyja pedig az aluszékony hercegkisasszony. Myron felállt. Fogta az újságot, fellapozta a tizenhatodik oldalt, meglátta a képet, és érezte, ahogy a gyilok átjárja a szívét.

A *The New York Times* vasárnapi melléklete a felső tízezer pletykáival volt tele. A legolvasottabb oldal az esküvői hírek rovata volt. És ott, a tizenhatodik oldal bal felső sarkában volt egy fénykép. A férfi jólfésült volt, mint egy Ken-baba, a fogsora olyan tökéletes, hogy olyan már nincs is, az álla, mint egy

republikánus szenátoré, a neve pedig Bernard Stone. A cikk szerint Stone a BMV Befektetői Csoport vezetője volt, egy rendkívül sikeres vállalkozásé, amely nagyvállalatokra specializálódott.

Horkolás.

A hír szerint Bernard Stone és jövendőbelije a következő hét szombatján kel egybe a manhattani Tavern on the Greenben. A ceremóniát egy nagy tisztelendő atya fogja levezetni. Azután a friss házasok megkezdik közös életüket a New York-i Scarsdale-ben.

Egyre hangosabb horkolás.

De nem ezek a hírek törték össze a szívét. Nem. Ami igazán fájt neki, amitől úgy érezte, hogy megroggyan a térde, az a nő volt Stone oldalán. A nő, akit el fog venni, aki ott mosolygott mellette a fényképen. A nő, akit Myron sosem fog tudni elfelejteni.

Egy pillanatig csak ült némán, és nézte a képet. Aztán az ujjával megérintette a menyasszony arcát. Az életrajza szerint sikeres írónő volt, akit jelöltek már a PEN/Faulkner díjra és a National Book Awardra is. A neve Jessica Culver volt, és a cikkben ugyan nem említették meg, de több mint egy évtizede ő volt Myron Bolitar számára a nagy Ő.

Szótlanul ült.

Jessica, az ő igazi lelki társa férjhez megy valaki máshoz.

Hét éve, a szakításuk óta nem találkoztak. Myron nélküle folytatta az életét. És persze Jessica is őnélküle. Miért van akkor ennyire meglepve?

Lerakta az újságot, majd ismét felvette. Száz évvel ezelőtt Myron megkérte Jessica kezét. Nemet mondott. Együtt maradtak még évekig, de Myron el akarta venni feleségül, ő pedig nem akart hozzámenni. Kiverte a víz az egész kispolgári jövőképtől – a kertvárostól, a fehér léckerítéstől, a gyerekektől, a barbecue-tól, attól az élettől, amit Myron szülei éltek.

Csakhogy most Jessica hozzámegy a nagy Bernard Stone-

hoz, és Scarsdale überkertvárosába költöznek.

Myron gondosan összehajtotta az újságot, és a dohányzóasztalra helyezte. Sóhajtott egy nagyot, majd felállt, és kilépett a folyosóra. Útközben lekapcsolta a villanyt. Elment a szülei hálószobája mellett. Az olvasólámpa még égett. Az apja úgy tett, mintha köhögne, hogy Myron hallja, nem alszik még.

– Jól vagyok – mondta Myron hangosan.

Az apja nem válaszolt, és Myron hálás volt érte. Mestere volt a kötéltáncnak, úgy tudott egyensúlyozni aggódás és tolakodás között, hogy Myron csak csodálni tudta érte.

Jessica Culver, élete szerelme, a nő, akit mindig is a lelki társának tartott, férjhez megy.

Myronnak erre aludnia kellett egyet. De nem jött álom a szemére.

Tizennegyedik fejezet

Itt volt az ideje, hogy felkeresse Aimee Biel szüleit.
Reggel hat óra volt. Loren Muse nyomozó törökülésben üldögélt a padlón. Rövidnadrágban volt, és a plüssre emlékeztető padlószőnyegtől viszketett a lába. Rendőrségi jelentések és akták borították a szobáját. Középen az az időrend, amelyet ő maga gyártott.

A másik szobából hangos horkolás hallatszott. Loren több mint tíz éve lakott egyedül ebben a lepukkant lakásban. „Kertes apartmannak" hívták őket, noha az egyetlen dolog, ami a kertben nőtt, az vörös tégla volt. A lakások barátságossága a börtöncellákéval vetekedett. Átmeneti szállások feltörekvő vagy lefelé zuhanó emberek számára, illetve néhány olyan szerencsétlennek, akik beleragadtak saját életük purgatóriumába.

A horkolás nem a pasijától származott. Lorennek volt ugyan valakije – egy Pete nevű totál luzer –, de az anyja, a többször házasodott, egykor csábító, ma már pocakos Carmen Valos Muse Brewster Akármi épp facér volt, ezért nála lakott. A horkolásán egy dohányzással eltöltött élet, túl sok üveg olcsó bor és vacak dalok dallama érződött.

A konyhapulton chipsmorzsák. Mellette egy nyitott üveg mogyorókrém, benne egy kés, mint az Excalibur vagy egy őrtorony. Loren híváslistákat és autópálya-jelentéseket tanulmányozott. Ezeket összeadva meglehetősen érdekes kép kezdett kirajzolódni. Jól van, gondolta Loren, nézzük, mink van eddig.

- 01.56: Aimee Biel pénzt vesz fel az Ötvenkettedik utcai Citibank ATM automatájából – ugyanabból, amelyet Katie Rochester használt három hónappal korábban. Különös.
- 02.16: Aimee Biel felhívja Myron Bolitar livingstoni laká-

sát. A hívás mindössze néhány másodpercig tart.

- 02.17: Aimee felhív egy Myron Bolitar nevén lévő mobiltelefont. A beszélgetés három percig tart.
  Loren bólintott. Logikusnak tűnt, hogy Aimee Biel először megpróbálta Bolitar otthoni számát, és amikor nem vette fel – ez megmagyarázná a hívás rövidségét –, felhívta a mobilján. De nézzük tovább:
- 02.21: Myron Bolitar felhívja Aimee Bielt. A hívás több mint egy percig tart.

Annyit sikerült kideríteni, hogy Bolitar gyakran szállt meg New Yorkban, barátja, III. Windsor Horne Lockwood lakásában a Dakota apartmanházban. Lockwood nem volt ismeretlen a rendőrség számára; előkelő neveltetése ellenére többbrendbeli súlyos testi sértéssel, és igen, gyilkossággal is gyanúsították. Ennél elképesztőbb egyveleget Loren nem sokat látott. Ennek azonban, úgy tűnt, nincs köze a jelenlegi ügyhöz.

A lényeg az, hogy Bolitar feltehetően Lockwood manhattani lakásában tartózkodott. A kocsiját egy közeli parkolóban tartotta. Az éjszakai portás szerint Bolitar hajnali fél három körül vitte el az autóját.

Egyelőre még nem volt rá bizonyítékuk, de Loren esküdni mert volna rá, hogy Bolitar bement a belvárosba, és felvette Aimee Bielt. Igyekeztek biztonsági kamerák felvételeit beszerezni a közeli épületekből, hátha valamelyiken feltűnik Bolitar kocsija. Az eddigiek alapján jó esély volt rá.

- Vissza az időrendhez:
- 03.11: Hitelkártya-használat Bolitar Visa számlájáról egy Exxon benzinkútnál a 4-es úton Fort Lee-ben, New Jersey államban, jobbra a George Washington hídtól.
- 03.55: Bolitar autója a Garden State Parkway-en dél felé tartva áthalad a Bergen megyei autópálya-kapun.
- 04.08: Áthalad az Essex megyei autópálya-kapun, miszerint

Bolitar még mindig dél felé tart.

Ez látszott az autópálya-kapukon. Lehajthatott az Exit 145-nél is, ami egyenesen a livingstoni lakásához vitte. Loren lerajzolta az útvonalat. Nem segített. Az ember nem megy át a George Washington hídon, aztán meg le az autópályán. De ha mégis, akkor sem tartana negyven percig, hogy eljusson a bergeni kapuig. Az éjszakai forgalmat figyelembe véve, maximum húsz percig tartana.

Szóval hová ment Bolitar?

Újra ránézett az időrendre. Volt egy majd háromórás szünet, de reggel 07.18-kor Bolitar felhívta Aimee Biel mobiltelefonját. Nem vették fel. Aznap délelőtt még kétszer megpróbálta. Semmi válasz. Tegnap felhívta Bielék otthoni telefonját. Ez volt az egyetlen hívás, amely tovább tartott néhány másodpercnél. Loren azon tűnődött, hogy vajon a szüleivel beszélgetett-e.

Felkapta a telefont, és Lance Bannert tárcsázta.

– Mi van? – kérdezte.

– Beszéltél Aimee szüleinek Bolitarról?

– Még nem.

– Azt hiszem, eljött az ideje – mondtam.

Myronnak új reggeli rutinja alakult ki. Az első dolga az volt, hogy fogta az újságokat, és megkereste benne a háborús áldozatokat. A neveket nézte. Megbizonyosodott róla, hogy Jeremy Downing nincsen közöttük. Aztán újra elolvasta az összes nevet, ezúttal jóval lassabban. Megnézte a rangfokozatot, a születési helyet és az életkort is. Mindössze ennyit írtak oda. De Myron elképzelte, hogy minden halott kölyök, akinek odakerült a neve, ugyanolyan remek srác, mint Jeremy, mint az a tizenkilenc éves fiú, aki a szomszédban lakik, mert bármilyen furán is hangzott, ez pontosan így volt. Néhány pillanatig eltűnődött azon, mit is jelent a halál. Egy reményteli, fiatal élet örökre kihunyt. Mit érezhetnek a szülei?

Azt remélte, hogy az ország vezetői is ugyanígy tesznek. De voltak kétségei.

Megcsörrent a mobilja. Megnézte a hívószámot. CUKIPOFA. Ez Win titkos száma volt. Myron felvette.

Mindenféle felvezetés nélkül Win azt mondta:

– A géped délután egykor érkezik.

– A légitársaságnak dolgozol?

– A légitársaságnak dolgozol – ismételte Win. – Nem rossz.

– Szóval mi a helyzet?

– A légitársaságnak dolgozol – mondta Win újra. – Hadd ízlelgessem még egy kicsit. A légitársaságnak dolgozol. Káprázatos.

– Befejezted?

– Egy pillanat, csak keresek egy tollat, és leírom. A. Légitársaságnak. Dolgozol.

Win.

– Befejezted?

– Hadd fussak neki még egyszer: a géped délután egykor érkezik. Találkozzunk a repülőtéren. Van két jegyem a Knicks meccsére. A pálya mellé szól, feltehetően Paris Hilton vagy Kevin Bacon mellé. Én személy szerint jobb szeretném Kevint.

– Nem is szereted a Knickset – mondta Myron.

– Igaz.

– Sőt igazából kosárlabdameccsekre sem szeretsz járni. Miért…? – Végre megértette. – A francba.

Csend.

– Win, mióta olvasod a vasárnapi mellékletet?

– Egykor a Newark reptéren. Ott találkozunk.

Klikk.

Myron letette, majd önkéntelenül is elmosolyodott. Ez volt Win. Micsoda barát!

Kiment a konyhába. Az apja már ébren volt, épp reggelit készített. Nem szólt egy szót sem Jessica közelgő lakodalmáról. Az anyja viszont azonnal felugrott a székből, odasietett hozzá,

és úgy nézett rá, mint egy súlyos betegre, majd megkérdezte, hogy van. Myron biztosította róla, hogy remekül.

– Hét éve nem találkoztam Jessicával – mondta. – Nem nagy ügy.

A szülei egyetértően bólogattak, és nem forszírozták tovább a témát.

Néhány órával később elindult a repülőtérre. Egy pillanatra megfordult vele a világ, de igazából tényleg rendben volt. Hét éve. Hét éve már, hogy szakítottak. És ugyan az együtt töltött idő alatt többnyire Jessica akarata érvényesült, mégis Myron volt az, aki véget vetett a kapcsolatuknak.

Jessica a múlthoz tartozott. Elővette a telefonját, és felhívta Alit – a jelent.

– A miami reptéren vagyok – mondta.

– Milyen volt a nyaralás?

Ali hangja hallatán melegség töltötte el.

– Jó volt.

– De?

– Semmi de. Látni akarlak.

– Délután kettőkor? A gyerekek nem lesznek otthon, esküszöm.

– Mit forgatsz a fejedben?

– A helyes kifejezés – várj egy pillanatot, utána kell néznem a szótáramban a helyes kifejezés a „numera”.

– Ali Wilder, te kis bestia.

– Az vagyok.

– Kettőre nem tudok odaérni. Win kivisz a Knicks meccsére.

– És közvetlenül a meccs után? – kérdezte Ali.

– Utálom, amikor így adod a megközelíthetetlent.

– Ezt úgy értelmezem, hogy igen.

– Nagyon is.

– Jól vagy?

– Remekül – felelte Myron.

– Olyan vicces a hangod.

– Igyekszem, hogy vicces legyen.

– Ne igyekezz annyira.

Myron elhallgatott. Azt akarta neki mondani, hogy szereti. De korai lett volna még. Vagy inkább, azok után, hogy megtudta Jessicáról, nem ez volt rá a megfelelő pillanat. Ilyesmit ne mondjon az ember, főleg ne először, téves indíttatásból. Helyette inkább azt mondta:

– Fel kell szállnom a gépre.

– Viszlát, szépfiú.

– Várj! Ha este érek oda, akkor is „numera” lesz? Nem lehetne egy kicsit hosszabbra venni?

– Majd megbeszéljük, csak legyél már itt.

– Ez azt jelenti, hogy…

– Vigyázz magadra, szépfiú.

Erik Biel egyedül ült a kanapén, míg a felesége egy széket választott magának. Lorennek azonnal feltűnt. Az ember azt gondolná, hogy ilyen szituációban egy házaspár egymás mellé akar ülni, hogy megnyugtassák egymást. A testbeszédük azt sugallta, hogy igyekeznek olyan messzire kerülni a másiktól, amennyire csak lehetséges. Ez jelentheti azt, hogy gond van a kapcsolatukkal. De jelentheti azt is, hogy ez esemény annyira fájó seb, hogy a gyengédség – sőt *különösen* a gyengédség – elviselhetetlen volna.

Claire Biel teát szolgált fel nekik. Loren tényleg nem kívánta, de megtanulta, hogy a legtöbb embert megnyugtatja, ha hagyják, hogy irányítson valamit, bármit, ha megengedik nekik, hogy csináljanak valami hétköznapi és természetes dolgot. Lance Banner, aki egész idő alatt a háta mögött maradt, udvariasan visszautasította.

Lance hagyta Lorent, hadd irányítson ő. Lance ismerte őket. Ez jelenthet majd némi segítséget a kérdezősködésnél, de Lorennek kell a kezében tartania a kormányrudat. Belekortyolt

a teába. Nem akarta megtörni a csendet – hadd szólaljanak meg ők először. Egyesek szerint ez kegyetlenség volt. Nem volt az, ha segít megtalálni Aimee-t. Ha rendben előkerül, úgyis gyorsan elfelejtik. Ha nem, akkor ez a kis kényelmetlenség semmi sem lesz ahhoz képest, ami vár rájuk.

– Itt ez a lista – mondta Erik Biel – a közeli barátaival és a telefonszámukkal. Már mindegyiküket felhívtuk. És itt van a fiúja, Randy Wolf. Vele is beszéltünk.

Loren figyelmesen végignézte a neveket.

– Van valami újabb fejlemény? – kérdezte Erik.

Erik Bielről meg lehetett volna mintázni a merevség szobrát, gondolta Loren. Az anya, Claire, nos, az ő arcáról le lehetett olvasni, hogy eltűnt a lánya. Kialvatlan volt. Szét volt csúszva. De Erik, a keményített ingében és nyakkendőjében, a frissen borotvált arcával, valahogy még zaklatottabbnak tűnt. Annyira igyekezett uralkodni magán, hogy tudni lehetett, ő az utolsó pillanatig megpróbálja majd tartani a frontot. Az ilyen embereknél a kiborulás gyors, csúnya, és néha örök időkre szóló szokott lenni.

Loren átnyújtotta a papírt Lance Bannernek. Megfordult, és Erikre szegezte a tekintetét, majd ledobta a bombát:

– Ismer valamelyikük egy Myron Bolitar nevű férfit?

Erik összeráncolta a homlokát. Loren az anyára pillantott. Claire Biel úgy nézett rá, mintha azt kérdezte volna, hogy kinyalhatja-e a vécéjüket.

– A család barátja – felelte Claire Biel. – Iskolás korom óta ismerem.

– A lányukat is ismeri?

– Természetesen. De mi köze…

– Milyen kapcsolat volt köztük?

– Kapcsolat?

– Igen. Az önök lánya és Myron Bolitar. Milyen kapcsolatban voltak egymással?

Most először azóta, hogy beléptek a házba, Claire lassan a

férje felé fordult, és segítségkérően ránézett. Erik is a felesége tekintetét kereste. Mindketten olyan arcot vágtak, mint akiket hasba szúrtak egy konyhakéssel.

Végül Erik szólalt meg.

– Mire akar kilyukadni?

– Semmire nem akarok kilyukadni, Mr. Biel. Feltettem egy kérdést. Milyen jól ismerte a lányuk Myron Bolitart?

Claire: – Myron a család barátja.

Erik: – Ajánlólevelet írt Aimee-nek az egyetemi felvételijéhez.

Claire nyomatékosan bólintott.

– Igen. Ilyesmi.

– Ilyesmi?

Nem feleltek.

Loren igyekezett semleges hanghordozással beszélni.

– Szoktak találkozni?

– Találkozni?

– Igen. Vagy telefonon beszélgetni. Esetleg e-mailezni.

Majd Loren hozzátette:

– Az önök jelenléte nélkül.

Loren nem gondolta volna, hogy ez lehetséges, de Erik Biel gerince mintha még merevebbé vált volna.

– Mi a francról beszél maga?

Jól van, gondolta Loren. Nem tudták. Ez nem színjáték. Ideje volt más sebességi fokozatba kapcsolni, ellenőrizni az őszinteségüket.

– Mikor beszélt utoljára valamelyikük Mr. Bolitarral?

– Tegnap – felelte Claire.

– Hány órakor?

– Nem tudom biztosan. Kora délután, azt hiszem.

– Ő telefonált vagy maga hívta?

– Ő telefonált – mondta Claire.

Loren Lance Bannerre pillantott. Egy-null az anyának. Ez egyezett a híváslistával.

– Mit akart?

– Gratulálni.

– Mihez?

– Aimee-t felvették a Duke-ra.

– Mást nem akart?

– Megkérdezte, hogy beszélhetne-e vele.

– Aimee-vel?

– Igen. Gratulálni akart neki.

– És maga mit mondott?

– Hogy nincs itthon. Aztán megköszöntem, hogy megírta azt az ajánlást.

– És erre mit felelt?

– Hogy majd visszahívja.

– Mást nem?

– Nem.

Loren hagyta leülepedni az elhangzottakat.

– Nem gondolhatja komolyan, hogy Myronnak bármi köze lehet ehhez – mondta Claire Biel.

Loren csak nézte szótlanul, hagyta, hogy a csend közéjük ereszkedjen, hátha folytatja. Nem kellett csalódnia.

– Ismernie kellene – folytatta Claire. – Jó ember. Az életemet is rá merném bízni.

Loren bólintott, majd Erikre pillantott.

– És maga, Mr. Biel?

A férfi szeme a távolba révedt.

– Erik? – mondta Claire.

– Én is találkoztam Myronnal tegnap – mondta.

Loren előrehajolt.

– Hol?

– Az iskolai tornateremben. – A hangja maga volt a fájdalom. – Ott szoktunk kosarazni vasárnaponként.

– Mikor történt ez?

– Hét harminckor. Esetleg nyolckor.

– Délelőtt?

– Igen.

Loren ismét Lance-re nézett. A férfi lassan bólintott. Neki sem kerülte el a figyelmét. Bolitar nem érhetett haza hajnali öthat óránál korábban. Néhány órával később pedig elment kosarazni az eltűnt lány apjával?

– Minden vasárnap együtt szokott kosarazni Mr. Bolitarral?

– Nem. Úgy értem, régen rendszeresen járt. De most már hónapok óta nem volt.

– Beszélgettek?

Erik lassan bólintott.

– Várjunk csak egy percet! – mondta Claire. – Tudni akarom, miért kérdezősködnek Myronról. Mi köze van ehhez?

Loren nem törődött vele, továbbra is Erik Bielre szegezte a tekintetét.

– Miről beszélgettek?

– Aimee-ről.

– Mit mondott?

– Nagyon körmönfont volt.

Erik elmesélte, hogy Myron odament hozzá, és beszélgetni kezdett vele a sportolásról meg a koránkelésről, majd témát váltott, és Aimee-ről kezdett érdeklődni, hogy hol van, mennyire problémás kamasz, meg ilyenek.

– Furcsa volt a hanghordozása.

– Ezt hogy érti?

– Tudni akarta, hogy Aimee-vel *miféle* problémák vannak. Emlékszem, azt kérdezte, hogy Aimee dacos-e, sokat lóg-e az interneten, ilyesmiket. Emlékszem, hogy kicsit különösnek találtam.

– Hogy nézett ki?

– Borzasztóan.

– Fáradtan? Borostásan?

– Mindkettő.

– Oké, ebből elég – mondta Claire Biel. – Jogunk van tudni, miért teszik fel ezeket a kérdéseket.

Loren a szemébe nézett.

– Ön jogot végzett, Mrs. Biel, ugye?

– Igen.

– Kérem, segítsen ki. Hol van az leírva, hogy nekem bármit is el kell mondanom önnek?

Claire kinyitotta a száját, majd becsukta. Indokolatlanul durva válasz volt, gondolta Loren, de jó rendőr/rossz rendőrt játszani nem csak a bűnözőkkel volt kifizetődő. A tanúkkal is. Loren utálta, de átkozottul hatékonyan működött.

Loren Lance felé fordult. Lance vette a lapot. Megköszörülte a torkát, majd azt mondta:

– A birtokunkba került néhány információ, amely összeköti Aimee-t Myron Bolitarral.

Claire szeme összeszűkült.

– Miféle információ?

– Tegnapelőtt hajnali kettőkor Aimee felhívta. Először otthon. Majd a mobilján. Tudjuk, hogy Mr. Bolitar ezután kihozta a kocsiját egy belvárosi garázsból.

Lance tovább folytatta a tények felsorolását. Claire arca falfehérré vált. Erik keze ökölbe szorult.

Mikor Lance befejezte, arra is képtelenek voltak, hogy kérdezzenek. Loren közelebb hajolt hozzájuk.

– Elképzelhető, hogy Myron és Aimee között esetleg több van, mint családi barátság?

– Teljesen kizárt – mondta Claire.

Erik behunyta a szemét.

– Claire…

– Mi van? – csattant fel a nő. – Nem gondolhatod komolyan, hogy Myronnak köze lehet…

– Aimee felhívta közvetlenül azelőtt… – Erik megvonta a vállát. – Miért hívta volna fel? Miért nem említette ezt a tornateremben?

– Nem tudom, de még az ötlet is – elhallgatott, és csettintett az ujjával – várjunk csak, Myronnak van barátnője, egy bará-

tom, Ali Wilder. Felnőtt nő, hála Istennek. Egy gyönyörű özvegy két saját gyerekkel. Micsoda ötlet, hogy Myron…

Erik összeszorította a szemhéját.

– Mr. Biel? – kérdezte Loren.

A férfi hangja halk volt.

– Aimee nagyon megváltozott az utóbbi időben.

– Hogyan?

Erik szeme még mindig csukva volt.

– Mindketten úgy gondoltuk, hogy ez csak a normális kamaszkori viselkedés. De az utóbbi néhány hónapban nagyon titkolózó lett.

– Ez normális, Erik – mondta Claire.

– De egyre rosszabb lett.

Claire megrázta a fejét.

– Még mindig úgy gondolsz rá, mint a te kicsi lányodra. Ennyi az egész.

– Te is tudod, hogy többről van szó.

– Nem, Erik, nem tudom.

A férfi ismét behunyta a szemét.

– Mi az, Mr. Biel? – kérdezte Loren.

– Két héttel ezelőtt megpróbáltam belépni a számítógépébe.

– Miért?

– El akartam olvasni az e-mailjeit.

A felesége lesújtó pillantást vetett rá, de Erik nem látta – vagy nem törődött vele. Loren tovább ütötte a vasat.

– És mi történt?

– Megváltoztatta a jelszavát. Nem tudtam belépni.

– Mert szüksége van magánéletre – mondta Claire. – Szerinted ez furcsa? Gyerekkoromban volt egy naplóm. Kulccsal zártam, és még mindig magamnál tartom. És akkor mi van?

Erik folytatta.

– Felhívtam az internet-szolgáltatónkat. Én fizetem a számlát. Kértem tőlük egy új jelszót. Aztán bejelentkeztem, és megnéztem az e-mailjeit.

– És?

Vállat vont.

– Eltűntek. Mindegyik. Kitörölte az összeset.

– Tudta, hogy kutakodni fogsz utána – mondta Claire. A hangja egyszerre volt dühös és védekező. – Csak ez ellen védekezett.

Erik felé fordult.

– Te ezt tényleg elhiszed, Claire?

– Te tényleg elhiszed, hogy viszonya van Myronnal?

Erik nem felelt.

Claire Loren és Lance felé fordult.

– Myront kérdezték már a telefonhívásokról?

– Még nem.

– Akkor mire várunk? – nyúlt Claire a táskájáért. – Gyerünk. Tisztázzuk ezt az egészet.

– Nem tartózkodik Livingstonban – mondta Loren. – Az igazság az, hogy nem sokkal az után, hogy kosarazni volt az ön férjével, elrepült Miamiba.

Claire mondani akart valamit, de aztán meggondolta magát. Loren most először látott kételkedést az arcán. Úgy döntött, hogy kihasználja az alkalmat. Felállt.

– Majd jelentkezünk – mondta.

Tizenötödik fejezet

Myron a repülőgépen ült, és egykori szerelme, Jessica járt az eszében.

Képtelen volt örülni a boldogságának.

Jessica mindig is a végletekig indulatos természetű volt. Az anyja és Esperanza soha nem kedvelték. Az apja igyekezett semleges maradni. Wint nem érdekelte. Win számára kétféle nő létezett: akit ledöntene, és akit nem. Jessicát kétségkívül ledöntötte volna, de aztán…?

A nők azt gondolták, hogy Myront elvakította Jessica szépsége. Jessica zseniális író volt. A legszenvedélyesebb nő, akivel valaha találkozott. De különbözőek voltak. Myron olyan életet akart magának, mint amilyen a szüleié volt. Jessica irtózott attól az idillikus nonszensztől. Ez állandó feszültséget szült, ami egyszerre távolította el és hozta őket közelebb egymáshoz.

És most Jessica hozzámegy egy Stone nevű fickóhoz a Wall Streetről. Big Stone, gondolta Myron. Rolling Stone.

Myron gyűlölte.

Mi lett Jessicából?

Hét év, gondolta Myron. Ennyi idő alatt megváltozik az ember.

De ennyire?

Leszállt a gép. Megnézte a telefonját, miközben a repülő a terminál felé gurult. Érkezett egy üzenete Wintől:

LESZÁLLT A GÉPED. KÉRLEK TARTSD MEG MAGADNAK AZ AZZAL KAPCSOLATOS SZELLEMESSÉGEDET, HOGY A LÉGITÁRSASÁGNAK DOLGOZOM. A KIJÁRATNÁL VÁRLAK.

A kapuhoz közeledve a repülőgép lelassított A pilóta megkért mindenkit, hogy maradjon a helyén, és ne kapcsolja ki a biztonsági övet. Majd' mindenki figyelmen kívül hagyta a kérést. Hallani lehetett, ahogy kattannak az övcsatok. Miért? Mit remélnek az emberek attól a plusz másodperctől? Vagy egyszerűen csak szeretik megszegni a szabályokat?

Ismét megpróbálta felhívni Aimee mobilját. Lehet, hogy túljátssza a szerepét. Hányszor fogja felhívni? Az ígéret egyértelmű volt. Elviszi bárhová. Nem tesz fel kérdéseket. Nem mondja el a szüleinek. Nincs abban semmi meglepő, ha egy ilyen kaland után Aimee nem akar beszélni vele néhány napig.

Leszállt a gépről, és elindult a kijárat felé, amikor valaki a nevén szólította.

– Myron Bolitar?

Megfordult. Ketten voltak, egy férfi és egy nő. A nő volt az, aki a nevén szólította. Alacsony volt, alig több százötven centinél. Szinte eltörpült Myron százkilencvenhárom centimétere mellett. A nő nem tűnt megilletődöttnek. A férfi haja katonásan rövidre volt nyírva. Ő is furcsán szívélyesnek látszott.

A férfinak volt jelvénye. A nőnek nem.

– Loren Muse vagyok, Essex megyei nyomozó – mondta. – Ez itt Lance Banner rendőrségi nyomozó Livingstonból.

– Banner – mondta Myron automatikusan. – Maga Buster bátyja?

Lance Banner majdnem elmosolyodott.

– Igen.

– Jóban voltam Busterrel. Sokat kosaraztunk együtt.

– Emlékszem.

– Hogy van?

– Köszönöm, jól.

Myron nem tudta, miről van szó, de volt már tapasztalata a rendfenntartó erőkkel. Puszta megszokásból benyúlt a zsebébe, és megnyomta az egyik gombot a telefonján. A gyorshívó gombja volt. Wint hívta. Win felveszi, a maga oldalát némára

állítja, és kihallgatja a beszélgetést. Régi trükkjük volt ez, és Myron évek óta nem használta már, de most, ahogy felbukkantak a rendőrök, működésbe léptek a régi reflexek.

Egykori kalandjai során Myron megtanult néhány alapvető igazságot a törvény erőivel kapcsolatban, amelyeket a következő néhány mondatban lehetne összefoglalni: az, hogy nem követtél el semmit, még nem jelenti, hogy nem kerülhetsz bajba.

Legjobb eszerint viselkedni.

– Szeretnénk, ha velünk jönne – mondta Loren Muse.

– Megkérdezhetem, hogy miről van szó?

– Nem fogjuk sokáig feltartani.

– Jegyem van a Knicks meccsére.

– Igyekszünk nem keresztezni a terveit.

– A pálya szélére – nézett Lance Bannerre. – A híresség mellé.

– Megtagadja az együttműködést?

– Le vagyok tartóztatva?

– Nem.

– Akkor, mielőtt magukkal tartanék, szeretném tudni, miről van szó.

Loren Muse ezúttal nem habozott.

– Aimee Bielről.

Bassza meg. Tudhatta volna, de meg sem fordult a fejében. Myron tett egy tétova lépést hátrafelé.

– Jól van?

– Jöjjön velünk, és megbeszéljük.

– Azt kérdeztem…

– Hallottam, Mr. Bolitar – mondta, azzal hátat fordított neki, és elindult a kijárat felé. – Jöjjön velünk, és megbeszéljük.

Lance Banner vezetett. Loren Muse az anyóülésen ült Myron hátul.

– Jól van? – kérdezte Myron.

Nem válaszoltak. Ez is a játék része volt, Myron tudta jól,

de nem törődött vele. Tudni akarta, mi van Aimee-vel. A többi nem érdekelte.

– Szólaljanak már meg, az Isten szerelmére!

Semmi.

– Találkoztam vele szombat éjjel. Ezt úgyis tudják, nem?

Nem feleltek. Tudta, miért. Az utazás, hála Istennek, rövid volt. Ez megmagyarázta a hallgatásukat Fel akarták venni a vallomását. Valószínűleg minden akaraterejükre szükségük volt, hogy ne szólaljanak meg, de hamarosan kihallgatják, és mindent rögzítenek.

Beálltak a garázsba, majd a felvonóhoz vezették. A nyolcadik emeletre mentek. Newarkban voltak, a megyei bíróság épületében. Myron soha nem járt még itt. Egy kihallgatószobába vitték. Nem volt benne tükör, vagyis egyirányú ablak. Ez azt jelentette, hogy egy kamera veszi a kihallgatást.

– Le vagyok tartóztatva? – kérdezte.

Loren Muse félrebillentette a fejét.

– Miből gondolja?

– Muse, ne szórakozzon velem.

– Foglaljon helyet.

– Ellenőriztek már, nem? Hívják fel Jake Courtert, a restoni seriffet. Ő majd kezeskedik értem. De vannak mások is.

– Mindjárt rátérünk arra is.

– Mi történt Aimee Biellel?

– Van valami kifogása az ellen, ha felvesszük? – kérdezte Loren Muse.

– Nincs.

– Aláírná a nyilatkozatot, hogy hajlandó ügyvéd nélkül vallomást tenni?

Myronnak ennél azért több esze volt – végtére is ügyvéd volt, az Isten szerelmére de nem volt más választása. A szíve a torkában dobogott. Valami történt Aimee-vel. Ezek biztosan azt hiszik, vagy tud valamit, vagy benne van. Minél gyorsabban túlesnek ezen, annál jobb Aimee-nek.

– Oké – mondta Myron. – Szóval mi történt Aimee-vel?

Loren Muse széttárta a karját.

– Ki mondta, hogy bármi történt vele?

– Maga, Muse. Amikor megállított a repülőtéren. Azt mondta, „Aimee Bielről van szó". Nem akarok dicsekedni, de lenyűgöző képességem van a dedukcióra, és arra a következtetésre jutottam, hogyha két rendőrtiszt megállít, és azt mondja, Aimee Bielről van szó, azt nem azért teszik, mert néha rágózik órán. Tehát valaminek történnie kellett vele. Nem kell gratulálnia, velem született képesség.

– Befejezte?

Be. Ha ideges volt, beszélni kezdett.

Loren Muse elővett egy tollat. Az asztalon már ott hevert egy jegyzetfüzet. Lance Banner némán állt.

– Mikor látta utoljára Aimee Bielt?

Nem kérdezte meg még egyszer, hogy mi történt. Muse a saját szabályai szerint fog játszani.

– Szombat éjjel.

– Hány órakor?

– Azt hiszem, hajnali kettő és három között.

– Akkor ez inkább vasárnap hajnal volt, nem szombat éjjel, igaz?

Myron elfojtott egy szarkasztikus választ.

– Igen.

– Értem. Hol látta utoljára?

– Ridgewoodban, Newjersey-ben.

Loren gondosan feljegyezte.

– Cím?

– Nem tudom.

Megállt a toll a levegőben.

– Nem tudja?

– Nem tudom. Késő volt. Mondta, hogy hol merre forduljak. Csak követtem az utasításait.

– Értem – mondta Muse, azzal hátradőlt a széken, és lerakta

a tollat. – Miért nem kezdi el az elején?

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó. Mindenki arra fordult. Hester Crimstein viharzott be a szobába olyan arccal, mint aki épp párbajra akar hívni valakit. Egy pillanatig mindenki némán ült.

Hester várt egy ütemet, majd széttárta a karját, lépett egyet előre, és felkiáltott:

– Ta-tam!

Loren Muse nyerte vissza először a hangját.

– Hester Crimstein?

– Ismerjük egymást, édesem?

– Megismerem a tévéből.

– Később boldogan adok néhány autogramot. Most viszont azonnal kapcsolják ki a kamerát, maguk ketten pedig – azzal Lance Bannerre és Loren Muse-ra mutatott – menjenek ki, hadd beszéljek az ügyfelemmel.

Loren felállt. Szemtől szemben állt Hesterrel, körülbelül ugyanolyan magasak voltak. Loren megpróbálta megsemmisíteni a pillantásával. Myron majdnem elnevette magát. Egyesek olyan gonosznak tartották Hester Crimsteint, mint egy kígyót, a többség azonban azt mondta, hogy ez nagyon sértő a kígyóra nézve.

– Mindjárt – mondta Hester Lorennek. – Egy pillanat…

– Tessék?

– Bármelyik pillanatban összecsinálhatom magam. Mármint a félelemtől. Mindjárt…

– Hester… – szólalt meg Myron.

– Csss – vetett rá egy megrovó pillantást Hester. – Aláírni egy lemondó nyilatkozatot anélkül, hogy beszéltél volna az ügyvédeddel? Miféle idióta az, aki ilyet csinál?

– Nem vagy az ügyvédem.

– Ismét csak cssss.

– Magamat képviselem.

– Ismered a mondást, hogy „aki magát képviseli, annak egy

hülye a védence”? De hülye helyett mondhattam volna agyhalott elmebeteget is.

Myron azon tűnődött, hogy ért ide Hester ilyen gyorsan, de a válasz kézenfekvő volt. Win. Amint Win meghallotta a rendőrök hangját a telefonon keresztül, felhívta Hestert, és iderendelte.

Hester Crimstein volt az ország egyik leghíresebb védőügyvédje. Saját televíziós műsora volt. Akkor barátkoztak össze, amikor néhány évvel ezelőtt Hester segített Esperanzát tisztázni egy gyilkosság vádja alól.

– Egy pillanat – mondta Hester, és újra Loren és Lance felé fordult. – Maguk ketten mit keresnek még mindig idebent?

Lance Banner közelebb lépett hozzá.

– Most mondta, hogy maga nem az ügyvédje.

– Hogy hívják, szépfiú?

– Lance Banner rendőrnyomozó Livingstonból.

– Lance – mondta hadd adjak néhány tanácsot. Az előre lépés jó volt, nagyon tekintélyt parancsoló, de legközelebb jobban düllessze ki a mellkasát. Kicsit mélyebb hangon és marcona tekintettel. Mondjuk így: „Hé, baba, nem hallottad, hogy nincs is ügyvéggye?!” Próbálja csak meg.

Myron tudta, hogy Hester nem fog csak úgy elmenni. Azt is tudta, hogy nem akarja, hogy az ügyvédje legyen. Együtt akart működni a rendőrséggel, és persze hogy ki akart kerülni innen, de azt is meg akarta tudni, mi a fene történt Aimee-vel.

– Ő az ügyvédem – mondta. – Magunkra hagynának egy percre?

Hester önelégülten elmosolyodott, azok ketten pedig legszívesebben felpofozták volna. Elindultak az ajtó felé. Hester nyitott tenyérrel integetett utánuk. Mikor már mindketten odakint voltak, becsukta mögöttük az ajtót, majd felnézett a kamerára.

– Kapcsolják ki! Most!

– Valószínűleg már megtették – mondta Myron.

– Persze, biztosan. Sose szoktak visszaélni vele.

Elővette a mobilját.

– Kit hívsz? – kérdezte Myron.

– Tudod, miért hoztak be?

– Valami köze van egy Aimee Biel nevű lányhoz – felelte.

– Ennyit én is tudok. De azt nem tudod, mi történt vele?

– Nem.

– Na, épp ezt próbálom kideríteni. A helyi kapcsolatom már dolgozik rajta. Ő a legjobb, mindenkit ismer ebben a hivatalban. – Hester a füléhez emelte a telefont. – Igen, itt Hester. Mi van? Aha. Aha. – Hester nem jegyzetelt, csak figyelmesen hallgatott. – Köszönöm, Cingle. Ha megtudsz még valamit, szólj – mondta, azzal letette.

Myron kérdő tekintettel nézett rá.

– A lány – a családneve Biel.

– Aimee Biel, igen. Mi van vele?

– Eltűnt.

Myron ismét érezte a szorítást a mellkasában.

– Úgy fest, hogy szombat éjjel egyáltalán nem ment haza. Úgy volt, hogy egy barátnőjénél alszik. Nem járt ott. Senki nem tudja, mi történt vele. A híváslistája hozzád vezette el őket. Meg más is. Próbáljuk kideríteni, hogy pontosan mijük van még.

Hester leült, és Myron szemébe nézett.

– Oké, fiacskám, mondj el mindent Hester néninek.

– Nem.

– Micsoda?

– Nézd, két lehetőséged van. Vagy itt maradsz, és végighallgatod, ahogy beszélek velük, vagy ki vagy rúgva.

– Először velem kéne beszélned.

– Nem vesztegethetjük az időt. Mindent el akarok nekik mondani.

– Mert ártatlan vagy?

– Persze hogy ártatlan vagyok.

– És a rendőrség soha, *semmilyen körülmények között* nem

szokott melléfogni.

– Vállalom a kockázatot. Ha Aimee bajban van, nem hagyhatom, hogy velem vesztegessék az időt.

– Nem értek egyet.

– Akkor ki vagy rúgva.

– Ne heveskedj. Én csak javaslatokat teszek, ez minden. Te vagy az ügyfél.

Felállt, kinyitotta az ajtót, és behívta őket Loren Muse elsétált mellette, és leült. Lance ismét elfoglalta a helyét a sarokban. Muse arca vörös volt, valószínűleg haragudott magára, amiért nem kérdezte ki még Hester érkezése előtt a kocsiban.

Loren Muse kinyitotta a száját, de Myron feltartott tenyere beléfojtotta a szót.

– Vágjunk bele – mondta. – Aimee Biel eltűnt. Most már tudom. Maguk feltehetően lekérték a hívásait, és látták, hogy felhívott hajnali kettő körül. Nem tudom, mijük van még, de hadd segítsek. Megkérte, hogy vigyem el valahová. Elmentem érte.

– Hová? – kérdezte Loren.

– Manhattan belvárosába. Az Ötvenkettedik és az Ötödik sarkára, azt hiszem. A George Washingtonon keresztül mentem. Megvan a bankkártya-használatom a benzinkútnál?

– Igen.

– Akkor azt is tudják, hogy ott megálltunk. Aztán a 4-esről ráhajtottam a 17-esre, onnan pedig Ridgewoodba – Myron látta a testtartásukon, hogy valamit kifelejtett, de folytatta. – Kiraktam egy ház előtt, egy zsákutca végén. Aztán hazamentem.

– És nem emlékszik a címre, igaz?

– Így van.

– Még valami?

– Mire gondol?

– Kezdetnek mondjuk arra, hogy miért magát hívta fel Aimee Biel?

– A család barátja vagyok.

– Nagyon közeli barátnak kell lennie.

– Az vagyok.

– Szóval miért magát? Először felhívta a livingstoni házát. Aztán a mobilját. Miért magát hívta, és nem a szüleit vagy a nagybátyját vagy egy osztálytársát?

Loren az ég felé fordította a tenyerét.

– Miért magát?

– Megígértettem vele – mondta Myron halkan.

– Megígértette?

– Igen.

Elmesélte nekik, ahogy kihallgatta a lányok beszélgetését az alagsori szobában, mesélt nekik a részegen vezető srácokról, és arról, hogy mit ígértetett meg velük. Miközben beszélt, látta, hogy megváltozik a szobában lévők arckifejezése. Még Hesteré is. A szavak, a magyarázkodása, egyszerre olyan üresnek tűnt. Egy kicsit túl is magyarázta. Hallotta a védekezést a saját hangjában.

Mikor befejezte, Loren azt kérdezte:

– Tett már máskor is ilyen ígéretet?

– Nem.

– Soha?

– Soha.

– Soha semmilyen más gyámoltalan és ittas fiatal lánynak nem ajánlotta fel, hogy elviszi valahová?

– Hé! – elégelte meg Hester. – Teljesen kiforgatja a szavait. A kérdést már rég megválaszolta. Lépjünk tovább.

Loren elhelyezkedett a székben.

– Mi a helyzet a fiatal fiúkkal? Fiúkkal ígértette már meg, hogy felhívják?

– Nem.

– Csak lányokkal?

– Csak *ezzel* a két lánnyal – mondta Myron. – Nem terveztem meg előre.

– Értem – dörgölte meg az állát Loren. – És mi a helyzet

Katie Rochesterrel?

– Ki az? – kérdezte Hester.

Myron rá se hederített.

– Mi lenne vele?

– Katie Rochesterrel nem ígértette meg, hogy felhívja, ha leissza magát?

– Ismét kiforgatja azt, amit mondott – lépett közbe Hester. – Meg akarta óvni attól, hogy ittasan vezessen.

– Tiszta sor, egy hős – mondta Loren. – Csinált valaha ilyesmit Katie Rochesterrel?

– Nem is ismerem Katie Rochestert – mondta Myron.

– De a nevét hallotta már.

– Igen.

– Milyen szövegkörnyezetben?

– A hírekben. Miről van szó, Muse? Minden egyes eltűnt személy ügyében én vagyok a gyanúsított?

Loren elmosolyodott.

– Nem mindegyikben.

Hester odahajolt Myronhoz, és a fülébe súgott.

– Nem tetszik ez nekem. Neki sem tetszett.

Loren folytatta.

– Szóval soha nem találkozott Katie Rochesterrel?

Nem tehetett róla, de előbújt belőle a jogász.

– Tudomásom szerint nem.

– Tudomása szerint nem. És kinek a tudomása szerint igen?

– Tiltakozom.

– Tudja, mit akarok mondani – felelte Myron.

– És az apjával, Dominick Rochesterrel?

– Nem.

– Vagy az anyjával Joannal? Vele találkozott már?

– Nem.

– Nem – ismételte Loren – vagy tudomása szerint nem?

– Rengeteg emberrel találkozom. Nem emlékszem mindannyiukra. De ezek a nevek nem ismerősek.

Loren Muse lenézett az asztalra.

– Azt mondta, kitette Aimee-t Ridgewoodban?

– Igen. A barátnőjénél, Stacynél.

– A barátnőjénél? – Ez felkeltette Loren figyelmét. – Ezt eddig nem említette.

– Most említem.

– Mi Stacy másik neve?

– Aimee nem mondta.

– Értem. Találkozott ezzel a Stacyvel?

– Nem.

– Elkísérte Aimee-t a bejárati ajtóig?

– Nem, a kocsiban maradtam.

Loren Muse rosszallást színlelve megrázta a fejét.

– Megígéri, hogy megvédelmezi, de ez arra már nem terjed ki, hogy elkísérje a kocsitól az ajtóig?

– Aimee kérte, hogy maradjak az autóban.

– Ki nyitott ajtót neki?

– Senki.

– Aimee-nek volt kulcsa?

– Azt mondta, Stacy valószínűleg már alszik, és hogy mindig egyedül szokott bemenni a hátsó ajtón.

– Értem – állt fel Loren. – Akkor induljunk.

– Hová viszik? – kérdezte Hester.

– Ridgewoodba. Nézzük, meg tudjuk-e találni azt a zsákutcát.

Myron is felállt.

– Nem lenne egyszerűbb Aimee szüleitől megkérdezni Stacy címét?

– Tudjuk Stacy címét – válaszolta Loren. – A probléma az, hogy Stacy nem Ridgewoodban lakik, hanem Livingstonban.

Tizenhatodik fejezet

Myron, ahogy kilépett a folyosóra, észrevette Claire és Erik Bielt az egyik irodában. A távolság és a tükröződő üvegablak ellenére is jól látta, milyen elgyötörtek. Megállt.

– Mi a gond? – kérdezte Loren Muse.

Myron Bielék felé intett az állával.

– Beszélni akarok velük.

– És mit mondana nekik?

Myron elbizonytalanodott.

– Arra akarja vesztegetni az időt, hogy magyarázza a bizonyítványát, vagy segít nekünk megtalálni Aimee-t? – kérdezte Loren Muse.

Igaza volt. Mit mondhatna nekik? „Nem bántottam a lányotokat? Csak elvittem Ridgewoodba, mert nem akartam, hogy beüljön egy részeg kölyök mellé?" Mire menne vele?

Hester elköszönt tőle.

– Akkor ez az utolsó szavad?

Myron némán állta a tekintetét.

– Jól van, nekem mindegy. A te dolgod. De ha letartóztatnak, hívj fel, oké?

– Oké.

Myron beszállt a liftbe Lance Bannerrel és Loren Muse-zal. Banner beült egy autóba, és elhajtott. Myron kérdőn nézett Lorenre.

– Előre megy, hogy szerezzen egy helybéli rendőrt, aki segít nekünk.

– Aha.

Loren Muse kiválasztott egy rendőrautót, amelyikbe rács volt beszerelve. Kinyitotta a hátsó ajtót Myronnak. Myron felsóhajtott, és beszállt. Loren becsusszant a vezetőülésre. A mű-

szerfalhoz egy laptopot csatlakoztattak. Gépelni kezdett rajta.

– És most? – kérdezte Myron.

– Megkaphatnám a mobilját?

– Miért?

– Csak adja ide.

Myron átnyújtotta. Muse átnézte a híváslistáját, majd ledobta az anyósülésre.

– Pontosan mikor hívta fel Hester Crimsteint? – kérdezte.

– Nem hívtam fel.

– Akkor hogyan…

– Hosszú történet.

Win nem akarta volna, hogy elhangozzék a neve.

– Ez nem vet túl jó fényt magára. Hogy ilyen gyorsan értesített egy ügyvédet.

– Nem igazán érdekel, milyen fényt vet ez rám.

– Azt sejtettem.

– És most hová?

– Elmegyünk Ridgewoodba. Megpróbáljuk kideríteni, hogy pontosan hol tette ki Aimee Bielt.

Elindultak.

– Ismerem magát valahonnan – mondta Myron.

– Livingstonban nőttem fel. Gyerekkoromban kint voltam néhány kosármeccsén.

– Nem, nem onnan – mondta. Hirtelen felült. – Várjon, nem maga vezette a Hunter-ügyet?

– De – egy pillanatra elhallgatott –, én is benne voltam.

– Ez az. A Matt Hunter-ügy.

– Ismeri?

– Egy suliba jártam a bátyjával, Bernie-vel. Ott voltam a temetésén. – Hátradőlt. – Mi a következő lépés? Szerez egy házkutatási parancsot, vagy lefoglalj a kocsimat?

– Mindkettő. – Loren az órájára nézett. – Már hozzá is kezdtek.

– Valószínűleg megállapítják majd, hogy Aimee járt nálam,

és ült a kocsimban. Mondtam, hogy volt nálam egy kisebb összejövetel. És azt is mondtam, hogy tegnapelőtt éjjel elvittem.

– Igen, minden nagyon klappol.

Myron behunyta a szemét.

– A számítógépemet is elviszik?

– Természetesen.

– Tele van magánjellegű információkkal. Az ügyfeleimről.

– Óvatosak lesznek.

– Nem, nem lesznek azok. Muse, tegyen meg nekem egy szívességet. Vizsgálja át maga, rendben?

– Bennem megbízik? Ne próbáljon lekenyerezni.

– Nézze, játsszunk nyílt kártyákkal – mondta Myron. – Tudom, hogy remek gyanúsított vagyok.

– Tényleg? Ugyan miből gondolja? Mert maga látta utoljára? Mert egy öregedő szívtipró, aki egyedül él a gyerekkori házában, és tizenéves lányokat szed fel hajnalban? – Vállat vont. – Miért is gyanúsítanánk?

– Nem én tettem, Muse.

Loren az utat nézte.

– Mi az? – kérdezte Myron.

– Meséljen a benzinkútról.

– A ben… – Végre megértette. – Oh.

– Oh?

– Mit sikerült beszerezniük – a biztonsági kamera felvételét vagy a kutas vallomását?

Loren nem felelt.

– Aimee bedühödött, mert azt gondolta, el fogom mondani a szüleinek.

– Miért gondolta azt?

– Mert kérdéseket tettem fel neki – hol volt, kivel volt, mi történt.

– Pedig azt ígérte, bárhová elviszi szó nélkül, és nem kérdez semmit.

– Pontosan.

– Miért szegte meg a szavát?

– Nem szegtem meg.

– De?

– Rosszul nézett ki.

– Hogy érti ezt?

– Nem olyan részén volt a városnak, ahová a kölykök inni járnak hajnalok hajnalán. Nem látszott részegnek. Nem éreztem rajta az alkohol szagát. Leginkább idegesnek látszott. Gondoltam, megpróbálom kideríteni, hogy miért.

– És ez nem tetszett neki?

– Ahogy mondja. És a benzinkútnál kiugrott a kocsiból. Addig nem szállt vissza, amíg meg nem ígértem, hogy több kérdést nem teszek fel, és nem mondom el a szüleinek. Azt mondta – Myron nem szívesen beszélt ki ilyesmit –, azt mondta, otthon nincs minden rendben.

– Apával és anyával?

– Igen.

– És erre maga mit felelt?

– Hogy ez a normális.

– Ez igen – mondta Loren –, maga aztán ért a fiatalok nyelvén. Mit mondott még neki? Hogy az idő minden sebet begyógyít?

– Szálljon le rólam, Muse.

– Még mindig maga az első számú gyanúsítottam.

– Nem, nem én vagyok.

Loren úgy tett, mintha rosszul hallana.

– Tessék?

– Ennyire nem hülye. És én sem vagyok az.

– Ez meg mit jelentsen?

– Tegnap óta tud rólam. Nyilván felhívott egy-két embert. Kivel beszélt?

– Az előbb említette Jake Courtert.

– Ismeri?

Loren Muse bólintott.

– És mit mondott rólam Courter seriff?

– Azt, hogy több fejfájást okozott már neki, mint a migrénje.

– De azt is mondta, hogy nem én tettem, ugye?

Loren nem felelt.

– Ugyan már, Muse. Maga is tudja, hogy nem lehetek ekkora seggfej. Telefonhívások, kártyahasználat, autópálya, szemtanú a benzinkútnál… ez kész öngyilkosság. Ráadásul a történetem stimmel. Bizonyíték van rá, hogy Aimee hívott először. Ez egybevág azzal, amit mondtam.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg. Loren rádiója berregni kezdett. Lance Banner volt az.

– Van velem egy helyi kolléga. Készen állunk.

– Mindjárt ott vagyok – felelte Muse, majd Myronhoz fordult:

– Hol kanyarodott le – Ridgewood Avenue vagy Linwood?

– Linwood.

Loren elismételte a mikrofonba. A szélvédőn keresztül a zöld táblára mutatott.

– Linwood Avenue West vagy East?

– Amelyik Ridgewoodba visz.

– Az a West.

Myron hátradőlt. Ráfordultak az útra.

– Emlékszik, hogy innét mennyit mentek?

– Nem vagyok benne biztos. Egy ideig egyenesen mentünk. Azután elkezdtünk kanyarogni. Nem emlékszem.

Loren elkomorodott.

– Nem látszik valami feledékeny típusnak, Myron.

– Sikerült átvernem.

– Hol volt, mielőtt Aimee felhívta?

– Egy esküvőn.

– Sokat ivott?

– Többet, mint kellett volna.

– Részeg volt, amikor felhívta?

– A szonda valószínűleg már nem mutatta volna ki.

– De még érezte, ugye?

– Igen.

– Nem gondolja, hogy ez a sors iróniája?

– Mint egy Alanis Morisette számban – mondta. – Volna egy kérdésem.

– Nem azért vagyok itt, hogy válaszoljak a maga kérdéseire.

– Kérdezte, hogy ismerem-e Katie Rochestert. Ez csak rutinkérdés volt – merthogy ő is eltűnt – vagy oka van azt hinni, hogy a két eset összefügg?

– Most viccel, ugye?

– Csak tudnom kell…

– Meghúzni magát. Tudnia kell meghúzni magát. Most pedig menjünk végig rajta még egyszer. Mondjon el újra. Mindent. Mit mondott Aimee, maga mit felelt, mikor hívta, hol tette ki, mindent.

Myron megtette. A Linwood Avenue sarkán Myron észrevette, hogy egy ridgewoodi rendőrautó kanyarodik mögéjük. Az anyósülésen Lance Banner ült.

– Ez az ő körzetébe tartozik? – kérdezte Myron.

– Inkább csak protokollból tart velünk. Emlékszik, innen merre ment?

– Azt hiszem, annál a nagy medencénél jobbra fordultunk.

– Rendben. A számítógépen van térkép. Megnézzük a zsákutcákat, aztán majd meglátjuk, mi lesz.

Myron szülővárosa, Livingston új volt, és főként zsidó családok laktak benne. Korábban szántóföld terült el az egyforma kétszintes házak helyén. Ridgewood régi, viktoriánus stílusú házakkal volt tele, a lakók többnyire angolszász felmenőkkel büszkélkedhettek. Volt saját városközpontja éttermekkel és üzletekkel, míg Livingston csak egy plázát tudott felmutatni. A házak változatos képet nyújtottak. Az utcákat mindkét oldalról szegélyező fák lombkoronája ernyőként borult az utak fölé. Itt már egyre kevesebb volt a hasonlóság.

Melyik utca ismerős?

Myron elkomorodott Nem tudta volna megmondani. Nappal alig hasonlítanak egymásra, de éjjel mindegyik úgy festett, mint egy erdészház. Loren befordult egy zsákutcába. Myron megrázta a fejét. Aztán egy másikba, majd egy harmadikba. Az utak összevissza kanyarogtak, mint valami absztrakt festményen.

Még több zsákutca.

– Az előbb azt mondta, Aimee nem volt berúgva – mondta Loren.

– Így van.

– Milyennek tűnt?

– Zaklatottnak. – Előrehajolt. – Azt gondoltam, hogy talán szakított a barátjával. Azt hiszem, Randynek hívják. Beszéltek már vele?

– Nem.

– Miért nem?

– Magyarázkodnom kéne magának?

– Nem erről van szó, de egy lány eltűnik, elkezdenek nyomozni…

– Nincsen nyomozás. Nagykorú, erőszaknak nincs nyoma, alig néhány órája tűnt el…

– És akkor jöttem én a képbe.

– Pontosan. Claire és Erik természetesen felhívta az összes barátját. Randy Wolf, a fiúja nem találkozott vele aznap éjjel. Otthon volt a szüleivel.

Myron összeráncolta a homlokát. Loren Muse észrevette a visszapillantóból.

– Mi az? – kérdezte.

– Végzős középiskolások, és szombat éjjel – mondta – Randy otthon üldögél apucival és anyucival?

– Tegyen meg egy szívességet, Bolitar. Csak az utat nézze, rendben?

A következő sarok után Myront hirtelen megrohanta a déjà vu furcsa érzése.

– A jobb oldalon. Az utca végén.

– Ez az?

– Még nem tudom biztosan. De. Ez az!

Loren lehúzódott az út szélére, és megállt. A ridgewoodi rendőrautó is leparkolt mögöttük. Myron kinézett az ablakon.

– Guruljon előre egy kicsit.

Loren megtette. Myron a házat nézte.

– Nos?

Myron bólintott.

– Ez az. Kinyitotta azt a kaput a ház mellett.

Majdnem hozzátette, hogy *„akkor láttam utoljára”* de inkább megtartotta magának.

– Várjon meg a kocsiban.

Loren Muse kiszállt. Myron figyelte. Hátrament, és váltott néhány szót Bannerrel és egy másik zsaruval, akinek ridgewoodi jelvény volt az egyenruháján. Beszéd közben hol egyikük, hol másikuk pillantott a házra. Aztán Loren Muse elindult a ház felé. Megnyomta a csengőt. Egy nő nyitott ajtót. Myron először nem látta az arcát, de azután kijött a házból. Egyáltalán nem volt ismerős. Vékony volt. Szőke hajfürtjei kilógtak a baseballsapka alól. Úgy nézett ki, mint aki most fejezte be az aznapi tornáját.

A két nő majd’ tíz percig beszélgetett. Loren néha Myronra pillantott, mintha attól félne, hogy megszökik. Loren kezet fogott a nővel. Az visszament a házba, és becsukta az ajtót. Loren a kocsihoz sétált, és kinyitotta a hátsó ajtót.

– Hol ment be Aimee? Mutassa meg.

– Mit mondott?

– Maga szerint mit mondott?

– Hogy soha nem hallott Aimee Bielről.

Loren Muse az orrához érintette a mutatóujját, majd Myronra mutatott.

– Ez az a hely – mondta Myron. – Biztos vagyok benne.

Myron megmutatta, merre ment Aimee. A kapunál megállt.

Emlékezett rá, ahogy Aimee ott állt. Emlékezett az integetésére, és hogy volt benne valami. Valami, ami már akkor is zavarta.

– Meg kellett volna… – Elhallgatott. Ennek semmi értelme nem volt. – Itt ment be. Egy kis időre eltűnt. Aztán visszajött, és intett, hogy menjek el nyugodtan.

– És maga elment?

– Igen.

Loren Muse körülnézett a hátsó udvaron, majd visszakísérte a másik autóhoz.

– Ők majd hazaviszik.

– Visszakaphatom a telefonomat?

Loren odaadta neki. Myron beszállt a hátsó ülésre. Banner beindította a motort. Myron hirtelen kinyitotta az ajtót.

– Muse?

– Igen?

– Nem véletlenül választotta ezt a házat – mondta Myron.

Becsukta az ajtót. Csendben mentek. Myron a kaput nézte.

Nézte, ahogy egyre kisebb lett, majd végül eltűnt. Akárcsak Aimee Biel.

Tizenhetedik fejezet

Dominick Rochester, Katie apja az asztalfőn ült. Ott ült a három fiú is. A felesége, Joan a konyhában tüsténkedett. Így két üres szék maradt – az övé és Katie-é. Dominick némán rágta a húst, tekintetét közben a székre szegezte, mintha ezzel visszaidézhetné Katie-t.

Joan kijött a konyhából. Egy tál marhasült volt a kezében. Férje a megüresedő tányérja felé bökött, de a felesége gyorsabb volt, már rá is helyezte a következő szeletet. Dominick Rochester felesége otthon volt, és a háztartásról gondoskodott. Semmi dolgozó nő, meg efféle baromságok. Dominick hallani sem akart róla.

Odavettet egy köszönömöt. Joan visszaült a székére. Mindhárom fiú szótlanul evett. Joan megigazította a szoknyáját, és felvette a villáját. Dominick az asszonyt nézte. Régen olyan átkozottul gyönyörű volt. Most már csak egy üveges szemű, engedelmes gép. Állandó rettegésben élt. Napközben túl sokat ivott, de azt hitte, Dominick nem tud róla. Nem számított. Még mindig ő volt a gyerekei anyja, és az is marad. Hagyta, hadd igyon.

Megszólalt a telefon. Joan Rochester azonnal talpra ugrott, de Dominick intett neki, hogy üljön vissza. Megtörölte a száját, és felemelkedett a székből. Széles ember volt. Nem kövér. Széles. Vastag nyak, széles vállak, domború mellkas, vaskos kar és comb.

A vezetéknevét, a Rochestert utálta. Az apja azért változtatta meg, hogy ne tűnjön annyira idegennek. De az örege egy szánalmas vesztes volt. Dominick gondolt rá, hogy újra felveszi az eredeti családnevét, de az is gyengeségnek tűnt volna. Nem mintha sokat törődött volna azzal, hogy más emberek mit gon-

dolnak róla. Dominick világában nem létezett gyengeség. Aki gyenge, az úgy jár, mint az apja, akinek be kellett zárnia a borbélyüzletét. Gúnyt űztek belőle. Az apja azt gondolta, felette áll ezeknek. Dominicknak azonban több esze volt.

Vagy te vered szét mások fejét, vagy a tiédet verik szét. Ne tegyél fel kérdéseket. Ne akard meggyőzni őket – legalábbis ne azzal kezdd. Kezdetnek verj szét egy-két fejet. Addig verd a fejüket, amíg tisztelni nem kezdenek. Utána meg tudod győzni őket. Mutasd meg, hogy hajlandó vagy odaütni. Mutasd meg nekik, hogy nem félsz a vértől, a sajátodtól sem. Győzni akarsz, és ezért mosolyogva adod a véred. Erre majd odafigyelnek.

A telefon ismét megcsörrent. Megnézte a hívószámkijelzőt. A szám rejtett volt, de a legtöbb ember, aki idetelefonált, nem akart elárulni magáról semmit. Dominick még mindig rágott egy darab húst, amikor felvette a kagylót.

– Van valamim a maga számára – mondta a hang a vonal túlsó végén.

A beépített embere volt az a megyei ügyészségnél. Lenyelte a falatot.

– Halljuk.

– Eltűnt egy újabb lány.

Ez felkeltette az érdeklődését.

– Szintén livingstoni. Azonos életkor, ugyanaz az évfolyam.

– Neve?

– Aimee Biel.

A név semmit nem mondott neki, de igazából nem ismerte Katie barátait. Kezével letakarta a kagylót.

– Ismer valamelyikőtök egy Aimee Biel nevű lányt?

Senki nem felelt.

– Hé, kérdeztem valamit. Katie osztálytársa volt.

A fiúk megrázták a fejüket. Joan nem mozdult. Találkozott a tekintetük. A nő lassan nemet intett a fejével.

– Van más is – mondta a kapcsolata.

– Micsoda?

– Találtak valami kapcsolatot a két lány eltűnése között.

– Miféle kapcsolatot?

– Nem tudom. Csak kihallgattam egy telefonbeszélgetést. De azt hiszem, azzal kapcsolatos, hogy hol tűntek el. Ismer egy Myron Bolitar nevű fickót?

– Az a régi kosaras sztár?

– Igen.

Rochester látta már néhányszor. Azt is tudta róla, hogy Bolitar egy pár alkalommal összeakasztotta a bajuszt Rochester legkomiszabb kollégáival.

– Mi van vele?

– Benne van.

– Hogyan?

– Felvette az eltűnt lányt Manhattan belvárosában. Akkor látták utoljára. Ugyanazt az ATM-et használta, mint Katie.

– Micsoda?

Érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

A fickó elmondta, hogy ez a Bolitar elfurikázta Aimee Bielt Jersey-be, de közben megálltak egy benzinkútnál, a kutas látta őket veszekedni, majd a lány eltűnt.

– A rendőrség kihallgatta?

– Igen.

– Mit mondott?

– Nem sokat. Az ügyvédje azonnal megjelent.

– A… – Dominick érezte, hogy elönti az agyát a vér. – A kurva anyját! Letartóztatták?

– Nem.

– Miért nem?

– Nincs elég bizonyíték ellene.

– És akkor mi, hagyták csak úgy kisétálni?

– Igen.

Dominick Rochester nem szólt semmit. Egy pillanatra teljesen elcsendesedett. A család némán figyelte. Egyikük sem mert

megszólalni vagy megmozdulni. Mikor újra beszélni kezdett, a hangja olyan nyugodt volt, hogy a család visszatartotta a lélegzetét.

– Még valami?

– Egyelőre más nincs.

– Tartsa nyitva a fülét.

Dominick lerakta a telefont. Visszafordult az asztalhoz. Az egész család őt nézte.

– Dom? – kérdezte Joan.

– Semmi különös.

Nem érezte úgy, hogy bármit is meg kellene magyaráznia. Ez nem érintette őket. Az ilyen ügyek őrá tartoztak. Az apa a katona, ő őrködik, hogy a család többi tagja nyugodtan alhasson.

Kiment a garázsba. Amikor becsukta maga mögött az ajtót, lehunyta a szemét, hátha elszáll a dühe. Nem szállt el.

Katie…

Megakadt a tekintete a fém baseballütőn. Rémlett neki, hogy olvasott valamit Bolitar térdsérüléséről. Ha az fájt neki, ha azt hitte, hogy egy nyamvadt kis térdsérülés valódi fájdalom volt…

Felhívott egy-két embert, feltérképezte a terepet. A múltban Bolitar keresztezte néhányszor az Ache testvérek útját, akik New Yorkot tartják kézben. Bolitart kemény legénynek tartották, aki jól bánik az ökleivel, és van egy társa, egy Windsor Valami nevű pszichopata.

Nem lesz egyszerű elkapni.

De nehéz sem. Főleg ha Dominick megtesz minden tőle telhetőt.

A mobilja egyszer használatos volt. Az a fajta, amit megvesz az ember, aztán kidobja, ha lebeszélte róla az egységeket. Lenyomozhatatlan. Levett egy másikat a polcról. Egy pillanatig csak fogta a kezében, és a következő lépést fontolgatta. A légzése egyenetlenné vált.

Dominick nem egy fejet vert már szét életében, de tudta, ha felhívja ezt a számot, ha tényleg felhívja az Ikreket, akkor átlép egy olyan határt, amelynek addig a közelében sem járt.

A lánya mosolyára gondolt. Eszébe jutott, ahogy tizenkét évesen fogszabályzót kellett viselnie, és ahogy a haját hordta, ahogy ránézett, réges-régen, amikor még kislány volt, ő pedig a világ leghatalmasabb embere.

Dominick beütötte a számot. Utána meg kell szabadulnia a telefontól. Ez volt az Ikrek egyik szabálya, és ha róluk volt szó, nem számított, ki vagy, milyen kemény fickó, és mennyit gürizтél a livingstoni házadért, az Ikrekkel nem lehetett szarakodni.

A második csörgés után felvették. Nem szóltak bele. Egy árva szót sem. Néma csend.

– Mindkettőtökre szükségem lesz – mondta Dominick.

– Mikor?

Dominick megfogta a fémütőt. Szerette a súlyát. Bolitarra gondolt, arra a fickóra, aki az eltűnt lánnyal furikázott, aztán meg hívta az ügyvédjét, most pedig szabadlábon van, és feltehetően épp tévét néz vagy ebédel.

Ezt nem úszhatja meg. Még ha az Ikrek kellenek is hozzá.

– Most – mondta Dominick Rochester. – Most van szükségem rátok.

Tizennyolcadik fejezet

Mikor Myron hazaérkezett livingstoni házába, Win már ott várta. Win egy nyugágyon heverészett a ház előtti füvön. A lába keresztbe vetve. Khakiszínű nadrágot viselt zokni nélkül, kék inget és egy zöld Lilly Pulitzer nyakkendőt. Vannak, akik bármit vesznek fel, az jól áll nekik. Win is közéjük tartozott.

Az arcát a nap felé fordította, és behunyt szemét akkor sem nyitotta ki, amikor Myron megérkezett.

– Érdekel még a Knicks meccs? – kérdezte Win.

– Azt hiszem, kihagyom.

– Nem bánod, ha elviszek valaki mást?

– Nem.

– Találkoztam egy lánnyal tegnap éjjel.

– Kurva?

– Kérlek – emelte fel Win az ujját. – Erotikus táncos.

– Karrierista. Szép.

– Bambinak hívják, azt hiszem. Vagy Taminak.

– Ez az igazi neve?

– Semmi sem igazi rajta – mondta Win. – Amúgy itt volt a rendőrség.

– Átkutatták a házat?

– Igen.

– Elvitték a számítógépemet?

– Igen.

– A francba.

– Nyugi. Előbb értem ide, és lementettem a személyes anyagaidat. Aztán letöröltem a merevlemezt.

– Te tényleg jó vagy – mondta Myron.

– A legjobb.

– Mire mentetted?

– A pendrive-omra, ami a kulcstartómon lóg – mondta, és még mindig csukott szemmel meglengette előtte. – Odébb állnál egy kicsit? Eltakarod a napot.

– Hester embere kiderített valami újat?

– Miss Biel használta a bankkártyáját egy ATM-nél – mondta Win.

– Pénzt vett fel?

– Nem, szendvicset. Persze hogy pénzt. Úgy tűnik, hogy Aimee Biel kivett ezer dollárt néhány perccel az előtt, hogy felhívott téged.

– Még valami?

– Úgymint?

– Összefüggésbe hozták egy másik eltűnt lánnyal, Katie Rochesterrel.

– Két lány eltűnik ugyanabban a körzetben. Persze hogy összefüggést keresnek köztük.

Myron elkomorodott.

– Szerintem többről van szó.

Win kinyitotta az egyik szemét.

– Gáz.

– Micsoda?

Win nem felelt, csak nézett kitartóan Myron háta mögé. Myron megfordult, követte a tekintetét, és érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul.

Erik és Claire állt mögötte.

Egy pillanatig egyikük sem mozdult.

– Megint elállod a napot – mondta Win.

Myron látta Erik arckifejezését. Meg sem próbálta leplezni a haragját. Myron elindult feléjük, de valami azt súgta, álljon meg. Claire a férje karjára tette a kezét. Súgott valamit a fülébe. Erik behunyta a szemét. Claire közelebb lépett Myronhoz. Felszegte a fejét. Erik nem mozdult.

Claire elindult a bejárati ajtó felé. Myron mellé lépett.

– Tudod, hogy nem csináltam… – kezdte Myron.

– Odabent – mondta Claire, és haladt tovább a ház felé. – Ha odabent leszünk, azt akarom, hogy mondj el nekem mindent.

Essex megye ügyésze, Ed Steinberg Lorenre várt, amikor a nő visszaérkezett az irodába.

– Nos?

Loren tájékoztatta a legújabb fejleményekről. Steinberg nagydarab férfi volt jókora pocakkal, de volt benne valami kedves, simogatnivalóan maciszerű. Természetesen házas volt. Loren évek óta nem találkozott olyan férfival, aki tetszett volna neki, és ne lett volna felesége.

Mikor végzett, Steinberg azt mondta:

– Kicsit utánanéztem ennek a Bolitarnak. Tudtad, hogy neki és a haverjának, Winnek volt már dolga a szövetségiekkel?

– Hallottam én is ezt-azt – mondta.

– Beszéltem Joan Thurstonnal. – Thurston volt New Jersey államügyésze. – Többsége csak pletyka, de a lényeg az, hogy Wint senki sem tartja teljesen makulátlannak – de ez a Bolitar becsületes fickó.

– Én is erre jutottam – mondta Loren.

– Elhiszed a meséjét?

– Összességében igen, azt hiszem. Egyszerűen túl kacifántos. Ráadásul, ahogy arra ő maga is rámutatott, miért hagyna egy ekkora tapasztalattal rendelkező fickó ennyi áruló jelet maga után?

– Gondolod, hogy valaki megpróbálja rákenni?

Loren vágott egy grimaszt.

– Azt sem hinném. Aimee Biel hívta őt. A lánynak benne kellett lennie.

Steinberg összekulcsolta az ujjait. Az ingujja feltűrve. Az alkarja olyan szőrös volt, mint egy medvének.

– Az a legvalószínűbb, hogy megszökött?

– A legvalószínűbb – mondta Loren.

– És az, hogy ugyanazt az ATM-et használta, mint Katie

Rochester?

Loren vállat vont.

– Nem hinném, hogy véletlen egybeesés.

– Lehet, hogy ismerik egymást.

– A szülők szerint nem.

– Az nem jelent semmit – mondta Steinberg. – A szülők nem tudnak kutyagumit se a gyerekeikről. Nekem elhiheted, kamasz lányaim vannak. És általában azok a szülők tudnak a legkevesebbet, akik verik mellüket, hogy ők mindent tudnak a gyerekeikről. – Egy pillanatra elhallgatott, majd témát váltott. – Találtak valamit Bolitarnál vagy a kocsijában?

– Még vizsgálják – felelte Loren. – De mit találnának? Tudjuk, hogy járt a házban, és ült a kocsijában.

– A helyiek átvették?

Loren bólintott.

– Akkor hagyjuk rájuk a többit. Tulajdonképpen még ügyről sem beszélhetünk – végül is a lány már nagykorú, nem igaz?

– De igen.

– Jól van, akkor ezt megbeszéltük. Add át nekik. Azt akarom, hogy koncentrálj az East Orange-i gyilkosságokra.

Steinberg elmondott néhány részletet az ügyről. Loren figyelt, és próbált összpontosítani. Ez komoly dolog volt, kétség sem férhetett hozzá. Kettős gyilkosság. Lehet, hogy egy profi bérgyilkos áll mögötte. Az ilyen ügyeket szerette. Ez majd lefoglalja minden idejét. Ismerte magát. És tudta azt is, hogy Aimee Biel pénzt vett fel, mielőtt találkozott volna Myronnal. Ez azt jelentette, hogy feltehetően nem rabolták el, hogy valószínűleg jól van – és különben is, Loren Muse nem akart belekeveredni.

Azt mondják, az aggodalom és a gyász öregít, de Claire Biel esetében ez épp fordítva működött. A bőre teljesen kisimult, és ráfeszült az arccsontjára – olyan feszes lett, mintha a vérkeringés is megszűnt volna benne. Egyetlen ránc sem látszott az ar-

cán. Úgy festett, mint egy sápadt csontváz.

Myronnak bevillant egy emlékkép. Az iskolai aula, utolsó év. Ültek és beszélgettek, Myron pedig megnevettette. Claire alapjáraton csendes, szinte már visszahúzódó lány volt. Halkan beszélt. De ha sikerült igazán megnevettetni, Myron ezt többnyire azzal érte el, hogy a kedvenc filmjeiből adott elő jeleneteket, olyankor Claire úgy tudott kacagni, hogy a könnye is kicsordult. Myron imádta a nevetését. Imádta, ahogy önfeledten kacag, ahogy teljes egészében átadja magát az örömnek.

Claire most ott állt előtte, és csak nézett rá. Néha mindenkivel megesik, hogy eszébe jut egy régi emlék, mint ez, amikor még minden olyan jó volt. Az ember megpróbálja visszapörgetni az eseményeket, hogyan is kezdődött, mikor is lépett rá arra az útra, amely ide vezette. Ha lehetősége volna visszamenni és megváltoztatni valamit a múltban, akkor *puff*, egy csapásra valami jobb helyen, jobb helyzetben találná magát.

– Mondd el – törte meg a csendet Claire.

Elmondta. Az összejövetellel kezdte a házában, amikor kihallgatta Aimee és Erin beszélgetését, majd az ígérettel folytatta, amit kikényszerített a lányokból. Elmondta az éjszakai telefonhívást. Nem hagyott ki semmit. A benzinkútnál történt incidenst is elmesélte. Még azt is elmondta, hogy Aimee beszélt arról, hogy mostanában nincs minden rendben a szülei között.

Claire merev testtartása nem változott közben. Szó nélkül hallgatta végig Myront. Az ajka néha megremegett. Időről időre be kellett hunynia a szemét. Mintha látná, hogy közeledik felé valami szörnyű, de semmit nem tehet, hogy elkerülje.

Mikor Myron befejezte, mindketten hallgattak. Claire nem tett fel kérdéseket. Csak állt, és nézett. Myron nagyon törékenynek látta. Tett egy lépést felé, de azonnal rájött, hogy ez rossz mozdulat volt.

– Tudod, hogy soha nem lennék képes bántani – mondta.

Claire nem felelt.

– Claire?

– Emlékszel, amikor találkoztunk a parkban a körhintánál?

Myron várt egy pillanatot.

– Sokszor találkoztunk ott.

– A játszótéren. Aimee hároméves volt. Arra jött a Humorkamion, és vettél neki egy mandulás sütit.

– Ami nem ízlett neki.

Claire elmosolyodott.

– Emlékszel?

– Igen.

– Emlékszel, milyen voltam aznap?

Myron gondolkodott egy ideig.

– Nem tudom, mire akarsz kilyukadni.

– Aimee nem ismerte a korlátait. Mindent kipróbált. Le akart csúszni azon a magas csúszdán. Egy nagy létrán lehetett felmászni rá. Túl kicsi volt még hozzá. Vagy legalábbis én azt gondoltam. Ő volt az első gyerekem. Annyira féltettem. Nem tudtam lebeszélni róla, ezért hagytam, hogy felmásszon, de végig ott voltam mögötte, emlékszel? Még ki is nevettél érte.

Myron bólintott.

– Mielőtt megszületett, megfogadtam, hogy sosem leszek olyan szülő, aki puszta féltésből semmit sem enged majd meg a gyerekének. Megesküdtem rá. De Aimee ott mászott azon a létrán, én pedig szorosan a nyomában, a kezem a feneke alatt. Csak a biztonság kedvéért. Csak a biztonság kedvéért, hátha megcsúszik. Mert bárhol is van az ember, még ha egy olyan ártatlan helyen is, mint egy játszótér, a szülő mindig a legroszszabbra gondol. Állandóan az lebegett a szemem előtt, mi van, ha elvéti a lépést. Láttam, ahogy a kicsi ujjacskái lecsúsznak a korlátról, ő pedig fejjel előre a földre zuhan, és kitöri a nyakát…

A hangja elhalt.

– Így hát ott álltam mögötte. És bármire kész lettem volna érte.

Claire elhallgatott, és Myronra nézett.

– Soha nem lennék képes bántani – ismételte meg Myron.

– Tudom – felelte Claire halkan.

Myronnak ettől meg kellett volna könnyebbülnie. Mégsem ez történt. Volt valami a nő hangjában, valami, ami nem engedte, hogy megnyugodjon.

– Tudom, hogy nem bántanád – kezdte, aztán megvillant a szeme. – De azt sem mondhatjuk, hogy teljesen vétlen vagy.

Myronnak fogalma sem volt, mit kellene erre felelnie.

– Miért nem nősültél még meg? – kérdezte.

– Ennek mi a fene köze van bármihez is?

– Te vagy az egyik legkedvesebb, legszeretetreméltóbb ember, akit ismerek. Imádod a gyerekeket. Becsületes vagy. Szóval miért nem nősültél még meg?

Myron hátrált egy lépést. Claire sokkos állapotban van, mondta magának. Eltűnt a lánya. Egyszerűen csak kiborult.

– Szerintem azért – válaszolta meg Claire a saját kérdését –, mert magadban hordozod a pusztítást. Myron, bárhová mész, arrafelé bántódása esik az embereknek. Azt hiszem, ezért nem nősültél még meg.

– Azt gondolod, hogy – micsoda? – hogy el vagyok átkozva?

– Nem, nem erről van szó. De az én kicsikém eltűnt. – Lassan beszélt, mindegyik szót alaposan megnyomva. – Te láttad utoljára. Azt ígérted neki, hogy megvéded.

Myron kővé dermedve állt.

– Szólhattál volna nekem – mondta.

– Megígértem…

– Ne – emelte fel a kezét Claire. – Ez nem kifogás. Aimee soha nem tudta volna meg. Félrehívhattál volna, hogy „Figyelj csak, mondtam Aimee-nek, hogy nyugodtan hívjon fel, ha bajba kerül.” Megértettem volna. Még örültem is volna neki, mert utána ott lehettem volna a háta mögött, mint a létrán. Én képes lettem volna megvédeni, mert ez a szülők dolga. A szülőké, Myron, nem a család barátjáé.

Védekezni akart, de nem találta a megfelelő szavakat.

– De te nem ezt tetted – folytatta. A szavai úgy hullottak Myronra, mint az esőcseppek. – Inkább megígérted neki, hogy nem mondod el a szüleinek. Elvitted valahová, kiraktad, de nem vigyáztál rá úgy, ahogy én vigyáztam volna. Érted, miről beszélek? Nem vigyáztál rá. És most eltűnt.

Myron szótlanul állt.

– Mit szándékozol tenni? – kérdezte Claire.

– Tessék?

– Azt kérdeztem, mit szándékozol tenni?

Myron kinyitotta a száját, majd becsukta.

– Nem tudom – mondta végül.

– Dehogynem, tudod te azt. – Egyszerre Claire tekintete tisztává és összeszedetté vált. – A rendőrség még utánanéz egy-két dolognak, de annyi. Előre látom. Ki fognak hátrálni az ügyből. Aimee pénzt vett fel egy ATM-ből, mielőtt felhívott téged. Vagy azt hiszik, hogy megszökött, vagy azt, hogy a te kezed van a dologban. Vagy mindkettőt. Hogy te segítettél neki megszökni. Hogy a szeretője vagy. Akárhogy is, elmúlt tizennyolc. Nem fognak sokáig nyomozni. Nem fogják megtalálni. Vannak fontosabb ügyeik.

– Mit akarsz, mit tegyek?

– Találd meg.

– Nem vagyok szuperhős. Épp az előbb mutattál rá.

– Akkor legfőbb ideje, hogy azzá válj. A lányom eltűnt. És te vagy érte a felelős.

Myron megrázta a fejét, de Claire rá sem hederített.

– Megígértetted vele. Pontosan itt, ebben a házban. Megígértetted vele. Most te is meg fogod ígérni. Ígérd meg nekem, hogy megtalálod az én kicsikémet. Ígérd meg nekem, hogy hazahozod.

És egy pillanattal később – a tényleg legutolsó mi-lett-volna-ha – Myron megígérte.

Tizenkilencedik fejezet

Ali Wilder végül elszakította a gondolatait Myron közelgő látogatásától, és felhívta a szerkesztőjét, akit a háta mögött mindenki csak úgy hívott, hogy Caligula.

– Ezt a cikket nem fogom lehozni, Ali.

Ali elfojtott egy sóhajt.

– Mi a baj vele, Craig?

Bemutatkozáskor a Craig nevet használta, de Ali meg volt róla győződve, hogy a valódi neve Caligula.

Szeptember 11-e előtt Alinek biztos állása volt egy neves folyóiratnál. Kevin halála után nyilvánvalóvá vált, hogy nem maradhat ott. Erinnek és Jacknek szüksége volt rá. Kivett egy év alkotói szabadságot, és szabadúszó újságíró lett, többnyire magazinoknak írt. Eleinte elhalmozták állásajánlatokkal. Most már azt gondolta, hogy ostobaság volt akkor a büszkesége miatt visszautasítani őket. Egyszerűen képtelen lett volna elviselni, hogy sajnálatból alkalmazzák. Úgy érezte, fölötte áll ennek. Most már bánta.

Caligula nagy műgonddal megköszörülte a torkát, majd elkezdte felolvasni Ali írását:

– „A legközelebbi város Parhad City. Képzeljük magunk elé Parhadot, neve a „dagad” szóra rímel. Mintha egy óriás megette volna Las Vegast, majd az emészthetetlen részeket kiöklendezte volna. Az uralkodó stílus az ízléstelenség. A fehér kastélynak álcázott bordélyház olyan, mint egy rossz vicc. Hatalmas, cowboy alakú reklámtáblák versengenek petárdareklámokkal, kaszinókkal, lakóautó-parkolókkal és marhahús-transzparensekkel. Az egyetlen sajt, amit a helyiek ismernek, a szeletelt, amerikai.”

Caligula tartott egy rövid hatásszünetet, majd így folytatta:

– Kezdjük az utolsó sorral.

– Aha.

– Azt írod, hogy a városban csak amerikai, szeletelt sajt kapható.

– Igen – felelte Ali.

– Biztos vagy benne?

– Tessék?

– Úgy értem, bementél egy szupermarketbe?

– Nem. – Ali rágni kezdte a körmét. – Ez nem egy ténymegállapítás. Csak megpróbáltam érzékeltetni a város hangulatát.

– Azzal, hogy valótlanságokat írsz?

Ali tudta, mire megy ki a játék. Várt. Nem is kellett csalódnia Caligulában.

– Ali, honnan tudod, hogy másféle sajtot nem lehet kapni abban a városban? Végigjártad az összes élelmiszerboltot? És még ha végig is jártad volna, akkor is, nem lehetséges, hogy valaki a neten rendeli a sajtot? Vagy gyorspostával? Érted, miről beszélek?

Ali behunyta a szemét.

– Lehozzuk, hogy a városban csak az amerikai, szeletelt sajtot ismerik, mire másnap felhív a város polgármestere, és azt mondja: „Hé, ez nem igaz. Rengeteg másféle sajtunk is van. Például Gouda, cheddar, provolone…

– Megértettelek, Craig.

– …roquefort, mozzarella, parmezán…

– Craig…

– … és a fenébe is, mi van a krémsajttal?

– Mivel?

– A krémsajttal, az Isten szerelmére. Az is egy sajt, nem? Krémsajt. Még a világ legtahóbb városában is ismerik a krémsajtot. Érted, miről beszélek?

– Igen, persze hogy értem. – További körömrágások.

– Szóval ezt a mondatot ki kell húznod. – Ali hallotta, ahogy a vonal másik végén Caligula rögtön ki is húzza a tollával. – Most nézzük az előtte lévőt. Amelyikben a lakóautó-parkolók

és a marhahús-transzparensek vannak.

Caligula alacsony férfi volt. Ali utálta az alacsony szerkesztőket. Kevinnel sokat viccelődtek ezen. Mindig Kevin olvasta először az írásait. Az ő feladata az volt, hogy megdicsérje a felesége műveit. Ali, mint a legtöbb író, bizonytalan volt önmagában. Szüksége volt a magasztalására. A legkisebb kritika is lebénította. Kevin tudta, és megértette ezt. Ezért mindig csak szuperlatívuszokban beszélt róluk. És amikor meg kellett vívnia a szerkesztőkkel, különösen az olyan alacsony termetű és szűklátókörű figurákkal, mint Caligula, Kevin mindig az ő pártját fogta.

Myron vajon mit szólna az írásaihoz, tűnődött el.

Mondta már, hogy szeretné elolvasni néhány cikkét, de Ali eddig visszautasította. Myron Jessica Culverrel járt, az ország egyik legünnepeltebb írójával. Jessica Culver könyveiről a *The New York Times Book Review* mindig a címoldalon áradozott. Minden fontosabb irodalmi díjat begyűjtött már. És ha mindez nem volna elég, Jessica Culver emellett még úgy nézett ki, mint egy istennő.

Hogyan kelhetne versenyre egy ilyen nővel?

Megszólalt a csengő. Ali az órájára pillantott. Ez még nem lehetett Myron.

– Craig, visszahívhatlak később?

Caligula felsóhajtott.

– Oké, rendben. Addig egy kicsit feljavítom.

Ali összerezzent az utolsó mondatra. Eszébe jutott a szakállas vicc a lakatlan szigetről, ahol nincs rajtad kívül senki, csak egy szerkesztő. Éhezel. Már csak egyetlen üveg narancslé maradt. Napok telnek el. Végül úgy döntesz, hogy megiszod a narancslevet, mikor a szerkesztő hirtelen kikapja a kezedből, és belepisál. Döbbenten nézel rá. „Tessék – adja vissza a szerkesztő. – Csak egy kicsit fel akartam javítani.”

Ismét megszólalt a csengő. Erin szaladt le a lépcsőn, és azt kiáltotta:

– Majd én kinyitom.

Ali lerakta. Erin ajtót nyitott. Ali látta, hogy a lánya megdermed. Felgyorsította a lépteit.

Két férfi állt az ajtóban. Mindketten rendőrjelvényt viseltek.

– Segíthetek? – kérdezte Ali.

– Önök Ali és Erin Wilder?

Ali úgy érezte, hogy minden erő elszáll a lábából. Nem, Kevin haláláról nem így értesült. De akkor is volt valami furcsa dejà vu érzése. A lányára nézett. Erin falfehér arccal állt mellette.

– A nevem Lance Banner a livingstoni rendőrőrsről. Ez itt John Greenhall, Kasseltonból.

– Miről van szó?

– Feltennénk néhány kérdést, ha lehet.

– Mivel kapcsolatban?

– Bemehetünk?

– Előbb szeretném tudni, milyen ügyben jöttek.

– Szeretnénk feltenni néhány kérdést Myron Bolitarról – felelte Banner.

Ali bólintott, majd Erinhez fordult.

– Menj fel a szobádba, amíg én beszélek az urakkal, jó?

– Hmm, elnézést, hölgyem.

Ismét Banner szólalt meg.

– Igen?

– Aszóban forgó kérdéseket – mondta, azzal belépett a lakásba, és a fejével Erin felé biccentett – a lányának szeretnénk feltenni, nem önnek.

Myron Aimee szobájában állt.

Bielék háza néhány percnyire volt az övétől. Claire és Erik már eljöttek tőle. Myron váltott még néhány szót Winnel, megkérte, hogy nézzen utána, mit tud a rendőrség Katie Rochesterről és Aimee-ről, majd átsétált Bielékhez. Mire odaért, Erik már nem volt otthon.

– Körbejárja a környéket kocsival – mondta Claire. – Azt gondolja, ha felkeresi Aimee törzshelyeit, valahol rá fog akadni.

Megálltak Aimee szobája előtt. Claire kinyitotta az ajtót.

– Mit keresel? – kérdezte.

– Bár tudnám – felelte Myron. – Ismert Aimee egy Katie Rochester nevű lányt?

– A másik eltűnt lány, ugye?

– Igen.

– Nem hinném. Annak idején, mikor benne volt a hírekben, meg is kérdeztem tőle.

– És?

– Aimee azt mondta, tudja, ki az, de nem ismeri. Katie a Mount Pleasantbe járt, Aimee a Heritage-be. Tudod, hogy van ez.

Myron tudta. Mire egy középiskolába kerültek, addigra már kialakultak a baráti körök. A klikkek között pedig nincs átjárás.

– Felhívjam egy-két barátnőjét, hogy megkérdezzem tőlük?

– Az jó lenne.

Egy pillanatig egyikük sem mozdult.

– Egyedül hagyjalak? – kérdezte Claire.

– Igen, egy kicsit.

Claire becsukta maga mögött az ajtót. Myron körülnézett. Igazat mondott – fogalma sem volt, mit keresett de úgy gondolta, hogy itt kell megtennie az első lépést. Aimee egy kamaszlány. Biztos, hogy voltak titkai. És hol máshol tarthatta volna őket, mint a szobájában?

És valahogy jó érzés is volt itt lennie. Attól a pillanattól kezdve, hogy ígéretet tett Claire-nek, az egész nézőpontja megváltozott. Érzékei furcsán élesekké váltak. Jó ideje nem csinált már ilyesmit – nyomozást –, de ez olyan volt, mint a biciklizés. Nem lehetett elfelejteni. Most, hogy itt állt a lány szobájában, minden visszatért. A kosárlabdában be kell törni a büntetőterületen belülre, ha eredményt akarunk elérni. Most

ugyanezt érezte. Az áldozat szobájában járt. A büntetőterületen belül.

A szobában két gitár volt. Myronnak vajmi kevés köze volt a hangszerekhez, de az még neki is feltűnt, hogy az egyik elektromos, a másik akusztikus. A falon egy Jimi Hendrix-poszter. Egy átlátszó műanyag dobozban pengetők. Myron megvizsgálta a gyűjteményt. Az egyik Keith Richardsé volt – egy másikon Nils Lofgren neve, de volt ott Eric Clapton és Buck Dharma is.

Myron majdnem elmosolyodott. A lánynak jó ízlése volt.

A számítógép be volt kapcsolva, a monitorvédőn halak úszkáltak. Myron nem volt egy számítógép-szakértő, de annyit azért tudott, hogyan fogjon hozzá. Claire megadta neki Aimee jelszavát, és elmondta neki, hogy Erik már megnézte a levelezését Myron azért ellenőrizni akarta.

Valóban, Aimee összes e-mailjét kitörölték.

Megnyitotta az Explorert, és időrendi sorrendbe állította a fájlokat, hogy lássa, min dolgozott Aimee. Tudta, hogy dalokat írt. Hol lehet most vajon ez a kreatív fiatal lány, tűnődött. Átnézte a legutóbb megnyitott Word dokumentumokat is. Semmi különös. Ellenőrizte a letöltéseket. Fényképek. Megnyitotta őket. Aimee néhány iskolatársával. Első ránézésre semmi különös, de lehet, hogy megkéri Claire-t, vessen ő is egy pillantást rájuk.

Tudta, hogy a tinédzserek óriási üzenetforgalmat bonyolítanak az online levelező programok segítségével. Számítógépük mögé rejtőzve akár egy tucat ismerősükkel is beszélgetnek egyszerre. Myron nem egy szülővel találkozott már, aki panaszkodott emiatt, az ő idejében azonban mindenki a telefonon lógott, és pletykált naphosszat. Mennyivel rosszabb ennél a chatelés?

Megnézte Aimee ismerőseinek listáját. Volt belőlük vagy ötven, csupa fantázianév, mint SpazaManiacJackII, MSGWatkins, PartyTime vagy YoungThangBlaine742. Myron kinyomtatta az

összest. Majd rábízza Erikre és Claire-re, hogy nézzék át őket, hátha van rajta olyan név, amely nem tartozik oda. Eltart majd egy ideig, de legalább elfoglalják magukat.

Elengedte az egeret, és nekiállt a régi módszerrel kutakodni. Először az íróasztalt fésülte át. Az első fiókban nem talált semmit, csak tollakat, papírt, jegyzettömböt, elemet és telepítő CD-ket. Semmi személyes. Számlák egy Planet Music nevű helyről. Myron megnézte a gitárokat. A hátulján mindkettőnek Planet Music matrica díszelgett.

Nagy dolog.

A következő fiók még ennyire sem volt érdekes.

A harmadikban a kezébe akadt valami, amitől mozdulatlanná merevedett. Megfogta, és gyengéden felemelte. Elmosolyodott. Műanyag tasakban Myron kosaraskártyája. Egy ideig csak bámulta fiatalkori önmagát. Eszébe jutott, hogyan készült a kép. Több idétlen pózban is lekapták – passzolás, dobás, dobócsel –, de végül egy olyan került a kártyára, amelyen előrehajolva vezeti a labdát. A háttérben egy üres sportcsarnok. A képen a Boston Celtics zöld mezében feszített – talán ötször, ha volt rajta egész életében. Több ezret piacra dobtak ebből a kártyából a sérülése előtt. Most már igazi ritkaságnak számított.

Jó érzés volt látnia, hogy Aimee-nek van belőle, bár sejtette, hogy a rendőrség mire fog belőle következtetni.

Visszatette a kártyát a fiókba. Most már rajta volt az ujjlenyomata, akárcsak minden máson a szobában. Nem érdekelte. Tovább folytatta a keresést. Találni akart egy naplót. Mindig ezt látni a filmeken. A lány naplót vezet, amelyben mindent leír a titkos fiújáról, a kettős életéről. A moziban ez mindig működött. A való életben azonban nem.

A következő fiókban alsóneműk voltak. Egy kicsit perverznek érezte magát, hogy bugyik között turkál, de folytatta. Ha Aimee el akart rejteni valamit, akkor ide tette. De semmit sem talált. A lány ízlése teljesen átlagos volt. Topok kilószámra. A fiók alján talált egy különösen kihívó darabot. A fény felé for-

dította. A címkéjén egy Hálószobatitkok nevű fehérneműbolt szerepelt. Fehér volt és átlátszó, mint egy erotikus nővéregyenruha. Myron összeráncolta a homlokát, és azon tűnődött, ez vajon mit jelenthet.

Talált még egy csomó billegő fejű babát meg egy iPodot fehér fülhallgatókkal. Megnézte, milyen zene van benne. Aimee Mann. Myron ezt személyes győzelemnek értékelte. Néhány évvel ezelőtt ő vette meg Aimee-nek Aimee Mann *Lost in Space* című albumát, remélve, hogy felkelti vele az érdeklődését. Most a CD-k között további négy lemezét találta meg az énekesnőnek. Örült neki.

A tükörre fényképeket ragasztottak. Mindegyik csoportkép volt – Aimee egy csapat lány társaságában. Kettő a röplabdacsapattal készült: az egyik a klasszikus csapatpózban, a másik egy győzelem utáni ünneplés közben. Képek az iskolai rock zenekarról, amelyikben Aimee volt a gitáros. Myron az arcát nézte a képeken. Szívbemarkoló volt a mosolya. De melyik kamaszlánynak nem az?

Megtalálta az évkönyvet. Nekiállt átlapozni. Sokat változtak az évkönyvek Myron iskolás kora óta. Hogy csak egy dolgot említsünk, most már mindegyikhez volt DVD. Myron szívesen megnézte volna, ha lett volna rá ideje. Fellapozta benne Katie Rochestert. Ugyanezt a képet mutatták be a hírekben, mikor eltűnt. Elolvasta, mit írt magáról. Hiányozni fog neki Betsy és Craig meg a szombat esték a Ritz Dinerben. Semmi érdekes. Megkereste Aimee Biel képét. Aimee felsorolta a legjobb barátait és a kedvenc tanárait: Miss Korty, Mr. D., a röplabdaedzője, Mr. Grady, és a lányok a csapatból. A végén pedig ez állt: „Randy, köszönöm, hogy olyan csodálatossá tetted nekem az elmúlt két évet. Tudom, hogy örökké együtt leszünk."

A jó öreg Randy.

Megnézte Randy oldalát is. Jóképű gyerek volt, vad, szinte már rastaszerű haj tincsekkel. Széles mosoly, az alsó ajka alatt kicsiny szakáll. Gyakorlatilag csak a sportról írt, de megemlí-

tette Aimee-t is, aki „megédesítette” a napjait a középiskolában.

Hmm.

Myron gondolkodott ezen egy ideig, ismét a tükörre nézett, és most először érezte úgy, hogy esetleg talált valamit.

Claire nyitott be.

– Nos? Találtál valamit?

Myron a tükörre mutatott.

– Ezt.

– Mi van vele?

– Milyen gyakran jössz be ebbe a szobába?

Claire összeráncolta a homlokát.

– Egy kamaszlány lakik itt.

– Ez azt jelenti, hogy ritkán? – kérdezte Myron.

– Gyakorlatilag soha.

– A szennyesét maga mossa?

– Myron, Aimee egy tinédzser. Semmit nem csinál.

– Akkor ki csinálja meg helyette?

– Van egy bejárónőnk, Rosa. Miért?

– A fényképek.

– Mi van velük?

– Aimee-nek van egy fiúja, Randy, ugye?

– Randy Wolf, kedves srác.

– Mióta járnak együtt?

– Másodikos koruk óta. Miért?

Myron ismét a tükörre mutatott.

– Egyetlen képe sincs kirakva. Átnéztem az egész szobát. Sehol nincs róla fénykép. Ezért kérdeztem, mikor jártál utoljára ebben a szobában. Régebben kint volt a képe?

– Igen.

Myron a tükör felső részén lévő foltokra mutatott.

– Lefogadom, hogy itt voltak Randy képei, de Aimee levette őket.

– De hiszen együtt mentek a diákbálra, két…, nem, három

nappal ezelőtt.

Myron megvonta a vállát.

– Lehet, hogy összevesztek.

– Azt mondtad, Aimee zaklatottnak tűnt, mikor felvetted, nem?

– De.

– Lehet, hogy épp akkor szakítottak – tűnődött Claire.

– Lehetséges – felelte Myron. – Azóta azonban nem volt itthon, a fényképeket viszont valamikor le kellett hogy vegye innen. Ez arra utal, hogy legalább egy-két nappal korábban szakítottak már. És még valami.

Claire nem mozdult. Myron megmutatta neki az átlátszó fehérneműt a Hálószobatitkokból.

– Ezt láttad már korábban?

– Nem. Itt találtad?

Myron bólintott.

– A fiók alján. Ezt még nem hordták. Még rajta van a címke.

Claire hirtelen elhallgatott.

– Mi az? – kérdezte Myron.

– Erik azt mondta a rendőröknek, hogy Aimee furcsán viselkedett az utóbbi időben. Én ellenkeztem vele, de az igazság az, hogy tényleg. Nagyon titokzatos lett.

– Tudod, mi az, ami a leginkább meglepett ebben a szobában?

– Mi?

– Ezen a ruhadarabon kívül – aminek vagy van jelentősége, vagy nincs – pont az ellenkezője annak, amit mondtál: nincs itt semmi titokzatos. Úgy értem, Aimee egy tizennyolc éves lány. Valaminek csak kellene lennie, nem?

Claire elgondolkodott.

– Hová akarsz kilyukadni?

– Mintha nagyon is el akart volna titkolni valamit. Meg kell néznünk más helyeket is, ahol tarthatott még személyes dolgokat. Olyan helyeket, ahová te és Erik normál esetben soha nem

néztek be. Mint mondjuk az iskolai szekrénye.

– Most?

– Előbb beszélek Randyvel.

Claire elkomorodott.

– Az apja.

– Mi van vele?

– A neve Jake. Mindenki csak Big Jake-nek hívja. Még nálad is magasabb. A felesége nagyon kacér nő. Tavaly Big Jake agyba-főbe vert egy fickót Randy valamelyik meccsén. Szegény pasast a saját gyerekei előtt verte meg. Teljesen idióta.

– Teljesen?

– Teljesen.

– Hú – mondta Myron, és megtörölte a homlokát, mint akinek nagy kő esett le a szívéről. – Akik csak részben idióták, azoktól félek. De egy teljesen idióta – az jöhet bármikor.

Huszadik fejezet

Randy Wolf az új Laurel Road-i lakóparkban lakott. A vadonatúj, dísztéglás ingatlanoknak drágább volt négyzetmétere, mint a Kennedy reptérnek. A kovácsoltvasnak látszó kapu nyitva volt, így Myron gond nélkül besétálhatott rajta. A kert olyan volt, mint egy festmény, a valószínűtlenül zöld fű láttán Myronnak az volt az érzése, hogy valaki végigment rajta egy festékszóróval. A kocsifelhajtón három terepjáró parkolt. Mögöttük egy frissen vakszolt, csillogó-villogó, piros Corvette állt. Myronnak erről Prince egyik dala jutott eszébe, és önkéntelenül is dúdolni kezdte.

A hátsó udvarból teniszlabda ismerős pattogása hallatszott. Myron elindult a hang irányába. A teniszpályán négy karcsú nő ütögetett. Mindannyian copfot és feszes, fehér teniszruhát viseltek. Myron nagy rajongója volt a teniszruhás hölgyeknek. Az egyik karcsú kis nő épp adogatni készült, mikor észrevette. Remek lábai vannak, állapította meg Myron. Ismét odanézett. Igen, tényleg csodásak.

Egy pár napbarnított lábnak valószínűleg nem sok köze volt az ügyhöz, de sosem lehetett tudni.

Myron odaintett az adogató nőnek, és elővette a legszebb mosolyát. A jó lábú nő visszamosolygott, majd intett a többieknek, hogy várjanak egy percet. Odakocogott Myronhoz. Lófarokba kötött haja jobbra-balra himbálózott utána. Megállt Myron előtt, nagyon közel hozzá. Mélyeket lélegzett. Fehér teniszruhája izzadságtól csillogott. Ettől egy kicsit átlátszóvá is vált – Myron ezúttal is jó alaposan megfigyelt mindent –, de a nőt szemmel láthatóan nem zavarta.

– Mit tehetek önért? – kérdezte csípőre tett kézzel.

– Hello, a nevem Myron Bolitar.

Bolitar stílusnagymester negyedik tanítása: azonnal nyűgözzük le a nőket egy lehengerlő mondattal.

– Valahonnan ismerős a neve – felelte a nő.

Beszéd közben ki-kidugta a nyelvét.

– Ön Mrs. Wolf?

– Szólítson Lorraine-nek.

Lorraine Wolf szájából minden egyes mondat úgy hangzott, mint egy felhívás keringőre.

– A fiát keresem, Randyt.

– Rossz válasz.

– Elnézést.

– Azt kellett volna mondania, hogy maga túl fiatal ahhoz, hogy Randy édesanyja legyen.

– Olcsó megoldás lett volna – felelte Myron. – Egy ilyen intelligens nő, mint maga, azonnal átlátott volna rajta.

– Ügyes.

– Köszönöm.

A többi nő összegyűlt a hálónál. Törölközőt tekertek a nyakuk köré, és valami zöld folyadékot ittak.

– Mit akar Randytől? – kérdezte.

– Beszélnem kell vele.

– Erre magamtól is rájöttem. De esetleg elmondhatná, hogy miről van szó.

Ebben a pillanatban a hátsó ajtó nagy csattanással kivágódott. Egy nagydarab férfi – Myron százkilencvenhárom centi volt és száztíz kiló, ez a férfi pedig legalább öt centivel magasabb és tizenöt kilóval nehezebb nála – lépett ki rajta.

Big Jake Wolf itthon van, következtetett Myron.

A férfi fekete haja hátul össze volt fogva. Gonoszul hunyorogva közeledett feléjük.

– Odanézz, ez nem Steven Seagal? – kérdezte Myron félhangosan.

Lorraine Wolf elfojtott egy kuncogást.

Big Jake odaért hozzájuk. A tekintetét végig Myronra sze-

gezte. Myron várt néhány másodpercet, majd kacsintott egyet, és mind az öt ujját feltartva intett neki. Big Jake nem reagált rá. Lorraine-hez lépett, átkarolta, és szorosan magához húzta.

– Hello, drágám – mondta még mindig Myront nézve.

– Nos, hello – felelte Myron.

– Nem magához beszéltem.

– Akkor miért rám nézett közben?

Big Jake elkomorodott, és közelebb húzta magához a feleségét. Lorraine összerezzent, de nem ellenkezett. Myron látott már ilyet. A biztonságérzet teljes hiánya, gondolta. Jake egy pillanatra levette róla a tekintetét, megcsókolta a feleségét, majd újra magához szorította. Aztán ismét Myront kezdte bámulni, nem engedve el Lorraine-t egy pillanatra sem.

Myron azon tűnődött, vajon Big Jake le is fogja-e vizelni, hogy jelezze, ez az ő felségterülete.

– Menj vissza játszani, szívem. Ezt majd én elintézem.

– Épp végeztünk.

– Akkor menjetek be, és igyatok valamit, jó?

Elengedte. A nőn látszott, hogy megkönnyebbült. A hölgyek elindultak a ház felé. Myron vetett még egy pillantást a csodás, napbarnított lábakra. Csak a biztonság kedvéért. Ketten viszszamosolyogtak rá.

– Maga meg mit keres itt? – vakkantotta Big Jake.

– Nyomokat – felelte Myron.

– Mi van?

– Semmi, nem fontos.

– Szóval mit akar?

– A nevem Myron Bolitar.

– És?

– Remek válasz.

– Mi van?

– Semmi, nem fontos.

– Maga valami humorista?

– Jobban szeretem a „komikus színész” kifejezést. A humo-

risták mindig ugyanazt a karaktert adják elő.

– Mi a…? – Big Jake elharapta a mondatot, és igyekezett visszanyerni az önuralmát. – Mindig ezt csinálja?

– Mit?

– Hogy hívatlanul betoppan.

– Egyébként nem engednének be – mondta Myron.

Big Jake még jobban elkezdett hunyorogni. Szűk farmert és selyeminget viselt, amelynek túl sok gombja volt nyitva. Sűrű mellszőrzetében egy aranylánc bújt meg. A háttérben ugyan nem szólt a „Stayin' Alive", de úgy lett volna teljes az összhatás.

– Ez a piros Corvette. A magáé?

Jake továbbra is csak Myront nézte.

– Mit akar?

– Beszélni szeretnék a fiával, Randyvel.

– Miért?

– A Biel család nevében vagyok itt.

Ez egy pillanatra kizökkentette Big Jake-et.

– És?

– Tud róla, hogy a lányuk eltűnt, ugye?

– És?

– Ez az „és", ez nagyon jó. Sose megy ki a divatból, Jake, tényleg. Aimee Biel eltűnt, és ezzel kapcsolatban szeretnék kérdezni egypár dolgot a fiától.

– Nem tud róla semmit. Szombat este itthon volt.

– Egyedül?

– Nem. Velem.

– És Lorraine? Ő is itthon ült? Vagy ő kimenőt kapott?

Big Jake-nek szemmel láthatóan nem tetszett, hogy Myron a keresztnevén szólítja a feleségét.

– Semmi köze hozzá.

– Akárhogy is, beszélni szeretnék Randyvel.

– Nem.

– Miért nem?

– Nem akarom, hogy belekeverje Randyt ebbe az ügybe.

– Milyen ügybe?

– Hé – mondta Big Jake mutatóujjával Myron felé bökve –, nem tetszik ez nekem, ahogy itt okoskodik.

– Nem? – Myron erre széles, fogpasztareklámokat idéző mosolyra húzta a száját. Big Jake zavartan nézett. – Így már jobb?

– Takarodjon.

– Erre igazából azt kellene mondanom, hogy „És ha nem?”, de az olyan sablonos volna.

Big Jake elmosolyodott, és tett egy lépést Myron felé.

– Tudni akarja, mi lesz, ha nem?

– Várjon, mindjárt megnézem a forgatókönyvet – azzal úgy tett, mintha lázasan lapozna. – Oké, megvan. Én azt mondom: „Ugyan mi lesz?” Mire maga: „Majd én segítek.”

– Pontosan.

– Jake.

– Mi van?

– Itthon van valamelyik gyereke? – kérdezte Myron.

– Micsoda? Ez meg hogy jön ide?

– Lorraine már biztosan tudja, hogy maga egyáltalán nem olyan nagyfiú, mint amilyennek látszik – mondta Myron egy lépést sem hátrálva –, de azt mégsem szeretném, hogy a gyerekei szeme láttára kelljen szétrúgnom a seggét.

Jake felhorkant. Nem hőkölt hátra, de a szemkontaktus tartásával már gondjai akadtak.

– Ah, nem ér annyit – hörögte végül.

Myron a szemét forgatta, de ezúttal nem játszotta el a mi-a-következő-mondat színjátékot. Ennyit tesz, ha felnő az ember.

– A fiam egyébként is szakított már azzal a kis kurvával.

– Úgy érti…?

– Aimee-vel. Dobta.

– Mikor?

– Három-négy hónappal ezelőtt. Randynek elege lett belőle.

– Múlt héten együtt mentek a diákbálra – mutatott rá Myron.

– Az csak a látszat kedvéért volt.

– A látszat kedvéért?

Jake vállat vont.

– Nem vagyok meglepve, hogy ez történt.

– Miért mondja ezt, Jake?

– Aimee nem rendes lány. Egy kis kurva.

Myron érezte, hogy elönti az agyát a vér.

– Na, és ezt miért mondja?

– Mert ismerem, oké? Ismerem az egész családját. A fiam fényes jövő előtt áll. Ősztől a Dartmouth-ra fog járni, és nem akarom, hogy bármi is az útjába álljon. Úgyhogy idehallgasson, Mr. Kosárlabda. Igen, tudom, ki maga. Azt hiszi, igazi nagymenő. Nagy, kemény kosárcsődör, akiből mégsem lett profi. Egy majdnem válogatott, aki a végén elcseszte. Aki nem bírta az iramot, mikor komolyra fordultak a dolgok.

Big Jake elvigyorodott.

– Most jön az, hogy én sírva fakadok? – kérdezte Myron.

Big Jake Myron mellkasára bökött a mutatóujjával.

– Ne merjen a közelébe menni a fiamnak, megértette? Randynek semmi köze nincs annak a kis kurvának az eltűnéséhez.

Myron keze előrelendült. Elkapta Jake golyóit, és összeszorította őket. Jake szeme kiguvadt a fájdalomtól. Myron úgy helyezkedett, hogy senki se lássa, mit csinál. Azután előrehajolt, és Jake fülébe súgta.

– Nem beszélünk így Aimee-ről soha többé, oké, Jake? Nyugodtan bólintson, ha egyetért.

Big Jake bólintott. Az arcszíne kezdett lilára váltani. Myron egy pillanatra behunyta a szemét, és magát átkozva elengedte. Jake mélyeket lélegezve tántorodott hátra, majd fél térdre ereszkedett. Myron úgy érezte magát, mint egy idióta, amiért így elveszítette a fejét.

– Hé, nézze, én csak…

– Takarodjon – sziszegte Jake. – Csak… húzzon el innét.

És Myron ezúttal szót fogadott.

Az Ikrek egy Buick Skylark első üléséről figyelték, ahogy Myron kisétál Wolfék kertjéből.

– Itt van az emberünk.

– Ja.

Igazából nem voltak ikrek. Még csak testvérek sem. Nem is hasonlítottak egymásra. Ugyanazon a napon, szeptember 24-én volt a születésnapjuk, de Jeb nyolc évvel idősebb volt Orvillenél. Részben erről kapták a nevüket – hogy egy napon ünnepelték a születésnapjukat. A másik az volt, ahol megismerkedtek: egy Minnesota Twins baseballmeccsen. Egyesek szerint a végzet szadista játéka vagy a csillagok szerencsétlen együttállása hozta össze őket. Mások úgy vélték, hogy volt köztük valami kötelék: két elveszett lélek felismerte a másikban a rokonlelket, mintha a mindkettőjükben meglévő kegyetlenség és elmebetegség mágnesként vonzotta volna egymást.

Jeb és Orville a minneapolisi stadion lelátóján találkozott először, amikor Jeb, az idősebbik, összetűzésbe keveredett öt besörözött vezérszurkolóval. Orville a segítségére sietett, és végül mind az öt férfi kórházban kötött ki. Ez nyolc évvel ezelőtt történt. Hárman közülük még mindig kómában voltak.

Jeb és Orville együtt maradtak.

A két magányos, soha meg nem házasodott, egyetlen hosszabb kapcsolatot felmutatni nem tudó férfi elválaszthatatlan lett. Városról városra jártak, mindig pusztítást hagyva maguk után. Csak úgy szórakozásból kocsmai verekedéseket provokáltak, és azt próbálták kideríteni, hogyan tudnak minél jobban megnyomorítani valakit anélkül, hogy ténylegesen megölnék. Hírnevüket azzal alapozták meg, amikor elintéztek egy motoros drogdíler bandát Montanában.

Jeb és Orville nem látszottak veszélyesnek. Jeb selyem nyakkendőt és házikabátot viselt. Orville Woodstock-stílusban

öltözködött – haja lófarokban összefogva, rendetlen arcszőrzet, rózsaszín lencsés szemüveg és batikolt ing. Ültek a kocsiban és Myront figyelték.

Jeb énekelni kezdett. Mindig így csinálta, angol dalok szövegét énekelte a saját, spanyol interpretációjával keverve. Most éppen a Police „Message in a Bottle" című számát.

– „I hope that someone gets my, I hope that someone gets my, I hope that someone gets my, *mensaje en un botella…"*

– Ez jó, haver, ez tetszik – mondta Orville.

– Köszönöm, *mi amigo*.

– Ha fiatalabb volnál, jelentkezhetnél valami tehetségkutató műsorba ezzel a spanyol cuccal. Imádnák.

Figyelték, ahogy Myron beszáll a kocsijába.

– Szóval, szerinted mit csinált ebben a házban? – kérdezte Orville.

– „You ask me if our love would grow, *yo no se, yo no se."*

– Beatles, igaz?

– Bingo.

– *Kyo no se* pedig azt jelent, nem tudom.

– Ismét ott a pont.

Orville az órájára nézett.

– Felhívjuk Rochestert, hogy mi az ábra?

– Akár fel is hívhatjuk – vonta meg a vállát Jeb.

Myron Bolitar beindította a motort. Az Ikrek követték. Rochester a második csörgés után felvette.

– Kijött a házból – mondta Orville.

– Kövessétek – felelte Rochester.

– Te tudod, a te pénzed – mondta Orville egykedvűen. – De szerintem hiába pazarolod.

– Talán kiderül, hová rejtette a lányokat.

– Ha mi ketten elkapnánk a tökét, azonnal kiderülne.

Rochester egy pillanatig habozott. Orville elmosolyodott, és feltartott hüvelykujjal jelzett Jebnek.

– A házánál vagyok – mondta Rochester. – Azt akarom,

hogy hozzátok ide.

– Nál vagy ban?

– Micsoda?

– A házánál vagy a házában?

– A ház előtt. A kocsimban.

– Akkor nem tudod, hogy van-e plazmatévéje.

– Mi? Nem, nem tudom.

– Ha eltart egy ideig, amíg megdolgozzuk, akkor nem bánnánk, ha lenne neki. Ha elhúzódna, érted? A Yankees a Boston ellen játszik, Jeb és én pedig imádjuk a HD-t. Ezért kérdeztem.

Újabb habozás a vonal túlsó végén.

– Lehet, hogy van neki – mondta végül Rochester.

– Az király lenne. Imádom a csúcstechnológiát. Mindenem a nagy felbontás. Egyébként van valami terved?

– Megvárom, míg hazaér – felelte Dominick Rochester. – Megmondom neki, hogy beszélni akarok vele. Bemegyünk. Ti is bejöttök.

– Lényegretörő.

– Merre megy most?

Orville a kocsi navigációs rendszerére pillantott.

– Hé, ha nem tévedek, egyenesen Bolitar kérója felé haladunk.

Huszonegyedik fejezet

Myron két sarokra volt a házától, mikor megszólalt a telefonja.
– Meséltem már valaha Cingle Shakerről? – kérdezte Win.
– Nem.
– Magándetektív. Iszonyatosan dögös. Ahol felbukkan, ott a fogtömések is megolvadnak.
– Ez igazán nagyszerű.
– Megvolt – mondta Win.
– Jó neked.
– Többször is. Néha beszélünk.
– Mi a fene? – mondta Myron meglepetten.

Win beszélő viszonyban van egy olyan nővel, akivel egynél többször lefeküdt – átlagemberek között ez felért egy ezüstlakodalommal.

– Van valami különleges oka annak, hogy megosztottad velem ezt a meghitt információt? – De akkor Myronnak beugrott valami. – Várj csak, egy Cingle nevű magándetektív. Hester Crimstein felhívta, mikor kihallgattak, ugye?

– Pontosan. Cingle-nek sikerült összekaparnia némi új információt az eltűnésekről.

– Megszervezel egy találkát?

– A Baumgartban vár rád.

A Baumgart – amely régóta Myron kedvence étterme volt, mert nemcsak amerikai, de kínai ételeket is lehetett ott kapni – nemrég nyitott egy új vendéglőt Livingstonban.

– Miről fogom megismerni?

– Ahol felbukkan, ott a fogtömések is megolvadnak – ismételte Win. – Szerinted hány olyan nő lesz ott, akire illik ez a személyleírás?

Win letette. Öt perccel később Myron belépett az étterembe.

Cingle nem okozott csalódást Úgy nézett ki, mint a Marvel képregények bombázói, csak éppen hús-vér kiadásban. Myron odalépett Peter Chinhez, a tulajhoz, hogy üdvözölje. Peter komoran nézett rá.

– Mi az?

– Ez nem Jessica – mondta Peter.

Myron és Jessica törzsvendégek voltak a Baumgartban, még az eredetiben, Englewoodban. Peter soha nem tudta feldolgozni a szakításukat. A ki nem mondott szabály az volt, hogy Myron nem hozhat ide más nőket. Myron hét évig betartotta a szabályt, nem is annyira Peter, mint inkább saját maga miatt.

– Ez nem randi.

Peter Cingle-re nézett, majd újra Myronra, aztán olyan arcot vágott, mintha azt kérdezné: „Engem akarsz átverni?”

– Nem az – erősködött Myron. Majd: – Tudod, hogy Jessicával évek óta nem is találkoztam?

Peter a levegőbe bökött az ujjával.

– Az évek szállnak, de a szív nem változik.

– Óh, ne.

– Mi az?

– Már megint rákaptál a szerencsesütikre, mi?

– Sok bölcsesség van bennük.

– Tudod, mit? Olvasd inkább a *New York Time*st. Vasárnapi melléklet.

– Már olvastam.

– És?

Peter ismét a levegőbe bökött az ujjával.

– Nem ülhetsz egy seggel két lovon.

– Hé, ezt én mondtam neked. Ez jiddis.

– Tudom.

– És nem is illik ide.

– Ülj csak le – mondta Peter egy kézmozdulattal jelezve, hogy a beszélgetésnek vége. – És rendelj magadnak. Én nem segíthetek többet.

Mikor Cingle felállt, hogy üdvözölje, az étteremben minden fej felé fordult. Bemutatkoztak, és leültek.

– Szóval maga Win barátja – mondta Cingle.

– Az vagyok.

Cingle egy ideig tanulmányozta.

– Maga nem látszik elmebetegnek – mondta végül.

– Szeretek úgy gondolni magamra, mint az ellensúlyra.

Cingle előtt nem voltak papírok.

– Magánál vannak a rendőrségi akták? – kérdezte Myron.

– Nem, mert nincsenek akták. Hivatalosan még nyomozás sem indult.

– Akkor mit sikerült kiderítenie?

– Katie Rochester pénzt kezdett felvenni bank automatákból. Aztán megszökött. A szülők véleményén kívül semmilyen bizonyíték nem támasztja alá az ellenkezőjét.

– A nyomozó, aki lekapcsolt a reptéren… – kezdte Myron.

– Loren Muse. Érti a dolgát.

– Igen, Muse. Katie Rochesterről faggatott. Azt gondolom, hogy tudnak valamit róla, ami hozzám vezette őket.

– Igen is meg nem is. Tudnak róla valamit, ami elvezette őket Aimee-hez, de nem vagyok benne biztos, hogy ennek köze van magához.

– Miért, mi az?

– Az utolsó pénzfelvételük.

– Mi van velük?

– Mindkét lány ugyanazt az ATM-et használta a manhattani Citibanknál.

Myron elhallgatott, igyekezett feldolgozni az információt.

Kijött a pincér. Új srác. Myron nem ismerte. Peter általában ki szokott küldeni a pincérrel egy kis ingyenes nassolnivalót. Ma nem küldött.

– Hozzászoktam már, hogy a férfiak megbámulnak – mondta Cingle. – De a tulaj úgy néz rám, mintha magam alá vizeltem volna.

– Nagyon kedvelte a régi barátnőmet.

– Óh, de megható.

– Igen, elragadó.

Cingle megvárta, míg Peter ismét odanéz, majd feltartotta a kezét, és meglengette a jegygyűrűjét. Sőt oda is kiáltott Peternek:

– Nem kell féltenie. Már férjnél vagyok.

Peter hátat fordított nekik.

Cingle vállat vont, és folytatta. Elmesélte, hogy Aimee arca tisztán kivehető az ATM biztonsági kamerája által készített felvételen. Myron agya lázasan járt, de semmilyen magyarázat nem jutott eszébe.

– És van még valami, amiről jó, ha tud.

Myron figyelmesen hallgatott.

– Van egy Edna Skylar nevű nő. Orvos a St. Barnabasban. A zsaruk hét lakat alatt őrzik ezt az infót, Rochester apja ugyanis egy elmebeteg, de ha minden igaz, Dr. Skylar látta Katie Rochestert Chelsea-ben.

Elmondta, hogyan követte Edna Skylar a metró aluljáróba a lányt, hogy egy férfivel volt, és hogy Katie arra kérte, senkinek ne mondja el.

– És a rendőrség ellenőrizte?

– Mit?

– Megpróbálták kideríteni, hogy hol van Katie, ki a fickó stb.?

– Ugyan miért tették volna? Katie Rochester tizennyolc éves. Mielőtt eltűnt, pénzt szedett össze. Az apja egy idióta, aki valószínűleg zaklatta is. A rendőrségnek ezer más dolga van. Valódi bűnügyek. Muse egy kettős gyilkosság ügyében nyomoz East Orange-ban. Kevés az emberük. Ráadásul Edna Skylar csak megerősítette azt, amit amúgy is gondoltak.

– Hogy Katie Rochester elszökött otthonról.

– Pontosan.

Myron hátradőlt.

– És az, hogy mindketten ugyanazt az ATM-et használták?

– Vagy véletlen egybeesés…

Myron megrázta a fejét.

– Kizárt dolog.

– Egyetértek – mondta Cingle. – Kizárt dolog. Szóval vagy ez, vagy mindketten megtervezték, hogy elszöknek. Valami oka volt annak, hogy ugyanazt az ATM-et használták. Nem tudom, hogy mi. Talán együtt találták ki. Katie és Aimee ugyanabba a középiskolába jártak, nem?

– Igen, de semmilyen kapcsolatot nem találtam közöttük.

– Két tizennyolc éves lány, végzősök ugyanabban az iskolában, egy városban laknak. – Cingle vállat vont. – Valaminek csak kell lennie.

Igaza volt. Myron tudta, hogy beszélnie kell Rochesterékkel, ki kell derítenie, mit tudnak. De óvatosnak kellett lennie. Nem akarta, hogy napvilágra kerüljenek ezek az információk. Meg akarta keresni Edna Skylart is, hogy pontos személyleírást kapjon a férfiről, akivel Katie Rochester volt, hogy megtudja, pontosan hol is látta, melyik metróra szállt fel, melyik irányba ment.

– A lényeg az – mondta Cingle –, hogyha Katie és Aimee elszöktek otthonról, annak van valami oka.

– Én is pont ugyanerre gondoltam – felelte Myron.

– Az is lehet, hogy nem akarnak visszamenni.

– Lehetséges.

– Mit fog csinálni?

– Akkor is megkeresem őket.

– És ha nem akarják, hogy kiderüljön, hol vannak?

Myron Aimee Bielre gondolt. Majd Erikre és Claire-re. Jó emberek. Megbízhatóak, kiegyensúlyozottak. Ugyan mi késztethette Aimee-t arra, hogy elszökjön tőlük, mi lehetett olyan szörnyű, hogy ezt a megoldást választotta?

– Ezt majd ráérek akkor eldönteni, ha megtaláltam őket – mondta.

Win egyedül ült egy sztriptízbár félhomályba burkolódzó sarokasztalánál. Senki nem háborgatta. Több eszük volt annál. Ha Win azt akarta, hogy legyen valaki a közelében, akkor szólt.

A zenegépből a nyolcvanas évek egyik leghitványabb száma szólt, Mr. Mister „Broken Wings" című dala. Myron esküdött rá, hogy ez volt az évtized legrosszabb száma. Win szerint a Starship „We Built This City on Rock-n-Roll" című förmedvénye még ezt is alulmúlta. Jó egy órát vitatkoztak rajta, de nem sikerült megegyezniük. Ahogy ilyenkor lenni szokott, végül Esperanzát kérték fel döntőbírónak, de ő egy harmadik dal, a Kajagoogoo „Too Shy" című nótája mellett tette le a voksát.

Win szeretett ülni ennél a sarokasztalnál, figyelni és gondolkodni.

A városban baseballmeccs volt. Sok játékos ebbe a férfiklubba (a sztriptízbárok széles körben elterjedt, eufemisztikus elnevezése) jött a mérkőzés után kikapcsolódni. A lányok magukon kívül voltak. Win látta, ahogy az egyik aligha nagykorú lány a csapat sztárjával enyeleg.

– Mit is mondtál, hány éves vagy? – kérdezte a lány.

– Huszonkilenc.

– Hú – rázta meg a fejét hitetlenkedve. – Pedig nem is látszol olyan öregnek.

Win nem tudta elfojtani a mosolyát. Fiatalság.

III. Windsor Horne Lockwood nagyon gazdag családba született. Soha nem is akart úgy tenni, mintha nem így lett volna. Nem szerette azokat a multimilliárdosokat, akik a saját üzleti zsenialitásukkal dicsekedtek, miközben beleszülettek apuci milliárdjaiba. A zsenialitás elhanyagolható tényező volt. Sőt valójában csak gátolta a pénzszerzést Aki elég okos ahhoz, hogy felmérje a kockázatokat, az igyekszik kikerülni őket. Ez a fajta észjárás – ez a biztonsági gondolkodás – soha nem hoz milliárdokat a konyhára.

Win a philadelphiai Main Line fényűző környékén nevelke-

dett. A családja a kezdetektől fogva aktív szereplője volt a tőzsdének. Win egyenes ági leszármazottja volt az ország első pénzügyminiszterének. Nem egyszerűen ezüstkanállal a szájában született, hanem egy egész ezüst étkészlettel a kezében.

És pontosan úgy is nézett ki.

Éppen ez volt a gond. Az emberek az első pillanattól fogva gyűlölték, ha meglátták hirtelenszőke haját, pirospozsgás arcát és finom vonásait, amelyek a felületes szemlélő számára önelégültnek tűnhettek. Aki ránézett III. Windsor Horne Lockwoodra, az elitizmust és meg nem érdemelt gazdagságot látott, olyan valakit, aki örökké fent hordja finoman ívelő orrát. Egyszerre mindenkiből feltört a saját kudarcai miatt érzett harag és irigység – elég volt megpillantaniuk ezt a látszólag gyenge, elkényeztetett, kiváltságos fiút.

És ez csúnya incidensekhez vezetett.

Win tízéves korában egyszer elkeveredett a philadelphiai állatkertben. Belefutott egy csapat diákba valamelyik belvárosi iskolából, akik meglátták a címeres, kék sportkabátjában. Úgy megverték, hogy kórházba került, majdnem elveszítette az egyik veséjét. A fizikai fájdalom is rossz volt. A szégyen azonban még jobban fájt neki.

Soha többé nem akarta átélni ezt az érzést.

Win tudta, hogy az emberek hajlamosak az első benyomás alapján ítéletet mondani valakiről. Nem veszik a fáradságot, hogy jobban megismerjék. Mindenki ismeri az afroamerikaiakkal vagy a zsidókkal kapcsolatos előítéleteket, de Win az ennél összetettebb dolgokkal is tisztában volt. Ha például meglátunk egy túlsúlyos nőt, amint fánkot eszik, azonnal undort érzünk. Villámgyorsan meg is hozzuk az ítéletet – ez a nő nem tud uralkodni magán, lusta, érzelgős, valószínűleg hülye, és nyilvánvalóan nincs semmi önbecsülése.

Bizonyos szempontból ugyanez történt, mikor az emberek meglátták Wint.

Választhatott. Vagy elrejtőzik a gazdagság és a jólét elefánt-

csonttornyába, és éli a maga kényelmes, ám félelmekkel teli életét. Vagy tesz valamit ellene.

Win az utóbbit választotta.

A pénz mindent megkönnyít. Furcsa mód, Win mindig is Myront tartotta igazi Batmannek, a Denevérember azonban inkább Win gyerekkori példaképe lehetett volna. Bruce Wayne emberfeletti képessége a hihetetlen mértékű vagyona volt. Arra használta fel, hogy tökéletes bűnüldözővé képezze ki magát. Win valami hasonlót csinált a pénzével. Egykori zöldsapkásokat és Delta Force kiképzőtiszteket bérelt fel, hogy képezzék ki úgy, mint a saját elitkatonáikat. Felkutatta a világ legjobb tűzszerészeit, és órákat vett tőlük. Megtanulta, hogyan kell bánni a késsel, és hogyan kell puszta kézzel verekedni. Leckéket vett harcművészetből a világ minden tájáról. Ha kellett, különgépet küldött a mesterekért, ha kellett, maga utazott el a világ túlsó felére. Egy teljes évet töltött egy világtól elzártan élő koreai mesternél a hegyek között. Sokat tanult a fájdalomról. Megtanulta, hogyan lehet fájdalmat okozni anélkül, hogy annak nyoma maradna. Tudta, hogyan kell megfélemlíteni másokat. Megismerkedett az elektronikával, a zárakkal, az alvilággal és a biztonsági előírásokkal.

Win olyan volt, mint egy szivacs, ami mindent magába szívott, és a dolgok végül összeértek benne. Sokat edzett, elképesztően sokat, legalább napi öt órát. Megvolt benne minden: gyorsaság, vágy, alázat, könyörtelenség, hidegvér.

A félelem elmúlt.

Miután megfelelően képzetté vált, Win elkezdte látogatni a város legzűrösebb, droggal leginkább fertőzött szegleteit. Címeres, kék sportkabátban, rózsaszín pólóban és papucscipőben (zokni nélkül!) sétált be ezekbe a bűnözőktől hemzsegő lebujokba. A rossz fiúk meglátták, és azonnal nyalogatni kezdték a szájuk szélét. A szemükben gyűlölet ült. Belekötöttek. Megtámadták. És Win nem maradt adósuk.

Biztosan vannak nála jobbak, gondolta Win, főleg mióta

öregszik.

De túl sokan nem lehetnek.

Megcsörrent a mobilja. Felvette.

– Lökjed – szólt bele.

– Lehallgatunk egy Dominick Rochester nevű fickót.

Win egy régi kollégája volt az, akiről három éve nem hallott. Nem számított. Az ő világukban ez így működött. A lehallgatás nem lepte meg. Rochesternek voltak alvilági kapcsolatai.

– Folytasd.

– Valaki elárulta neki, hogy a barátodnak, Bolitarnak, köze van a lányához.

Win várt.

– Rochesternek van egy titkos telefonja is. Nem biztos, de azt gondoljuk, hogy felhívta az Ikreket.

Csend.

– Ismered őket?

– Csak hírből – felelte Win.

– Amit hallottál, azt emeld a négyzetére. Egyiküknek van egy hátborzongató tulajdonsága. Nem érez fájdalmat, másoknak azonban imád fájdalmat okozni. A másik, a neve Jeb – jó, tudom, hogy ez furán hangzik, de akkor is így van – szeret harapni.

– Ne hagyd abba – biztatta Win.

– Találtunk egyszer egy fickót, akit Jeb megdolgozott a fogaival. A teste… szóval, egy véres kocsonya maradt csak belőle. Kiharapta a szemét! Este félek elaludni, ha rágondolok.

– Vegyél egy éjjeli lámpát.

– Ne gondold, hogy nem próbáltam még. Kiráz tőlük a hideg – mondta a hang a vonal túlsó végén –, pont úgy, ahogy *tőled.*

Win tudta, hogy ennek az embernek a szájából ez a létező legnagyobb elismerés az Ikrek felé.

– Szóval azt gondolod, hogy Rochester közvetlenül az után

hívta fel őket, hogy hallott Myron Bolitarról?

– Egy percen belül, ja.

– Köszönöm az információt.

– Win, figyelj rám. Ezek a fickók teljesen elmebetegek. Ismerünk egy pasast, egy nagykutyát a kansasi maffiából. Felbérelte őket. De a dolog valahogy balul sült el. Nem tudni, miért, de az Ikrek berágtak a maffiózóra. Így hát a don, nem akart haragot, felajánlott nekik egy összeget, hogy legyen szent a béke. Semmi válasz. Aztán az Ikrek elrabolták az öreg négyéves unokáját. Négyéves volt a kissrác! Darabokban küldték neki vissza. Azután – ezt figyeld –, miután ezt csinálták, elfogadták a pénzt. Az eredeti összeget. Egy centtel sem többet. Érted, miről beszélek?

Win letette. Nem volt szükség rá, hogy válaszoljon. Tökéletesen értette.

Huszonkettedik fejezet

Myronnak már a kezében volt a telefonja, hogy felhívja Alit, amikor észrevette a háza előtt parkoló autót.

Zsebre vágta a mobilját, és leállította a kocsit.

Egy tagbaszakadt férfi ült Myron háza előtt, a járdaszegélyen. Mikor meglátta Myront, felállt.

– Myron Bolitar?

– Igen.

– Beszélni szeretnék magával.

Myron bólintott.

– Menjünk be, ott kényelmesebb.

– Tudja, ki vagyok?

– Igen, tudom, ki maga.

Dominick Rochester volt az. Myron emlékezett rá a hírekből. Volt valami kegyetlen a férfi ragyás arcában. Olcsó arcszesze megcsapta Myron orrát. Önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét. Azon tűnődött, Rochester honnan szerzett tudomást arról, hogy Myronnak köze van az ügyhöz. De végül is nem számított. Így is, úgy is beszélni akart vele.

Myron nem tudta volna megmondani, mikor támadt az a furcsa érzése. Talán akkor, mikor a másik kocsi befordult a sarkon. Talán volt valami Dominick Rochester járásában. Myron azonnal látta, hogy Rochestert más fából faragták – igazi rosszfiú volt, akivel jobb nem összeakaszkodni, ellentétben azzal a hangemberrel, Big Jake Wolffal.

Megint úgy érezte magát, mint kosárlabdázás közben. Voltak pillanatok, mikor Myron annyira benne élt a játékban, hogy mikor felugrott, ujja a labdán, keze a homloka előtt, szeme a gyűrűn, semmi mást nem látott, csak a gyűrűt, az idő lelassult, ő pedig mintha megállt volna a levegőben, és onnan tekintett

végig a pályán.

Valami nem stimmelt.

Myron megállt a bejárati ajtó előtt, kezében a kulccsal. Megfordult, és Rochesterre nézett. Rochester fekete szeméből semmit nem lehetett kiolvasni, az a fajta tekintet nézett vissza rá, amelyik ugyanolyan érzelemmentesen tekint mindenre – egy emberre, egy kutyára, egy iratszekrényre, egy hegyvonulatra. Akármit is lát, nem változik a tekintete, nem számít, miféle szörnyűség vagy milyen örömteli esemény zajlik előtte.

– Miért nem beszéljük meg idekint? – mondta Myron.

Rochester vállat vont.

– Ha akarja.

Az autó, egy Buick Skylark, lelassított.

Myron érezte, hogy rezegni kezd a mobiltelefonja. Lenézett rá. CUKIPOFA. Win titkos száma volt az. A füléhez emelte a készüléket.

– Két nagyon gonosz figura…

Abban a pillanatban Rochester behúzott egyet Myronnak.

Ökle végigszántott Myron feje tetején. A reflexei már nem voltak a régiek, de a periferikus látása még működött. Az utolsó pillanatban észrevette, hogy Rochester lendíti a kezét. Még időben le tudott bukni, hogy elkerülje az ütést. Rochester ökle végigcsúszott a koponyáján. Fájt, de Rochester keze valószínűleg rosszabbul járt.

A telefon kiesett a kezéből.

Myron fél térdre ereszkedett. A csuklójánál fogva megragadta Rochester kinyújtott karját. Szabad kezén behajlította az ujjakat. A legtöbb ember ököllel üt. Vannak helyzetek, amikor ez elkerülhetetlen, a valóságban azonban nem ajánlatos. Ha keményen megütünk valamit ököllel, a kezünk akár el is törhet.

A tenyérrel való ütés, különösen a sebezhetőbb területekre, sokkal hatékonyabb. Egy ökölcsapás nem tudja közvetíteni az ütés teljes erejét, mert az apró csontok a kézben nem bírják el a rájuk nehezedő nyomást. Ha viszont tenyérrel üt az ember, be-

hajlított ujjakkal, hátrafeszített kézfejjel, a tenyér húsos részével, a nyomás az orsócsontra, a felkarcsontra és a könyökcsontra – röviden, a nagyobb karcsontokra nehezedik.

Myron pontosan ezt tette. A legkézenfekvőbb célpont a lágyék lett volna, de Myron látta Rochesteren, hogy gyakorlott verekedő. Valószínűleg számított rá.

És így is volt. Rochester azonnal felhúzta a térdét, hogy védje magát.

Myron inkább a rekeszizmot támadta meg. Amikor az ütés célba ért, közvetlenül a szegycsont alatt, a levegő kiszorult a nagydarab férfi tüdejéből. Myron megrántotta Rochester karját, és egy esetlennek látszó dzsúdós mozdulattal átdobta a feje felett. Igazság szerint a valódi verekedésekben a legtöbb mozdulat esetlennek látszik.

A büntetőterület. Most már belül járt. Minden lelassult körülötte.

Rochester még a levegőben volt, mikor Myron látta, hogy az autó megáll. Két férfi szállt ki belőle. Rochester úgy ért földet, mint egy zsák krumpli. Myron felállt. A két férfi elindult felé.

Mindketten mosolyogtak.

Rochester a hátára fordult. Egy szempillantás alatt újra talpon lesz. És akkor már hárman lesznek egy ellen. A két férfi nem közeledett lassan. Nem látszottak óvatosnak vagy nyugtalannak. Gyermeki önfeledtséggel haladtak Myron felé.

Két nagyon gonosz figura…

Eltelt egy újabb másodperc.

Az anyósülésről kiszálló férfi hátul összefogva hordta a haját, és úgy nézett ki, mint egy hippi rajztanár egy középiskolában, aki mindig marihuánától bűzlik. Myron végiggondolta a lehetőségeket. A másodperc törtrésze alatt. Ez így működött. Vészhelyzetben vagy az idő lassul le, vagy a gondolat kap szárnyakat. Nehéz lenne megmondani, hogy melyik.

Myron a földön fekvő Rochesterre gondolt, a két közeledő férfira, Win figyelmeztetésére, Rochester látogatására, látszó-

lag indokolatlan támadására, és hogy Cingle azt mondta róla, elmebeteg.

A válasz nyilvánvaló volt: Dominick Rochester úgy gondolta, hogy Myronnak valami köze van a lánya eltűnéséhez.

Rochester valószínűleg tudomást szerzett arról, hogy Myront kihallgatták a rendőrségen, és hogy nem jutottak vele semmire. Egy ilyen Rochester-féle fickó nem éri be ennyivel. Mindent elkövet, *amit csak lehet,* hogy kiderítse, amire kíváncsi.

A két férfi már csak három lépésre volt tőle.

Még valami: ezek ketten a saját háza előtt, fényes nappal, a nyílt utcán akarták megtámadni. Ez feltételezett egy bizonyos szintű elszántságot, vakmerőséget és, igen, magabiztosságot – olyan szintűt, amelyet Myron nem akart próbára tenni.

Így hát döntött: futásnak eredt.

A két férfi előnyben volt. Ők már futottak. Myronnak álló helyzetből kellett elindulnia.

Itt már csak a kezdősebességében bízhatott.

Myron térdsérülése igazából nem befolyásolta a futógyorsaságát. Inkább az oldalirányú mozgásokat érintette. Tett egy lépést jobbra, hogy irányváltoztatásra késztesse őket. Sikerült. Majd teljes erőből futásnak eredt balra, a kocsifelhajtója felé. Egyikük – nem a hippi rajztanár, hanem a másik – egy pillanatra kibillent az egyensúlyából. De csak egy pillanatra. Aztán a nyomába eredt. Akárcsak Dominick Rochester.

A legnagyobb gondot azonban a hippi rajztanár okozta. Gyors volt. Egy hajszál választotta csak el attól, hogy ugrásnyi távolságra legyen tőle.

Myron eljátszott a gondolattal, hogy bevárja.

De inkább nem. Win felhívta, hogy figyelmeztesse. Ha ilyen komoly veszélyről van szó, akkor valószínűleg tényleg nagyon gonosz a fickó. Nem tudná egyetlen ütéssel ártalmatlanná tenni. De még ha igen, akkor is lehetőséget adna ezzel a másik kettőnek arra, hogy beérjék. Arra pedig nem volt esély, hogy futtában intézze el a rajztanárt.

Myron megpróbált felgyorsítani. Előnyt akart szerezni, hogy fel tudja hívni Wint, és elmondja neki…

A mobiltelefon. A francba, nincs nála. Kiesett a kezéből, amikor Rochester megütötte.

A három férfi kitartóan üldözte. Egy csendes, kertvárosi utcán négy felnőtt férfi rohan tiszta erőből. Feltűnik egyáltalán valakinek? Vajon mit gondol, aki látja?

Myron még valamiben bízhatott: ismerte a környéket.

Nem nézett hátra, de hallotta a rajztanár lihegését a háta mögül. Rengeteg feltételnek kell ahhoz teljesülnie, hogy valakiből profi sportoló válhasson – és rövid ideig ugyan, de ő profi kosaras volt. Myron itt nőtt fel, Livingstonban. Hatszázan jártak a középiskolájába. Rengeteg kiváló sportoló. Egy sem lett közülük profi. Ketten-hárman eljutottak valamelyik alacsonyabb osztályú baseballcsapatba. Egy-két srácot még draftoltak is. De ennyi. Minden kölyök erről álmodik, de az igazság az, hogy egyiküknek sem jön össze. Egyetlenegynek sem. Az ember azt hiszi, hogy az ő gyereke más. Nem az. Nem fog eljutni az NBA-be, az NFL-be vagy az MLB-be. Nincs rá esélye.

Egy szemernyi sem.

A lényeg az, gondolta Myron, miközben elkezdte növelni az előnyét, hogy valóban keményen dolgozott, napi négy-öt órán keresztül dobálta a kosarakat, született versenyzőalkat volt, megfelelő volt a hozzáállása, mindent megtett, amit csak lehetett, de mégsem ment volna velük semmire, ha nincsen megáldva kimagasló fizikai adottságokkal.

Az egyik ilyen adottság a gyorsasága volt.

A lihegés egyre távolabbról hallatszott.

Valaki, talán Rochester, azt kiáltotta:

– Lőjétek lábon!

Myron még jobban felgyorsított. A fejében volt egy útvonalterv. Ismerte a környéket. Felrohant a Coddington Terrace irányába. Tudta, hogy ha sikerül elég előnyt szereznie, néhány pillanatra eltűnhet üldözői szeme elől.

Mikor felért az emelkedő tetejére, nem nézett vissza. Balra, két ház között, volt egy félig-meddig rejtett gyalogösvény. Myron ezen keresztül járt iskolába. Minden gyerek ezt használta. Fura egy képződmény volt – egy leaszfaltozott ösvény két ház között – de tudta, hogy még mindig ott van.

A nagyon gonosz figurák viszont nem.

Az ösvényen végigrohanva talán egérutat nyerhetett volna, de Myronnak más ötlete támadt. A bal oldali házban a Horowitz család lakott. Ezer évvel ezelőtt Myron az egyik gyerekükkel épített egy kis kuckót a fák között. Mrs. Horowitz nem nagyon lelkesedett érte. Bekukucskált a kertbe. Annak idején a bokrok alatt volt egy rés, amin keresztül Horowitzék kertjéből át lehetett jutni Seidenék Ridge Road-i házához.

Myron félretolta az első cserjét. Az átjáró még mindig megvolt. Hasra vetette magát, és átkúszott a bokrok alatt. Barna ágak csaptak az arcába, visszarepítve ezzel életének egy sokkal ártatlanabb időszakába.

Mikor felegyenesedett a túloldalon, Seidenék hátsó udvarában, eszébe villant, hogy itt lakik-e még a Seiden család. A válaszra egy másodpercet sem kellett várnia.

Mrs. Seiden a hátsó udvarban volt. Fejkendőt viselt és kertészkesztyűt.

– Myron? – A hangja nem volt sem bizonytalan, sem különösebben meglepett. – Myron Bolitar, te vagy az?

Myron egy iskolába járt a fiával, Douggal, de tízéves kora óta nem járt erre, sem az átjárón, sem Seidenék hátsó udvarában. Egy ilyen kisvárosban azonban ez nem számított. Akivel jóban voltál az általános iskolában, azzal mindig marad valami kapcsolatod.

Mrs. Seiden félretolt egy tincset az arcából. Elindult Myron felé. A francba. Myron senkit nem akart belekeverni. Az asszony mondani akart valamit, de Myron a szájára tette a mutatóujját, így jelezve, hogy maradjon csendben.

Mrs. Seiden látta Myron arcán, hogy nem tréfál, és megállt.

Myron intett neki, hogy menjen be. Az asszony bólintott, és elindult a ház felé. Kinyitotta a hátsó ajtót.

– Hova a pokolba tűnt? – kiáltotta valaki.

Myron arra várt, hogy Mrs. Seiden eltűnjön. Az asszony azonban megállt az ajtóban, és nem mozdult.

Találkozott a tekintetük. Most Mrs. Seidenen volt a mutogatás sora. Intett Myronnak, hogy menjen be ő is. Myron megrázta a fejét. Nem lehet. Túl veszélyes.

Mrs. Seiden mozdulatlanul állt.

Nem fog bemenni.

Zaj hallatszott a bokorból. Myron a hang irányába kapta a fejét. A zaj abbamaradt. Talán egy mókus. Nem lehet, hogy máris megtalálták. Bár Win azt mondta rájuk, hogy „nagyon gonoszak", ami azt jelenti, hogy nagyon jók abban, amit csinálnak. Win nem szokott túlozni. Ha azt mondta, hogy ezek a fickók nagyon gonoszak…

Myron a fülét hegyezte. Néma csend. Ez jobban megrémítette, mint az előbb a zaj.

Nem akarta Mrs. Seident még nagyobb bajba keverni. Ismét megrázta a fejét. Az asszony továbbra is csak állt a nyitott ajtó mellett.

Nem lett volna értelme tovább vitatkozni. A livingstoni édesanyáknál nem sok csökönyösebb teremtményt hord a hátán a Föld.

Myron törpejárásban az ajtóhoz sprintelt, és Mrs. Seident is magával húzva, berohant a házba.

Az asszony bezárta az ajtót.

– Bukjon le.

– A telefon ott van – mondta Mrs. Seiden a konyha felé mutatva.

Egy falra szerelhető készüléke volt. Myron feltárcsázta Win számát.

– Nyolc mérföldre vagyok a házadtól – mondta Win.

– Nem ott vagyok – mondta Myron. – Hanem a Ridge

Roadon. – Mrs. Seidenre nézett további információkért.

– Hetvennyolc – mondta az asszony. – És nem Ridge Road, hanem Ridge Drive.

Myron elismételte. Elmondta Winnek, hogy Dominick Rochesterrel együtt hárman vannak.

– Van fegyvered? – kérdezte Win.

– Nincs.

Win nem oktatta ki, de Myron tudta, hogy legszívesebben azt tette volna.

– A két másik jó és szadista – mondta Win. – Rejtőzz el, amíg oda nem érek.

– Nem mozdulunk – felelte Myron.

Ez volt az a pillanat, amikor a hátsó ajtó kivágódott.

Myron még épp időben fordult meg ahhoz, hogy lássa berepülni rajta a Hippi Rajztanárt.

– Fusson! – kiáltotta Myron Mrs. Seidennek. Azt azonban már nem várta meg, hogy vajon szót fogad-e. Rajztanár még nem nyerte vissza az egyensúlyát. Myron rávetette magát.

De Rajztanár gyors volt.

Ellépett Myron elől. Myron látta, hogy el fogja hibázni, ezért kirakta a karját, hátha beleakad Rajztanár álla. Az ütés a fején érte, de erejét tompította a férfi lófarokba kötött haja. Rajztanár megtántorodott. Megfordult, és bevitt egy ütést Myron bordáira.

Nagyon gyors volt.

Ismét lelassult minden. A távolból Myron lépéseket hallott. Mrs. Seiden futásnak eredt. Rajztanár Myronra mosolygott. Az előző mozdulat gyorsasága arról győzte meg Myront, hogy nem kellene erőltetnie az ökölpárbajt. Rajztanár kisebb termetű volt nála, tehát le kell vinnie a földre.

Rajztanár előrelendült, hogy bevigyen egy újabb jobbegyenest. Myron ahelyett, hogy hátralépett volna, szintén előrelendült. Minél közelebb van hozzánk valaki, különösen, ha az a valaki nagy testű, annál nehezebb keményen megütni. Myron a

vállánál fogva megragadta Rajztanár ingét. Megrántotta, hogy levigye a padlóra, közben felemelte az alkarját.

Myron az alkarjával a férfi orrát vette célba. Myron száztíz kilót nyomott. Ha egy ekkora ember teljes testsúlyával nekinyomja az alkarját valaki orrának, az úgy roppan szét, mint a tojáshéj.

Rajztanár azonban nagyon jó volt. Látta, mi Myron szándéka. Behúzta a nyakát. Myron alkarja így a férfi rózsaszín szemüveglencséi felé tartott. Rajztanár becsukta a szemét, és még jobban lehúzta a fejét, közben pedig felhúzta a térdét, hogy Myront lágyékon rúgja vele. Myronnak össze kellett görnyednie, hogy meg tudja védeni magát. Ez azonban szinte minden erőt kivett az alkarosából.

Mikor az ütés végre célba ért, alig maradt már benne erő. A szemüvegkeret elhajlott, de Rajztanárnak ennél nagyobb bántódása nem esett. Most ő következett. Áthelyezte a testsúlyát. Az ő rúgásában sem volt túl sok erő, mert Myron ügyesen védte. A térde azonban ott maradt, és most ő volt soron.

Átdobta Myront a feje fölött. Myron egyet pördült a földön. Egy fél másodperc, és ismét talpon voltak mindketten.

Egymással szemben álltak.

Most jön az, amit soha nem mondanak el a verekedésről: az ember ilyenkor szinte összeesik a félelemtől. Az első néhány alkalommal, amikor Myront a hatalmába kerítette ez a feszültség okozta remegés – ami olyan erős volt, hogy alig bírt állva maradni – szörnyen gyávának érezte magát. Akik ritkán verekszenek, vagy életükben csak egy-két alkalommal emelték fel az öklüket, és már akkor majd' elájulnak az idegességtől, ha szópárbajba keverednek egy részeggel valamelyik kocsmában, általában borzasztóan szégyellik magukat. Pedig nincs rá okuk. Ez nem gyávaság. Ez a természetes biológiai reakció. Mindenki ezt érzi.

A kérdés az, hogy mit lehet ellene tenni. Idővel meg lehet tanulni kontrollálni, sőt akár hasznosítani is. Mélyeket kell lé-

legezni. Meg kell nyugodni. Ha valaki ilyen túlfeszített idegállapotban bekap egy ütést, annak még komolyabb következményei lehetnek.

Rajztanár ledobta elgörbült szemüvegét. Farkasszemet nézett Myronnal. Ez is része volt a játéknak. A megfélemlítő nézés. A fickó tényleg jó volt. Win megmondta.

De Myron sem volt rossz.

Mrs. Seiden felsikoltott.

Becsületükre legyen mondva, egyikük sem fordult a hang irányába. Myron azonban tudta, hogy nem hagyhatja magára az asszonyt. Támadást mímelt, épp csak annyira, hogy Rajztanár hátráljon egy lépést, majd kilőtt az ellenkező irányba. A bejárati ajtó felé futott, onnan jött a hang.

A bejárati ajtó nyitva volt. Mrs. Seiden ott állt. Mellette pedig, ujjait az asszony karjába mélyesztve, a másik fickó, aki üldözte. Ez a figura néhány évvel idősebb volt Rajztanárnál, és selyem nyakkendőt viselt. Selyem nyakkendőt! Uramisten! Mintegy sorozathős az ötvenes évekből.

De erre nem volt idő.

Rajztanár már ott volt mögötte. Myron oldalra lépett, és hátracsapott a karjával. Rajztanár lebukott, de Myron pont erre számított, és elkapta a férfit a nyakánál fogva.

Fejét a könyökhajlatába szorította.

Ekkor azonban Selyem Nyakkendő egy groteszk harci üvöltés kíséretében Myronra vetette magát.

Myron, nem engedve el közben Rajztanár nyakát, kirúgott hátrafelé. Selyem Nyakkendőt a mellén találta el a rúgás, de ellazította a testét, és mindkét kezével megragadta Myron lábát.

Myron elveszítette az egyensúlyát.

Rajztanár kiszabadította magát, és a tenyerével Myron nyaka felé sújtott. Myron behúzta a nyakát, így az ütés az állán érte. Összekoccantak a fogai.

Selyem Nyakkendő nem engedte el Myron lábát. Myron próbálta lerúgni magáról. Rajztanár nevetni kezdett. Ismét ki-

vágódott a bejárati ajtó. Myron azért imádkozott, hogy Win legyen az.

Nem ő volt.

Dominick Rochester érkezett meg levegő után kapkodva.

Myron kiáltani akart valamit Mrs. Seidennek, de abban a pillanatban olyan fájdalom hasított belé, amilyet még soha nem érzett korábban. Myron vérfagyasztó sikolyt hallatott. Lenézett a lábára. Csak Selyem Nyakkendő lehajtott fejét látta.

A fickó Myron lábába harapott.

Myron ismét felüvöltött, hangja Rajztanár nevetésével és éljenzésével keveredett.

– Ez az, Jeb! Hajrá!

Myron tovább rugdalózott, de Selyem Nyakkendő egyre jobban belemélyesztette a fogait, és közben úgy morgott, mint egy terrier.

A fájdalom elviselhetetlen volt, mindent magába olvasztott.

Myron pánikba esett. Összevissza rúgkapált a szabadon maradt lábával. Selyem Nyakkendő azonban nem engedte el. Myron végül egy jól irányzott rúgással telibe találta a férfi fejét. Érezte, hogy a lábából kiszakad valami. Selyem Nyakkendő felült, és vigyorogva kiköpött valamit. Myron elborzadva ismerte fel, hogy egy darab hús az a lábából.

Aztán rávetették magukat. Mind a hárman.

Myron a fejét védte, és közben jobbra-balra csapkodott. A keze találkozott valakinek az állával. Szitkozódás hallatszott. De valaki más közben gyomorszájon vágta.

Érezte, hogy újra belemélyednek a fogak a lábába. Ugyanoda, ahová az előbb, megnyitva ismét a sebet.

Win. Hol a pokolban vagy már?

A fájdalomtól remegve próbálta összeszedni a gondolatait, mikor egy éneklő hangot hallott:

– Oh, Mr. Bolitar…?

Myron odanézett. Rajztanár volt az. Az egyik kezében egy pisztolyt tartott. A másikban Mrs. Seident a hajánál fogva.

Huszonharmadik fejezet

Felvitték Myront a második emeletre, egy kis ablaktalan helyiségbe, ahol ruhásszekrények és cipős polcok voltak. Myron kiterítve feküdt a padlón. Kezét szorosan összekötözték a háta mögött, csakúgy, mint a lábát. Dominick Rochester állt fölötte, kezében fegyverrel.

– Felhívtad Win haverodat?

– Kicsodát? – kérdezte Myron.

– Hülyének nézel minket? – komorodott el Rochester.

– Ha hallottak már Winről – felelte Myron a szemébe nézve – és arról, hogy mire képes, akkor a válaszom igen. Azt kell hinnem, hogy meghülyültek.

Rochester megvetően elmosolyodott.

– Majd meglátjuk.

Myron gyorsan felmérte a helyzetet. A szobának nem voltak ablakai, és csak egy bejárata volt. Pontosan ezért hozták ide: mert itt nem voltak ablakok. Így Win nem tudott kívülről vagy távolról támadni. Végiggondolták, és volt annyi eszük, hogy megkötözzék, és felcipeljék ide.

Ez nem sok jót jelentett.

Dominick Rochesternél volt fegyver. Rajztanárnál is. Tényleg szinte lehetetlen vállalkozás volt bejutni ide. Myron azonban ismerte Wint. Neki nem jelentett lehetetlent, de időre volt szüksége hozzá.

A jobb oldalán Selyemfog még mindig vigyorgott. A szája szélén vér – Myron vére – csillogott. Tőle balra Rajztanár állt.

Rochester lehajolt, és közvetlen közelről belebeszélt Myron arcába. Arcszesze még elviselhetetlenebb volt, mint amilyenre Myron emlékezett.

– Elmondom, mit akarok – mondta Rochester. – Aztán itt

hagylak Orville-lal és Jebbel. Tudom, hogy van valami közöd annak a lánynak az eltűnéséhez. És ha hozzá közöd van, akkor közöd van az én Katie-m eltűnéséhez is. Ez világos, nem?

– Hol van Mrs. Seiden?

– Senkinek nem érdeke, hogy neki bántódása essék.

– Semmi közöm a lányához – mondta Myron. – Egyszerűen csak elvittem Aimee-t, ahová kérte. Ennyi. Ezt a rendőrség is megerősítheti.

– Akkor miért hívtál ügyvédet?

– Tényleg odajött az ügyvédem, de minden kérdésre válaszoltam. Elmondtam nekik, hogy Aimee megkért, vigyem el valahová. Megmutattam nekik, hol raktam ki.

– És a lányom?

– Nem ismerem a lányát. Életemben nem találkoztam vele.

Rochester Orville-ra és Jebre nézett. Myron nem tudta, melyik melyik. A lába még mindig lüktetett ott, ahol megharapták.

Rajztanár ismét összefogta a haját hátul, és szorosan megkötötte egy szalaggal.

– Én hiszek neki – mondta.

– De – tette hozzá Selyemfog – nekünk bizonyosság kell, „we got to be, we got to be certain, *tengo que estar seguro.*”

Rajztanár összeráncolta a homlokát.

– Ez ki volt?

– Kylie Minogue.

– Óh, ez nagyon sejtelmes volt, haver. Csipázom a stílusod.

Rochester felegyenesedett.

– Jól van, srácok. Tegyétek a dolgotokat. Én majd odalent őrködöm.

– Várjon – szólt utána Myron. – Tényleg nem tudok semmit.

Rochester egy pillanatig csak nézte.

– A lányomról van szó – mondta végül. – Nem kockáztathatok. Ezért az Ikrek meg fognak dolgozni. Ha utána is ugyanezt a sztorit meséled el, akkor tudni fogom, hogy igazat beszélsz. Ha viszont nem, azzal talán megmentem a lányomat. Érted,

amit mondok?

Rochester elindult az ajtó felé.

Az Ikrek közelebb húzódtak Myronhoz. Rajztanár a hátára fordította, majd ráült a lábára. Selyemfog lovaglóülésben rátelepedett a mellkasára. Lenézett Myronra, és kivillantotta a fogait. Myron nyelt egyet. Megpróbálta lerázni magáról, de hátrakötözött kézzel ez lehetetlen volt. A gyomra görcsbe rándult a félelemtől.

– Várjon – mondta ismét Myron.

– Nem – felelte Rochester. – Csak húznád az időt. Énekelnél, táncolnál, történeteket találnál ki…

– Nem, szó sincs…

– Befejezhetem? Köszönöm. A lányomról van szó. Meg kell értened. Addig nem hihetek neked, amíg meg nem törsz. Az Ikrek pedig bárkit meg tudnak törni.

– Csak hallgasson meg, jó? Aimee Bielt keresem…

– Nem.

– …és ha megtalálom, jó esély van rá, hogy a maga lányának is a nyomára bukkanok. Higgyen nekem. Mindent tud rólam, nem? Egyébként nem hallott volna Winről.

Rochester megállt. Várt.

– Biztos hallotta, hogy ezt szoktam csinálni. Embereknek segítek, ha bajban vannak. Kitettem azt a lányt, és eltűnt. Megígértem a szüleinek, hogy megtalálom.

Rochester az Ikrekre pillantott. A távolból Myron egy autórádió hol elhalkuló, hol felerősödő hangját hallotta. A Starshiptől szólt a „We Built This City on Rock-n-Roll”.

Minden idők *második* legrosszabb száma, gondolta Myron.

Selyemfog is énekelni kezdett:

– We built *este ciudad*, we built *este ciudad*, we built *este ciudad*…

Rajztanár, még mindig Myron lábán ülve, a fejével verte a taktust. Látszott rajta, hogy tetszik neki a barátja produkciója.

– Igazat beszélek – mondta Myron.

– Akárhogy is – felelte Rochester –, akár igazat beszélsz, akár nem, az Ikrek itt vannak. Majd ők kiderítik. Nekik nem lehet hazudni. Ahogy ők kérdeznek, arra csak az igazat lehet válaszolni.

– De akkor már túl késő lesz – mondta Myron.

– Nem fog sokáig tartani – nézett Rochester Rajztanárra.

– Egy félóra, maximum egy óra – felelte az.

– Nem erre gondoltam – erősködött Myron. – Nem bírom a fájdalmat. Ha nekem esnek, képtelen leszek beszélni utána.

– Ebben lehet valami – mondta Rajztanár.

– Igen, volt már rá példa – helyeselt Selyemfog, és elvigyorodott.

Rochester ezen elgondolkodott.

– Orville, mit mondtál, hol volt, mielőtt hazament volna?

Rajztanár – Orville – megadta neki Randy Wolf lakcímét, és beszélt neki a vendéglőről is. Követték, és Myron észre sem vette. Vagy ők voltak nagyon jók, vagy Myronnak rozsdásodtak be az érzékei – vagy mindkettő. Rochester megkérdezte, miért kereste fel ezeket a helyeket.

– Abban a házban lakik Aimee fiúja – mondta Myron. – De nem volt otthon.

– Gondolod, hogy köze van hozzá?

Myronnak több esze volt annál, mintsem hogy igenlő választ adjon.

– Csak beszélni akartam Aimee barátaival, hátha tudnak valamit. Ki mással kezdtem volna, mint a fiújával?

– És a vendéglő?

– Egy rendőrségi kapcsolat. Kíváncsi voltam, mit tudnak a maga lányáról és Aimee-ről. Próbálok találni valami összefüggést.

– És eddig mire jutottál?

– Még semmire.

Rochester gondolkodott még egy ideig. Azután lassan megrázta a fejét.

– Úgy hallottam, hajnali kettőkor vetted fel a Biel lányt.

– Így van.

– Hajnali kettőkor – ismételte.

– Felhívott.

– Miért? – Az arca elvörösödött. – Mert gimnazista lányokat szoktál éjszaka furikázni?

– Nem erről van szó.

– Aha, szóval azt akarod, mondani, hogy ez teljesen ártatlan dolog volt?

– Az volt.

Myron látta, hogy Rochestert elönti a düh. Elveszítette.

– Láttad annak a perverz Michael Jacksonnak a perét?

A kérdés megzavarta Myront. Nem értette, hogy jön ez ide.

– Részben, igen.

– Kisfiúkkal alszik. Beismeri. De aztán azt mondja: „Óh, ez teljesen ártatlan dolog volt."

Myron most már látta, mire megy ki a játék.

– Te pont ugyanezt csinálod. Bevallod, hogy csinos iskolás lányokat furikázol éjnek idején. Hajnali kettőkor. Aztán azt mondod: „Óh, de ez teljesen ártatlan dolog volt."

– Hallgasson meg…

– Asszem, eleget hallottam már.

Rochester intett az Ikreknek, hogy lássanak munkához.

Ennyi időnek elegendőnek kellett lennie. Myron remélte, hogy Win már a házban van. Valószínűleg arra várt, hogy egy pillanatra lankadjon a figyelem. Myron nem tudott megmozdulni, ezért valami mással próbálkozott.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül felüvöltött.

Olyan hosszan üvöltött, ahogy csak tudott. Csak akkor hagyta abba, mikor Orville, a Rajztanár behúzott neki egyet.

Az üvöltés azonban elérte a kívánt hatást. Egy másodpercre mindenki felé fordult. Csak egyetlen másodpercre. Nem tovább.

De ez is elég volt.

Egy kar fonódott Rochester nyaka köré, és egy pisztoly jelent meg a halántékánál, rögtön utána pedig Win arca, közvetlenül Rochesteré mellett.

– Legközelebb – mondta Win fintorogva –, kérem, tartózkodjon a benzinkutaknál vásárolható arcszeszektől.

Az Ikrek villámgyorsan reagáltak. Egy másodperc alatt leszálltak Myronról. Rajztanár azonnal a távolabbi sarokban termett. Selyemfog Myron mögé húzódott, Myron testét pajzsként maga elé tartva. Az ő fegyvere is előkerült. Csövét Myron tarkójához szorította.

Patthelyzet.

Win a karjával tovább szorította Rochester nyakát. A légcsőnél. Rochester arca kezdett sötétvörösre váltani, ahogy fogyott az oxigén. A szeme kidülledt. Néhány másodperc elteltével Win tett egy kissé meglepő mozdulatot: lazított a szorításon. Rochester öklendezve kapkodott levegő után. Win pajzsként használta a férfi testét, a fegyver csövét pedig lassan Rajztanár felé fordította.

– Megakadályozni, hogy levegőhöz jusson ezzel a szörnyű arcszesszel – mondta Win magyarázkodva. – Ez inkább ajándék, mint büntetés.

Az Ikrek érdeklődve tanulmányozták Wint, mintha egy aranyos kis állatkát néznének, akivel az erdőben sétálgatva akadtak össze. Félelemnek nyoma sem látszott rajtuk. Ahogy Win megjelent a színen, onnantól fogva olyan összeszedetten mozogtak, mintha előre elpróbálták volna.

– Így belopózni ide – mosolygott Rajztanár Winre. – Haver, ez nagyon radikális lépés volt.

– Ja, nem sámli – mondta Win. – Nagyon csipázom.

– Gúnyolódsz velem, öreg? – vonta össze a szemöldökét Rajztanár.

– LSD. Klassz. Szeretkezz, ne háborúzz.

Rajztanár hitetlenkedve pillantott Selyemfogra, mintha azt kérdezné: „Láttál már ilyet?”

– Haver, haver, nem tudod, kivel akasztottad össze a bajuszt.

– Tegyétek le a fegyvert – mondta Win különben mindkettőtöket megölöm.

Az Ikrek ezt nem bírták megállni mosolygás nélkül. Kimondottan élvezték a helyzetet.

– Haver, jártál valaha matekórára?

Win fapofával nézett vissza Rajztanárra.

– Ja, csipázom.

– Látod? Nekünk két pisztolyunk van. Neked meg csak egy.

Selyemfog Myron vállán nyugtatta az állát.

– Hé, te – kapcsolódott be ő is a beszélgetésbe. – A helyedben nem fenyegetőznék – mondta, azzal izgatottan megnyalta a szája szélét.

– A helyedben én sem – felelte Win.

Minden szem a Rochester halántékához szorított fegyverre szegeződött. Ez volt a hiba. Mint egy klasszikus bűvésztrükk. Az Ikrek nem gondolkodtak el azon, Win vajon miért lazított a szorításon. A magyarázat azonban pofonegyszerű volt:

Win akkor vette kézbe – Rochester testének takarásában – a másik pisztolyát.

Myron egy hangyányit balra billentette a fejét. A második fegyverből kirepülő golyó, amely Rochester bal csípője mellett bukkant fel, Selyemfog homlokába fúródott. Azonnal meghalt. Myron érezte, hogy valami az arcára fröccsen.

Ugyanabban a pillanatban Win az első fegyvert is elsütötte. Azt, amelyik Rochester feje mellett volt. A golyó a torkán érte Rajztanárt. A nyakát markolászva feküdt a földön. Valószínűleg halott volt, vagy legalábbis elvérzett volna néhány másodpercen belül. Win azonban nem kockáztatott.

A második golyót a fickó a szeme közé kapta.

Win Rochesterhez fordult:

– Egy rossz lélegzetvétel, és te is így végzed.

Rochester szoborrá dermedve állt az ajtóban. Win lehajolt

Myronhoz, és elkezdte kiszabadítani a kezét. Közben Selyemfog holttestére pillantott.

– Ezen rágódjál, haver – szólt oda Win a hullának. Visszafordult Myronhoz. – Érted a poént? Ezen rágódjál. Jó, mi?

– Káprázatos. Hol van Mrs. Seiden?

– Biztonságban. Kivittem a házból, de ki kell találnod neki valami mesét.

Myron számított rá, hogy így lesz.

– Hívtad a rendőrséget? – kérdezte Myron.

– Még nem. Hátha fel akarsz tenni neki egy-két kérdést.

Myron Rochesterre nézett.

– Vidd le – mondta Win, és Myron kezébe nyomott egy pisztolyt. – Én addig beállok a garázsba, és elkezdem a takarítást.

Huszonnegyedik fejezet

A takarítás.

Myronnak voltak elképzelései arról, mit értett ez alatt Win, bár soha nem beszéltek róla. Winnek volt egy csomó ingatlanja, köztük egy elhagyatott térség Sussex megyében is. A terület kiterjedése nyolc hektár volt. Nagy része átjárhatatlanul sűrű erdő. Ha valaki egyszer venné a fáradságot, hogy kinyomozza, kinek a tulajdonában van, végül egy Kajmán-szigeteken bejegyzett céghez jutna. Neveket azonban nem kapna.

Voltak idők, amikor Myront zavarta volna az, amit Win tett. Akkoriban szörnyen felháborodott egy-egy ilyen esemény után. Hosszan és bonyolultan értekezett barátjának az emberi élet szentségéről, az ilyen cselekedetek veszélyeiről, és ehhez hasonló dolgokról. Win ilyenkor mindig ugyanazzal a négy szóval felelt:

Vagy ők, vagy mi.

Win feltehetően húzhatta volna még az időt néhány percig. Esetleg megegyezhetett volna az Ikrekkel. Ti is elmentek, mi is elmegyünk, senkinek sem esik bántódása. Vagy valami ilyesmi. De ez igazából fel sem merült.

Az Ikrek abban a pillanatban halottak voltak, amikor Win megjelent az ajtóban.

A legrosszabb az volt az egészben, hogy Myron már nem érezte magát rosszul emiatt. Nem zaklatta fel. De tudta, hogy ha eljutott odáig, hogy szerinte is a gyilkosság a leghelyénvalóbb, és az áldozatok tekintete nem fogja kísérteni álmában… az azt jelentette, hogy legfőbb ideje volt kiszállnia belőle. Megmenteni másokat, a jó és a rossz közötti vékony vonalon egyensúlyozni – az ember óhatatlanul is a lelke egy darabjával fizet érte.

Vagy talán mégsem.

Talán a vonalon egyensúlyozás – és az, hogy látta, mi van a túloldalán – ráébresztette, milyen is a valóság. A lényeg a következő: egymillió Rajztanár Orville és Selyemfog Jeb élete sem ér annyit, mint egyetlen ártatlan Brenda Slaughter, Aimee Biel, Katie Rochester vagy a tengerentúlon harcoló fia, Jeremy Downing élete.

Lehet, hogy nem volt túl etikus így gondolkodnia. De akkor is így érzett. A háborúval kapcsolatban is hasonlóan vélekedett. Legőszintébb pillanataiban, amelyeket nem szívesen osztott meg másokkal, Myron nem sokat törődött a sivatagi lyukakban tengődő polgári lakossággal. Nem érdekelte, hogy megkapják-e a demokráciájukat vagy sem, hogy szabadok lesznek-e vagy sem, hogy jobb lesz-e az életük vagy sem. Csak az olyan srácok érdekelték, mint Jeremy. Haljanak meg százan, ezren, akárhányan a másik oldalon. Nem érdekelte. Csak az ő fiának ne essen bántódása.

Myron leült Rochesterrel szemben.

– Nem hazudtam az előbb. Tényleg Aimee Bielt próbálom megtalálni.

Rochester csak ült, és nézett maga elé.

– Tudja, hogy mindkét lány ugyanazt az ATM-et használta?

Rochester bólintott.

– Nem tudjuk, miért, de biztos, hogy nem véletlen. Aimee szülei nem ismerik a maga lányát. És szerintük Aimee sem ismerte.

Rochester végre megtalálta a hangját.

– Megkérdeztem a feleségemet és a gyerekeimet – mondta fojtott hangon. – Egyikük szerint sem ismerték egymást.

– De a két lány ugyanabba az iskolába járt – mondta Myron.

– Nagy az az iskola.

– Biztos, hogy van valami összefüggés. Kell lennie valaminek. Csak nem vesszük észre. Azt akarom magától és a családjától, hogy segítsenek rájönni, mi az. Kérdezzék ki Katie barát-

tait. Kutassák át a holmiját. Kell lennie valamilyen kapcsolatnak a két lány között. Ha megtaláljuk, egy lépéssel közelebb kerülünk a megoldáshoz.

– Nem fognak megölni? – kérdezte Rochester.

– Nem.

A férfi tekintete a lépcsőre siklott.

– A barátja helyesen cselekedett. Mármint hogy megölte az Ikreket. Ha futni hagyja őket, megkeresik az anyját, és addig kínozzák, míg elátkozza a napot, amikor megszülte.

Myron nem szólt egy szót sem.

– Hülyeség volt felbérelnem őket – mondta Rochester. – De kétségbe voltam esve.

– Ha azt várja, hogy megbocsássak, menjen a pokolba.

– Csak azt akarom, hogy értsen meg.

– Én nem akarom magát megérteni – felelte Myron. – Aimee Bielt akarom megtalálni.

Myronnak be kellett mennie a baleseti sebészetre. Az orvos ránézett a lábára, majd hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Jézusom, mivel csatázott maga, cápával?

– Kutyával – hazudta Myron.

– El kellene altatni.

– Már megtörtént – szólt közbe Win.

Az orvos kitisztította a sebet, majd bekötözte. Pokolian fájt. Felírt Myronnak némi antibiotikumot meg fájdalomcsillapítót. Mikor kiléptek a kórházból, Win meg akart bizonyosodni róla, hogy Myronnál van fegyver. Volt.

– Akarod, hogy veled maradjak? – kérdezte Win.

– Jól vagyok. – Az autó végigságuldott a Livingston Avenue-n. – Gondját viselted a két fickónak?

– Örökre.

Myron bólintott. Win az arcát fürkészte.

– Ikreknek hívták magukat – mondta Win. – Az idősebbik, a selyem nyakkendővel, először a mellbimbóidat harapta volna

le. Így szokott melegíteni. Előbb az egyiket, aztán a másikat.

– Értem.

– Nem tartasz kiselőadást arról, hogy túlreagáltam a szituációt?

Myron megérintette a mellkasát.

– Szeretem a mellbimbóimat.

Későre járt már, mikor Win kitette a háza előtt. Az ajtó közelében megtalálta a mobiltelefonját. Ott volt, ahová ejtette. Megnézte a híváslistát. Egy csomó nem fogadott hívás, többnyire üzleti ügyek. Most, hogy Esperanza nászúton volt, nem lett volna szabad egy fél napra eltűnnie. De most már nem volt értelme ezen bánkódnia.

Ali is kereste.

Egy örökkévalósággal ezelőtt azt mondta neki, ma este átugrik. Azon viccelődtek, hogy beugrik egy „numerára". Uramisten, ez tényleg ma volt?

Eljátszott a gondolattal, hogy csak reggel hívja vissza, de nem akarta, hogy Ali aggódjon. Ráadásul jó lett volna, *tényleg* jó lett volna hallani a melegséget a hangjában. Szüksége volt rá ez után az őrült, kimerítő, fájdalmas nap után. Fájdalmai voltak. A lába lüktetett.

Ali első csengésre felvette.

– Myron?

– Hello, remélem, nem ébresztettelek fel.

– Itt járt a rendőrség.

A hangjában nyoma sem volt melegségnek.

– Mikor?

– Néhány órával ezelőtt. Erinnel akartak beszélni. Valami ígéretről, amit a lányok tettek az alagsori szobádban.

Myron behunyta a szemét.

– A francba. Nem akartam őt is belekeverni.

– Mellesleg megerősítette a sztoridat.

– Sajnálom.

– Felhívtam Claire-t. Elmondta, mi történt Aimee-vel. De én

ezt nem értem. Miért ígértetsz meg ilyesmiket a lányokkal?

– Hogy hívjanak fel?

– Igen.

– Véletlenül kihallgattam, amikor arról beszéltek, hogy valaki részegen vitte őket haza. Egyszerűen csak nem akartam, hogy ez még egyszer megtörténjen velük.

– De miért pont téged?

Myron kinyitotta a száját, aztán becsukta.

– Úgy értem – folytatta Ali –, Erint aznap láttad először életedben. Soha nem beszéltél még vele.

– Nem terveztem el előre.

Csend volt a vonal túlsó végén. Myronnak ez nem tetszett.

– Velünk minden rendben? – kérdezte.

– Szükségem van egy kis időre – felelte Ali.

Myron érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul.

– Myron?

– Ez akkooor – nyújtotta el a szót Myron – azt jelenti, hogy ma este nem lesz „numera”?

– Nem ez a legmegfelelőbb időpont a poénkodásra.

– Tudom.

– Aimee eltűnt. A rendőrség itt volt, és kikérdezte a lányomat. Lehet, hogy neked ez mindennapos dolog, de nekem nem. Nem hibáztatlak érte, de…

– De?

– De… időre van szükségem.

– Időre van szükséged – ismételte Myron. – Ez úgy hangzik, mintha távolságra volna szükséged. Közted és köztem.

– Megint elvicceled a dolgot.

– Nem, Ali, távolról sem.

Huszonötödik fejezet

Aimee Biel nem véletlenül választotta azt a zsákutcát. Myron lezuhanyozott, és felhúzott egy nadrágot. A másik véres volt. A saját vére volt rajta. Eszébe jutott egy régi mosóporreklám, amely azzal hirdette a terméket, hogy minden vérfoltot könnyedén eltávolít. De ha valakinek véres a ruhája, lehet, hogy nem a mosoda a legnagyobb gondja.

A ház csendes volt, eltekintve a szokásos zajoktól. Gyerekkorában, ha egyedül maradt éjszakára, ezek a zajok halálra rémítették. Most már egyszerűen csak ott voltak – se meg nem nyugtatták, se meg nem rémisztették. Hallotta lépteinek visszhangját, ahogy keresztülsétált a konyhán. A visszhang csak akkor hallatszik, ha egyedül van. Ezen eltűnődött. Eszébe jutott, amit Claire mondott, hogy erőszakot és pusztítást hordoz magában, ezért nem nősült még meg.

Leült az üres konyhaasztal mellé. Nem ilyen életet tervezett magának.

Ember tervez, Isten nevet.

Megrázta a fejét. A közmondásnak mindig igaza van.

Elég az önsajnálatból, rázta meg magát Myron. A „terv” szó visszaterelte a gondolatait a helyes vágányra. Mi volt Aimee Biel terve?

Nem véletlenül választotta azt az ATM-et. És nem véletlenül választotta pont azt a zsákutcát.

Már majdnem éjfél volt, mikor Myron beült a kocsijába, és elindult északra, Ridgewood irányába. Most már tudta az utat. Az utca bejáratánál leállította az autót. A ház ugyanolyan sötét volt, mint két éjszakával ezelőtt.

Rendben, és most?

Myron végiggondolta a lehetőségeket. Egy: Aimee tényleg

bement ebbe a házba. A nő, aki kinyitotta az ajtót, a karcsú szőke baseballsapkában, hazudott Loren Muse-nak. Vagy nem tudott róla. Lehet, hogy Aimee-nek viszonya volt a fiával, vagy a lánya Aimee barátnője, és a nő nem tudott róla.

Nem valószínű.

Loren Muse nem volt idióta. Hosszan beszélgetett azzal a nővel. Nyilván ő is megvizsgálta ezeket a szempontokat. Ha valami gyanúsat talált volna, a végére jár.

Ezt a lehetőséget tehát Myron kizárta.

Ami azt jelentette, hogy a ház elterelő hadművelet volt.

Myron kinyitotta a kocsi ajtaját, és kiszállt. Az utca csendes volt. A túlsó végén egy hokikapu volt felállítva. Valószínűleg a környékbeli gyerekeké. Az utcában mindössze nyolc ház állt, forgalom nulla. Az egyik kocsifelhajtón meglátott egy kosárpalánkot. Igazi játszótér az itteni srácoknak.

Egy autó fordult be a sarkon, pont úgy, mint azon az éjszakán.

Myron a fényszórók felé fordult. Éjfél volt. Mind a nyolc ház sötétbe burkolódzott már.

Az autó az övé mögött állt meg. Myron még az előtt felismerte az ezüstszínű Mercedest, mielőtt Erik Biel, Aimee apja kiszállt volna belőle. Sötét volt, de Myron még így is látta a dühöt az arcán. Olyan volt, mint egy felbosszantott kisfiú.

– Te meg mi a fenét keresel itt? – kiáltott rá Erik.

– Gondolom, ugyanazt, amit te.

Erik közelebb lépett hozzá.

– Lehet, hogy Claire beveszi a mesédet arról, hogy mit keresett Aimee a kocsidban éjnek évadján, de…

– De micsoda, Erik?

Aimee apja nem válaszolt azonnal. Most is ingben és nadrágban volt, de ezúttal nem tűnt olyannak, mint akit skatulyából húztak ki.

– Csak meg akarom találni – mondta végül.

Myron nem felelt, hagyta, hadd mondja el, amit akar.

– Claire azt hiszi, te tudsz segíteni. Azt mondja, értesz az ilyesmihez.

– Ez így van.

– Claire lovagja csillogó páncélban – mondta nem kevés keserűséggel a hangjában. – Nem is értem, miért nem melletted kötött ki.

– Én igen – felelte Myron. – Mert mi nem úgy szeretjük egymást. Az igazság az, hogy mióta Claire-t ismerem, te vagy az egyetlen férfi, akibe igazán szerelmes volt.

Erik úgy tett, mintha meg sem hallotta volna Myron szavait.

– Mikor bekanyarodtam, te épp akkor szálltál ki a kocsidból. Mit akartál csinálni? – kérdezte.

– Követni akarom Aimee nyomait. Ki akarom deríteni, hová ment valójában.

– Hogy érted azt, hogy „valójában”?

– Nem véletlenül választotta ezt a helyet. Elterelő hadművelet volt. Nem ez volt az igazi úti célja.

– Azt gondolod, hogy megszökött, igaz?

– Azt gondolom, hogy ez nem egy véletlenszerű emberrablás volt – tért ki a kérdés elől Myron. – Idehozatta magát. A kérdés már csak az, hogy miért.

Erik bólintott. A szeme megtelt könnyel.

– Nem bánod, ha veled tartok? – kérdezte.

Myron bánta, de nem szólt semmit, csak vállat vont, és elindult a ház felé. Ha a lakók felébrednek, kihívhatják a rendőrséget. Myron hajlandó volt vállalni a kockázatot. Kinyitotta a kertkaput. Itt ment be Aimee is. Bekanyarodott a ház mögé. Egy üveg tolóajtóval találta szembe magát. Erik némán követte.

Myron megpróbálta kinyitni az üvegajtót. Zárva volt. Leguggolt, és végighúzta az ujját az ajtó alján. Vastagon állt a piszok. Ugyanígy az ajtó függőleges oldalán is.

Egy jó ideje nem nyitották már ki.

– Mi az? – suttogta Erik.

Myron intett neki, hogy maradjon csendben. A függönyök be voltak húzva. Myron, továbbra is guggolva, belesett az ablakon. Nem sokat látott, de az nyilvánvaló volt, hogy ez egy nappali. És nem egy tinédzser szobája. Elindult a hátsó ajtó felé. Az egy konyhára nyílt.

Ez sem egy kamaszlány szobája volt.

Előfordulhat, persze, hogy félreértette Aimee-t. Talán azt akarta mondani, hogy bemegy a hátsó ajtón, és onnon majd Stacy szobájába, nem pedig azt, hogy rögtön ott van Stacy szobája. De a fenébe, Stacy nem is itt lakott. Vagyis Aimee mindenképpen hazudott neki. Ez meg – hogy az ajtó ki sem volt nyitva, és nem is vezetett semmiféle hálószobába, ez már csak a hab volt a tortán.

De akkor hová ment?

Négykézlábra ereszkedett, és elővette a ceruzalámpáját. A talajt fürkészte vele. Semmi. Abban reménykedett, hogy lábnyomokat talál, de nem sok eső esett az elmúlt napokban. Az arca a füvet súrolta. Nem is annyira lábnyomokat keresett, mint inkább bemélyedéseket a talajban. Megint csak semmi.

Erik is keresgélni kezdett. Neki nem volt lámpája. Alig volt valami fény. De akkor is keresgélt. Myron nem szólt rá.

Néhány másodperc elteltével Myron felállt. Lekapcsolta a ceruzalámpát. A hátsó udvar majd' fél hektár volt, lehet, hogy még több. Benne egy kis tavacska, amit kerítés védett. A kapuja két méter magas, rajta lakat. Nehéz, ha nem lehetetlen feladat lett volna átmászni rajta. De Myron azt gondolta, hogy Aimee aligha egy éjszakai fürdőzés kedvéért látogatott el ide.

Az udvar vége egy erdőbe torkollott. Myron elsétált egészen a fákig. Takaros fakerítés vette körül az egész telket, de amikor elérte a fákat, ott már csak egy drótkerítés jelezte az ingatlan határát. Olcsóbb volt, és kevésbé esztétikus, de itt hátul, ahol a kutya sem látta, mit számított?

Myron most már szinte biztos volt benne, hogy találni fog valamit.

A telek vége hasonlított a Horowitzék és Seidenék kertje közötti sövényhez. Rárakta a kezét a kerítésre, és ahogy haladt előre, úgy húzta végig rajta az ujjait. Erik követte. Myron Nike sportcipőt viselt, Erik papucscipőt zokni nélkül.

Myron keze egy nagyobb bokor mögött érezte meg a mélyedést.

Bingo. Félrehajtotta az ágakat, és odavilágított a ceruzalámpával. A rozsdából ítélve a háziak közül évek óta nem járt erre senki. Myron lejjebb nyomta a drótkerítést, és átlépett rajta. Erik szorosan a nyomában.

A csapást könnyen megtalálták. Alig öt-hat méter hosszú volt. Régebben feltehetően nagyobb kiterjedésű volt az erdő, de a mai telekárak mellett már minden talpalatnyi területet igyekeznek beépíteni.

Myron és Erik két másik hátsó udvarhoz érkezett, amelyek egy másik utcából nyíltak.

– Szerinted Aimee erre ment?

– Igen – bólintott Myron.

– És akkor most mit csinálunk?

– Kiderítjük, ki lakik ebben az utcában. Hátha találunk valami kapcsolatot Aimee-vel.

– Hívom a rendőrséget – mondta Erik.

– Ahogy akarod. Talán foglalkoznak majd vele, talán nem. Ha valaki olyan lakik itt, akit ismert, az csak megerősíti őket abban a hitben, hogy megszökött.

– Akkor is felhívom őket.

Myron bólintott. Erik helyében valószínűleg ő is ezt tette volna. Átvágtak egy udvaron, és hamarosan ott álltak a másik zsákutca végében. Myron a házakat tanulmányozta, mintha tőlük várná a választ.

– Myron?

Erikre pillantott.

– Szerintem Aimee elszökött otthonról – mondta Erik Biel. – És azt hiszem, miattam.

Könnyek csorogtak az arcán.

– Megváltozott. Claire is észrevette, nemcsak én. Valami történt Randyvel. Tényleg kedvelem azt a srácot. Annyira kedves volt Aimee-hez. Próbáltam beszélgetni róla Aimee-vel. De semmit nem volt hajlandó mondani nekem. Először azt gondoltam… tudom, hogy ez hülyén fog hangzani, de azt gondoltam, hogy Randy nyomást gyakorol rá. Tudod, hogy értem. Szexuális értelemben.

Myron bólintott.

– De hát a mai világban? Már több mint két éve együtt voltak.

– Szóval szerinted mégsem erről volt szó?

– Nem – felelte Erik.

– Hát akkor miről?

– Nem tudom. – Elhallgatott.

– Azt mondtad, miattad szökött el.

Erik bólintott.

– Mikor elhoztam ide Aimee-t – mondta Myron –, könyörgött, hogy ne áruljak el semmit neked és Claire-nek. Azt mondta, hogy nincs minden rendben köztetek.

– Kémkedtem utána – mondta Erik.

Ez nem volt egyenes válasz a kérdésre, de Myron nem erőltette. Erik el akart mondani valamit, csak szüksége volt még egy kis időre.

– De Aimee… ő egy tinédzser. Emlékszel még azokra az évekre? Az ember megtanul titkolózni. Óvatos volt. Rájöttem, hogy gyakorlottabb, mint én. Nem arról van szó, hogy nem bíztam benne. Egyszerűen csak ez is hozzátartozik ahhoz, ha szülő valaki. Rajta tartja a szemét a gyerekein. De nem sokra megy vele, mert úgyis tudják.

Álltak a sötét utcán.

– Arra azonban nem számítottam, hogy megváltozhat a felállás. Megfigyelőből megfigyelt lesz, és fordítva. Lehet, hogy egyszerűen csak megérezte, hogy valami baj van, és segíteni

akart. Nem tudom.

– Aimee is kémkedni kezdett utánad?

Erik bólintott.

– És mire jött rá?

– Hogy viszonyom van valakivel.

Erik majdnem elájult a megkönnyebbüléstől, ahogy kimondta. Myron egy pillanatig teljesen üresnek érezte magát. Mint egy pohár, amiből kiöntötték a vizet. Azután Claire-re gondolt, hogy milyen volt a középiskolában, ahogy idegesen beharapta az alsó ajkát Mr. Lampf angolóráján. Érezte, hogy dühbe gurul.

– Claire tud róla?

– Nem tudom. Ha tudja is, soha nem szólt egy szót sem.

– Ez a viszony. Komoly?

– Igen.

– Aimee hogyan jött rá?

– Nem tudom. Még abban sem vagyok biztos, hogy rájött.

– Soha nem említette?

– Nem. De… ahogy mondtam. Megváltozott. Meg akartam puszilni, és elhúzódott tőlem. Szinte önkéntelenül. Mintha viszolyogna tőlem.

– Ez minden kamasznál előfordulhat.

Erik megrázta lehajtott fejét.

– Szóval amikor kémkedtél utána, mikor megpróbáltad elolvasni az e-mailjeit, arra is kíváncsi voltál…

– Igen. Azt is tudni akartam, hogy tudja-e.

Myron ismét Claire-re gondolt, ezúttal az esküvőjük jutott eszébe. Ahogy új életet kezdett ennek a fickónak az oldalán, boldogan mosolyogva, mint Esperanza szombaton. Myron sosem kételkedett Erikben, még ha nem is sikerült igazán összehaverkodniuk.

Erik, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, azt mondta:

– Sosem voltál házas. Ezt te nem értheted.

Myron legszívesebben orrba vágta volna.

– Ha te mondod.

– Ez nem csak úgy egyik napról a másikra történik – folytatta.

– Aha – hümmögött Myron.

– Szép lassan elmentek egymás mellett. Teljesen. Mindenkivel ez történik. Kinövitek egymást. Megváltozik a fontossági sorrend. Munka, család, ház. Mindenre figyeltek, csak épp kettőtökre nem. Aztán egy nap felébredsz, és rájössz, hogy vissza akarod kapni azt az érzést. Nem a szexet. Nem arról van szó. A szenvedélyt. És tudod, hogy attól a nőtől, akit szeretsz, ezt már sosem kaphatod meg.

– Erik?

– Igen?

– Én ezt tényleg nem akarom hallani.

Erik Biel bólintott.

– Rajtad kívül senkinek nem beszéltem még róla.

– Hát, most biztos nagyon szerencsésnek kellene éreznem magam.

– Csak azt akartam… csak, szükségem volt…

Myron felemelte a kezét.

– Ami közted és Claire között történik, ahhoz semmi közöm. Azért vagyok itt, hogy megtaláljam Aimee-t, nem pedig azért, hogy házassági tanácsadót játsszak. De egyvalamit szeretnék tisztázni, csak hogy tudd, melyik oldalon állok: ha Claire-nek fájdalmat okozol…

Elhallgatott. Erre semmi szükség, gondolta.

– Akkor mi lesz? – kérdezte Erik.

– Semmi.

Erik majdnem elmosolyodott.

– Még mindig te vagy az ő lovagja csillogó páncélban, ugye Myron?

A jó életbe, Myron most már *tényleg* szerette volna orrba vágni. Helyette inkább hátat fordított neki, és egy sárga ház felé fordult, amelynek két kocsi állt a felhajtóján. És akkor látta

meg.

Myron kővé dermedt.

– Mi az? – kérdezte Erik azonnal.

Myron gyorsan máshová irányította a tekintetét.

– A segítségedre van szükségem – mondta.

Erik ráharapott.

– Mondd meg, mit tegyek.

Myron elindult vissza az ösvényen. Nem volt már a régi. Semmi szükség nem volt erre a kis előadásra. Még csak az hiányzott volna, hogy leüsse Eriket. Le kellett ráznia valahogy.

– Értesz a számítógéphez?

Erik felhúzta a szemöldökét.

– Azt mondják.

– Menj fel a netre. Üsd be egy keresőprogramba az összes címet ebben az utcában. Meg kell tudnunk, kik laknak itt. Menj haza, és minél előbb láss hozzá.

– De nem kellene csinálnunk valamit? – kérdezte Erik.

– Úgymint?

– Bekopogni a házakba.

– És mit mondanánk?

– Lehet, hogy valaki fogva tartja, talán épp ebben a házban.

– Nagyon-nagyon kicsi a valószínűsége. És még ha így is lenne, a kopogásunktól valószínűleg csak pánikba esnének. Arról nem is beszélve, hogy ha ilyenkor hajnalban bekopogunk valahová, azonnal hívják a rendőrséget. És az figyelmeztet mindenkit a környéken. Bízz bennem, Erik. Először ki kell derítenünk, kik laknak itt. Lehet, hogy rossz helyen kutakodunk. Lehet, hogy Aimee mégsem erre jött.

– Azt mondtad, szerinted igen.

– Szerintem. De ez nem sokat jelent. Sőt akár a következő utcába is átmehetett. Sötétben tapogatózunk. Ha segíteni akarsz, menj haza, és szerezd meg nekem a neveket.

Visszaértek a kerítéshez. Átvágtak a kerten, és visszasétáltak a kocsikhoz.

– És te mit fogsz csinálni? – kérdezte Erik.

– Van még egy-két nyom, amit ellenőrizni akarok.

Erik tovább akart kérdezősködni, de Myron hangja és testtartása beléfojtotta a szót.

– Ha végeztem, azonnal hívlak – mondta Erik.

Mindketten beszálltak az autójukba. Myron megvárta, míg Erik elhajt. Azután elővette a mobilját, és feltárcsázta Win számát.

– Lökjed.

– Szeretném, ha betörnél egy házba.

– Ez már valami! Megmagyaráznád?

– Találtam egy ösvényt a ház mögött, ahol Aimee-t kitettem. Az ösvény egy másik utcához vezet.

– Aha. És van valami ötletünk, hogy esetleg hová mehetett?

– Fernlake Court 16.

– Elég magabiztosnak tűnsz.

– Áll egy autó a kocsifelhajtón. A hátsó szélvédőjén egy matrica. A Livingston High School tanári parkolójába szól.

– Úton vagyok.

Huszonhatodik fejezet

Myron és Win három sarokkal odébb, egy általános iskola köze-lében találkoztak. Egy itt parkoló autó kevésbé volt feltűnő. Win tetőtől talpig feketében volt, még egy fekete sapkát is felhúzott, hogy elrejtse szőke fürtjeit.

– Riasztórendszert nem láttam – mondta Myron.

Win bólintott. A riasztók egyébként sem okoztak neki gondot, elhanyagolható mértékű nehézségek voltak csupán.

– Harminc perc múlva itt vagyok.

És ott is volt. Hajszálpontosan.

– A lány nincs a házban. Két tanár lakik itt. A férfi neve Harry Davis. Angolt tanít a Livingston High Schoolban. A felesége Lois. Ő Glen Rockban tanít felső tagozatosokat. Van két lányuk, egyetemisták, legalábbis a képekből és a tényből, hogy nincsenek otthon, erre következtettem.

– Ez nem lehet véletlen.

– Mindkét autóra ráraktam egy GPS nyomkövetőt. Davisnek van egy ütött-kopott aktatáskája is, tele dolgozatokkal és óratervekkel. Tettem egyet abba is. Menj haza, és aludj egy kicsit. Ha felébred, és kilép a házból, értesítelek. Követni fogom. A nyomában leszünk.

Myron bemászott az ágyába. Azt gondolta, képtelen lesz elaludni. De aztán mégis sikerült. Mélyen aludt egészen addig, míg egy fémes kattanást nem hallott odalentről.

Az apja mindig is éber alvó volt. Fiatalkorában Myron, ha felébredt éjjel, soha nem tudott olyan nesztelenül elosonni a szülei hálószobája előtt, hogy az apja meg ne hallja. Az apja ráadásul azonnal tökéletesen ébren volt. Mint akinek jeges vizet öntöttek a nyakába. Ezt tőle örökölte.

Ezért azonnal felébredt, amikor meghallotta a kattanást. Felült az ágyban. A fegyver az éjjeliszekrényen volt. Megragadta.

Mellette ott volt a mobilja. Beütötte Win számát a gyorshívón, hogy hallja, mi történik.

Myron némán ült, és hallgatózott.

A bejárati ajtó kinyílt.

Akárki is volt az, nem akart zajt csapni. Myron a falhoz lapulva, a szobája ajtajához osont. Várt, és hallgatózott. A behatoló a bejárati ajtón keresztül jött be a házba. Ez különös volt. A zár régi volt, nem okozhatott gondot kinyitni. De olyan halkan csinálta – mindössze az az egy fémes kattanás hogy akárki is volt az, értette a dolgát.

Myron várt.

Lépéseket hallott.

Könnyű léptek voltak. Myron a falnak vetette a hátát. Szorosan markolta a fegyvert. A lába sajgott a harapástól. A feje lüktetett. Igyekezett túltenni magát rajta, és a behatolóra koncentrálni.

Megpróbálta kiválasztani a legjobb helyet a szobában. Az ajtó mellett, ahol most volt, akkor érdemes állni, ha hallgatózni akar. Ha azonban belép valaki a szobába, akármit is látni a filmekben, nem volt épp ideális. Ha ugyanis a fickó jó, akkor az lesz az első hely, ahol keresi. Ha pedig ketten vannak, akkor az a lehető legrosszabb hely. Az ajtó mellől ugyanis rá van kényszerítve az ember, hogy támadásba lendüljön, és ezzel felfedje, hol is lapul. És ha az elsőt el is intézi, a másodikkal szemben már tehetetlen lesz.

Myron lábujjhegyen a fürdőszobaajtóhoz ment. Beállt mögé, és lekuporodott. Innét tökéletesen rálátott az ajtóra. Látni fogja, ha belép a szobába. Innét lőhet, vagy rá is kiálthat – és ha esetleg lő, akkor sem veszíti el a helyzeti előnyét.

A lépések már az ajtó előtt jártak.

Myron várt. A szíve a fülében dobolt. Win jó volt ebben, megvolt hozzá a türelme. Myronnak ez sosem volt az erőssége.

De sikerült lecsillapítania magát. Mélyeket lélegzett. Szemét az ajtóra szegezte.

Meglátott egy árnyékot.

Ráirányította a fegyvert. Win valószínűleg a fejére célzott volna, de Myron a mellkast vette célba.

Mikor a behatoló belépett a szobába, és ráesett az ablakon beszűrődő fény, Myron majdnem felkiáltott megdöbbenésében. Kezében még mindig a fegyverrel, kilépett a fürdőszoba ajtaja mögül.

– Nocsak, nocsak – mondta a betörő. – Hét év után így üdvözölsz, fegyverrel a kezedben?

Myron kővé dermedve állt.

Hét év. Hét hosszú év után. És az a hét év néhány másodperc alatt semmivé foszlott.

Jessica Culver, egykori szerelme és lelki társa, visszatért.

Huszonhetedik fejezet

Lent ültek a konyhában. Jessica kinyitotta a hűtőszekrényt.
– Sehol egy Yoo-hoo?
Myron megrázta a fejét. A csokoládés Yoo-hoo volt a kedvenc itala. Amikor még együtt éltek, mindig tele volt vele a hűtője.

– Már nem iszod?

– Nem annyit.

– Azt hiszem, valamelyikünknek meg kellene jegyeznie, hogy változnak az idők.

– Hogy jutottál be? – kérdezte Myron.

– Még mindig az ereszcsatornában tartod a kulcsot. Mint apád. Egyszer onnét vettük ki. Emlékszel?

Emlékezett. Nevetve belopóztak az alagsorba. Szerelmeskedtek.

Jessica rámosolygott. Látszottak rajta az évek. A szeme körül több volt a ránc. A haja rövidebb volt, és jobban megcsinált. A hatás azonban nem változott.

Még mindig elképesztően-hihetetlenül gyönyörű volt.

– Te engem bámulsz – mondta Jessica.

Myron nem felelt.

– Jó tudni, hogy még mindig ilyen hatással vagyok a férfiakra.

– Ja, az a Bernard Stone nagy mázlista.

– Gondoltam, hogy láttad.

Myron erre sem szólt semmit.

– Kedvelnétek egymást – mondta Jessica.

– Lefogadom.

– Mindenki kedveli. Sok barátja van.

– És hogy hívják, Berry?

– Csak a régi haverjai.

– Gondolhattam volna.

Jessica egy pillanatig csak nézte. Myron érezte, hogy felforrósodik a tekintetétől.

– Egyébként úgy nézel ki, mint akit agyonvertek.

– Tényleg volt egy kis verekedés.

– Vannak dolgok, amik nem változnak. Win hogy van?

– Vannak dolgok, amik nem változnak.

– Szomorúan hallom.

– Folytatjuk tovább ezt, vagy elmondod, miért jöttél? – kérdezte Myron.

– Folytathatnánk még egy kicsit?

Myron vállat vont, mintha csak azt mondaná: „ahogy akarod".

– Hogy vannak a szüleid? – kérdezte Jessica.

– Remekül.

– Sosem kedveltek.

– Nem, valóban nem.

– És Esperanza? Még mindig ribancnak hív?

– Hét éve ki sem ejtette a neved.

Jessica ezt nem állta meg mosoly nélkül.

– Mint Voldemort a Harry Potterben.

– Igen, te vagy Tudodki.

Myron fészkelődni kezdett a székben. Elfordította a fejét néhány másodpercre. Jessica olyan gyönyörű volt. Mintha egy napfogyatkozást nézne védőszemüveg nélkül. Időről időre le kellett vennie róla a tekintetét.

– Tudod jól, miért vagyok itt – mondta Jessica.

– Még egy utolsó kaland, mielőtt hozzámész Berryhez?

– Benne volnál?

– Nem.

– Hazug disznó.

Myron azon tűnődött, hogy vajon igaza van-e, de nem tudta eldönteni, ezért inkább valami komolyabb témára terelte a szót.

– Tudatában vagy annak, hogy a Berry név rímel arra, hogy

„veri”?

– Myronnak hívnak, és te viccelődsz mások nevével? – kérdezte Jessica.

Myron ránézett. Jessica szeme vörös volt.

– Részeg vagy? – kérdezte tőle.

– Maximum spicces. Kellett egy kevés, hogy összeszedjem a bátorságom.

– A betöréshez?

– Igen.

– Szóval, miért jöttél ide, Jessica?

– Miattunk. Miattad és miattam – felelte. – Mert még mindig nem jutottunk túl egymáson.

Myron nem felelt.

– Úgy teszek, mintha túl lennék rajta, te is úgy teszel, mintha túl lennél rajta, de mindketten tudjuk, hogy nem így van. – Jessica elfordította a fejét, és nyelt egyet. Myron a nyakát nézte. Jessica szemében fájdalom ült. – Mi futott át először az agyadon, amikor megláttad, hogy össze fogunk házasodni?

– Azt kívántam, hogy legyetek boldogok Berryvel.

Jessica várt.

– Nem tudom, mit gondoltam – vallotta be Myron.

– Nem éreztél fájdalmat?

– Mit akarsz hallani, Jess? Olyan hosszú ideig voltunk együtt. Persze, hogy szíven ütött a dolog.

– Tudod, én – Jessica elhallgatott egy pillanatra –, én, annak ellenére, hogy hét éve nem beszéltünk egymással, én mindig tudtam, hogy egy napon újra együtt leszünk. Hogy ez csak idő kérdése. Mintha mindez egy folyamat része volna. Érted, miről beszélek?

Myron nem szólt semmit, de érezte, hogy valahol odabent, a lelke mélyén, egy régi seb ismét sajogni kezd.

– És aztán ma, mikor megláttam kinyomtatva az esküvői értesítőt – az értesítőt, aminek a szövegét én írtam –, hirtelen belém hasított: „Várjunk csak, ez nem játék. Myron és én már so-

ha többé nem leszünk együtt.” – Jessica megrázta a fejét. – Nem tudom jól elmondani.

– Jessica, itt már nincs mit mondani.

– Csak így, ilyen egyszerűen?

– Az, hogy itt vagy; egyszerű esküvő előtti pánik.

– Ne atyáskodj velem.

– Mégis mit kéne mondanom?

– Nem tudom.

Egy ideig csak ültek csendben. Myron kinyújtotta a kezét. Jessica megfogta. Myron érezte, hogy megborzong.

– Tudom, miért vagy itt – szólalt meg Myron. – És igazából meg sem vagyok lepődve.

– Még mindig van köztünk valami, igaz?

– Nem tudom…

– Hallom, hogy egy „de” következik.

– Mikor két ember annyi mindenen keresztülmegy, mint amin mi keresztülmentünk – a szerelem, a szakítások, a sérülésem, az a sok fájdalom, az a sok együtt töltött idő, a tény, hogy feleségül akartalak venni…

– Ez nem az én szövegem lenne?

– Ne szólj bele, még van két sorom.

Jessica elmosolyodott.

– Elnézést.

– Szóval, amikor két ember annyi mindenen keresztülmegy együtt, az életük összefonódik. Aztán, egyik napról a másikra, egyszer csak véget ér. Fogtál egy bozótvágó kést, és lenyested magad rólam. De annyira összefonódtunk, hogy egy csomó részed még mindig itt van velem.

– Az életünk egymásba gabalyodott – mondta Jessica.

– Egymásba gabalyodott – ismételte Myron. – Ez olyan mesterkélten hangzik.

– De valahol mégis pontosan leírja a helyzetünket.

Myron helyeslően bólintott.

– És akkor most mi lesz?

– Semmi. Az élet már csak ilyen.

– Tudod, hogy miért nem mentem hozzád?

– Lényegtelen, Jess.

– Nekem nem az. És szerintem neked sem.

Myron elengedte a kezét, és intett, hogy tőle nyugodtan végigjátszhatják.

– A legtöbb ember utálja, ahogy a szülei élnek. Lázadnak ellene. De te pont olyan akartál lenni, mint ők. Házat akartál, gyerekeket…

– Te viszont nem – szakította félbe Myron. – Ezt már akkor is tudtuk.

– Nem erről van szó. Talán én is ezt az életet akartam.

– Csak nem velem.

– Tudod, hogy nem erről van szó. Csak nem voltam benne biztos… – Oldalra billentette a fejét. – Te akartad azt az életet. De nem tudtam eldönteni, hogy jobban akarod-e, mint én.

– Ez a legnagyobb ökörség, amit életemben hallottam – mondta Myron.

– Lehet, de akkor is így éreztem.

– Remek. Akkor ez azt jelenti, hogy nem szerettelek eléggé.

Jessica ránézett, és megrázta a fejét.

– Soha egyetlen férfi sem szeretett úgy, mint te.

Csend. Myron visszanyelt egy „na és Berry?” megjegyzést.

– Amikor elszállt a térded…

– Ne. Kérlek.

Jessica nem hagyta abba.

– Amikor elszállt a térded, megváltoztál. Iszonyú keményen dolgoztál, hogy túl tedd magad rajta.

– Jobban örültél volna, ha önsajnálatba temetkezem – mondta Myron.

– Azt talán könnyebben tudtam volna kezelni. Mert az, amit csináltál helyette, az, amilyen lettél, megrémített. Olyan keményen nyúltál mindenhez, hogy az szinte fojtogató volt. Rettenetes lettél. Soha többé semmit nem akartál elveszíteni, és hirte-

len…

– Ez nagyszerű, Jess. Várj csak, kihez is jártál Bevezetés a pszichológiába szemináriumra az egyetemen? Mert akárki is volt az, ha ezt hallaná, most rohadt büszke lenne magára.

Jessica megrázta a fejét.

– Mi az? – kérdezte Myron.

– Nem házasodtál meg, igaz?

– Te sem.

– Talált, süllyedt. De volt komoly kapcsolatod az elmúlt hét évben?

– Most éppen van egy – vonta meg a vállát Myron.

– Tényleg?

– Mi olyan meglepő ebben?

– Gondolj csak bele. Te, Mr. Elkötelezettség, Mr. Monogámia – miért tart ilyen hosszú ideig, hogy találj valakit?

– Tudom, mi következik – emelte fel a kezét Myron. – Mert egyetlen hozzád fogható nővel sem találkoztam azóta?

– Nos, ez érthető volna – rezegtette meg Jessica a szempilláját. – De nem, nem hiszem, hogy erről lenne szó.

– Hát akkor miről? Csupa fül vagyok. Miért nem élek boldog házasságban?

– Még keresem a választ – mondta Jessica.

– Ne keresd. Neked már nincs ebben szereped.

Jessica megvonta a vállát.

Némán ültek mindketten. Furcsamód Myron egyáltalán nem érezte kényelmetlenül magát.

– Emlékszel még Claire-re? – kérdezte Myron.

– Aki hozzáment ahhoz a karót nyelt fickóhoz? Ott voltunk az esküvőjükön.

– Erikhez. – Nem akart belemenni Aimee eltűnésébe, ezért másról kezdett beszélni. – Azt mondta, hogy közte és Claire között nincs minden rendben. Azt mondta, hogy ez elkerülhetetlen, hogy idővel elmozognak egymás mellett. Azt mondja, hiányzik neki a szenvedély.

– Van valakije? – kérdezte Jessica.

– Ezt meg miből gondolod?

– Mert úgy hangzik, mintha igazolni akarná a tetteit.

– Szóval szerinted ez csak kamu, a kifakuló szenvedély?

– Azt nem mondom, hogy kamu. A szenvedély nem maradhat meg örökké két ember között.

Myron ezen elgondolkodott.

– De köztünk megmaradt.

– Igen – felelte Jessica.

– Nem halványult el.

– Nem. De mi fiatalok voltunk. És talán épp ezért lett vége.

Myronnak ezt meg kellett emésztenie. Jessica megfogta a kezét. Ezúttal volt az érintésében valami más is. Azután ránézett. Egészen pontosan: *úgy* nézett rá. Myron megdermedt.

Húha.

– Te és ez az új nő – mondta Jessica. – Ez komoly dolog?

– Te és Berry, aki veri – vágott vissza Myron. – Ez komoly dolog?

– Ez övön aluli volt. De most nem Stone-ról van szó. És nem is a te új barátnődről. Hanem rólunk.

– És azt gondolod, hogy egy gyors, hogy is mondjam, kufircolás majd segít tisztázni a dolgokat?

– Látom, még mindig a szavak nagymestere vagy.

– Akkor itt egy új szó a mestertől: nem.

Jessica a blúza legfelső gombjával játszadozott. Myron érezte, hogy kiszárad a szája. De Jessica abbahagyta.

– Igazad van – mondta.

Myron nem tudta volna megmondani, hogy csalódott volt-e, amiért Jessica ilyen könnyen feladta. És azt sem tudta, hogy képes lett volna-e ellenállni neki.

Beszélgetni kezdtek, ki-ki elmondta, mi történt vele az elmúlt hét évben. Myron mesélt Jeremyről, és hogy a tengerentúlon teljesít szolgálatot. Jessica mesélt a könyveiről, a családjáról, hogy milyen volt a nyugati parton dolgozni. Berryről és

Aliról nem beszéltek.

Felvirradt a reggel. Még mindig a konyhában ültek. Órák óta beszélgettek, észre sem vették, hogy így eltelt az idő. Jólesett mindkettőjüknek. Hét órakor megcsörrent a telefon. Myron felvette.

Win volt az.

– A kedvenc tanárunk elindult dolgozni.

Huszonnyolcadik fejezet

Búcsúzóul Myron és Jessica megölelték egymást. Jó ideig nem engedték el a másikat. Myron érezte a haja illatát. Nem emlékezett a sampon nevére, de orgonaillata volt. Ugyanezt használta már akkor is, amikor még együtt voltak.

Myron felhívta Claire-t.

– Van egy gyors kérdésem – mondta Myron.

– Erik mondta, hogy találkoztatok az éjjel.

– Igen.

– Egész éjszaka a számítógép előtt ült.

– Jól van. Figyelj csak. Ismersz egy Harry Davis nevű tanárt?

– Persze. Aimee angoltanára volt tavaly. Ha jól tudom, ő a diáksegítő az iskolában.

– Kedvelte Aimee?

– Nagyon. – Majd némi szünet után: – Miért? Csak nincs valami köze ehhez az egészhez?

– Claire, tudom, hogy segíteni akarsz. Tudom, hogy Erik is segíteni akar. De bíznotok kell bennem, rendben?

– Én bízom benned.

– Erik mesélt az ösvényről, amit találtunk?

– Igen.

– Harry Davis lakik a túloldalán.

– Oh, Istenem.

– Aimee nincs a házban. Már ellenőriztük.

– Hogy érted azt, hogy ellenőriztétek? Hogy ellenőriztétek?

– Kérlek, Claire, ne kérdezz semmit, csak figyelj rám. Dolgozom az ügyön, de ehhez nyugalomra van szükségem. Tartsd távol tőlem Eriket, oké? Mondd meg neki, hogy azt kértem, ellenőrizze az összes környező utcát. Mondd meg neki, hogy jár-

ja körül kocsival a környéket, de abba az utcába ne menjen be. Vagy még jobb, ha felhívja Dominick Rochestert, Katie apját…

– Már beszéltünk vele.

– Dominick Rochesterrel?

– Igen.

– Mikor?

– Tegnap este. Idetelefonált. Mondta, hogy összefutottatok.

Összefutottunk, gondolta Myron. Szép eufemizmus.

– Délelőtt találkozunk velük. Leülünk Rochesterékkel, hátha sikerül találnunk valami kapcsolatot Katie és Aimee között.

– Jól van. Ez talán segít. Nézd, most mennem kell.

– Felhívsz majd?

– Amint megtudok valamit.

Myron hallotta, hogy sír.

– Claire?

– Már két napja, Myron.

– Tudom. Dolgozom rajta. Lehet, hogy érdemes lenne némi nyomást gyakorolnod a rendőrségre. Most már túlléptük a bűvös negyvennyolc órát.

– Rendben.

Mondani akart még valami olyasmit, hogy „Légy erős”, de az olyan idétlenül hangzott volna, hogy inkább mégsem tette. Elköszönt, és lerakta. Azután felhívta Wint.

– Lökjed – mondta Win.

– Nem hiszem el, hogy még mindig így szólsz bele a telefonba. „Lökjed.”

Csend.

– Harry Davis még mindig az iskola felé tart?

– Igen.

– Úton vagyok.

Myron is a Livingston High Schoolba járt. Ismerte a járást. Az egész út alig két mérföld volt, de akárki is követte most, vagy nem volt olyan jó, mint az Ikrek, vagy nem törődött vele,

ha észreveszik. De az is lehetséges, hogy az előző napi fiaskó óta Myron figyelmesebb lett. Akárhogy is, amint elindult az autóval, egy szürke Chevy, talán egy Caprice, szegődött a nyomába.

Felhívta Wint, és a szokásos „Lökjed” után azt mondta:

– Követnek.

– Megint Rochester?

– Akár.

– Gyártmány, rendszám?

Myron megadta.

– Mi még mindig csak a 280-ason vagyunk – mondta Win. – Lassíts egy kicsit. Vidd el őket a Mount Pleasant Avenue-ra. Mögéjük kerülök. Találkozzunk a körforgalomnál.

Myron úgy tett, ahogy Win tanácsolta. Bekanyarodott a Harrison Schoolnál, és megfordult. A Chevy egyenesen ment tovább. Myron elindult visszafelé a Livingston Avenue-n. A következő lámpánál a Chevy már közvetlenül mögötte állt.

Myron behajtott az iskola előtti körforgalomba, aztán megállt a parkolóban. Kiszállt az autóból. Üzleteket sehol nem lehetett látni, mégis ez volt Livingston központja – egy rakás egyforma téglaépület: a rendőrség, a városháza, a városi könyvtár és a koronaékszer, a Livingston High School.

Reggeli kocogok töltötték meg az iskola előtti teret. Többségük idősebb volt, és lassan mozgott. De nem mindegyikük. Myron kiszúrt négy feszes testű bombázót, húsz év körüliek lehettek, akik épp felé tartottak.

Rájuk villantott egy mosolyt, és szempilláit rezegtetve odaköszönt nekik:

– Jó reggelt, hölgyeim!

Ketten kuncogni kezdtek. A másik kettő viszont úgy nézett rá, mintha azt jelentette volna be, hogy vizelettartási problémái vannak.

Win állt meg mellette.

– Maximális mosolyerősséget küldtél rájuk?

– Egy jó 80-90 százalékosat.

Win egy ideig nézte őket, mielőtt kinyilatkoztatott volna:

– Leszbikusok.

– Egészen biztos.

– Sok van belőlük, mi?

Myron gyors fejszámolást végzett. Legalább tizenöt-húsz évvel volt idősebb náluk. Amikor fiatal lányokkal találkozik az ember, valahogy sosem akarja érezni a korát.

– Az autó, ami követett – mondta Win még mindig a lányokat nézve –, egy jelzés nélküli rendőrautó. Két egyenruhás zsaru ül benne. A könyvtár parkolójában állnak, és teleobjektíven keresztül figyelnek minket.

– Úgy érted, fényképeket készítenek rólunk?

– Feltehetően – felelte Win.

– Hogy áll a hajam?

Win felsóhajtott.

Myron végiggondolta, hogy ez mit jelenthet.

– Valószínűleg úgy tekintenek rám, mint egy gyanúsítottra.

– Én azt tenném a helyükben – mondta Win. A kezében egy számológéphez hasonló tárgyat tartott. A GPS nyomkövető kijelzője volt az. – A kedvenc tanárunk épp most ér ide.

A tanári parkoló az épület nyugati oldalán volt. Myron és Win elindultak arrafelé. Úgy számoltak, hogy jobb, ha még itt beszélnek vele, mielőtt elkezdődnének az órák.

– Találd ki, ki ugrott be hozzám hajnali háromkor? – kérdezte Myron útközben.

– Wink Martindale?

– Nem.

– Kár, pedig kedvelem a fickót.

– Ki nem? Jessica.

– Tudom.

– Honná… – aztán rájött. Felhívta Win mobilját, amikor meghallotta a kattanást. Akkor nyomta ki, amikor lementek a konyhába.

– Megvolt? – kérdezte Win.

– Igen. Nem is egyszer. De legutoljára hét évvel ezelőtt.

– Ez jó volt. Könyörgöm, mondd, hogy egy kis együtthálás miatt ugrott be a régi idők emlékére.

– „Együtthálás?"

– Tudod, a finom neveltetésem. Szóval?

– Egy igazi úriember soha nem mondja el, ha hódít. Amúgy igen.

– Te meg visszautasítottad?

– Megőriztem az ártatlanságomat.

– A lovagiasságod – mondta Win. – Biztos vannak, akik elbűvölőnek tartanák.

– De te nem.

– Nem, én egyenesen – és azért használok ilyen nagy szavakat, hogy odafigyelj rá –, én egyenesen hülyeségnek tartom.

– Másvalakivel járok.

– Értem. Szóval te és Miss Hat Egész Nyolc megígértétek egymásnak, hogy senki mással nem fogtok együtthálni?

– Nem erről van szó. Ez nem úgy működik, hogy egy nap odafordulok hozzá, és azt mondom: „Hé, mostantól ne feküdj le senki mással, oké?"

– Szóval nem ígérted meg?

– Nem.

Win széttárta a karját.

– Akkor végképp nem értem. Jessicának büdös volt a szája, vagy mi?

– Hagyjuk a témát.

– Oké.

– Ha lefeküdtem volna vele, az csak tovább bonyolította volna a dolgokat.

Win csak bámult rá.

– Mi az?

– Olyan vagy, mint egy nagy kamasz.

Mentek még néhány lépést, majd Win azt kérdezte:

– Szükséged van még rám?

– Azt hiszem, nincs.

– Az irodában leszek. Ha baj van, hívj a mobilon.

Myron bólintott, Win pedig lelépett. Harry Davis kiszállt az autójából. A parkolóban az összes tanulói klikk képviseltette magát Myron megrázta a fejét. Semmi sem változott. A punkok tiszta feketében voltak. Csak néhány ezüst ékszer színesítette a ruházatukat. Az eminensek, tömött táskájukkal és rövid ujjú ingükkel, úgy néztek ki, mint egy rakás eladó valamelyik nagyobb áruházban. A sportolók foglalták el a legnagyobb helyet. A motorháztetőkön ültek hosszú ujjú bőrkabátjaikban, amelyeken az iskolaválogatott címere virított. Biztos, hogy majd' megsültek benne, de le nem vették volna magukról.

Harry Davis a kedvelt tanárok könnyed lépteivel és gondtalan mosolyával közeledett hozzájuk. A megjelenése tökéletesen átlagos volt, és úgy öltözködött, ahogy egy középiskolai tanár, vagyis szegényesen. Mindegyik klikk üdvözölte, ami azért jelentett valamit. Először az eminensek ráztak vele kezet.

– Hello, Mr. D.! – kiáltották oda neki.

Mr. D.?

Myron megmerevedett. Mi is volt Aimee emlékkönyvében? Kedvenc tanárai: Miss Korty…

…és Mr. D.

Davis továbbment. A punkok következtek. Ők csak intettek neki, az menőbb volt. A sportolók közül többen is pacsiztak Davisszel:

– Yo, Mr. D.!

Harry Davis megállt, és félrevonta az egyik sportolót. Néhány lépésnyire eltávolodtak a többiektől. Párbeszédük egyre élénkebbnek tűnt. A srác a futballcsapat egyenruháját viselte, kabátujján a *QB* vagyis *quarterback – irányító* felirattal. Néhányan odakiáltottak neki – „Hé, Dili!" de az irányító nem törődött velük, a tanár szavaira koncentrált. Myron közelebb ment, hogy jobban lássa őket.

– Nos, hello – mondta Myron önmagának.

A fiú ugyanis, aki Harry Davisszel beszélgetett – Myron most már felismerte az alsó ajka alatti kicsiny szakállról és a rasta-frizuráról – nem más volt, mint Randy Wolf.

Huszonkilencedik fejezet

Myron a következő lépést fontolgatta – hagyja őket beszélgetni, vagy támadja le őket most? Az órájára nézett. Hamarosan becsengetnek. Ha megszólal a csengő, feltehetően mindketten bemennek, és akkor a mai napra elveszíti őket.

Nem volt vesztegetni való ideje.

Myron úgy háromméternyire lehetett tőlük, amikor Randy észrevette. A fiú szeme elkerekedett, mintha felismerte volna. Ellépett Harry Davis mellől. Davis megfordult, hogy lássa, mi történt.

– Hello, srácok – intett nekik Myron.

Mindketten mozdulatlanná dermedtek. Úgy festettek, mint két nyuszi a reflektorfényben.

– Az apám azt mondta, ne beszéljek magával – mondta Randy.

– De csak azért mondta, mert nem tudja, milyen bűbájos tudok lenni. – Myron odaintett a zavartan álldogáló tanárnak is. – Hello, Mr. D.

Már majdnem odaért hozzájuk, amikor egy hangot hallott a háta mögül.

– Túl messzire megy.

Myron megfordult. Két egyenruhás rendőr állt vele szemben. Egyikük magas volt és szikár. A másik alacsony, fekete hajú és tömött bajszú. Ez utóbbi úgy nézett ki, mintha most lépett volna ki a VH1 egyik nyolcvanas éveket bemutató összeállításából.

– Mit képzel, hol van? – kérdezte a magasabbik.

– Ez közterület. Egyébként meg sétálok.

– Okoskodik velem?

– Maga szerint ez okoskodás?

– Még egyszer megkérdezem, okostóni. Mit képzel, hol van?

– Iskolába megyek – felelte Myron. – Kurva kemény dogát írunk matekból.

A magas fickó az alacsonyabbra pillantott. Randy Wolf és Harry Davis döbbenten nézték a jelenetet. Egy-két diák kiszúrta, hogy készülődik valami, és elkezdtek köréjük gyűlni. Megszólalt a csengő. A magasabbik rendőr azt mondta:

– Na, jól van, nincs itt semmi látnivaló. Oszoljanak, gyerünk órára.

Myron Wolfra és Davisre mutatott:

– Beszélnem kell velük.

A rendőr mintha meg sem hallotta volna.

– Gyerünk órára – ismételte. Majd ránézett Randyre, és nyomatékosan azt mondta: – Mindenki.

A tömeg ritkulni kezdett, majd teljesen el is tűnt. Randy Wolf és Harry Davis is elmentek. Myron ott maradt a két rendőrrel.

A magas fickó közelebb lépett Myronhoz. Közel ugyanakkorák voltak, de Myron legalább tíz-tizenöt kilóval többet nyomott nála.

– Távol tartja magát ettől az iskolától – mondta lassan. – Nem beszél velük. Nem tesz fel kérdéseket.

Myron ezen elgondolkodott. Nem tesz fel kérdéseket? A gyanúsítottaknak nem ezt szokták mondani.

– Kinek nem teszek fel kérdéseket?

– Senkinek.

– Ez így elég homályos.

– Azt mondja, legyek egyértelműbb?

– Igen, az sokat segítene.

– Már megint okoskodik?

– Csak szeretnék tisztán látni.

– Hé, seggfej – szólt közbe az alacsonyabbik, aki úgy nézett ki, mint egy nyolcvanas évekbeli popzenész. Elővette a gumibotját, és felmutatta. – Ez talán segít a tisztánlátásban.

Mosolyogva nézték Myront.

– Most meg mi történt? – A tömött bajszú, alacsony rendőr a tenyerét kezdte ütögetni a gumibottal. – Elvitte a cica a nyelvét?

Myron előbb a magasabbikra nézett, majd vissza a bajuszosra.

– Darryl Hall most telefonált. Arra volt kíváncsi, hogy mikor lesz az emlékkoncert.

A mosolyok eltűntek.

– Tegye hátra a kezét – mondta a magasabbik.

– Mi? Csak nem azt akarja mondani, hogy nem hasonlít John Oatesra?

– Kezeket hátra!

– John Oates a Hall and Oatesból! Nem emlékeznek? Pont ilyen bajusza volt.

– Kezeket hátra! Gyerünk!

– Ezt ne vegye sértésnek. Biztos vagyok benne, hogy sok csaj még ma is bukik John Oatesra.

– Forduljon meg!

– Miért?

– Megbilincselem. Bevisszük.

– A vád?

– Tettlegesség.

– Kivel szemben?

– Jake Wolf. Feljelentést tett maga ellen, mert behatolt a kertjébe, és megtámadta.

Bingo.

Sikeres volt a zsarucikizés. Most már tudta, miért kapcsolták le. Nem Aimee eltűnése ügyében gyanúsították, hanem Big Jake Wolf használta ki a rendőrségi kapcsolatait.

A terv persze nem vált be tökéletesen. Most ugyanis letartóztatták.

John Oates rákattintotta a bilincset, természetesen úgy, hogy a bőrét odacsípje. Myron a magasabbikra pillantott. Egy kicsit

idegesnek tűnt, a tekintete nyugtalanul rebbent jobbra-balra. Myron úgy gondolta, hogy ez jó jel.

Az alacsonyabbik a bilincsnél fogva odaráncigálta ugyanahhoz a szürke Chevyhez, ami egész úton követte. Belökte Myront a hátsó ülésre. Igyekezett a fejét beleütni az ajtókeretbe, de Myron résen volt, és lebukott. Az anyósülésen egy fényképezőgép hevert teleobjektívvel, pontosan, ahogy Win mondta.

Hmm. Két zsaru fényképeket készít róla, követik, megakadályozzák, hogy beszéljen Randyvel, megbilincselik – Big Jake-nek igen befolyásos barátai lehetnek.

A magasabb rendőr odakint maradt, és fel-alá járkált. Ez egy kicsit túl gyors volt neki. Myron úgy döntött, rájátszik a dologra. A tömött bajszú, alacsonyabb fickó becsusszant mellé a hátsó ülésre. Myron elvigyorodott.

– A „Rich Girl”-t imádtam, az egyik kedvenc számom – mondta. – De a „Private Eyes”? Azt hogy képzelték? Úgy értem, miről szólt az a dal?

A fickó gyorsabb volt, mint amire számítani lehetett. Hasba vágta Myront. De Myron már készen állt. Az egyik dolog, amit az évek során megtanult, az az volt, hogyan kell egy ütésre felkészülni. Ez kulcsfontosságú, ha valaki fizikai összetűzésbe keveredik másokkal. A valóságban szinte mindig megütnek, akármilyen jó is vagy. Az, hogy erre hogyan reagál valaki, gyakran az egész küzdelem végkimenetelét meghatározza. Ha nem tudod, mire számíts, félni kezdesz, és visszahúzódsz. Túlságosan védekezővé válsz. A félelem eluralkodik rajtad.

Ha az ütés a fejre irányul, nagyon nem mindegy a beesési szög. Nem szabad hagyni, hogy szemből érjen, különösen akkor nem, ha az orrt vették célba. Még egy apró fejmozdulat is sokat jelenthet. Ha négy bütyök helyett csak egy vagy kettő éri az embert, az már nagy különbség. El kell lazítani a testet. El kell fordulni az ütés elől, mintha egy golyó lenne. Ha az alhasra mérnek csapást, főleg ha az ember keze hátra van bilincsel-

ve, meg kell feszíteni a hasizmokat, és be kell hajlítani a derekat, hogy az ütés ne érje el a gyomrot. Myron pontosan ezt tette.

Az ütés nem okozott különösebb fájdalmat. De Myron, érzékelve a magasabb fickó idegességét, De Nirót megszégyenítő alakításba kezdett.

– Aarrrrgggghhhh!

– A francba, Joe – mondta a magasabbik –, mi az úristent csinálsz?

– Gúnyolódott velem!

Myron összegörnyedve feküdt, és úgy tett, mint aki nem kap levegőt. Zihált, öklendezett, majd köhögni kezdett.

– Bazmeg, Joe, megölöd!

– Ugyan már. Csak egy kicsit meggyomroztam. Mindjárt rendbejön.

Myron még jobban köhögött. Úgy csinált, mintha fuldokolna. Aztán elkezdett vonaglani. A szeme kifordult, és úgy tátogott, mint egy partra vetett hal.

– Nyugi, ember, a fenébe is!

Myron kidugta a nyelvét, még tovább spilázva a szerepét. Valahol egy ügynök már Scorsese számát tárcsázta.

– Fuldoklik!

– Tabletták! – hörögte Myron.

– Micsoda?

– Nem kap levegőt!

– A francba, vedd le a róla a bilincset!

– Megfulladok! – lihegte Myron kifacsart testtartással. – A szívem! A tablettáim! A kocsimban!

A magasabbik kinyitotta az ajtót. Kikapta a kulcsokat a társa kezéből, és kinyitotta a bilincset. Myron tovább folytatta a vonaglást fennakadt szemekkel.

– Levegőt!

A magasabbiknak elkerekedett a szeme. Myron látta, hogy mi jár a fejében: túl messzire mentek.

– Levegőt!

A magasabbik ellépett az útjából. Myron kigurult a kocsiból. Felállt, és a kocsijára mutatott.

– Tabletták!

– Menjen! – mondta a magas rendőr.

Myron a kocsijához futott. A két rendőr bambán bámult utána. Myron pontosan erre számított. Azért jöttek, hogy ráijesszenek. Nem számítottak rá, hogy vissza fog beszélni. Egyszerű kisvárosi zsaruk voltak. Az itteni lakosok szó nélkül engedelmeskedtek nekik. Ez a fickó azonban nem esett hanyatt az egyenruhától. Erre elveszítették a fejüket, és bántalmazták. Ebből akár komoly bajuk is származhatott. Mindketten szerették volna elfelejteni a történteket. Myron megtudta, amit akart – Big Jake Wolf megijedt, és volt valami takargatnivalója.

Így hát, amikor Myron odaért a kocsijához, beült a volán mögé, beindította a motort, és egyszerűen elhajtott. Vetett egy pillantást a visszapillantó tükörbe. Úgy számolt, hogyha a két zsaru nem ered a nyomába, akkor nyert ügye van.

Nem eredtek. Csak álltak kővé dermedve.

Sőt mintha megkönnyebbültek volna, hogy ennyivel megúszták.

Myron nem tudta elfojtani a mosolyát. Igen, most már kétség sem férhetett hozzá.

Myron Bolitar visszatért.

Harmincadik fejezet

Myron épp azt próbálta kitalálni, mi legyen a következő lépés, amikor csörögni kezdett a mobilja. A kijelzőn az állt, hogy KÜLFÖLDI HÍVÁS. Felvette.

– Hol a pokolban vagy? – szólt bele Esperanza.

– Hello, hogy telik a nászút?

– Szörnyen. Tudni akarod, hogy miért?

– Nem tudod Tomot lefárasztani?

– Ja, mi más választ is várhatnék egy férfitól. Nem, a probléma az, hogy az üzlettársam nem fogadja az ügyfeleink hívását. Az üzlettársam arra sem képes, hogy bemenjen az irodába, ha nem vagyok ott.

– Ne haragudj.

– Oh, rendben, ezzel meg van oldva.

– Megkérem Big Cyndit, hogy irányítsa át az összes bejövő hívást a mobilomra. Amint tudok, bemegyek.

– Mi a baj? – kérdezte Esperanza.

Myron nem akarta még jobban megzavarni a nászútját, ezért azt felelte:

– Semmi.

– Hazudsz.

– Mondom, hogy semmi.

– Rendben. Akkor felhívom Wint.

– Ne, várj. Oké, elmondom.

Néhány szóban vázolta a helyzetet.

– Szóval szívességet tettél valakinek, és ezért most úgy érzed, tartozol neki? – kérdezte Esperanza.

– Én láttam utoljára. Kitettem, és hagytam elmenni.

– Hagytad elmenni? Miféle baromság ez? Myron, ez egy tizennyolc éves lány. Egy felnőtt ember. Megkért, hogy vidd el

valahová. Te pedig lovagiasan – és meglehetősen ostobán, tenném hozzá – megtetted. Ennyi az egész.

– Nem ennyi az egész.

– Nézd, ha mondjuk, hazavinnéd, teszem azt, Wint, akkor is kötelességednek éreznéd, hogy megbizonyosodj róla, biztonságban hazaért?

– Remek analógia.

Esperanza kuncogni kezdett.

– Jó, oké. Hazamegyek.

– Nem, nem jössz.

– Igazad van. Nem megyek. De a kettőt együtt nem tudod intézni. Ezért megkérem Big Cyndit, hogy irányítsa át a hívásokat az én mobilomra. Majd én fogadom őket. Te pedig játszhatod a szuperhőst.

– De hisz nászúton vagy. És Tom mit fog szólni?

– Ő egy férfi.

– Vagyis?

– Amíg megkapja az adagját, addig minden férfi boldog.

– Micsoda gonosz sztereotípia.

– Tudom, hogy szörnyű vagyok. Közben akár telefonálhatnék, vagy szoptathatnám Hectort, Tom észre sem venné. Ráadásul így golfozni is több ideje marad. Golf és szex. Ezzel a két szóval leírtam, milyen az ideális nászút Tom számára.

– Majd én kárpótollak.

Csend.

– Esperanza?

– Tudom, hogy egy jó ideje nem csináltál már ilyesmit – mondta a nő. – És arra is emlékszem, hogy megígértettem veled, nem is fogsz többet. De talán… talán ez mégis jó dolog.

– Ezt miből gondolod?

– Dögöljek meg, ha tudom. De ennél most sokkal komolyabb problémáim vannak. Például a narancsbőr. Nem hiszem el, hogy narancsbőröm van. Tudod, a gyerek miatt.

Miután letették, Myron körözött még egy ideig, és kezdte

egyre kényelmetlenebbül érezni magát az autójában. Ha a rendőrség szemmel akarja tartani, vagy Rochester megint rá akar küldeni valakit, akkor ezt a kocsit gyerekjáték lesz kiszúrniuk. Végiggondolta még egyszer, aztán felhívta Claire-t. Az első csengés után felvette.

– Megtudtál valamit?

– Nem, más miatt hívlak. Cserélhetnénk kocsit egy időre?

– Persze. Egyébként is beszélni akartam veled. Rochesterék épp most mentek el.

– És?

– Beszélgettünk egy ideig. Megpróbáltunk kapcsolatot találni Aimee és Katie között. De valami másra jöttem rá. Valamire, amit meg akarok veled beszélni.

– Két perc és ott vagyok.

– A ház előtt várlak.

Myron kiszállt az autóból. Claire odahajította neki a slusszkulcsot.

– Szerintem Katie Rochester elszökött otthonról – mondta köszönés helyett Myronnak.

– Miből gondolod?

– Találkoztál már az apjával?

– Igen.

– És ez nem elég bizonyíték?

– Talán.

– De van még valami. Az anyját ismered?

– Nem.

– Joannak hívják. Állandóan összerezzen, mintha attól félne, hogy a férje lekever neki egyet.

– Találtatok valami kapcsolatot a két lány között?

– Mindketten szerettek a plázában lógni.

– Ez minden?

Claire vállat vont. Szörnyen nézett ki. Egyre soványabb volt. Legalább öt kilót fogyott az elmúlt két nap alatt. Imbo-

lyogva ment, mintha széllel szemben kellene haladnia.

– Egy időben ebédeltek. Az elmúlt négy évben egy közös órájuk volt – testnevelés Mr. Valentine-nal. Ez minden.

Myron megrázta a fejét.

– Azt mondtad, rájöttél valamire.

– Az anyja. Joan Rochester.

– Mi van vele?

– Nem könnyű észrevenni, mert ahogy mondtam, mindig összehúzza magát, és rémültnek látszik.

– Mit nem könnyű észrevenni? – kérdezte Myron.

– Hogy tőle fél. A férjétől.

– Na és? Találkoztam vele. Én is félek tőle.

– Oké, de épp ez a lényeg. Joan fél a férjétől, addig rendben van, de *nem* fél a lánya miatt. Nincs rá bizonyítékom, de így éreztem. Emlékszel, mikor anyám rákos lett?

Másodikos gimisek voltak. Szegény asszonyt hat hónap alatt elvitte.

– Persze.

– Jártam akkor egy terápiás csoportba, rákos betegek családtagjai számára. Volt egyszer egy piknik, ahová barátokat is el lehetett vinni. De az olyan furcsa volt – pontosan lehetett tudni, hogy ki az, aki ugyanezen megy keresztül, és kik a barátok. Váltottál egy szót valakivel, és azonnal tudtad, hogy ő is egy sorstársad. Volt valami vibrálás.

– És Joan Rochesterben nem volt meg ez a vibrálás?

– Éreztem benne valamit, de nem ugyanazt az „eltűnt a lányom" vibrálást. Megpróbáltam kettesben maradni vele. Megkértem, hogy segítsen kávét készíteni. Nem jutottam semmire, de én mondom neked, az a nő tud valamit. Fél, de nem úgy, ahogy én.

Myron ezen eltűnődött. Ezerféle magyarázata lehetett ennek – rögtön például a legnyilvánvalóbb, miszerint mindenki máshogy reagál a stresszhelyzetekre, de hinni akart Claire megérzéseinek. A kérdés már csak az volt, mit jelentett? És hogyan

tudná kideríteni?

– Hadd gondoljam ezt végig – mondta végül.

– Beszéltél Mr. Davisszel?

– Még nem.

– És Randyvel?

– Dolgozom rajta. Ezért van szükségem a kocsidra. A rendőrség ma megpróbált távol tartani a sulitól.

– Miért?

Myron nem akart belemenni a Randy apjánál történtekbe, ezért azt mondta:

– Nem tudom biztosan. Nézd, most mennem kell.

Claire bólintott. Behunyta a szemét.

– Minden rendben lesz – mondta Myron, és tett egy lépést felé.

– Kérlek – emelte fel a kezét Claire. – Ne vesztegesd az időt közhelyekre, rendben?

Myron bólintott, és beült Claire terepjárójába. Mi legyen a következő lépés? Talán vissza kellene mennie az iskolába. Beszélni az igazgatóval. Az igazgató berendelhetné Randyt és Harry Davist az irodájába. És aztán?

Megszólalt a telefonja. A kijelzőn semmi nem látszott. Ez a híváskijelző egy tökéletesen haszontalan találmány volt. Aki nem akarja, hogy lássák a telefonszámát, az egyszerűen blokkolja a szolgáltatást.

– Halló?

– Hello, szépfiú, megkaptam az üzenetedet.

Gail Berruti volt az, a kapcsolata a telefontársaságnál. Myron már el is feledkezett arról a két telefonhívásról, amikor valaki „szemétládának” szólította. Az azóta történtek fényében jelentéktelennek tűnt, gyerekes ostobaságnak, de hátha, hátha mégis volt valami köze Aimee eltűnéséhez. Claire azt mondta, magában hordozza a pusztítást. Talán valaki utánanyúlt a múltjából. Talán valahogy Aimee is ennek esett áldozatul.

Nem sok valószínűsége volt, de nem engedhette meg magá-

nak, hogy kizárja a lehetőségét.

– Rég nem hallottam felőled – mondta Berruti.

– Elég elfoglalt voltam az utóbbi időben.

– Vagy éppen hogy nem voltál az. Egyébként hogy vagy?

– Egész jól. Sikerült lenyomozni a számot?

– Nem kellett nyomozni utána. A hangpostára is ezt mondtad rá. „Nyomozd le a számot." Ez nem nyomozás. Egyszerűen csak utánanéztem.

– Tökmindegy.

– Nem tökmindegy. Ne csinálj úgy, mint a tévében. Láttál már olyan filmet, amelyikben lenyomoznak egy telefonszámot? Mindig azt mondják, hogy igyekezzenek a vonal másik végén tartani a fickót, hogy le tudják nyomozni. Ez ostobaság, ilyen nincs. Ehhez nem kell idő. Azonnal megvan. Megnyomnak egy gombot, és kész. De akkor miért csinálják?

– Mert így izgalmasabb – felelte Myron.

– Hülyeség. A tévében mindent fordítva csinálnak. Az egyik éjjel is láttam valami zsarusorozatot, amelyikben öt perc alatt elvégeztek egy DNS-tesztet. A férjem egy bűnügyi laboratóriumban dolgozik. Örülnek, ha egy hónap alatt sikerül azonosítaniuk egy DNS-mintát. Egy telefonszám lenyomozása viszont – amihez csak le kell nyomni egy billentyűt a számítógépen – a tévében mindig órákig tart nekik. És a rosszfiúk mindig leteszik, mielőtt sikerülne lokalizálni őket. Láttál már olyan filmet, amiben sikerült? Lefogadom, hogy nem. Felforr az agyvizem az ilyenektől.

Myron megpróbálta visszaterelni Berruti gondolatait az eredeti témára.

– Szóval utánanéztél a számnak?

– Itt van nálam. De elég érdekes. Miért kell?

– Ez mióta érdekel téged?

– Oké, jár a pont. Na, nézzük. Akárki is hívott, névtelen akart maradni. A szám egy nyilvános készüléké.

– Hol?

– Newjersey-ben, Livingstonban, a Livingston Avenue 1-10. közelében.

A városközpont, gondolta Myron. A helyi Starbucks és a tisztító környékén. Myron eltűnődött. Zsákutca? Talán. De hirtelen eszébe jutott valami.

– Megtennél nekem még két szívességet, Gail? – kérdezte.

– A szívesség azt jelenti, hogy ingyen.

– Ne lovagolj a szavakon – mondta Myron. – Tudod, hogy soha nem maradtam még adósod.

– Ez igaz. Mondjad, mit szeretnél.

Harry Davis John Knowles *Különbéke* című regényéről tartott órát. Próbált összpontosítani, de a szavak úgy buktak ki a száján, mintha egy súgógépről olvasná őket, és egy olyan nyelven volnának, amelyet nem teljesen ért. A diákok jegyzeteltek. Arra gondolt, hogy vajon észrevették-e, hogy gondolatban máshol jár, hogy csak rutinból adja le az anyagot. Valószínűleg nem, állapította meg szomorúan.

Mit akart tőle Myron Bolitar?

Személyesen nem ismerte Myron Bolitart, de miután több mint két évtizede tanított ebben az iskolában, pontosan tudta, hogy ki az. A fickó egy legenda volt. Minden létező kosárlabdarekordot ő tartott.

Szóval mit akart tőle?

Randy Wolf tudta, ki az. Az apja figyelmeztette, hogy ne álljon szóba Myronnal. De miért?

– Mr. D.? Hé, Mr. D.?

Mintha sűrű köd fogta volna körül az agyát.

– Igen, Sam.

– Kimehetek a mosdóba?

– Menjél.

Harry Davis hirtelen elhallgatott. Letette a krétát, és végignézett az arcokon. Nem. Nem látott egyetlen érdeklődő vagy csillogó szempárt sem. A többség a füzetébe temetkezve ült.

Vladimir Khomenko, egy új cserediák a padra borulva feküdt, feltehetően elaludt. Volt, aki az ablakon bámult kifelé. Néhányan annyira belesüppedtek a székbe, gerincüket gumiként meghajlítva, hogy Davis nem értette, hogy nem csúsznak le a padlóra.

Neki azonban fontosak voltak. Egyesek jobban, mások kevésbé. De minden diákja fontos volt. Ők voltak az élete. És most először, annyi hosszú év után, Harry Davis úgy érezte, hogy mindez kicsúszik a kezéből.

Harmincegyedik fejezet

Myronnak fájt a feje, és hamar rá is jött, hogy miért. Aznap még nem ivott kávét. Fogta magát, és elindult a városközpontban lévő Starbucksba. Két célja volt – koffein és nyilvános telefon. A koffeinről egy grunge zenész kinézetű eladó gondoskodott, akinek olyan hosszú volt a frufruja, hogy alig látott ki mögüle. A nyilvános készülék problémája egy kicsit több utánajárást igényelt.

Myron leült az egyik kinti asztalhoz, és a kérdéses készüléket nézegette. A fülke bántóan nyilvános volt. Odasétált. A telefon tele volt különböző, kedvezményes számokat reklámozó matricákkal. A legfeltűnőbb „ingyenes éjszakai hívásokat” reklámozott, és egy félhold volt rajta, ha valaki esetleg nem tudná, mit jelent az éjszaka.

Myron elkomorodott. Meg akarta kérdezni a készüléktől, hogy ki tárcsázta fel az ő számát, ki nevezte szemétládának, és ki mondta azt, hogy megfizet azért, amit tett. De a telefon csak némán bámult rá. Ez egy ilyen nap volt.

Visszaült a székre, és ismét azon kezdett gondolkodni, hogy mi legyen a következő lépés. Még mindig beszélni akart Randy Wolffal és Harry Davisszel. Feltehetően nem sokat fognak mondani neki – jó esély van rá, hogy egyáltalán szóba sem állnak vele –, de akkor is ki kellett találnia, hogyan tehetne fel nekik néhány kérdést. Meg akarta keresni azt az orvost is, aki a St. Barnabasban dolgozott, Edna Skylart. Állítólag látta Katie Rochestert New Yorkban. Myron kíváncsi volt a részletekre.

Felhívta a St. Barnabas telefonközpontját, és némi magyarázkodás után sikerült elérnie, hogy kapcsolják Edna Skylart. Myron elmondta neki, miért keresi.

Edna Skylar hangja ingerült lett.

– Megkértem a rendőrséget, hogy a nevemet hagyják ki ebből.

– Kihagyták.

– Akkor maga honnét tudta meg?

– Jó kapcsolataim vannak.

Csönd.

– Miért érdekli a dolog, Mr. Bolitar? – kérdezte egy idő után.

– Egy másik lány is eltűnt.

Ismét hallgatás.

– Azt hiszem, lehet valami kapcsolat annak a lánynak és Katie Rochesternek az eltűnése között.

– Miféle kapcsolat?

– Találkozhatnánk? Akkor mindent elmagyarázok.

– Én tényleg nem tudok semmit.

– Kérem.

Semmi válasz.

– Dr. Skylar?

– A Rochester lány egyértelműen arra utalt, hogy nem akarja, hogy megtalálják.

– Tudom. Tényleg csak néhány percet kérek.

– Betegeim vannak, most nem érek rá. Délben várom.

– Köszönöm – mondta, de Edna Skylar már nem hallotta, mert addigra letette.

Lítium Larry és az Öt Agybeteg lépett be a Starbucksba. Larry azonnal Myron asztalához lépett.

– Ezernégyszáznyolcvannyolc bolygó a teremtés napján, Myron. Ezernégyszáznyolcvannyolc. És egy fillért nem láttam belőle. Érted, amit mondok?

Larry pont olyan szörnyen nézett ki, mint mindig. Alig néhány méterre voltak a régi középiskolájuktól, de mit is mondott kedvenc vendéglőse, Peter Chin, a tovaszálló évekről és a változatlan szívről? Hát, igen. Csak a szív nem változik.

– Jó tudni – mondta Myron. Újra rápillantott a nyilvános te-

lefonra, és hirtelen az eszébe villant valami. – Várj csak, Larry.

– Hö?

– Legutóbb, mikor találkoztunk, még csak ezernégyszáznyolcvanhét bolygó volt, nem?

Larryt megzavarta a kérdés.

– Biztos vagy benne? – kérdezte bizonytalanul.

– Igen – felelte Myron, a gondolatai csak úgy száguldottak. – És ha nem tévedek, azt mondtad, a következő az enyém lesz. Azt mondtad, engem keres, és rávette valamire a holdat.

Larry szeme felcsillant.

– Rávette a holdat, hogy elfogyjon. Annyira gyűlöl téged.

– Hol van az a fogyó hold?

– Az Aerolis naprendszerben, a Guanchomita körül kering.

– Biztos vagy benne, Larry? Biztos vagy benne, hogy nem… – Myron felállt, és odavezette a fülkéhez. Larry összerezzent. Myron az ingyenes hívásokat reklámozó matricára és azon látható félholdra mutatott. Larry rémülten tátogott.

– Ez a fogyó hold?

– Ne, kérlek, Istenem, ne…

– Nyugi, Larry, semmi baj. Ki akarja még azt a bolygót? Ki gyűlöl engem eléggé ahhoz, hogy rávegye a holdat, hogy elfogyjon?

Húsz perccel később Myron belépett Chang Tisztítójába. Maxine Chang, mint mindig, most is ott volt. Hárman álltak előtte. Myron nem állt be a sor végére. Megállt mellettük, és összefonta a kezét a mellkasán. Maxine időről időre rápillantott. Myron megvárta, míg kiszolgálja a vevőket, és csak utána szólalt meg.

– Hol van Roger? – kérdezte.

– Iskolában.

Myron a nő szemébe nézett.

– Tudja, hogy a fia hívogat engem?

– Miért hívogatná magát?

– Ezt akarom megtudni.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Van egy barátom a telefontársaságnál. Roger abból a fülkéből hívott fel engem. Megbízható tanúk tudják igazolni, hogy a kérdéses időpontban ott volt. – Ez persze nem kis túlzás volt, de Myronnak a szeme sem rebbent. – Megfenyegetett. Szemétládának nevezett.

– Roger soha nem tenne ilyet.

– Nem akarom bajba keverni, de tudnom kell, mi folyik itt.

Belépett egy másik vevő. Maxine hátrakiáltott valamit kínaiul. Egy idősebb nő bukkant fel, és felváltotta. Maxine a fejével intett Myronnak, hogy kövesse. Myron szót fogadott. Sínen gördülő vállfák százai között mentek el. Gyermekkorában Myront mindig lenyűgözte a vállfák fémes surrogása, mintha valami fantasztikus film hangeffektjei lettek volna. Maxine kilépett a hátsó ajtón, Myron utána. Az üzlet mögötti mellékutcában voltak.

– Roger jó fiú – mondta a nő. – Nagyon sokat tanul.

– Maxine, mi folyik itt? Mikor legutóbb itt voltam, olyan furcsán viselkedett.

– Maga nem érti, milyen nehéz ez. Egy ilyen városban élni.

Myron értette – egész életében itt lakott –, de jobbnak látta csendben maradni.

– Roger nagyon sokat tanult. Jó jegyei voltak. A negyedik legjobb lett az évfolyamon. A többi gyerek csupa elkényeztetett kölyök. Mindegyiknek magántanára van. Soha életükben nem dolgoztak. Roger minden áldott nap segít az üzletben iskola után. A hátsó szobában tanul. Nem jár bulizni. Nincs barátnője.

– Mi közöm nekem mindehhez?

– Más szülők embereket bérelnek fel, hogy írják meg a gyerekeik esszéit. Különórákra járatják őket, hogy jobb felvételit írjanak. Pénzadományokat adnak a nagy egyetemeknek. Olyan dolgokat tesznek, amiket elképzelni sem tudok. Nagyon fontos,

hogy kit hová vesznek fel. Az ember egész életét meghatározhatja. Mindenki annyira meg van rémülve, hogy bármit, *bármit* megtennének, csak hogy a gyerekük bejusson a megfelelő egyetemre. Ebben a városban csak ezt látni. Kedves emberek, de amíg valamire azt mondhatják, hogy a „Gyerekemért teszem.", addig a leggonoszabb dolgokat is jogosnak tartják. Érti, amit mondok?

– Értem, de még mindig nem látom, hol jövök én a képbe.

– Azt akarom, hogy megértsen. Ezekkel az emberekkel kell felvennünk a versenyt. Ezekkel a gazdag és hatalmas emberekkel, akik lopnak, csalnak, hazudnak, és semmitől sem riadnak vissza.

– Ha azt akarja elmagyarázni, hogy milyen nehéz bejutni egy egyetemre, ne fáradjon. Ugyanilyen nehéz volt akkor is, amikor én érettségiztem.

– De magának ott volt a kosárlabda.

– Igen.

– Roger olyan jó fiú. Annyira sokat tanul. És az az álma, hogy felvegyék a Duke-ra. Mondta is magának, de már biztos elfelejtette.

– Rémlik, hogy beszéltünk egyszer róla. Arra nem emlékszem, hogy a Duke lett volna az álma, csak felsorolt egy csomó egyetemet.

– Azt jelölte meg első helyen – mondta Maxine Chang határozottan. – És ha Rogert felveszik, vár rá egy ösztöndíj. Ami állná a tandíját. Ez annyira fontos volt nekünk. De nem jutott be. Hiába volt a negyedik legjobb az évfolyamon. Hiába voltak nagyon jó jegyei. Hiába írt jó felvételit. Jobbat, mint Aimee Biel.

Maxine Chang Myronra szegezte a tekintetét.

– Várjunk csak egy percet – kapkodott levegő után Myron. – Maguk engem hibáztatnak azért, mert Rogert nem vették fel a Duke-ra?

– Nem vagyok túl okos nő. Csak egy ruhatisztító vagyok.

De egy olyan egyetem, mint a Duke, szinte soha nem vesz fel két diákot ugyanabból a középiskolából. Aimee Bielnek sikerült. Rogernek nem. Pedig jobb jegyei voltak. Jobb felvételit írt. Remek ajánlásokat kapott a tanáraitól. Egyikük sem sportol. Roger hegedűn játszik, Aimee gitározik.

Maxine Chang megvonta a vállát.

– Meg tudja nekem mondani, miért ő jutott be és miért nem Roger?

Myron tiltakozni akart, de hirtelen beléhasított az igazság. Írt egy levelet. Sőt még a barátját is felhívta. Az emberek állandóan ilyeneket csinálnak. Ez-azt nem jelenti, hogy ő húzta keresztül Roger Chang terveit. Közvetve azonban igen. Ha egyvalaki bejut, egy másik valaki nem.

Maxine úgy beszélt, mint egy védőügyvéd.

– Roger annyira dühös volt.

– Ez nem mentség.

– Nem, tényleg nem. Majd beszélek vele. Bocsánatot fog kérni. A szavamat adom rá.

De Myronnak eszébe jutott még valami.

– Roger csak rám volt mérges?

– Ezt nem értem.

– Aimee-re is mérges volt?

Maxine Chang elkomorodott.

– Ezt meg miért kérdezi?

– Mert a következő hívás arról a készülékről Aimee Biel mobiltelefonjára ment. Roger rá is dühös volt? Neheztelt rá?

– Nem, Roger nem. Ő nem olyan.

– Értem, tehát csak engem fenyegetett meg.

– Nem gondolta komolyan. Csak le akarta vezetni a dühét.

– Beszélnem kell vele.

– Micsoda? Nem. Megtiltom.

– Rendben, akkor hívom a rendőrséget. Elmondom nekik, hogy megfenyegettek.

A nő szeme elkeskenyedett.

– Ezt úgysem tenné meg.

De igen. És talán meg is kellene tennie. De nem most.

– Beszélni akarok vele.

– Iskola után azonnal ide szokott jönni.

– Háromkor visszajövök. Ha nem lesz itt, megyek a rendőrségre.

Harminckettedik fejezet

Dr. Edna Skylar a St. Barnabas Medical Center előcsarnokában várta Myront. Az összes kellékkel fel volt szerelve – fehér köpeny, egy kitűzőn a neve, a nyakában sztetoszkóp, a kezében csiptetős papíralátét. A viselkedése is olyan volt, mint egy orvosnak, magabiztos, kurta mosoly, határozott, de nem túl határozott kézfogás.

Myron bemutatkozott. A nő egyenesen a szemébe nézett, és azt mondta:

– Mondjon el mindent arról az eltűnt lányról.

Ez nem kérés volt. Myron el akarta nyerni a bizalmát, ezért belevágott a történetbe, csak Aimee családnevét hagyta ki belőle. Az előcsarnok közepén álltak. Betegek és látogatók jöttekmentek körülöttük, némelyik túl közel hozzájuk.

– Nem mehetnénk valami kevésbé forgalmas helyre? – kérdezte Myron.

Edna Skylar elmosolyodott, de nem jókedvében.

– Ügyet sem vetnek ránk. Ezeket az embereket sokkal fontosabb dolgok foglalkoztatják.

Myron bólintott. Egy idős férfit látott tolószékben, arcán oxigénmaszkkal. Kicsivel mögötte egy sápadt asszonyt, akinek félrecsúszott parókája alól kivillant egyszerre zavart és beletörődő tekintete. Igen, őt aligha érdekli Aimee Biel eltűnése, vagy bármi más a világon.

Edna Skylar Myront figyelte.

– Sok halállal találkozni itt – mondta a nő.

– Hogy bírja? – kérdezte Myron.

– Mire kíváncsi? A szokásos közhelyre, hogy külön tudom választani a magánéletemet és a munkámat?

– Nem igazán.

– Az igazság az, hogy magam sem tudom. A munkám érdekes. Sosem válik unalmassá. Sok halállal találkozom. És az sosem válik unalmassá. De nem arról van szó, hogy ez segített elfogadni a saját halandóságomat. Épp ellenkezőleg. A halál egy állandó fenyegetés. Egy merénylet az élet ellen. Az élet sokkal értékesebb, mint gondolnánk. Én látom, mennyire értékes, és most nem a szokványos klisékre gondolok, amelyek a csapból is folynak. Az igazi ellenség a halál. És én nem vagyok hajlandó megbékélni vele. Küzdök ellene.

– És ez nem fárasztó?

– Dehogynem. De mi mást tehetnék? Süssek inkább sütemények et? Vagy dolgozzak a Wall Streeten? – Körülnézett. – Igaza van, ez itt tényleg zavaró egy kicsit. Jöjjön, sétáljunk egyet, de előre szólok, hogy nem sok időm van, úgyhogy hallgatom.

Myron tovább folytatta Aimee eltűnésének történetét. Igyekezett rövidre fogni – a saját nevét kihagyta belőle –, de azt kihangsúlyozta, hogy mindkét lány ugyanazt az ATM-et használta. A nő feltett néhány kérdést, hogy mindent világosan lásson. Közben eljutottak az irodájához, és leültek.

– Ez úgy hangzik, mintha elszökött volna otthonról – mondta Edna Skylar.

– Tisztában vagyok vele.

– Valaki kiszivárogtatta a nevemet, igaz?

– Valahogy úgy.

– Akkor nagyjából azt is tudja, hogy mit láttam.

– Csak címszavakban. Amit maga mondott, az arról győzte meg a rendőröket, hogy Katie elszökött. Engem az érdekel, hogy nem látott-e valami olyat, ami épp az ellenkezőjét sugallná.

– Nem. És már legalább százszor végiggondoltam.

– Biztosan tudja, hogy az emberrablások áldozatai sokszor szimpatizálni kezdenek elrablóikkal – mondta Myron.

– Ismerem én is a Stockholm-szindrómát, minden bizarr

vadhajtásával együtt. De itt másról volt szó. Katie egyáltalán nem látszott hajszoltnak vagy kimerültnek. A testbeszéde nem mondott ellent a szavainak. Nem volt sem pánik, sem vallási fanatizmus a tekintetében. A szeme teljesen tiszta volt. Nyoma sem volt benne kábítószernek, bár az is igaz, hogy csak egy rövid pillantást vethettem rá.

– Egészen pontosan hol találkozott vele?

– A Nyolcadik sugárúton, a Huszonegyedik utca közelében.

– És Katie épp a metró felé tartott?

– Igen.

– Sok irányba lehet menni arról az állomásról.

– Egy C-re szállt fel.

A C metrók észak-déli irányban szelik át Manhattant. Ez nem sokat segített.

– A férfi, aki vele volt, hogy nézett ki?

– Harminc-harmincöt éves. Átlagos termet. Jóképű. Hosszú, sötét haj. Kétnapos borosta.

– Sebhelyek, tetoválások vagy bármi egyéb ismertetőjel?

Edna Skylar megrázta a fejét, és szóról szóra elmesélte Myronnak, hogyan sétált a férjével, hogyan pillantotta meg Katie-t, aki idősebbnek, felnőttebbnek látszott, és a haját is máshogy hordta. Elmondta azt is, hogy nem volt biztos benne, hogy Katie-t látja, míg Katie azt nem suttogta neki: *„Senkinek ne mondja el, hogy látott!”*

– Azt mondja, félt?

– Igen.

– De nem attól a férfitől, akivel volt?

– Ahogy mondja. Kérdezhetek valamit?

– Természetesen.

– Tudok magáról egy-két dolgot – mondta. – Nem, nem vagyok kosárlabda-rajongó, de a Google csodákra képes. Mindig azt használom. A betegek esetében is. Ha valami újjal találkozom, azonnal utánanézek az interneten.

– Értem.

– Szóval a kérdésem az, hogy miért akarja megtalálni azt a lányt?

– A család barátja vagyok.

– De miért pont maga?

– Ezt nehéz lenne elmagyarázni.

Edna Skylar egy pár másodpercig csak nézett rá, szemmel láthatóan nem tudta eldönteni, hogy elfogadja-e Myron kitérő válaszát.

– A szülők hogy viselik? – kérdezte végül.

– Nem túl jól.

– A lányuk nagy valószínűséggel biztonságban van. Mint Katie.

– Elképzelhető.

– Mondja meg nekik. Vigasztalja meg őket. Mondja el nekik, hogy minden rendben lesz.

– Nem hinném, hogy ez megnyugtatná őket.

A nő elfordította a fejét. Árnyék suhant át az arcán.

– Dr. Skylar?

– Az egyik gyerekem elszökött otthonról – mondta Edna Skylar. – Tizenhét éves volt. Tudja, a természet és a nevelés örök problémája. Egy szó, mint száz, csapnivaló anya voltam. Tisztában vagyok vele. De a fiam kezdettől fogva problémás gyerek volt. Verekedett. Lopott. Tizenhat éves korában letartóztatták autólopásért. Keményen drogozott, bár akkor nem tudtam róla. Akkoriban még nem tudtuk, mik azok a viselkedési zavarok, még nem létezett a Ritalin meg a többi gyógyszer. Ma már valószínűleg azt választanám. Ehelyett azonban a háttérbe húzódtam, és reménykedtem, hogy kinövi. Nem akartam beleavatkozni az életébe. Nem akartam megmondani, hogy mit csináljon.

Dr. Skylar mindezt egykedvű, tárgyilagos hangon mondta el.

– Mikor elszökött, nem csináltam semmit. Szinte számítottam rá, hogy ez fog történni. Eltelt egy hét. Aztán még egy.

Nem hívott fel. Nem tudtam, hol van. Egy gyerek nagy áldás. De ezerféle módon tudja összetörni az ember szívét.

Edna Skylar elhallgatott.

– Mi történt vele? – kérdezte Myron.

– Semmi tragikus. Végül felhívott. A nyugati parton volt, sztár akart lenni. Pénzre volt szüksége. Két évig nem láttam. Akármibe fogott, mindenben kudarcot vallott. Aztán hazajött. Még mindig egy csődtömeg. Igyekszem szeretni, törődni vele, de – mondta, és megvonta a vállat – orvosnak könnyebb lenni, mint anyának.

Edna Skylar Myronra nézett. Myron látta rajta, hogy nem fejezte még be.

– Azt kívánom – folytatta a torkát köszörülve –, borzalmas közhely, de azt kívánom, mindennél jobban, hogy bárcsak újrakezdhetném. Szeretem a fiam, tényleg szeretem, de fogalmam sincs, mit tehetnék érte. Lehet, hogy reménytelen. Tudom, hogy ez milyen ridegen hangzik, de amikor az embernek az a munkája, hogy diagnózisokat állít fel, hajlamos ugyanezt tenni a magánéletében is. Rájöttem, hogy akiket szeretek, azokat nem tudom irányítani. Ezért azokat irányítom, akiket nem szeretek.

– Elvesztettem a fonalat – mondta Myron.

– A betegeim – magyarázta a nő. – Idegenek, de sokat törődöm velük. Nem azért, mert nagylelkű és csodálatos ember vagyok, hanem mert elsőre mindenkit ártatlannak látok. Később azonban megítélem őket. Tudom, hogy ez nem helyes. Tudom, hogy minden egyes beteggel ugyanúgy kellene bánnom, és szakmai szempontból ugyanúgy is bánok velük. De az igazság az, hogyha a Google szerint börtönviselt vagy alvilági figura valaki, akkor igyekszem átpasszolni valamelyik másik orvosnak.

– Jobb szereti az ártatlanokat – mondta Myron.

– Pontosan. Azokat, akiket – tudom, hogy fog hangzani, de akkor is így van akiket bűntelennek ítélek.

Myronnak eszébe jutott a saját gondolatmenete az Ikrekkel kapcsolatban, illetve az, hogy hány polgári lakost volna hajlandó feláldozni, hogy megmentse a fiát. Nem sokban különbözött Dr. Skylar érvelésétől.

– Szóval csak azt akarom mondani, hogy sajnálom annak a lánynak a szüleit, akikről azt mondta, nem jól viselik a helyzetet. Szeretnék nekik segíteni.

Mielőtt Myron válaszolhatott volna, halk kopogás hallatszott az ajtón, majd közvetlenül utána ki is nyílt, és egy őszes fej kukkantott be rajta. Myron felemelkedett a székből. Az ősz hajú férfi belépett a szobába, és így szólt:

– Ne haragudj, azt hittem, egyedül vagy.

– Semmi baj, szívem – mondta Edna Skylar. – Visszajönnél egy kicsit később?

– Persze.

Az ősz hajú férfi is fehér köpenyt viselt. Myronra nézett, és elmosolyodott. Myron ismerte ezt a mosolyt. Edna Skylar nem volt kosárlabda-rajongó, de ez a fickó igen. Myron kezet nyújtott.

– Myron Bolitar.

– Oh, tudom, ki maga. A nevem Stanley Rickenback. Vagy más néven Mr. Dr. Edna Skylar.

Kezet ráztak.

– Láttam magát a Duke csapatában – mondta Stanley Rickenback. – Egész más klasszist képviselt, mint a többiek.

– Köszönöm.

– Nem akartam félbeszakítani a beszélgetést. Csak azt akartam megtudni, hogy az én drága feleségem velem tart-e kórházi menzára, hogy együtt áldozzunk a kulináris élvezetek oltárán.

– Épp indulni készültem – mondta Myron, majd hirtelen eszébe jutott valami:

– Maga is a feleségével volt, amikor találkozott Katie Rochesterrel, ugye?

– Ezért van itt?

– Igen.

– Maga rendőr?

– Nem.

Edna Skylar már talpon volt. Megpuszilta a férjét.

– Akkor siessünk. Húsz percem van.

– Igen, ott voltam – felelte Stanley Rickenback Myronnak. – De miért érdekli?

– Egy másik eltűnt lányt keresek.

– Micsoda? Elszökött egy másik lány is?

– Feltehetően. Kíváncsi lennék az ön benyomásaira is, Mr. Rickenback.

– Mivel kapcsolatban?

– Katie Rochester maga szerint is megszökött otthonról?

– Igen.

– Mitől olyan biztos benne? – kérdezte Myron.

– Egy férfival volt. Nem próbált elszabadulni tőle. Arra kérte Ednát, hogy senkinek ne szóljon róla, és… – Rickenback hirtelen a feleségéhez fordult. – Elmondtad neki?

– Inkább menjünk – mondta Edna a szemeit forgatva.

– Miről van szó? – kérdezte Myron.

– Az én drága Stanley-m kezd öreg és szenilis lenni – mondta Edna. – Bizonyos dolgokat beképzel magának.

– Ha-ha, nagyon vicces. Neked is megvan a magad szakterülete. És nekem is.

– Szakterülete? – értetlenkedett Myron.

– Ostobaság – mondta Edna.

– Egyáltalán nem az – kötötte az ebet a karóhoz Stanley.

– Legyen – adta meg magát Edna. – Mondd el, szerinted mit láttál.

Stanley Myronhoz fordult.

– A feleségem nyilván említette, hogy szereti tanulmányozni az arcokat. Így ismerte fel a lányt. Ránéz valakire, és azonnal megpróbál felállítani egy diagnózist. Csak úgy szórakozásból. Én soha nem csinálok ilyet. Nem viszem haza a munkámat.

– Önnek mi a szakterülete, Dr. Rickenback?

A férfi elmosolyodott.

– Éppen erről van szó.

– Miről?

– Szülész-nőgyógyász vagyok. Akkor nem is jutott eszembe. De amikor hazaértünk, beütöttem Katie Rochester nevét a képkeresőbe, hogy megnézzem, tényleg őt láttuk-e. Biztos tudja, melyik az a kép, amit az eltűnése után mutattak a híradóban. Amikor azt megláttam, akkor lettem biztos a dolgomban.

– Vagyis?

Stanley hirtelen elbizonytalanodott.

– Látod? – mondta Edna a fejét rázva. – Ugye, hogy képtelenség ez az egész?

– Lehet, hogy igazad van – értett egyet Stanley Rickenback.

– De? – szólt közbe Myron.

– De Katie Rochester vagy felszedett néhány kilót – mondta Stanley Rickenback –, vagy elképzelhető, hogy terhes volt.

Harmincharmadik fejezet

Harry Davis tessék-lássék feladott az osztálynak egy olvassátok-el-ezt-a-fejezetet típusú feladatot, majd kilépett a teremből. A diákok meglepetten ültek. Más tanárok előszeretettel játszották ki ezt a csendben-foglaljátok-el-magatokat-amíg-én-elszívok-egy-cigit kártyát. De Harry Davis, a népszerű Mr. D., akit sorozatban négyszer választottak meg Az Év Tanárának, soha nem folyamodott ehhez a módszerhez.

A Livingston High folyosói nevetségesen hosszúak voltak. Amikor egyedül volt, mint például most, mindig elszédült, ha végignézett valamelyiken. Harry Davis azonban nem szerette, ha csendesek ezek a folyosók. Azt szerette, ha megtelnek zajjal, gyerekekkel, iskolatáskákkal és kamaszkori szorongásokkal.

Megtalálta az osztálytermet, amit keresett, gyorsan bekopogott rajta, és bedugta a fejét. Drew Van Dyne többnyire a reménytelen eseteket tanította. A Davis elé táruló látvány ennek megfelelő volt. A srácok fele iPoddal a fülén feküdt a padján. Mások az asztal tetején ültek. Megint mások derékig kihajoltak az ablakon. Egy tagbaszakadt fiú egy lányt taperolt a terem másik végében. Szélesre tátott szájjal smároltak. Davis az ajtóból is látta megcsillanó nyálukat.

Drew Van Dyne karba tett kézzel ült a pulpituson, lába az asztal tetején. Harry Davis felé fordult.

– Mr. Van Dyne? Kijönnél egy percre?

Drew Van Dyne pimaszul elvigyorodott. Harmincöt éves lehetett, tíz évvel fiatalabb Harry Davisnél. Nyolc éve tanított zenét az iskolában. Tökéletesen alakította a korábbi rock and roll sztárt, aki csak azért nem jutott fel a csúcsra, mert az ostoba lemezkiadók nem ismerték fel benne a géniuszt. Így hát gi-

tárleckéket adott, és egy zeneboltban dolgozott, ahol kedvére fikázhatta a vásárlók zenei ízlését.

A zenei óraszámok csökkenésével Van Dyne mostanában inkább már babysitterként működött, mint tanárként.

– Természetesen, Mr. D.

A két tanár kilépett a folyosóra. Az ajtók vastagok voltak. Amikor becsukták, a folyosó ismét némaságba burkolózott.

Van Dyne képén még mindig ott ült a pimasz vigyor.

– Épp most akartam elkezdeni az órát, Mr. D. Mit tehetek érted?

Davis suttogva válaszolt, mert a folyosón minden egyes szó visszhangot vert.

– Hallottál valamit Aimee Bielről?

– Kiről?

– Aimee Bielről. Ide jár.

– Szerintem nem tanítom.

– Eltűnt, Drew.

Van Dyne nem felelt.

– Hallod, amit mondtam?

– Mondtam, hogy nem ismerem.

– Drew…

– Szerintem – szakította félbe Van Dyne – azt közölnék velünk, ha egy diák eltűnne.

– A rendőrség szerint megszökött otthonról.

– És szerinted nem? – kérdezte Van Dyne még szélesebbre húzva a vigyort a száján. – A rendőrséget biztosan érdekelni fogja, miből gondolod így, Mr. D. Lehet, hogy fel kellene keresned őket. Mondd el nekik, amit tudsz.

– Talán meg is teszem.

– Remek ötlet.

Van Dyne közelebb hajolt hozzá, és ő is suttogni kezdett.

– A rendőrség helyében én biztos megkérdezném, mikor láttad utoljára Aimee-t. És te?

Van Dyne hátradőlt, és várta Davis reakcióját.

– Mindent tudni akarnak majd – folytatta Van Dyne. – Tudni akarják, hová ment, kivel beszélt, miről beszéltek. És valószínűleg ki is fogják deríteni. Még az is lehet, hogy nyomozni kezdenek Az Év Tanára után.

– Hogy merészelsz…? – Davis érezte, hogy remegni kezd a lába. – Neked több vesztenivalód van, mint nekem.

– Igazán? – Drew Van Dyne olyan közel hajolt az arcához, hogy Davis érezte a leheletét. – Őszintén, Mr. D., mégis mi vesztenivalóm volna? A gyönyörű házam a festői Ridgewoodban? A makulátlan tanári hírnevem? A kedves kis feleségem, aki osztozik velem a tanítás iránti szenvedélyben? Esetleg a bűbájos lányaim, akik felnéznek rám?

Egy hosszú pillanatig csak álltak egymással szemben, az arcuk szinte összeért. Davis nem jutott szóhoz. Valahol a távolban megszólalt a csengő. A tantermek ajtói kivágódtak. A diákok elözönlötték a folyosót. Megtelt nevetéssel és szorongással. Ez szíven ütötte Harry Davist. Becsukta a szemét, és hagyta, hadd sodorja el az ár, minél messzebb Drew Van Dyne-tól.

A Livingston Pláza már nem volt új, de igyekezett annak látszani, a felújításokkal azonban csak azt sikerült elérni, hogy úgy nézett ki, mint ami átesett egy rosszul kivitelezett arcfelvarráson.

A Hálószobatitkok üzlete a legalsó szinten volt. Egyesek szerint olyan volt, mint a Victoria's Secret kishúga, ám igazság szerint ezek a testvérek nagyon hasonlítottak egymásra. Minden a tálaláson múlt. A szexi modellek a nagy posztereken inkább pornószínészekre emlékeztettek kinyújtott nyelvükkel és sejtelmes kéztartásukkal. A Hálószobatitkok szlogenje, a poszteren a dús keblű modell kombinékivágásában, a következő volt: MILYEN NŐT AKARSZ ÁGYBA VINNI?

– Egy dögöset – mondta Myron hangosan. Ez a szlogen sem sokban különbözött a Victoria's Secret hirdetésétől, amelyben Tyra és Frederique olajtól csillogó testtel azt kérdezi: „Neked

mi a szexi?” A válasz: Egy igazán dögös nő. A ruha ebben az esetben is csak másodlagos.

Az eladólány feszes, tigrismintás pólót viselt. Nagy sörénye volt, és rágózott, de a belőle áradó magabiztosság miatt mégsem volt nevetséges. A kitűzőjén az állt, hogy SALLY ANN.

– Segíthetek? – kérdezte Sally Ann.

– Nem hinném, hogy az én méretemben is árulnak valamit – felelte Myron.

– Meg lenne lepve. De ha nem azért jött, akkor miért? Megtetszett a dekoltázsa? – intett fejével a poszter felé.

– Ami azt illeti, igen. De nem ezért vagyok itt, – Myron előhúzott egy fényképet Aimee-ről. – Felismeri ezt a lányt?

– Maga zsaru?

– Még az is lehet.

– Csak ugrat.

– Miből gondolja?

Sally Ann vállat vont.

– Szóval mit akar?

– Ez a lány eltűnt. Meg akarom találni.

– Hadd nézzem.

Myron odaadta neki a képet. Sally Ann hosszasan nézte.

– Valahonnan ismerős.

– Esetleg egy vevő?

– Nem. A vevőkre emlékszem.

Myron benyúlt a zsebébe, és kihúzta belőle az Aimee fiókjában talált ruhadarabot. – És ez ismerős?

– Persze. Ez a mi „Rosszcsont kollekciónk” egyik darabja.

– Maga adta el?

– Lehetséges. Elég sokat elvittek belőle.

– A címke még mindig rajta van. Mit gondol, vissza lehet keresni, hogy ki vette meg?

Sally Ann összevonta a szemöldökét, és a fényképre mutatott.

– Azt gondolja, hogy az eltűnt lány vette?

– A fiókjában találtam.

– Igen, de akkor is.

– Akkor is mi?

– Túl kurvás, ráadásul kényelmetlen.

– És ő nem olyannak látszik?

– Nem, nem erről van szó. Nők ritkán vásárolnak ilyet. Inkább férfiak. Az anyaga kicsit érdes. Kidörzsöli a hajlatokat. Ez egy férfi fantáziája, nem egy nőé. Úgy van ez, mint a pornófilmekkel. – Sally Ann hátrahajtotta a fejét, és kicsit megdolgozta a rágót a szájában. – Látott már valaha pornófilmet?

– Nem, soha. Azt se tudom, mi az – felelte Myron fapofával.

Sally Ann felnevetett.

– Jól van, hülye kérdés volt. A lényeg az, hogy amikor egy nő választja a filmet, az mindig másmilyen. Többnyire van története, vagy a címében szerepel az „érzéki" vagy a „szerető" szó. Attól még lehet kemény pornó, de egy nő soha nem választ olyan filmet, aminek az a címe, hogy *Mocskos kurvák 5*. Érti, mire gondolok?

– Tegyük fel, hogy értem. És ez a ruha?

– Ez pont olyan.

– Mint a *Mocskos kurvák akárhány?*

– Igen. Nincs az a nő, aki ilyet venne magának.

– Hogyan deríthetném ki, hogy kivette neki?

– Ilyesfajta nyilvántartást nem vezetünk. Esetleg megkérdezhetem a többieket, de…

Sally Ann vállat vont.

Myron megköszönte a segítséget, és kilépett az üzletből. Kissrácként Myron gyakran járt ide az apjával. A Herman's Sportbolt volt a kedvenc helye, de már régen bezárt. Ahogy kilépett a fehérneműboltból, reflexből mégis odapillantott, ahol egykor a Herman's volt. És ahogy odanézett, közvetlenül mellette egy ismerős néven akadt meg a tekintete.

PLANET MUSIC.

Myronnak beugrott Aimee szobája. Planet Music. Aimee

mindkét gitárja a Planet Musicból származott. A fiókjában Planet Music-os számlák lapultak. És ez a bolt, Aimee kedvenc boltja itt van a Hálószobatitkok közvetlen közelében.

Újabb véletlen egybeesés?

Myron fiatalkorában itt zongorákat és orgonákat árulták. Sokat tűnődött rajta, hogy mit keres egy orgonabolt egy plázában. Ide az emberek ruhákat, CD-ket, játékokat jöttek vásárolni. De ki vesz orgonát egy plázában?

Nyilvánvaló, hogy nem sokan.

A zongorák és az orgonák eltűntek. A Planet Musicban CD-ket és kisebb hangszereket lehetett kapni. Kölcsönzéssel is foglalkoztak. Trombiták, klarinétok, hegedűk – valószínűleg jó forgalmat bonyolítottak az iskolákkal.

A srác a pult mögött huszonhárom éves lehetett, kenderszövetből készült ponchót viselt, és úgy festett, mint a Starbucksban dolgozó eladó kopottasabb kiadása. Kopaszra borotvált feje búbján egy kis kötött sapka éktelenkedett. Alsó ajka alatt egy, mostanában már szemmel láthatóan nélkülözhetetlen, kis szakállkát viselt.

Myron szigorúan ránézett, és lerakta a fényképet a pultra.

– Ismered?

A srác egy másodperccel tovább habozott a kelleténél. Myron lecsapott rá.

– Ha válaszolsz a kérdésre, nem viszlek be.

– Miért vinne be?

– Ismered vagy nem?

A fiú bólintott.

– Ez Aimee.

– Szokott itt vásárolni?

– Persze, állandóan – mondta. A szeme összevissza cikázott, mindenfelé nézett, csak Myron szemébe nem. – És ért is a zenéhez. A legtöbb ember csak bejön, és azt mondja, adjak neki valami fiúbandát. – A *fiúbanda* szót olyan megvetően mondta ki, hogy azt nehéz lett volna fokozni. – De Aimee, ő igazi

szakértő.

– Milyen jól ismered?

– Nem nagyon. Úgy értem, nem miattam jár ide.

A fiú hirtelen elhallgatott.

– Ki miatt jár ide? – kérdezte Myron.

– Miért akarja tudni?

– Mert nem akarom kiüríttetni a zsebeidet.

– Hé, teljesen tiszta vagyok – emelte fel a kezét a srác.

– Akkor majd rád verek valamit.

– Micsoda… Maga komolyan beszél?

– Halálkomolyan – mondta Myron, és ismét elővette a szigorú nézését. Nem ez volt az erőssége. Megfájdult tőle a feje.

– Ki miatt jár ide?

– Az üzletvezető-helyettes miatt.

– Neve is van?

– Drew. Drew Van Dyne.

– Itt van?

– Nem. Csak délután jön.

– Címe? Telefonszáma?

– Hé – jött meg hirtelen a srác esze. – Láthatnám a jelvényét?

– Viszlát.

Myron már ott sem volt. Megkereste Sally Annt.

– Máris visszatért? – rágta a gumiját.

– Nem bírtam tovább – felelte Myron. – Ismer egy Drew Van Dyne nevű fickót, aki a Planet Musicban dolgozik?

– Oh – mondta Sally Ann, és bólogatni kezdett, mint akinek a fejében végre összeállt a kép. – Oh, hát persze.

Harmincnegyedik fejezet

Claire azonnal felugrott, mikor megszólalt a telefon. Aimee eltűnése óta nem aludt. Az elmúlt két napban annyi kávét, következésképpen koffeint vitt be a szervezetébe, mint máskor egy hónap alatt. Egyre csak Rochesterék látogatásán járt az agya, az apa haragján és az anya beletörődő arckifejezésén. Az anya. Joan Rochester. Valami nem stimmelt azzal a nővel.

Claire azzal töltötte a délelőttöt, hogy átfésülte Aimee szobáját, és közben azon gondolkodott, hogyan tudná rávenni Joan Rochestert arra, hogy beszéljen. Ha sikerülne valahogy kettesben maradniuk, mint egyik anya a másikkal. Aimee szobája semmilyen meglepetéssel sem szolgált. Claire nekiállt átnézni a régi dobozokat, amelyekből olyan dolgok kerültek elő, amiket mintha csak tegnap tett volna el. A ceruzatartó, amit Aimee még óvodáskorában készített Eriknek. Az elsős bizonyítványa – tiszta kitűnő mindenből, mellette Mrs. Rohrbach megjegyzése, amelyben Aimee-t tehetséges diáknak tartja, és fényes jövőt jósol neki. Claire csak bámult a *fényes jövő* szavakra, mintha gúnyolódnának vele.

A telefon zökkentette ki a tűnődésből. Szinte rávetette magát a kagylóra, azt remélve, hátha Aimee az, és ez az egész csak egy félreértés, és az egész eltűnésére van valamilyen tökéletesen elfogadható magyarázat.

– Halló!

– Jól van.

A hang gépies volt. Se nem férfi, se nem női. Mint a hang, amelyik közli az emberrel, hogy jelenleg minden ügyintéző foglalt, de amint felszabadul valamelyik, azonnal kapcsolják.

– Ki beszél?

– Jól van. Ne aggódjon. A szavamat adom rá.

– Ki az? Hadd beszéljek Aimee-vel.

De csak a tárcsahang felelt a kérésére.

– Dominick nincs itthon – mondta Joan Rochester.

– Tudom – felelte Myron. – Én magával akarok beszélni.

– Velem? – kérdezte olyan döbbenettel, mintha Myron egy holdutazást ajánlott volna fel neki. – De hát miért?

– Kérem, Mrs. Rochester, nagyon fontos.

– Szerintem jobb lenne, ha megvárnánk, míg Dominick hazaér.

– Szerintem pedig nem – mondta Myron, és félretolta az útból.

A ház tiszta volt és takaros. Egyenes vonalak és derékszögek mindenütt. Sehol egy gyűrődés, sehol egy színes tárgy, minden élére állítva, mintha csak a szoba nem akarná magára vonni a figyelmet.

– Készítsek egy kávét?

– Hol van a lánya, Mrs. Rochester?

Joan Rochester vagy egy tucatszor pislogott gyors egymásutánban. Myron találkozott már olyan emberekkel, akik így pislogtak. Azok a fickók viselkedtek így, akiket mindig bántalmaztak az osztálytársaik, és soha nem tudtak igazán túljutni rajta. A nőnek végül nagy nehezen annyit sikerült kinyögnie:

– Micsoda?

– Hol van Katie?

– Nem… nem tudom.

– Ez hazugság.

Még több pislogás. Myronnak erőt kellett vennie magán, nehogy megsajnálja.

– Miért… én nem hazudok.

– Nagyon jól tudja, hol van Katie. Feltételezem, jó oka van rá, hogy ne árulja el. Feltételezem, hogy a férje miatt. De ez engem nem érdekel.

Joan Rochester megpróbált a sarkára állni.

– Szeretném, ha távozna.

– Nem.

– Akkor felhívom a férjemet.

– Van nálam egy híváslista – mondta Myron.

Még több pislogás. Felemelte a kezét, mintha egy ütést akarna kivédeni.

– A maga mobiltelefonját hívta valaki. A férje azt valószínűleg nem fogja ellenőrizni. De ha mégis, egy bejövő hívás egy New York-i nyilvános fülkéből valószínűleg nem fogja felkelteni a gyanúját. Én azonban ismerek egy Edna Skylar nevű nőt.

Joan Rochester arcán a félelmet zavarodottság váltotta fel.

– Kit?

– Orvos a St. Barnabasban. Találkozott a lányával Manhattanben. Egészen pontosan a Huszonharmadik utca közelében. Négy sarokra onnét van az a telefonfülke, ahonnan este hét után szokták felhívni magát.

– Az nem a lányom volt.

– Nem?

– Egy barátnőm.

– Aha.

– A városban szokott vásárolni. Mindig felhív, ha talál valami érdekeset. Hogy megkérdezze, mit szólok hozzá.

– Nyilvános fülkéből?

– Igen.

– Hogy hívják?

– Semmi köze hozzá. És most távozzon.

Myron vállat vont, és felemelte a kezét.

– Úgy látszik, számomra ez zsákutca.

Joan Rochester ismét pislogni kezdett.

– De a férje talán majd több szerencsével jár – folytatta Myron.

A nő arca falfehér lett a rémülettől.

– Lehet, hogy elmondom neki, amit tudok. Maga meg elmagyarázza, hogy a vásárolgató barátnője volt az. Biztosan el fog-

ja hinni.

Joan Rochester szeme elkerekedett a rettegéstől.

– Magának fogalma sincs róla, hogy ő milyen.

– Ami azt illeti, van. A minap rám küldött két vadembert, hogy vallassanak ki.

– Mert azt hitte, maga tudja, mi történt Katie-vel.

– Maga pedig hagyta, Mrs. Rochester. Hagyta, hogy megkínozzanak, sőt majdnem megöljenek, miközben nagyon jól tudta, hogy semmi közöm a lánya eltűnéséhez.

A nő abbahagyta a pislogást.

– Nem mondhatja el a férjemnek. Kérem.

– Nem érdekem, hogy a lányának bántódása essék. Engem csak az érdekel, hogy megtaláljam Aimee Bielt.

– Semmit nem tudok arról a lányról.

– De Katie talán igen.

Joan Rochester megrázta a fejét.

– Maga ezt nem érti.

– Mit nem értek?

Joan Rochester hátat fordított neki, és tett néhány lépést. Mikor visszafordult, a szemében könnyek csillogtak.

– Ha rájön. Ha megtalálja…

– Nem fogja.

A nő ismét megrázta a fejét.

– Megígérem – mondta Myron.

Szavai – látszólag egy újabb üres ígéret – visszhangot vertek a szobában.

– Hol van Katie, Mrs. Rochester? Csak beszélni akarok vele.

A nő idegesen tekingetett egyik bútorról a másikra, mintha attól félne, hogy valamelyik kihallgatja, amit mond. A hátsó ajtóhoz lépett, és kinyitotta, intett Myronnak, hogy kövesse.

– Hol van Katie? – kérdezte Myron már odakint.

– Nem tudom. Ez az igazság.

– Mrs. Rochester, erre tényleg nincs időm…

– A hívások.

– Mi van velük?

– Azt mondta New Yorkból hívtak?

– Igen.

A nő lesütötte a szemét.

– Mi az?

– Lehet, hogy ott van.

– Maga tényleg nem tudja?

– Katie nem mondta el. Én pedig nem kérdeztem.

– Miért?

Joan Rochester szeme óriásira tágult.

– Ha nem tudom – mondta, és végre Myron szemébe nézett –, nem tudja kiszedni belőlem.

A szomszédban felbőgött egy fűnyíró, darabokra zúzva a csendet. Myron kivárt egy ütemet.

– De beszélt Katie-vel?

– Igen.

– És tudja, hogy biztonságban van.

– Tőle nincs.

– De úgy általában. Nem rabolták el, nem erőszakolták meg, ilyesmi.

A nő lassan bólintott.

– Edna Skylar egy sötét hajú férfival látta. Ki az?

– Maga alábecsüli Dominickot. Kérem, ne csinálja. Hagyja békén. Maga egy másik lányt keres. Katie-nek semmi köze hozzá.

– Mindketten ugyanazt az ATM-et használták.

– Az csak véletlen egybeesés.

Myron nem vesződött azzal, hogy vitába szálljon vele.

– Katie mikor telefonál legközelebb?

– Nem tudom.

– Akkor nem sokra megyek magával.

– Ez meg mit jelentsen?

– Beszélnem kell a lányával. Ha maga nem segít nekem, akkor kénytelen vagyok a férjéhez fordulni, hátha ő igen.

A nő megrázta a fejét.

– Tudom, hogy Katie terhes – mondta Myron.

Joan Rochester felnyögött.

– Maga ezt nem érti – mondta újra.

– Akkor mondja el.

– A sötét hajú férfi… A neve Rufus. Ha Dom rájön, megöli. Ez ilyen egyszerű. És nem tudom, Katie-vel mit fog tenni.

– És akkor mi a tervük? Bujkálni az idők végezetéig?

– Nem hinném, hogy van tervük.

– És Dominick nem tud semmiről?

– Nem hülye. Sejti, hogy Katie valószínűleg elszökött.

Myron ezen elgondolkodott.

– Valamit nem értek – mondta egy idő után. – Ha gyanítja, hogy Katie elszökött, akkor miért fordult a sajtóhoz?

Joan Rochester elmosolyodott, de ez volt a legszomorúbb mosoly, amit Myron valaha látott.

– Hát nem érti?

– Nem.

– Ő mindig nyerni akar. Bármi áron.

– Még mindig nem…

– Azért csinálta, hogy nyomást gyakoroljon rájuk. Meg akarja találni Katie-t. Semmi más nem érdekli. Ebben rejlik az ereje. Nem fél odaütni. Keményen odaütni. Dom nem jön zavarba. Soha nem bán meg semmit. Hajlandó szenvedni, ha azzal nagyobb szenvedést tud okozni valakinek. Ilyen ember a férjem.

Mindketten elhallgattak. Myron meg akarta kérdezni, hogy akkor miért él még mindig vele, de ehhez tényleg nem volt semmi köze. A családon belüli erőszak egyáltalán nem volt ritka ebben az országban. Szeretett volna segíteni rajta, de Joan Rochester nem fogadta volna el – és most volt ennél fontosabb dolga is. Ismét eszébe jutottak az Ikrek, és hogy mennyire nem izgatta fel a haláluk, aztán Edna Skylarra gondolt, és az ő ártatlan pácienseire.

Joan Rochester maga választotta ezt az életet. Vagy az is lehet, hogy ő egy kicsit kevésbé volt ártatlan, mint a többiek.

– El kellene mondania a rendőrségnek – mondta Myron.

– Mit kellene elmondanom?

– Hogy a lánya megszökött.

A nő felhorkant.

– Még mindig nem érti, igaz? Dom rá fog jönni. Megvannak az emberei a rendőrségnél. Mit gondol, magáról hogyan szerzett tudomást olyan gyorsan?

Edna Skylarról viszont nem tudott, világosodott meg Myron. Tehát a forrása nem tévedhetetlen. Myron azon gondolkodott, hogyan fordíthatná ezt a maga javára, de hirtelenjében semmi nem jutott eszébe. Közelebb lépett a nőhöz. Megfogta Joan Rochester kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– A lányának nem esik bántódása. Garantálom. De mindenképpen beszélnem kell vele. Ennyi az egész. Csak beszélni akarok vele. Érti, amit mondok?

Joan Rochester nyelt egyet.

– Nem sok választásom van, igaz?

Myron erre nem felelt.

– Ha nem segítek magának, szól Domnak.

– Igen – felelte Myron.

– Úgy van, hogy Katie ma este hétkor felhív – mondta. – Akkor beszélhet vele, ha akar.

Harmincötödik fejezet

Win hívta Myront a mobilján.

– Drew Van Dyne, a Planet Music üzletvezető-helyettese délelőttönként a Livingston High-ban tanít.

– Nocsak, nocsak – mondta Myron.

– Bizony ám.

Myron úton volt Claire háza felé. Claire már beszélt neki a „jól van" telefonhívásról. Myron azonnal felhívta Berrutit, aki azonban nem volt elérhető, így Myron hagyott neki egy üzenetet, amiben elmondta, mit kér tőle.

Myron és Claire azt tervezték, hogy bemennek az iskolába ellenőrizni Aimee szekrényét. Myron abban is reménykedett, hátha sikerül elkapnia Aimee exét, Randy Wolfot. És Harry „Mr. D." Davist. Illetve, most már, mindenekelőtt Drew „Zenetanár-Fehérneműs-vásárló" Van Dyne-t.

– Van róla valami?

– Házas, gyerek nincs. Két ittas vezetés az elmúlt négy évben és egy kábítószer-birtoklás. Fiatalkorúként is voltak balhéi, de az zárolva van. Egyelőre ez minden.

– De miért vásárol fehérneműt egy olyan diákjának, mint Aimee Biel?

– Meglehetősen nyilvánvaló, nem?

– Épp most beszéltem Mrs. Rochesterrel. Katie teherbe esett, és megszökött a pasijával.

– Nem mondhatnám, hogy szokatlan történet.

– Valóban nem. De Aimee – vajon ő is ugyanezt csinálta?

– Megszökött a pasijával? Nem valószínű. Van Dyne eltűnését senki sem jelentette.

Rochestertől fél. Ezért van vele állandóan. De ha Aimee és Van Dyne kapcsolatáról nem tud senki…

– Mr. Van Dyne-nak nincs mitől tartania.

– Pontosan.

– Akkor áruld el, Aimee miért szökött el.

– Mert terhes.

– Ugyan már – mondta Win.

– Ugyan már?

– Aimee Bielnek ugyan mitől kellene félnie? – kérdezte Win. – Erik nem egy Dominick Rochester.

Winnek igaza volt.

– Lehet, hogy Aimee nem is szökött el. Lehet, hogy terhes lett, és meg akarta tartani. Lehet, hogy elmondta a fiújának, Drew Van Dyne-nak…

– Aki – folytatta Win – megijedt, hogy kirúgják az iskolából, ha kiderül.

– Igen.

Ennek hirtelen volt értelme.

– De még mindig van egy nagy fehér folt – mondta Myron.

– Úgymint?

– Mindkét lány ugyanazt az ATM-et használta. Amit azon kívül tudunk, az még véletlen egybeesésnek sem nevezhető. Két lány teherbe esik ugyanabban az iskolában, ahová majdnem ezren járnak. Inkább az lenne a különös, ha egy sem esne teherbe. Ha hozzávesszük, hogy emiatt mindkét lány elszökik otthonról, kétségtelenül megnő az esélye annak, hogy van köztük valamilyen összefüggés, de még így is több, mint valószínű, hogy semmi közük egymáshoz, vagy nem?

– De igen – helyeselt Win.

– De ha hozzáadjuk, hogy mindketten ugyanazt az ATM-et használták, akkor hirtelen mit tapasztalunk?

– Hogy a te kis statisztikád kiveri a biztosítékot – felelte Win.

– Egyszóval valami nem stimmel.

– Semmi nem stimmel. Jelen pillanatban még annyink sincs, hogy egy rendes feltételezéssel elő tudjunk állni.

Winnek ezúttal is igaza volt. Túl korai lett volna még elméleteket gyártani, de Myron remélte, hogy hamarosan tisztábban fognak látni. Voltak itt más tényezők is, mint például Roger Chang fenyegető telefonhívása. Lehet, hogy köze volt az ügyhöz, de az is lehet, hogy nem. Myron egyelőre azt sem látta tisztán, Harry Davis hogyan illik a képbe. Talán ő volt az összekötő Van Dyne és Aimee között, bár ez elég valószínűtlenek tűnt. És mi a helyzet a „jól van" hívással, amit Claire kapott? Myron eltűnődött az időzítésen és az indítékon – megnyugtatni vagy megijeszteni; és bármelyiket is ugyan miért? – de nem jutott semmire.

– Oké – mondta Myron akkor este?

– Ahogy megbeszéltük.

– Rendben, majd hívlak.

Win letette, Myron pedig megállt Claire és Erik háza előtt. Myron még le sem állította az autót, Claire már ott állt mellette.

– Minden rendben? – érdeklődött Myron.

Claire nem is válaszolt az ostoba felvetésre.

– Megtudtál valamit a telefonos kapcsolatodtól? – felelt kérdéssel a kérdésre.

– Még nem. Ismersz egy Drew Van Dyne nevű tanárt a Livingston High-ból?

– Nem.

– Nem is ismerős a neve?

– Nem. Miért?

– Emlékszel arra a fehérneműre, amit Aimee szobájában találtam? Azt hiszem, ő vette neki.

Claire-nek az arcába szökött a vér.

– Egy tanár? – kérdezte döbbenten.

– Délutánonként a plázában dolgozik, egy zeneboltban.

– A Planet Musicban.

– Igen.

Claire megrázta a fejét.

– Nem értem ezt az egészet.

Myron a karjára tette a kezét.

– Claire, ne veszítsd el a fejed, oké? Próbálj higgadt maradni.

– Ne bánj úgy velem, mint egy gyerekkel, kérlek.

– Szó sincs róla, de ha az iskolában nekiesel, mikor meglátod…

– Akkor elveszítjük. Tudom. Mi a fene folyik itt?

– Joan Rochesterrel kapcsolatban igazad volt. – Myron néhány szóban elmondta neki, amit az asszonytól megtudott. Claire csak ült, és bámult maga elé. Néha bólintott, de a bólintások mintha nem lettek volna összhangban az elhangzott szavakkal.

– Szóval szerinted Aimee terhes?

A hangja most már nyugodt volt, talán túl nyugodt is. Megpróbálta tárgyilagosan kezelni a problémát. Ez jó jel volt.

– Igen.

Claire a szája elé kapta a kezét, és beharapta az ajkát. Pont, mint középiskolás korukban. Olyan furcsa volt ez az egész. Hányszor megtették ezt az utat fiatalkorukban, Claire pedig ugyanúgy beharapta az ajkát, mint egy algebradolgozat előtt.

– Oké, próbáljuk racionálisan nézni a dolgokat – mondta Claire.

– Rendben.

– Aimee szakított a középiskolás fiújával. Nem mondta el nekünk. Nagyon titkolózóvá vált. Kitörölte az e-mailjeit. Megváltozott. A fiókjában találtunk egy fehérneműt, amit feltehetően egy tanára vásárolt, aki Aimee kedvenc boltjában dolgozik.

Szavai súlyos kövekként koppantak a csendben.

– Eszembe jutott még valami – folytatta Claire.

– Halljuk.

– Ha Aimee teherbe esett volna – Istenem, nem bírom elhinni, hogy így beszélek róla –, akkor elment volna orvoshoz.

– Elképzelhető. De az is lehet, hogy csak vett volna egy ott-

hon elvégezhető terhességi tesztet.

– Nem – mondta Claire határozottan. – Erről sokat beszélgettünk. Az egyik barátnőjét egyszer megtréfálta egy ilyen teszt. Aimee biztosan ellenőriztette volna. Valószínűleg elment volna orvoshoz.

– Oké.

– És a környéken az egyetlen szóba jöhető hely a St. Barnabas. Úgy értem, mindenki odajár. Ő is odament volna. Hívjunk fel valakit, hogy nézzen utána. Az anyja vagyok. Nekem csak megmondják, nem?

– Nem tudom, mik az erre vonatkozó törvények.

– Állandóan változnak.

– Várj csak – mondta Myron, és előkapta a mobilját. Felhívta a kórházat, és Dr. Stanley Rickenbacket kérte. Myron megmondta a saját nevét. Közben elértek az iskolához, és Myron leállította az autót. Rickenback felvette a telefont, Myron izgatottságot hallott a hangjában. Elmagyarázta, hogy mit akar. Az izgatottság eltűnt.

– Ezt nem tehetem meg – mondta Rickenback.

– Itt ül mellettem az anyja.

– Maga mondta, hogy elmúlt tizennyolc. Ez szabályellenes.

– Nézze, igaza volt Katie Rochesterrel kapcsolatban. Tényleg terhes. Azt próbáljuk kideríteni, hogy Aimee is az-e.

– Megértem, de akkor sem segíthetek. Köt az orvosi titoktartás, ezek szigorúan bizalmas adatok. A legújabb szabályoknak megfelelően a számítógépes rendszer mindent megjegyez, még azt is, hogy ki és mikor nézi meg valakinek az adatlapját. Ha nem tartanám etikátlannak, akkor sem tenném, mert túl nagy a kockázat. Sajnálom.

Letette. Myron egy ideig csak nézett maga elé, majd újra felhívta a kórházat.

– Dr. Edna Skylart kérem.

Két perccel később Edna szólt bele a telefonba.

– Myron?

– Hozzá tud férni a betegek adataihoz a számítógépéről, ugye?

– Igen.

– Bármelyik betegéhez?

– Miről beszél?

– Emlékszik a beszélgetésünkre az ártatlanokról?

– Igen.

– Azt akarom, hogy segítsen megmenteni egy ártatlan embert. De az is lehet, hogy két ártatlan életről van szó – tette hozzá némi habozás után.

– Kettőről?

– Egy tizennyolc éves lányról, Aimee Bielről – mondta Myron. – És ha jól gondoljuk, akkor a magzatáról.

– Istenem. Szóval Stanley-nek igaza volt.

– Kérem, Dr. Skylar.

– Ez etikátlan.

Myron erre nem felelt. Már elmondta az érveit. Ha bármit hozzátenne, azzal csak rontana a helyzeten. Jobb, ha hagyja egy kicsit gondolkodni.

Nem tartott túl sokáig. Két perccel később hallotta, ahogy kattognak a számítógép billentyűi.

– Myron? – szólt bele Edna Skylar.

– Igen.

– Aimee Biel három hónapos terhes.

Harminchatodik fejezet

A Livingston High School igazgatója, Amory Reid öltöny nadrágot és piszkosfehér, rövid ujjú inget viselt. Ez utóbbi olyan vékony anyagból készült, hogy látni engedte az alatta hordott atlétatrikót. Vastag talpú, fekete cipője műbőrnek látszott. Nyakkendője olyan szorosan volt megkötve, hogy szinte fojtogatta.

– Az iskola, természetesen, nagyon aggódik.

Reid összekulcsolta a kezét az íróasztalon. Egyik ujján egy főiskolai futballgyűrű virított. A fenti mondat úgy hangzott, mintha előre begyakorolta volna.

Myron a jobb oldalon ült, Claire a balján. Még mindig nem tért teljesen magához a sokkból, hogy a lánya, akit ismert, szeretett, és akiben megbízott, három hónapja terhes. Ugyanakkor meg is könnyebbült. Így minden a helyére került. Ez megmagyarázta Aimee szokatlan viselkedését. Megmagyarázta a megmagyarázhatatlant.

– Természetesen átnézhetik a szekrényét – tájékoztatta őket az igazgató. – A pótkulcsok nálam vannak.

– Szeretnénk beszélni két tanárával is – mondta Claire. – Valamint az egyik diákkal.

Reid szeme elkeskenyedett. Először Myronra nézett, aztán Claire-re.

– Mely tanárokkal?

– Harry Davisszel és Drew Van Dyne-nal – válaszolta Myron.

– Mr. Van Dyne már nincs az iskolában. Keddenként délután kettőkor végez.

– És Mr. Davis?

Reid rápillantott az órarendre.

– A B-202-es teremben van órája.

Myron pontosan tudta, hogy hol van az a tanterem. Még ennyi év után is. Az épületnek öt szárnya volt, A-tól E-ig. Az első szinten lévő termek 1-essel, a második szinten lévő termek 2-essel kezdődtek. Myron emlékezett rá, amikor az egyik felbőszült tanár azt vágta valamelyik későn jövő diák fejéhez, hogy annyi esze sincs, hogy az E szárnyat az A-tól megkülönböztesse.

– Mindjárt megnézem, hogy ki tudom-e hívni Mr. D.-t. Megkérdezhetem, hogy miért akarnak beszélni ezekkel a tanárokkal?

Claire és Myron összenéztek.

– Ezt egyelőre még nem szeretnénk elárulni.

Reid nem erősködött. Neki is ez volt a legkényelmesebb. Egy iskolaigazgatónak jó politikusnak is kell lennie. Ha valamit megtud, azt jelentenie kell. A tudatlanság néha áldás. Myronnak egyelőre nem sok minden volt a kezében a két tanár ellen, csak a gyanúja. Amíg nem sikerül valami konkrétumot kiderítenie, addig nincs értelme tájékoztatnia az igazgatót.

– Beszélni szeretnénk Randy Wolffal is – mondta Claire.

– Attól tartok, azt nem engedélyezhetem.

– Miért nem?

– Az iskola területén kívül azt csinálnak, amit akarnak. Idebent azonban szülői engedély kell hozzá.

– Miért?

– Mert ez a szabály.

– Ha egy diák ellóg az órákról, maga beszélhet vele, nem?

– Én igen. De maguk nem. Ráadásul itt nem lógásról van szó. – Reid fészkelődni kezdett a székében. – Továbbá, nem egészen értem, hogy maga, Mr. Bolitar, mit keres itt.

– Ő a jogi képviselőm – mondta Claire.

– Értem. Ez azonban akkor sem jogosítja fel arra, hogy kikérdezzen egy diákot – vagy akár egy tanárt. Mr. Davist sem kényszeríthetem arra, hogy beszéljen. Mindössze annyit tehe-

tek, hogy iderendelem az irodába. Felnőtt ember. Randy Wolf esetében azonban még erre sincs jogosítványom.

Elindultak a folyosón Aimee szekrénye felé.

– Még valami – mondta Amory Reid.

– Mi az?

– Nem vagyok benne biztos, hogy idetartozik, de Aimee-vel volt egy kis probléma az utóbbi időben.

Mindannyian megtorpantak.

– Miféle probléma? – kérdezte Claire.

– Rajtakapták a diáksegítő irodában, hogy használja a számítógépet.

– Nem értem.

– Mi sem értettük. Az egyik diáksegítő talált rá. Éppen egy adatlapot nyomtatott ki. Kiderült, hogy a sajátját.

Myron ezen elgondolkodott.

– Azok a számítógépek nincsenek jelszóval védve? – kérdezte.

– De igen.

– Akkor hogy jutott be a rendszerbe?

Reid gondosan megválogatta a szavait.

– Nem vagyunk benne biztosak, de arra gyanakszunk, hogy valakinek a mulasztása révén.

– Mulasztás?

– Valaki elfelejtett kijelentkezni.

– Más szóval Aimee minden további nélkül hozzáférhetett ezekhez a bizalmas adatokhoz.

– Igen, elméletben ez történt.

Na, de valójában mi, tette fel a kérdést magában Myron.

– Erről miért nem szóltak? – kérdezte Claire.

– Mert nem volt olyan nagy ügy.

– Betörni az iskolai nyilvántartásba nem olyan nagy ügy?

– A saját adatlapját nyomtatta ki. Aimee, mint ahogy maguk is nagyon jól tudják, iskolánk egyik legkiválóbb diákja volt. Soha semmi probléma nem volt vele korábban. Úgy döntöt-

tünk, hogy egy szigorú szóbeli megrovás elegendő büntetés számára.

Különben sem jó egy ilyen dolgot nagydobra verni, gondolta Myron. Nem tenne jót az iskola hírnevének, ha kipattanna, hogy egy diák fel tudta törni az iskola számítógépes rendszerét. Mindenki jobban jár, ha a szőnyeg alá söprik az esetet.

Megérkeztek Aimee szekrényéhez. Amory Reid elővett egy kulcsot a zsebéből, és kinyitotta. Mikor az ajtó kinyílt, először mindhárman önkéntelenül is hátraléptek. Aimee szekrénye zavarba ejtően személyes volt. A szobájában látottakhoz hasonló fényképek borították az ajtó belső oldalát. Randyről azonban itt sem volt egyetlen fotó sem. Helyette képek Aimee kedvenc zenészeiről. Az egyik vállfán egy Green Day póló; a másikon egy New York Liberty feliratú pulóver. Aimee könyvei a szekrény alján voltak feltornyozva. A fölső polcon hajgumik, fésű és egy tükör. Claire elérzékenyülve vette kézbe őket.

De semmi olyat nem találtak, ami a segítségükre lehetett volna. Sehol egy füstölgő puskacső, sehol egy felirat, hogy AIMEE-T ERRE TALÁLJÁTOK.

Myron csalódottan bámulta a szekrényt, ami annyira Aimee volt. Most még hihetetlenebb volt az egész eltűnése.

Az áhítatos csendet Reid mobiltelefonjának a ciripelése törte meg. Felvette, egy pillanatig csak hallgatott, aztán letette.

– Találtam valakit, aki helyettesíteni tudja Mr. Davist. Az irodában várja magukat.

Harminchetedik fejezet

Drew Van Dyne Aimee-re gondolt, és épp azon törte a fejét, hogy mi legyen a következő lépése, amikor megérkezett a Planet Musicba. Ha ilyen helyzetbe került, ha az élete túlságosan kuszává vált, vagy szembe kellett néznie rossz döntéseinek a következményeivel, ami elég gyakran előfordult, Van Dyne vagy valamilyen tudatmódosító szerhez nyúlt, vagy, mint most, a zenéhez menekült.

Az iPod fülhallgatója mélyen bele volt nyomva a hallójáratába. Alejandro Escovedo „Gravity" című számát hallgatta, átadta magát az élvezetnek, és igyekezett kitalálni, hogyan is írta Escovedo ezt a számot. Ez volt az egyik kedvenc időtöltése. A fejében darabokra szedte a dalt, és kitalált egy elméletet a keletkezéséről: honnan jött az ötlet, mi lehetett az inspiráció. Mivolt meg előbb, a gitár, a refrén, egy bizonyos strófa vagy a szöveg? A szerző épp az öngyilkosság szélén állt, vagy szomorú volt, esetleg vidám – és vajon miért érezte úgy magát? És az első lépés után hogyan építette fel a dalt? Hogyan nyerte el a végleges formáját? Van Dyne látta maga előtt a dal szerzőjét, ahogy ül a zongora előtt, vagy pengeti a gitárját, jegyzeteket készít, kihúz, átír satöbbi.

Ez volt az igazi élvezet. Színtiszta, hamisítatlan élvezet. Egyvalamitől eltekintve. Eltekintve attól a halk hangocskától, amely a háttérben azt suttogta: „Ezt neked kellett volna megírni, Drew."

Megfeledkezel a feleségedről, aki úgy néz rád, mint egy darab kutyahányásra, és válni akar. Megfeledkezel az apádról, aki otthagyott, amikor még kissrác voltál. Megfeledkezel az anyádról, aki most próbálja jóvátenni, hogy évekig le se szart. Megfeledkezel a zsibbasztó, kispolgári tanári állásodról, amit gyű-

lölsz. Megfeledkezel arról, hogy ez a munka már csak egy átmeneti kellemetlenség, mielőtt eljönne a te napod. Megfeledkezel róla, hogy a te napod, ha őszinte vagy magadhoz, soha nem fog eljönni. Megfeledkezel róla, hogy harminchat éves vagy, és hiába igyekszel, életed nagy álmáról nem tudsz lemondani – nem, az túl egyszerű volna. Életed nagy álma ott kísért minden pillanatodban, és nem felejti el az orrod alá dörgölni, hogy sosem fog valóra válni.

A zenébe menekülsz.

Ugyan, mi mást tehetnél?

Ez járt Drew Van Dyne fejében, amikor elhaladt a Hálószobatitkok előtt. Látta, hogy az egyik eladólány odasúg valamit a másiknak. Lehet, hogy róla beszéltek, de nem törődött vele. Belépett a Planet Musicba, a helyre, amelyet szeretett, és amelytől ugyanakkor irtózott is. Szerette, mert tele volt zenével. Irtózott tőle, mert állandóan azt juttatta eszébe, hogy egyiknek sem ő a szerzője.

Jordy Deck, önmaga kevésbé tehetséges verziója állt a pult mögött. Ahogy belépett, Van Dyne azonnal látta a srác arcán, hogy valami baj van.

– Mi az?

– Itt volt egy nagydarab muksó, és téged keresett – mondta.

– Hogy hívták?

A srác vállat vont.

– Mit akart?

– Aimee-ről kérdezősködött.

Van Dyne-nak a rémülettől összeszorult a mellkasa.

– Mit mondtál neki?

– Hogy sokat jár ide, de ezt szerintem amúgy is tudta. Nem nagy ügy.

Drew Van Dyne közelebb lépett hozzá.

– Hogy nézett ki? Írd le a külsejét!

Jordy engedelmeskedett. Van Dyne a figyelmeztető telefonhívásra gondolt, amit aznap délelőtt kapott. Ez Myron Bolitar

volt.

– Ja, és még valami – mondta Jordy.

– Micsoda?

– Innen, azt hiszem, a Hálószobatitkokba ment.

Claire és Myron abban maradtak, hogy az lesz a legjobb, ha Myron egyedül beszél Mr. Davisszel.

– Aimee Biel volt az egyik legtehetségesebb diákom – mondta Harry Davis.

Davis sápadt volt, és remegett, nyoma sem volt benne annak a magabiztosságnak, amit Myron reggel látott rajta.

– Volt? – kérdezte Myron.

– Tessék?

– Azt mondta „volt". „Aimee volt az egyik legtehetségesebb diákom."

A férfi szeme tágra nyílt.

– Már nem jár az óráimra.

– Értem.

– Csak ennyit értettem alatta.

– Rendben – mondta Myron, igyekezve nyomás alatt tartani Davist. – Pontosan mikor is volt a tanítványa?

– Tavaly.

– Nagyszerű. – Elég is az előjátékból. Jöhet a jobbegyenes: – Szóval ha Aimee már nem a tanítványa, akkor mit keresett a házában szombat éjjel?

Kövér izzadságcseppek jelentek meg a férfi homlokán.

– Miből gondolja, hogy ott volt?

– Én vittem oda.

– Ez lehetetlen.

Myron felsóhajtott, és keresztbe rakta a lábát.

– Kétféleképpen játszhatjuk ezt, Mr. D. Vagy elmondja, amit tud, vagy behívom az igazgatót.

Csend.

– Miért beszélt Randy Wolffal ma reggel?

– Őt is tanítom.

– Jelen vagy múlt időben?

– Jelen. Minden évfolyamon vannak óráim.

– Úgy tudom, hogy az utóbbi négy évben magát választották a diákok Az Év Tanárának.

Davis erre nem szólt semmit.

– Én is ide jártam – mondta Myron.

– Igen, tudom – felelte Davis. Ajkán feltűnt egy halvány mosoly. – Nehéz lenne nem észrevenni a legendás Myron Bolitar mindenütt felbukkanó árnyékát.

– Azért mondtam, mert nagyon jól tudom, mekkora eredmény Az Év Tanárának lenni. Nem könnyű ekkora népszerűségre szert tenni a diákok körében.

Davisnek jólesett a dicséret.

– Ki volt a kedvenc tanára? – kérdezte Davis.

– Mrs. Friedman. Modern európai történelmet tanított.

– Emlékszem rá, még itt volt, amikor elkezdtem ebben az iskolában dolgozni. – Elmosolyodott. – Nagyon kedveltem.

– Ez igazán elbűvölő, Mr. D., tényleg, de a helyzet az, hogy egy lány eltűnt.

– Az égvilágon semmit nem tudok róla.

– Dehogyisnem.

Harry Davis lesütötte a szemét.

– Mr. D.?

Davis nem nézett föl.

– Nem tudom, mi folyik itt, de kezd egyre zavarosabbá válni. Egyvalamit azonban tudnia kell. Mielőtt elkezdtünk beszélgetni, volt egy élete. Annak azonban örökre vége. Nem akarok melodrámázni, de addig nem állok meg, amíg mindent ki nem derítek. Nem számít, milyen kellemetlen lesz az igazság. Nem számít, hány embernek fogok fájdalmat okozni vele.

– Fogalmam sincs, miről beszél – mondta Davis. – Aimee soha nem járt a házamban.

Ha abban a pillanatban megkérdezték volna tőle, Myron azt

feleli, hogy nem is volt olyan mérges. Visszatekintve azonban éppen ez volt a probléma: hogy nem utalt rá semmi. Visszafogott hangon beszélt. Volt benne fenyegetés, természetesen, de korántsem annyi. Ha sejtette volna, hogy jön, igyekezett volna felkészülni rá. De a düh egyszer csak elborította az agyát, és azonnal akcióba lendült.

Myron villámgyorsan megragadta Davist a nyakánál, megszorította, és az ablakhoz rántotta. A tanár halkan felnyögött, mikor Myron az egyirányú ablaküvegnek nyomta az arcát.

– Odanézzen, Mr. D.!

Az ablak túloldalán Claire ült egyenes derékkal. A szeme csukva. Azt hitte, senki nem látja. Arcán könnyek csurogtak le.

Myron még erősebben megszorította Davis nyakát.

– Oúú!

– Látja, Mr. D.?

– Engedjen el!

A fenébe. A harag elillant. Az értelem újra átvette az irányítást. Csakúgy, mint Jake Wolf esetében, Myron most is átkozta magát, amiért elvesztette a fejét. Davis a nyakát dörzsölgetve hátrált tőle. Az arca céklavörös volt.

– Ha még egyszer a közelembe jön – mondta fojtott hangon –, beperelem. Világos?

Myron megrázta a fejét.

– Mi az?

– Magának vége, Mr. D. Csak még nem tudja.

Harmincnyolcadik fejezet

Drew Van Dyne elindult vissza a Livingston High Schoolba. Honnan a pokolból jött rá Myron Bolitar, hogy neki köze van ehhez az egészhez?

Teljesen bepánikolt. Biztos volt benne, hogy Harry Davis, a Kibaszott Év Tanára, nem fog elárulni semmit. Az lett volna a legjobb. Ő, Drew Van Dyne, valahogy csak elintézte volna a dolgot. Bolitar azonban felbukkant a Planet Musicban. Aimee után kérdezősködött.

Valaki beszélt.

Épp leállította az autóját, amikor látta, hogy Harry Davis ront ki az iskola kapuján. Drew Van Dyne soha nem foglalkozott behatóbban a testbeszéd tudományával, de azt még ő is azonnal észrevette, hogy Davisszel valami nincs rendben. Ökölbe szorított kézzel, összegörnyedve csoszogott a kocsija felé. Általában mosolyogva, integetve, nemritkán fütyörészve szokott járni-kelni. Most azonban nem.

Van Dyne átvágott a parkolón, és elállta Davis útját. Davis meglátta, és azonnal irányt változtatott.

– Mr. D.?

– Hagyjál békén.

– Volna egy kis megbeszélnivalónk.

Van Dyne kiugrott a kocsiból. Davis nem állt meg.

– Tudod, mi fog történni, ha beszélsz Bolitarnak, igaz?

– Nem beszéltem – szűrte a fogai között Davis.

– És fogsz?

– Ülj vissza a kocsidba, Drew, és húzz el a jó büdös francba.

Drew Van Dyne megrázta a fejét.

– Ne felejtsd el, Mr. D., neked nagyon sok vesztenivalód van.

– Ha akarnám, se hagynád, hogy elfelejtsem.

– Több, mint bármelyikünknek.

– Nem – felelte Davis. Elérte az autóját. Kinyitotta az ajtót, és becsusszant a vezetőülésbe. Mielőtt magára csukta volna az ajtót, még azt mondta:

– Aimee-nek van a legtöbb vesztenivalója, nem?

Van Dyne elhallgatott. Félrebillentette a fejét.

– Ezt meg hogy érted?

– Szerinted hogy értem? – kérdezett vissza Davis.

Becsukta az ajtót, és elhajtott. Drew Van Dyne vett egy mély lélegzetet, és elindult vissza a kocsijához. Aimee-nek van a legtöbb vesztenivalója… Ez gondolkodóba ejtette. Beindította a motort, és elindult kifelé a parkolóból, mikor az iskola kapuja ismét kinyílt.

Aimee anyja lépett ki ugyanott, ahol a szeretett pedagógus, Harry Davis hagyta el az épületet az imént. Mögötte pedig nem más, mint Myron Bolitar.

A hang a vonal másik végén már figyelmeztette: *Ne csinálj semmi hülyeséget. Minden rendben van.*

Nem úgy tűnt, mintha minden rendben lenne. Egyáltalán nem úgy tűnt.

Drew Van Dyne úgy nyúlt az autórádió kapcsolója után, mint ahogy egy fuldokló kap az oxigénpalackhoz. Azonnal megszólalt a CD, amit legutóbb hallgatott, a Coldplay legújabb lemeze. Elindult, várta, hogy Chris Martin hangja megnyugtassa.

A pánik azonban nem múlt el.

Tudta, hogy az ilyen pillanatokban szokta meghozni a rossz döntéseket. Ilyenkor szokta istenigazából elcseszni. Tisztában volt vele. Tudta, hogy most kellene lenyugodnia, és átgondolnia a dolgokat. De hát így élte le az egész életét. Mint egy karambol, amit lassított felvételen lát az ember. Látja, hogy mi fog következni. Tudja, hogy csúnya ütközés lesz belőle. Mégsem tud megállni vagy irányt váltani.

Tehetetlen.

Végül Drew Van Dyne a telefonja után nyúlt.

– Halló?

– Lehet, hogy van egy kis probléma – mondta Van Dyne.

Hallotta, ahogy a vonal másik végén Big Jake Wolf felsóhajt.

– Miről van szó? – kérdezte Big Jake.

Myron hazavitte Claire-t, majd elindult a Livingston Plázába. Remélte, hogy ezúttal sikerül találkoznia Drew Van Dyne-nal a Planet Musicban. Nem volt szerencséje. A ponchós kölyök ezúttal nem beszélt, de Sally Ann látta megérkezni Van Dyne-t, aki váltott néhány szót a ponchós kölyökkel, majd elrohant. Myronnak megvolt Van Dyne otthoni száma. Feltárcsázta, de senki nem vette fel.

Felhívta Wint.

– Meg kell találnunk a fickót.

– Ketten kezdünk kevesen lenni hozzá.

– Kit kérhetnénk meg, hogy figyelje Van Dyne házát?

– Mit szólsz Zorrához? – kérdezte Win.

Zorra korábban a Moszad ügynöke volt, az izraeli állam bérgyilkosa, jelenleg pedig transzvesztita tűsarkú cipőben – szó szerint. A legtöbb transzvesztita bűbájos. Zorra nem tartozott közéjük.

– Nem vagyok benne biztos, hogy képes lesz feltűnés nélkül elvegyülni a kertvárosban.

– Zorra érti a dolgát.

– Rendben, ahogy gondolod.

– Most hová mész?

– Chang Tisztítójába. Beszélnem kell Rogerrel.

– Szólok Zorrának.

Changéknél nagy volt a forgalom. Maxine meglátta Myront, amikor belépett, és a fejével intett neki, hogy menjen előre. Myron elsétált a sor mellett, és követte Maxine-t az üzlet hátsó

része felé. A vegyi anyagok szaga émelyítő volt. Myron úgy érezte, mintha egy porzsákból kellene lélegeznie. Őszintén megkönnyebbült, amikor a nő kinyitotta a hátsó ajtót.

Roger lehajtott fejjel ült egy fadobozon. Maxine összefont karral megállt előtte:

– Roger, van valami mondanivalód Mr. Bolitarnak?

Roger vézna srác volt. A karja elképesztően vékony. Nem nézett fel, miközben beszélt.

– Elnézést kérek azokért a telefonhívásokért – mondta.

Pont olyan volt, mint a gyerek, aki véletlenül betörte a szomszéd ablakát egy labdával, az anyja pedig a fülénél fogva ráncigálta át bocsánatot kérni. Myron nem ezért jött Maxine-hoz fordult.

– Négyszemközt szeretnék vele beszélni.

– Azt nem engedhetem.

– Akkor szólok a rendőrségnek.

Először Joan Rochester, most Maxine Chang – Myronnak egyre jobban ment a rémült édesanyák megfélemlítése. Esetleg elkezdhetné pofozni is őket, hogy még nagyobb fiúnak érezze magát.

Farkasszemet néztek. Myron nem pislogott. Maxine Chang igen.

– Odabent leszek.

– Köszönöm.

A mellékutca, ahogy az lenni szokott, szeméttől és vizelettől bűzlött. Myron arra várt, hogy Roger felnézzen. Roger azonban nem nézett fel.

– Nem csak engem hívtál fel – kezdte Myron. – Felhívtad Aimee Bielt is, igaz?

A fiú bólintott, de a fejét még mindig nem emelte fel.

– Miért?

– Csak visszahívtam.

Myron hitetlenkedő arcot vágott, de mivel a fiú még mindig lehajtott fejjel ült, ez hiábavaló erőfeszítés volt.

– Roger, nézz rám!

A fiú lassan felemelte a fejét.

– Azt akarod mondani, hogy először Aimee Biel hívott fel téged?

– Találkoztunk a suliban. Azt mondta, beszélni akar velem.

– Miről?

Roger megrántotta a vállát.

– Csak annyit mondott, hogy beszélnünk kell.

– És akkor miért nem?

– Mit miért nem?

– Miért nem beszéltetek? Ott, a suliban.

– A folyosón voltunk. A többiek jöttek-mentek. Azt mondta, nem akarja, hogy más is hallja.

– Értem. Szóval felhívtad?

– Igen.

– És mit mondott?

– Olyan különös volt. Tudni akarta, milyen jegyeim voltak, és hogy milyen szakkörökre jártam. De mintha már utánanézett volna, és csak meg akart volna bizonyosodni róla, hogy jól tudja. Úgy értem, ismerjük egymást látásból. És mindenki beszél ezt-azt. A nagy részét úgyis tudta.

– Ennyi?

– Alig egy-két percet beszéltünk. Azt mondta, mennie kell. Meg azt is mondta, hogy sajnálja.

– Mit?

– Hogy engem nem vettek fel a Duke-ra. – Ismét lehajtotta a fejét.

– Jó sok harag gyülemlett fel benned, Roger.

– Maga ezt nem érti.

– Akkor mondd el.

– Hagyjuk.

– Szívesen hagynám, de felhívtál.

Roger Chang végignézett a mellékutcán, mintha most látná először életében. Elfintorodott, undor ült ki az arcára. Végül

Myronra emelte a tekintetét.

– Rám mindenki úgy tekint, mint az ázsiai csodabogárra. Itt születtem, ebben az országban. Nem vagyok bevándorló. Mikor megszólalok, az emberek mindig arra számítanak, hogy nem tudok rendesen angolul. És ebben a városban, ha valakinek nincs pénze vagy nem jó sportoló… Látom, hogy az anyám milyen áldozatot hoz. Látom, milyen keményen dolgozik. És azt gondolom: akkor nekem is ki kell bírnom. Ha sokat tanulok, és nem törődöm azzal, miből maradok ki, ha csak tanulok, és meghozom ezt az áldozatot, akkor minden rendben lesz. Elmehetek innét. Nem tudom, miért pont a Duke-ot választottam, de azt tűztem ki célul. Ha sikerül bejutnom, akkor egy kicsit hátradőlhetek. Itt hagyhatom ezt az üzletet…

Elcsuklott a hangja.

– Miért nem szóltál nekem? – kérdezte Myron.

– Nem szeretek segítséget kérni.

Myron akart mondani neki valami vigasztalót, vagy azt, hogy szakemberhez kellene fordulnia, ha ennyi gyűlölet van benne, de soha nem volt hasonló helyzetben. Ráadásul ideje sem volt rá.

– Fel fog jelenteni? – kérdezte Roger.

– Nem – felelte Myron, majd hozzátette: – Ne add fel, a várólistáról még bejuthatsz.

– Már törölték őket.

– Oh – mondta Myron. – Nézd, tudom, hogy ez most élethalál kérdésnek tűnik, de nem olyan fontos az, hogy melyik egyetemre jársz. Lefogadom, hogy imádni fogod a Rutgerst.

– Ja, bizonyára.

Nem volt túl meggyőző. Myron kezdte elveszíteni a türelmét, de közben állandóan Maxine szavai jártak a fejében. Jó esély volt rá, hogy Myron, azzal hogy Aimee-nek segített, összetörte ennek a fiatalembernek az álmait. Nem hagyhatja itt csak úgy. Vagy mégis?

– Ha az első év után át akarsz jelentkezni – mondta Myron –,

majd írok egy levelet.

Várta, hogy Roger reagáljon erre valamit. De nem tette. Így hát Myron otthagyta a bűzös mellékutcában, az anyja tisztítószalonja mögött.

Harminckilencedik fejezet

Myron épp úton volt, hogy találkozzon Joan Rochesterrel – a nő nem akart otthon lenni, amikor a lánya hívja, mert félt, hogy a férje közben hazaér –, mikor megcsörrent a mobilja. Ránézett a kijelzőre, és a szíve nagyot dobbant, mikor meglátta, hogy ALI WILDER hívja.

– Szia – szólt bele.

– Szia.

Csend.

– Ne haragudj a múltkoriért – mondta Ali.

– Nem kell elnézést kérned.

– Hisztérikus voltam. Tudom, hogy miért mondtad azt a lányoknak.

– Erint nem akartam belekeverni.

– Semmi baj. Lehet, hogy aggódnom kellene, vagy ilyesmi, de látni akarlak.

– Én is.

– Átjössz?

– Most nem érek rá.

– Oh.

– És ma valószínűleg sokáig dolgozom.

– Myron?

– Igen?

– Nem számít, milyen sokáig.

Myron elmosolyodott.

– Amikor tudsz, gyere – mondta Ali. – Várni foglak. És ha elaludnék, dobd meg egy kaviccsal az ablakot, és kelts fel, oké?

– Oké.

– Vigyázz magadra.

– Ali?

– Igen?

– Szeretlek.

Egy, csak egyetlen pillanatnyi habozás a vonal túlsó végén, majd egy éneklő hang azt felelte:

– Én is szeretlek, Myron.

És abban a szempillantásban Jessica apró füstfoszlánnyá vált.

Dominick Rochester iskolabuszokat adott bérbe.

Kinézett az irodája ablakán, és a sárga járműveken legeltette a szemét. Ez a hely volt az ő álcája. Az iskolabuszok csodákra képesek. Ha az ember gyerekeket visz az utastérben, akkor gyakorlatilag bármit bepakolhat a csomagtartóba. A zsaruk egy kamiont esetleg megállítanak és átvizsgálnak, de egy iskolabuszt soha. Megcsörrent a telefon. Rochester felvette.

– Halló?

– Maga akarta, hogy figyeljem a házát?

Igen. Joan többet ivott, mint valaha. Lehet, hogy csak Katie eltűnése miatt, de Dominick most már nem kockáztatott. Felbérelt egy fickót, hogy tartsa szemmel. Csak a biztonság kedvéért.

– Igen. Van valami?

– Napközben járt ott egy fickó, és beszélt a feleségével.

– Napközben?

– Igen.

– Mikor?

– Néhány órával ezelőtt.

– És miért csak most hív?

– Mert nem találtam olyan fontosnak. Feljegyeztem, de azt gondoltam, hogy csak akkor hívom fel, ha valami komoly dolog történik.

– Hogy nézett ki a pasas?

– A neve Myron Bolitar. Felismertem. Valamikor kosarazott.

Dominick a füléhez szorította a kagylót, mintha így közelebb kerülhetett volna a beszélőhöz a vonal másik végén.

– Mennyi ideig volt ott?

– Negyedórát.

– Csak ők ketten voltak?

– Igen. Oh, amiatt ne aggódjon, Mr. Rochester. Figyeltem őket. Végig lent voltak, ha arra gondol. Nem volt semmi… – elhallgatott, nem tudta, hogyan folytassa.

Dominick majdnem felnevetett. Ez a seggfej azt hitte, azért figyelteti a feleségét, mert attól fél, hogy megcsalja. Beszarás. Azon azonban eltűnődött, hogy Bolitar vajon mit keresett ott, és miért maradt olyan sokáig?

És Joan vajon mit mondott neki?

– Még valami?

– Éppen erről van szó, Mr. Rochester.

– Miről?

– Hogy van még valami. Nézze, feljegyeztem Bolitar látogatását, de mivel végig láttam őket, nem aggódtam miatta.

– És most?

– Követtem Mrs. Rochestert. Épp most ment el az egyik parkba. A Riker Hillbe. Tudja, melyik az?

– A gyerekeim oda jártak általános iskolába.

– Oké, rendben. A felesége egy padon ül. De nincs egyedül. Ugyanaz a fickó van vele. Myron Bolitar.

Csend.

– Mr. Rochester?

– Állítson rá egy embert Bolitarra is. Akárhová megy, kövessék. Kövessék mindkettőjüket.

A hidegháború alatt a Riker Hill Művészeti Park, amely a kertváros szívében helyezkedett el, a légvédelmi rakéták katonai ellenőrző bázisa volt. A hadsereg Nike Battery Missile Site NY-80-nak hívta. És ez nem vicc. 1954-től 1974-ig ugyanis a Nike légvédelmi rendszert használták a Herkules és Ajax rakéták

semlegesítésére. Az amerikai hadsereg épületei és barakkjai ma műteremként funkcionáltak, ahol festmények, szobrok és egyéb képzőművészeti alkotások voltak kiállítva.

Évekkel ezelőtt Myron meghatónak és furcsamód megnyugtatónak találta ezt a helyet – hogy a háború számára készült épületek a művészetnek adnak otthont –, a világ azonban megváltozott. A nyolcvanas-kilencvenes években mindez kedves és helyénvaló volt. Most már azonban inkább tűnt hamis szimbolizmusnak.

Myron egy padon ült az egykori katonai radar közelében, mellette Joan Rochester. Mikor találkoztak, csak biccentettek egymásnak. Várakoztak. Joan Rochester úgy tartotta az ölében a telefonját, mint egy sérült kis állatkát. Myron az órájára nézett. Katie Rochester bármelyik percben hívhatta az anyját.

Joan Rochester felnézett.

– Biztosan kíváncsi rá, miért vagyok még mindig mellette.

Az igazat megvallva, nem érdekelte. Először is azért, mert akármilyen szörnyű helyzetben is voltak, Myron még mindig rózsaszínben látta a világot az Alivel folytatott telefonbeszélgetés óta. Tudta, hogy önző dolog, de hét éve most először tudta azt mondani egy nőnek, hogy szereti. Igyekezett háttérbe szorítani a magánéletét, és az előtte álló feladatra koncentrálni, de alig tudta elfojtani az Ali válasza miatti ujjongását.

Másodszor – és jelen helyzetben talán ez volt a fontosabb –, Myron rég letett arról, hogy megértse két másik ember kapcsolatát. Tudta, hogy létezik a megvert nő szindróma, és Joan Rochester előző mondata talán egy segélykérő kiáltás volt. De valami miatt mégsem érdekelte annyira, hogy feleljen rá.

– Hosszú ideje együtt vagyok Dommal. Nagyon hosszú ideje.

Joan Rochester elhallgatott. Néhány másodperc múlva ismét kinyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, a telefon rezegni kezdett az ölében. Úgy nézett le rá, mintha nem tudná, hogyan került oda. A telefon tovább rezgett, majd megcsörrent.

– Vegye fel – mondta Myron.

Joan Rochester bólintott, és megnyomta a zöld gombot. A füléhez emelte a készüléket, és beleszólt.

– Halló?

Myron közel hajolt hozzá. Hallotta, hogy valaki beszél a vonal másik végén – fiatal, női hangot hallott –, de a szavakat nem tudta kivenni.

– Oh, drágám – mondta Joan Rochester, az arca kisimult a lánya hangja hallatán. – Örülök, hogy jól vagy. Igen. Igen, persze. Figyelj rám egy kicsit. Ez nagyon fontos.

Beszéd a vonal túlsó végén.

– Van itt mellettem valaki.

Izgatott beszéd a vonal túlsó végén.

– Katie, hallgass meg, kérlek. A neve Myron Bolitar. Livingstoni. Nem jelent fenyegetést. Hogyan jött rá… hosszú lenne elmondani… Nem, dehogy mondtam. Lekérte a híváslistát vagy valami ilyesmi, nem tudom pontosan, de azt mondta, ha nem beszélhet veled, elmondja apádnak…

Nagyon izgatott beszéd.

– Nem, nem, még nem mondta el. Csak beszélni akar veled egypár szót. Szerintem hallgasd meg. Azt mondja, hogy a másik eltűnt lánytól van szó, Aimee Bielről. Őt keresi… tudom, tudom, mondtam neki. Tartsd egy kicsit, oké? Adom.

Joan Rochester átadta Myronnak a telefont. Myron olyan gyorsan nyúlt érte, mintha attól félne, megszakad ez a bizonytalan kapcsolat. Elővette a legmegnyugtatóbb hangját, és beleszólt a telefonba.

– Hello, Katie. A nevem Myron.

Úgy hangzott, mint egy rádiós műsorvezető.

Katie azonban már szinte hisztérikus állapotban volt.

– Mit akar tőlem?

– Csak feltennék néhány kérdést.

– Nem tudok semmit Aimee Bielről.

– Ha elmondanád…

– Bemérik a hívást, ugye? – A hangja egyre hisztérikusabbá vált. – Apám bízta meg. Hogy tartson a telefonnál, amíg bemérik.

Myron épp azon volt, hogy elmondja a Berrutitól hallottakat, és felvilágosítja Katie-t, hogy ez nem így működik, de a lány nem hagyott rá időt.

– Hagyjon minket békén! – kiáltotta, és lerakta.

Myron még akkor is azt ismételgette, hogy „Halló? Halló?" – pont, mint egy rossz tévéfilmben amikor már tudta, hogy nincs senki a vonal másik végén.

Egypár percig csak ültek teljes némaságba burkolózva. Aztán Myron lassan visszaadta a telefont.

– Sajnálom – mondta Joan Rochester.

Myron bólintott.

– Meg kellett próbálnom.

– Tudom.

– Szólni fog Domnak? – kérdezte a nő, ahogy felállt.

– Nem – felelte Myron.

– Köszönöm.

Myron ismét bólintott. Joan Rochester visszasétált a kocsijához. Myron felállt, és elindult a másik irányba. Elővette a mobilját, és beütötte Win számát.

– Lökjed.

– Katie Rochester volt az?

Myron számított rá, hogy Katie nem akar majd együttműködni. Ezért felkészült rá. Win ott volt Manhattanben, a telefonfülkénél, készen arra, hogy kövesse. Az igazat megvallva így még jobb is volt. Bárhol is rejtőzik, Win a nyomába ered, és kideríti.

– Úgy nézett ki – felelte Win. – Vele volt a sötét hajú lovagja is.

– És most hol van?

– Miután letette, ő és az említett úriember gyalog elindultak a belváros felé. Az úriember egyébként pisztolytáskát hord a

hóna alatt.

Ez nem volt jó hír.

– Követed őket?

– Úgy teszek, mintha ezt meg sem hallottam volna.

– Úton vagyok.

Negyvenedik fejezet

Joan Rochester meghúzta az üveget, amit az anyósülés alatt tartott.

A kocsifelhajtón állt. Megvárhatta volna, amíg beér a házba. De nem tette. Kábult volt, olyan régóta volt kábult, hogy már az idejét sem tudta, mikor gondolkodott utoljára tiszta fejjel. Nem számított. Hozzá volt már szokva. Ha az ember hozzászokik, az válik normálissá, a kábulat, és a tiszta fej az, amivel nem tud megbirkózni.

Ült a kocsiban, és bámulta a házukat. Úgy nézett rá, mintha most látná életében először. Ez volt a hely, ahol élt. Szimplán hangzott, de ez volt az igazság. Itt élte le az életét. Ebben a jelentéktelen épületben. Ebben a személytelen házban. Itt élt. Együtt választották ki. És most, ahogy nézte, azon tűnődött, vajon miért.

Joan behunyta a szemét, és megpróbált valami másra gondolni. Hogy jutott idáig? Ez nem egyik napról a másikra történt. A változás soha nem volt drámai. Apró, pici, az emberi szem számára láthatatlan elmozdulások. Így történt mindez Joan Delnuto Rochesterrel, a legszebb lánnyal a Bloomfield High-ban.

Beleszeretsz egy férfiba, mert mindenben pont az ellenkezője az apádnak. Erős és kemény, és ez imponál neked. Levesz a lábadról. Észre sem veszed, hogyan veszi át az irányítást az életed felett, hogyan kezdesz a kiterjesztésévé válni, ahelyett hogy egy önálló egyéniség lennél, vagy mint álmaidban, egy nagyobb egység, két szerelemben eggyé vált ember, mint a romantikus regényekben. Ráhagyod a kis dolgokat, aztán a nagy dolgokat, aztán mindent. A nevetésed először csak halkabbá válik, majd teljesen eltűnik. A mosolyod megfakul, és már csak

a lenyomata az örömnek, mint egy álarc, amit néha felhúzol.

De mikor vált ez ilyen elviselhetetlenné?

Nem tudta volna meghatározni azt az időpillanatot. Hiába erőltette az agyát, nem tudott rájönni, mikor lett volna még esélye megváltoztatni a dolgokat. Elkerülhetetlen volt, attól a naptól fogva, hogy megismerkedtek. Soha nem volt esélye a sarkára állni. Nem volt csata, amit megvívhatott vagy megnyerhetett volna, ami mindent megváltoztathatott volna.

Ha visszamehetne az időben, vajon elküldené, amikor először randira hívja? Nemet mondana neki, mikor megkéri a kezét? Azt a másik srácot választaná inkább, Mike Braunt, aki most Parsippanyban élt? Feltehetően nem. Hiszen akkor nem születtek volna meg a gyerekei. A gyerekek mindent megváltoztatnak. Nem kívánhatja azt, hogy mindez meg nem történtté váljon, mert azzal végképp becsapná magát. Hogyan élhetne tovább, ha azt kívánná, hogy a gyerekei bár meg se születtek volna?

Újra meghúzta az üveget.

Az igazság az, hogy Joan Rochester a férje halálát kívánta. Erről álmodott. Ez volt ugyanis az egyetlen kiút számára. Az csak mese, hogy egy nő szembeszállhat a férjével. Öngyilkosság volna. Tudta, hogy soha nem hagyhatja el. Megtalálná, megverné és bezárná. A gyerekeikkel pedig Isten tudja, mit csinálna. Bosszút állna rajta.

Joan néha arról ábrándozott, hogy összepakol, és a gyerekekkel együtt elmegy valamelyik menedékhelyre, amelyek a családon belüli erőszak áldozatai számára vannak fenntartva. És aztán? Elképzelte, ahogy tanúskodik Dom ellen – épp eleget tudott róla –, de még a tanúvédelmi program sem tudta volna megvédeni. Megtalálná. Valahogyan biztosan megtalálná.

Az a fajta ember volt.

Kiszállt az autóból. Volt egy kis bizonytalanság a lépteiben, de már ez is normálisnak volt nevezhető. Joan Rochester a bejárati ajtóhoz lépett. Becsúsztatta a kulcsot a zárba, és belépett.

Aztán megfordult, hogy becsukja maga mögött. De ahogy megfordult, Dominickkal találta magát szemben.

Joan Rochester a szívéhez kapott.

– Megijesztettél.

A férje tett egy lépést felé. Joan egy pillanatig azt hitte, meg akarja ölelni. De nem erről volt szó. A férfi behajlította a térdét.

Jobb kezét ökölbe szorította. Teljes testsúlyát beleadta az ütésbe. Ökle a nő veséjét találta el.

Joan szája hangtalan sikolyra nyílt. A térde megbicsaklott. A padlóra zuhant. Dominick megragadta a hajánál fogva. Felemelte a fejét, és ismét ökölbe szorította a kezét. Ezúttal a hátára sújtott, az előbbinél is nagyobb erővel.

Joan úgy hanyatlott a földre, mint egy zsák homok.

– És most elmondod nekem, hol van Katie – szólalt meg Dominick Rochester.

Aztán újra megütötte.

Myron a kocsijában ült, és éppen Wheat Mansonnal, korábbi egyetemi csapattársával beszélgetett, aki most a Duke felvételi irodáján dolgozott, mikor észrevette, hogy megint követik.

Wheat Manson villámgyors csatár volt, aki Atlanta piszkos utcáin nőtt fel. Annyira megszerette Durhamet és Észak-Karolinát, hogy soha nem ment vissza. A két régi barát csevegett néhány percig, mielőtt Myron rátért volna a lényegre.

– Lenne egy kicsit rázós kérdésem – mondta Myron.

– Halljuk.

– De ne sértődj meg.

– Akkor ne kérdezz semmi sértőt – felelte Wheat.

– Aimee Biel miattam jutott be?

Wheat felnyögött.

– Hé, te ezt nem csak úgy mellékesen kérdezed.

– Tudni szeretném.

– Nem, te ezt nem csak úgy mellékesen kérdezed.

– Oké, felejtsd el, amit mondtam. Küldd el nekem két diák adatlapját. Aimee Bielét és Roger Changét.

– Kiét?

– Egy másik diákét a Livingston High-ból.

– Hadd találjam ki. Rogert nem vették fel.

– Jobb jegyei voltak, jobb felvételit írt.

– Myron?

– Mi az?

– Ez nem megy. Érted, amit mondok? Ezek bizalmas adatok. Nem küldök neked adatlapokat. Nem beszélek veled a jelentkezőkről. Emlékeztetnélek rá, hogy a felvétel nem csak a jegyeken vagy a teszteredményeken múlik. Vannak más tényezők is. Mint két olyan srác, akik elsősorban azon képességük miatt nyertek felvételt, mert egy gömb alakú tárgyat át tudtak juttatni egy fémgyűrűn, ezt mindenkinél jobban meg kellene értenünk. És most, csak egy kicsit megsértődve, elköszönök.

– Várj még egy percet.

– Nem faxolok el semmiféle adatlapot neked.

– Nem is kell. Mondok néhány dolgot mindkét jelentkezőről. Csak annyit kérek, hogy kapcsold be a számítógépet, és erősítsd meg, hogy jól tudom-e, amit tudok.

– Mi a francról beszélsz?

– Bízz bennem, Wheat. Semmilyen információt nem kérek tőled. Csak annyit kérek, hogy erősíts meg valamit.

Wheat felsóhajtott.

– Most nem az irodában vagyok.

– Akkor tedd meg, ha ott leszel.

– Mit kellene megerősítenem?

Myron elmondta neki. És miközben beszélt, rájött, hogy a Riker Hill óta ugyanaz a kocsi van a nyomában.

– Megteszed?

– Tudod, hogy utállak?

– Mindig is utáltál – válaszolta Myron.

– Igen, de annak idején a büntetőterületen kívülről elrugasz-

kodva tudtál zsákolni. Most mit tudsz felmutatni?

– Delejesen vonzó személyiségemet és természetfeletti karizmámat.

– Azt hiszem, én most leteszem.

És úgy is tett. Myron kihúzta a füléből a fülhallgatót. Az autó még mindig a nyomában volt, mintegy hatvan méterrel lemaradva.

Miért lett ilyen nagy divat az autóval követés mostanában? A régi szép időkben a hősszerelmesek virágot vagy csokoládét küldtek. Myron egy pillanatig sopánkodott a világ dicsőségének elmúlásán, de többre most nem futotta az idejéből. Az autó a Riker Hill óta követte. Ez azt jelentette, hogy valószínűleg ismét Dominick Rochester keze lehetett a dologban. Ezen elgondolkodott. Ha Rochester ráállított egy embert Myronra, akkor azt feltehetően tudta vagy látta, hogy Myron találkozott a feleségével. Myron eljátszott a gondolattal, hogy felhívja Joan Rochestert, és figyelmezteti, de aztán elvetette az ötletet. Joan azt mondta, nagyon hosszú ideje együtt vannak már. Nyilván megtanulta már kezelni az ilyen helyzeteket.

A Northfield Avenue-n haladt New York City felé. Nem sok ideje volt, de valahogy meg kellett szabadulnia az őt követő kocsitól. A filmekben ez általában vad autósüldözést vagy száznyolcvan fokos fordulatot jelentett egy dupla záróvonalon. A való életben azonban ez nem nagyon működött, különösen akkor nem, ha az embernek sietnie kellett, és nem akarta magára vonni a rendőrség figyelmét.

De azért volt más megoldás is.

A zenetanár, Drew Van Dyne, West Orange-ban lakott, nem messze onnét, ahol most Myron járt. Zorra valószínűleg már elfoglalta az őrhelyét. Myron feltárcsázta a számát. Zorra az első csengés után felvette.

– Hello, szépfiú – szólt bele Zorra.

– Gyanítom, hogy nincs nagy mozgás Van Dyne háza körül.

– Jól gyanítod, szépfiú. Zorra csak ül és ül. Ez nagyon

unalmas Zorrának.

Zorra mindig egyes szám harmadik személyben beszélt önmagáról. Mély hangja volt, erős akcentusa, és állandóan harákolt. Nem volt kellemes hallgatni.

– Követ egy autó – mondta Myron.

– És Zorra tud segíteni?

– Igen – felelte Myron. – Zorra kétségkívül tud segíteni.

Myron elmondta a tervét – a rémisztően egyszerű tervét.

Zorra felnevetett, majd köhögni kezdett.

– Tetszik Zorrának? – kérdezte Myron, áttérve ő is, ahogy ilyenkor szokott, Zorra-beszédre.

– Zorrának tetszik. Zorrának nagyon tetszik.

Mivel az előkészületekhez kellett néhány perc, Myron tett egy-két szükségtelen kört a környéken. Két perccel később ráfordult a Pleasant Valley Way-re. Azonnal meglátta Zorrát a pizzéria mellett. Szőke parókát viselt, kezében cigarettaszipka, és úgy nézett ki, mint a negyvenes évek sztárja, Veronica Lake egy különösen vad tivornya után, azzal a különbséggel, hogy Veronica Lake nem volt százhetvenöt centi magas, nem hasonlított Homer Simpsonra, és nem volt dermesztően ronda.

Mikor Myron elment mellette, Zorra rákacsintott, és egy kicsit felemelte a lábát Myron tudta, hogy mi van a cipője sarkában. Az első találkozásuk alkalmával Zorra összekaristolta Myron mellkasát a magas sarkújába rejtett pengével. A történet vége az lett, hogy Win meghagyta Zorra életét – amin Myron azóta is csodálkozott Most mindannyian haverok voltak. Esperanza ahhoz hasonlította ezt, amikor még pankrátor volt, és az egyik hírhedt rosszfiú egyszer csak átállt a jó oldalra.

Myron indexelt, és lehúzódott az út szélére, mintegy két háztömbnyivel Zorra előtt. Letekerte az ablakot, hogy hallja, mi történik. Zorra egy üres parkolóhely mellett állt. Magától értetődő volt. A Myront követő autó beállt az üres helyre, és várta, mit fog csinálni Myron. Myron persze bárhol máshol is megállhatott volna az utcában. Zorra mindenre fel volt készül-

ve.

Ami ezután következett, az valóban rémisztően egyszerű volt. Zorra odalépett az autó hátuljához. Tizenöt éve kizárólag magas sarkú cipőben közlekedett, mégis olyan bizonytalanul járt benne, mint egy újszülött kiscsikó.

Myron a visszapillantó tükörből figyelte az eseményeket.

Zorra felemelte a lábát, és a tűsarokba rejtett pengével belerúgott a kerékbe. Myron hallotta a kiáramló levegő szisszenését. Zorra gyorsan átsétált az autó másik oldalára, és megismételte a műveletet. Utána azonban valami olyasmit tett, ami nem volt része az eredeti tervnek.

Megállt, és várta, hogy a sofőr kiszáll-e, és kérdőre vonja.

– Ne – suttogta Myron a kormánykeréknek. – Maradj a helyeden.

Egyértelműen megmondta Zorrának. Lyukassza ki a kerekeket, és fusson el. Ne álljon le verekedni. Zorra halálos volt. Ha a fickó kiszáll a kocsijából – valószínűleg valami tahó macsó, aki ahhoz szokott, hogy mindenkinek beveri a fejét – Zorra pizzafeltétet gyárt belőle. Eltekintve attól, hogy a fickó megérdemelte volna-e vagy sem, Myronnak semmi sem hiányzott kevésbé, mint hogy el kelljen magyaráznia a helyzetet a rendőrségnek.

A fickó káromkodva kászálódott ki a kocsijából:

– Hé! Mi a retkes…?

Myron megfordult, és kidugta a fejét az ablakon. Zorra arcán mosoly ült. A térde enyhén behajlítva. Myron odakiáltott neki. Zorra felnézett, és találkozott a tekintetük. Myron látta rajta a várakozást, alig várta, hogy verekedhessen. Határozottan megrázta a fejét, remélve, hogy Zorra ért belőle.

Eltelt egy másodperc. A fickó bevágta a kocsi ajtaját, és azt kiáltotta:

– Te rohadt kurva!

Myron tovább rázta a fejét, egyre sürgetőbben. A fickó tett egy lépést Zorra felé. Myron nem engedte el Zorra tekintetét. A

Moszad egykori üdvöskéje végül vonakodva bólintott.

Majd sarkon fordult, és futásnak eredt.

– Hé! – kiáltotta a fickó, és utána eredt. – Állj meg, a jó kurva…!

Myron beindította a motort. A fickó megtorpant, egy pillanatra elbizonytalanodott, majd meghozta azt a döntést, amely valószínűleg megmentette az életét.

Visszaszállt az autójába.

Leeresztett hátsó kerekekkel azonban nem jutott messzire.

Myron gázt adott, és elindult, hogy találkozzon az eltűnt Katie Rochesterrel.

Negyvenegyedik fejezet

Drew Van Dyne Big Jake Wolf nappalijában ült, és a következő lépését próbálta megtervezni.

Jake megkínálta egy Corona Lighttal. Drew elfintorodott. Egy Igazi Corona az oké, de light sör? Miért nem mindjárt meleg pisával kínálja? De azért elszopogatta.

A szoba csak úgy bűzlött Big Jake-től. A kandalló fölött egy szarvas kipreparált feje lógott. A kandallópárkányon golf- és tenisztrófeák. A szőnyeg valami medve bőréből készült. A tévé hatalmas volt, a képátmérője legalább százhetven centiméter. Aszóba minden pontján apró, drága hangszórók. A sarokban egy vásári pattogatottkukorica-készítő gép. Mindenfelé ronda aranyszobrocskák és páfrányok. Mintha az összes tárgynál az lett volna a fő szempont, hogy minél drágább és minél hivalkodóbb legyen.

A dohányzóasztalon egy bekeretezett kép Jake Wolf dögös feleségéről. Drew felemelte, hogy közelebbről is megnézze. Hitetlenkedve rázta a fejét. A fényképen Lorraine Wolf bikiniben pózolt. Még egy Jake trófeái közül, gondolta magában. Egy bikinis kép a saját feleségemről a nappaliban – ki a fenének jutna ilyen az eszébe?

– Beszéltem Harry Davisszel – mondta Wolf. Ő is egy Corona Lightot tartott a kezében. A pohár peremén egy citromkarika díszelgett. Van Dyne első szabálya az alkoholfogyasztással kapcsolatban ez volt: ha egy sörhöz gyümölcsfeltét kell, válassz másik sört.

– Nem fog beszélni – folytatta Big Jake.

Drew nem felelt.

– Kételkedsz benne?

Drew megvonta a vállát, és beleivott a sörébe.

– Neki van a legtöbb vesztenivalója.

– Biztos vagy benne?

– Miért, te nem?

– Emlékeztettem erre Harryt. Tudod, mit felelt?

Jake kérdőn nézett rá.

– Azt mondta, hogy szerinte Aimee Bielnek van a legtöbb vesztenivalója. – Drew lerakta a sörét, szándékosan az alátét mellé. – Mit gondolsz?

Big Jake Drew-ra bökött vastag virsliujjával.

– És erről ki a franc tehet, mi?

Csend.

Jake az ablakhoz lépett. Állával a szomszéd ház felé bökött.

– Látod ezt?

– Mi van vele?

– Egy kibaszott kastély.

– Azért te sem panaszkodhatsz, Jake.

– Ettől még messze vagyok – mondta Big Jake, ajkán halvány mosollyal.

Drew megemlíthette volna, hogy minden relatív, ő, Drew Van Dyne például egyedül élt egy egérlyukban, ami kisebb volt, mint Wolf garázsa, de mi értelme lett volna? Arra is rámutathatott volna, hogy neki nincs teniszpályája, három autója, aranyszobrocskái, moziterme, de még egy felesége sem a különköltözés óta, nemhogy egy olyan, amelyik bikiniben pózolhatna.

– Nagymenő ügyvéd – folytatta Jake. – A Yale-re járt, és ezt sosem mulasztja el hangsúlyozni. A kocsija szélvédőjén Yale matrica. Kocogni Yale feliratú pólóban jár. Yale partikat tart. Meghívja a kastélyába a Yale-re jelentkezőket. A fia egy seggfej, de mit gondolsz, hová vették fel?

Drew Van Dyne fészkelődni kezdett a székben.

– Az életben nem egyenlő esélyekkel indulunk. Kell egy kis hátszél. Vagy ki kell harcolnod magadnak. Te például rocksztár akartál lenni. Gondolod, hogy azok, akiknek sikerült – akik

milliószámra adják el a CD-ket, és százezrek előtt koncerteznek – gondolod, hogy azok tehetségesebbek nálad? Nem. A legnagyobb különbség, de lehet, hogy az egyetlen különbség köztetek az, hogy ők nem szégyelltek hasznot húzni bizonyos helyzetekből. Gátlástalanok voltak. Te pedig nem. Tudod, mi a legnagyobb igazság a világon?

Drew látta, hogy már nem lehet leállítani. De nem bánta. Hadd beszéljen, ha akar. A maga módján válaszolt a kérdésekre. Drew most már kezdte sejteni, Big Jake hová akar kilyukadni.

– Nem, mi az?

– Minden nagy vagyon mögött egy nagy gazemberség van.

Jake hatásszünetet tartott, és ránézett. Drew alig bírta visszafojtani a nevetést.

– Azok, akiknek olyan sok gempájuk van – lovallta bele magát egyre jobban Jake Wolf a Rockefellerek, a Carnegie-k vagy a Rothschildok. Tudod, mi a különbség köztük és köztünk? Az, hogy valamelyik ükapjuk lopott, csalt vagy gyilkolt. Kellett hozzá bátorság, hát persze. De megértették azt, hogy az esélyek soha nem egyenlőek. Előnyhöz akarsz jutni? Szerezd meg magadnak. Utána már nyomathatod a kemény-munka-véres-verejték maszlagot a tömegeknek.

Drew Van Dyne-nak eszébe jutott a figyelmeztető telefonhívás: *Ne csinálj semmi hülyeséget. Minden rendben van.*

– Ez a Bolitar fickó – mondta Drew. – A zsaru haverjaid már rámozdultak. De nem ijedt be.

– Ne aggódj miatta.

– Ettől nem nyugodtam meg, Jake.

– Akkor jusson eszedbe, kinek a hibája is ez az egész – mondta Jake.

– A fiadé.

– Hé – szegezte rá Jake ismét húsos mutatóujját. – Randyt hagyd ki ebből.

Drew Van Dyne vállat vont.

– Te akartad, hogy találjam meg a felelőst.

– Randy a Darthmouthra megy. Ha törik, ha szakad. Ezt senki nem akadályozhatja meg. Főleg nem egy ilyen kis kurva.

Drew vett egy mély lélegzetet.

– A kérdés akkor is az, hogy ha ez a Bolitar tovább vájkál, mire fog rájönni?

– Semmire – mondta Jake Wolf, és a szemébe nézett.

Drew Van Dyne nyilallást érzett a gerince tájékán.

– Mitől vagy olyan biztos benne?

Wolf nem felelt.

– Jake?

– Ne aggódj miatta. Már mondtam, hogy Randyt felvették. Ez a lényeg.

– Azt is mondtad, hogy minden nagy vagyon mögött egy nagy gazemberség van.

– És?

– Aimee nem jelent neked semmit, ugye, Jake?

– Itt most nem róla van szó. Hanem Randyről. Az ő jövőjéről.

Jake Wolf az ablak felé fordult, a Yale-re járt szomszéd kastélya felé. Drew összeszedte a gondolatait. Ránézett Jake-re. Ismét végiggondolta, mit mondott, és hogy az mit jelentett. Megint eszébe jutott a figyelmeztető telefonhívás.

– Jake?

– Mi van?

– Tudtad, hogy Aimee Biel terhes?

A szoba elcsendesedett. A háttérben zene szólt, de épp véget ért egy szám. Mikor újra megszólalt, a Supertramp egyik régi nótája csendült fel. Jake Wolf lassan megfordult, és Van Dynera nézett. Rá volt írva az arcára, hogy ezt most hallja először.

– Ez semmin nem változtat – mondta végül.

– Szerintem viszont igen.

– Ezt hogy érted?

Drew Van Dyne a hóna alá nyúlt, a pisztolytáskájához. Elő-

húzta a fegyverét, és Jake Wolfra szegezte.

– Kettőt találhatsz.

Negyvenkettedik fejezet

Az utcafronton egy műkörömszalon volt Körömvirág névvel, Queens egyik eddig még fel nem fedezett részén. Az épület olyan lerobbant volt, hogy Myron nem mert volna nekitámaszkodni, nehogy összedőljön. A tűzlépcsőt olyan vastagon borította a rozsda, hogy tűz esetén a vérmérgezésnek nagyobb volt u valószínűsége, mint a füstmérgezésnek. Az ablakokat vagy bedeszkázták, vagy vastag sötétítőket húztak eléjük. A négyemeletes építmény egészen a sarokig nyúlt.

– A „v” és az „i” betűt valaki áthúzta – mondta Myron.

– Szándékosan.

– Miért?

Win ránézett, és várt. Myronnak lassan leesett. Köröm rág.

– Oh – mondta Myron. – Milyen kis szellemes.

– Az ablakoknál két fegyveres áll őrt – mondta Win.

– Biztos fájdalmas a manikűr.

– Az őrök ráadásul csak az után tűntek fel, hogy Miss Rochester és a kedvese visszatértek – folytatta Win.

– Aggódnak az apja miatt – mondta Myron.

– Ez logikus következtetésnek tűnik.

– Tudsz valamit a helyről?

– Errefelé nem vagyok járatos. De ő igen – azzal Win Myron háta mögé bökött az állával.

Myron megfordult. Valami eltakarta a napot, mintha napfogyatkozás lett volna. Big Cyndi közeledett feléjük. Tetőtől talpig fehér spandexet viselt. Nagyon szűk fehér spandexet. Fehérnemű nélkül. Sokkoló látvány volt. Egy tizenhét éves modell is kétszer meggondolja, hogy felhúzzon-e egy ilyet. De egy negyvenes éveiben járó, közel százhatvan kilós nő… nos, ahhoz már több kellett, mint bátorság. De hogy mi, azt Myron

nem merte volna megfogalmazni. Big Cyndi minden lépésnél csak úgy rengett. Testrészei mintha önálló életre keltek volna, más-más ütemre mozogtak, mint megannyi fehér léggömbbe zárt kis állat, amelyek a szabadulásukért küzdöttek.

Big Cyndi megpuszilta Wint. Majd Myronhoz fordult, és azt mondta:

– Jó napot, Mr. Bolitar.

Azután megölelte. Myron úgy érezte magát, mintha rádobták volna egy vízágyra.

– Hello, Big Cyndi – mondta Myron, mikor végre levegőhöz jutott. – Köszönöm, hogy ilyen gyorsan idejöttél.

– Csak egy szavába kerül, Mr. Bolitar, és én azonnal ugrok – felelte rezzenéstelen arccal. Myron sosem tudta, hogy Big Cyndi ugratja-e vagy sem.

– Ismered ezt a helyet?

– Oh, igen.

Big Cyndi felsóhajtott. Negyven mérföldes körzetben minden madár összerezzent. Big Cyndi száján fehér rúzs volt, mint egy Elvisről szóló dokumentumfilmben. A sminkjén apró csillámok. A körömlakkja a Pinot Noir nevet viselte. Annak idején Big Cyndi hivatásos pankrátor volt. A „rosszfiúk" csapatát erősítette. Aki látott már pankrációt, az tudja, hogy leginkább a jó és a gonosz harcát megjelenítő moralitásjátékokra hasonlít. Big Cyndi éveken keresztül alakította a gonosz „hadúrnőt". A művészneve Vulkánia volt. Aztán egy este, az egyik küzdelem után, amelynek során Big Cyndi olyan „súlyosan" bántalmazta a bűbájos és törékeny Esperanza „Little Pocahontas" Diazt egy székkel, hogy egy álorvos nyakmerevítőt rakott rá, és mentővel vitték el, a művészbejárónál felbőszült tömeg várta.

Mikor Big Cyndi kilépett az épületből, a tömeg rárontott.

Akár meg is lincselhették volna. Részegek voltak, dühösek, és nyilvánvalóan fogalmuk sem volt arról, hogy ez az egész csak cirkusz. Big Cyndi megpróbált elmenekülni, de nem volt esélye. Körömszakadtáig harcolt, de többtucatnyian akartak in-

ni a véréből. Valaki fejbe vágta egy fényképezőgéppel, aztán oldalba rúgták, térden ütötték. Egyre jobban belelovallták magukat. Big Cyndi a földre került. A tömeg nem hagyta abba.

Látva a lincshangulatot, Esperanza megpróbált közbelépni. A tömeget akkor azonban már nem lehetett leállítani. Még a kedvenc pankrátoruk sem tudott megálljt parancsolni a vérszomjuknak. És akkor Esperanza valami tényleg zseniálisat tett.

Felugrott egy kocsi tetejére, és „elárulta" nekik, hogy Big Cyndi csak úgy tett, mintha a gonoszok közé tartozna, hogy információt gyűjtsön róluk. A tömeg egy pillanatra megállt. Esperanza azonban nem érte be ennyivel. Bejelentette, hogy Big Cyndi valójában Little Pocahontas rég elveszett nővére, Big Chief Mama. Meglehetősen idétlen becenév volt, de Esperanzának hirtelen nem jutott jobb az eszébe. Little Pocahontas és nővére most egymásra találtak, és ezentúl vállvetve fognak küzdeni a gonoszok ellen.

A tömeg éljenzett. Talpra segítették Big Cyndit.

Big Chief Mama és Little Pocahontas hamarosan a legnépszerűbb pankrátor páros lett. Hétről hétre ugyanaz volt a forgatókönyv: Esperanza a technikájának köszönhetően már-már legyőzi ellenfelét, mikor az valami szabálytalan sunyisággal (például homokot szór a szemébe vagy tiltott eszközt használ) fölé kerekedik, és a társával együtt addig gyepálják szegény, tehetetlen Pocahontast, míg hogy, hogy nem, elszakad az antilopbőr bikinije. Ekkor azonban vérfagylaló csatakiáltással megérkezik Big Chief Mama, és megmenti a kis húgocskáját.

Hihetetlenül szórakoztató.

Miután felhagyott a pankrációval, Big Cyndi kidobóként és alkalmi előadóként dolgozott különböző lepukkant szexklubokban. Ismerte az utca vadabbik oldalát. Ezért volt szükségük rá most.

– Szóval, mi ez a hely?

Big Cyndi arca olyan volt, mint egy totemoszlop.

– Sok mindennel foglalkoznak, Mr. Bolitar. Kábítószer, internetes csalások, de többségében szexklubok.

– Klubok? – kérdezett vissza Myron. – Többes számban?

Big Cyndi bólintott.

– Hat vagy hét különböző klub van ezen a helyen. Emlékszik rá, mikor egypár évvel ezelőtt a Negyvenkettedik utca annyira tele lett velük, hogy az már a rendőrségnek is szemet szúrt?

– Igen.

– Bezáratták őket. Mit gondol, hová mentek?

Myron a műkörömszalonra pillantott.

– Ide? – kérdezte.

– Ide, oda, amoda, mindenhová. Egy szexklubot nem lehet megsemmisíteni, Mr. Bolitar. Új helyet kerestek maguknak.

– És ez lenne az új hely?

– Az egyik. Ebben az épületben egyedi klubok vannak a legkülönfélébb igények kielégítésére.

– Egyedi klubok…?

– Nézzük csak. Ha valaki világos hajú nőkre vágyik, akkor menjen a Golden Blonde-ba. Második emelet, jobbra. Ha inkább afroamerikai férfiakra bukik, akkor fel kell menni egészen a harmadikra, a Malcolm Sex nevezetű helyre.

Myron Winre pillantott. Win megvonta a vállát.

Big Cyndi egy idegenvezető stílusában folytatta:

– Akik az ázsiai nőket kedvelik, azoknak a Joy Suck Clubot ajánlom…

– Oké – szakította félbe Myron. – Azt hiszem, értem. És hogyan jutok be, hogy megtaláljam Katie Rochestert?

Big Cyndi csak egy pillanatig habozott.

– Jelentkezem hozzájuk munkaerőnek – mondta aztán.

– Tessék?

Big Cyndi csípőre tette a kezét. Ez azt jelentette, hogy körülbelül két méter lett a kiterjedése.

– Mr. Bolitar, nem minden férfinak kis termetű az ideálja.

Myron behunyta a szemét, és megdörzsölte az orrnyergét.

– Rendben, oké, talán. Más ötlet?

Win türelmesen várt. Myron mindig is azt gondolta, hogy Win borzasztóan intoleráns Big Cyndivel szemben, de évekkel ezelőtt Win egyszer rámutatott a nyilvánvaló igazságra: „Az egyik legrosszabb, és mégis legelfogadottabb előítéletünk a kövér nőkkel kapcsolatos. Soha, semmikor nem vagyunk képesek megszabadulni tőle." És ez teljes mértékben igaz volt. Myron mélységesen elszégyellte magát. Ezért úgy kezdett viselkedni Big Cyndivel, ahogy kellett volna – mint mindenki mással. Ez felidegesítette Big Cyndit. Egyszer, mikor Myron rámosolygott, keményen belebokszolt a vállába – olyan keményen, hogy Myron két napig nem bírta felemelni a karját és rákiáltott: „Fejezze be!"

– Esetleg megpróbálkozhatnánk egy közvetlenebb módszerrel is – mondta Win. – Én itt maradok. Hagyd bekapcsolva a mobilod. Te és Big Cyndi pedig megpróbáljátok bedumálni magatokat.

Big Cyndi bólintott.

– Úgy teszünk, mintha egy pár volnánk, akik édeshármasra vágynak.

Myronnak elkerekedett a szeme, de mielőtt megszólalhatott volna, Big Cyndi azt mondta:

– Csak vicceltem.

– Tudtam.

Big Cyndi rezegtetni kezdte a szempilláját, és közelebb húzódott Myronhoz. Mikor a hegy megy Mohamedhez.

– De most, hogy elhullajtottam ezeket az erotikus magvakat, Mr. Bolitar, esetleg nehéz lesz majd visszatérnie a kis termetű nőkhöz.

– Valahogy majd csak megbirkózom vele. Gyerünk.

Myron lépett be elsőként az ajtón. Egy napszemüveges fekete férfi állt az ajtóban, és intett neki, hogy egy lépést se tovább. A fülében fülhallgató, mintha a titkosszolgálatnál dolgozna.

Megmotozta Myront.

– Hé – mondta Myron –, ekkora hűhó egy manikűr miatt?

A férfi elvette Myron mobilját.

– Tilos fényképezni – mondta.

– Ez nem kamerás telefon.

A fekete férfi elvigyorodott.

– Kifelé jövet visszakapja.

Vigyora egészen addig kitartott, míg Big Cyndi meg nem jelent az ajtóban. Akkor a vigyor eltűnt, és átadta a helyét valami egészen másnak, valaminek, ami leginkább a rémületre emlékeztetett. Big Cyndi úgy nyomakodott be, mint egy óriás a gyerekek játszóházába. Kezét a feje fölé emelte, és megállt szétvetett lábakkal a fekete férfi előtt. A fehér spandex szinte felsírt fájdalmában.

– Motozz meg, nagyfiú – mondta Big Cyndi, és kacsintott egyet. – Van nálam valami.

A spandex teljesen ráfeszült a testére. Ha volt is valami Big Cyndinél, a férfi nem akarta tudni, hová rejtette.

– Maga rendben van, kisasszony. Bemehet.

Myron ismét elgondolkodott azon, amit Win mondott az elfogadott előítéletről. Mintha lett volna valami személyes tapasztalata is az üggyel kapcsolatban, de mikor Myron visszakérdezett, gyorsan rövidre zárta a témát. Úgy négy évvel ezelőtt Esperanzának az az ötlete támadt, hogy néhány ügyfél képviseletét rábízza Big Cyndire. Myron és Esperanza után ő volt a legrégebben az MB Reps fedélzetén. Bizonyos szempontból volt benne logika. Myron azonban tudta, hogy katasztrófa lesz belőle. Az is lett. Senki nem örült neki, hogy Big Cyndi képviseli. Nem tetszett nekik különc öltözködése, sminkje, beszédmodora (szeretett horkantgatni), de még ha mindezektől meg is szabadult volna, ugyan mit változtatott volna az a dolgokon?

A fekete férfi a füléhez kapta a kezét. Valaki beszélt hozzá a fülhallgatón keresztül. Hirtelen megragadta Myron vállát.

– Mit tehetek önért, uram?

Myron úgy döntött, hogy a direkt utat választja.

– Egy Katie Rochester nevű nőt keresek.

– Ilyen nevű hölgy nem tartózkodik az épületben.

– De igen, tudom, hogy itt van – mondta Myron. – Ezen az ajtón jött be húsz perccel ezelőtt.

A fekete férfi tett egy lépést Myron felé.

– Azt akarja mondani, hogy hazudok?

Myron szívesen benyomta volna a térdét a férfi mogyorói közé, de azzal nem sokat lendített volna az ügyön.

– Nézze, végigjátszhatjuk a teljes macsó színjátékot, de őszintén szólva semmi értelme nem volna. Tudom, hogy ide jött be. Tudom, miért bujkál. Nem jelentek fenyegetést számára. Két lehetőség van. Az egyik az, hogy válthatok vele egypár szót, és azzal vége. Senkinek nem árulom el, hogy hol van. A második, nos, az embereim odakint várnak. Ha kidobnak innen, felhívom az apját. Ő is hoz magával néhány embert. El fog durvulni a helyzet. Ezt egyikünk sem szeretné. Én csak beszélni akarok vele.

A fekete férfi szótlanul állt.

– Még valami – mondta Myron. – Ha Katie attól fél, hogy az apjának dolgozom, akkor kérdezze meg tőle: ha az apja tudná, hogy itt van, nem viselkedne ennél sokkal radikálisabban?

Hezitálás.

Myron széttárta a karját.

– Itt vagyok a maguk birodalmában. Fegyvertelenül. Ugyan mit árthatnék maguknak?

A férfi várt egy kicsit, majd megszólalt.

– Befejezte?

– Egy édeshármas is érdekelne minket – tette hozzá Big Cyndi.

Myron egy pillantással elhallgattatta. Big Cyndi megvonta a vállát.

– Itt várjanak.

A férfi elindult az acélajtó felé. Az zümmögni kezdett. A férfi kinyitotta, és bement. Öt percet vártak. Egy szemüveges kopasz fickó lépett be a szobába. Ideges volt. Big Cyndi azonnal szemezni kezdett vele. Megnyalta az ajkát. Megfogta azt, ami valószínűleg a melle volt. Myron megrázta a fejét, attól félt, hogy Big Cyndi térdre veti magát, és Isten tudja, mit fog eljátszani, mikor szerencsére kinyílt az ajtó. A napszemüveges fickó dugta ki rajta a fejét.

– Jöjjön velem – mutatott Myronra. Aztán Big Cyndi felé fordult. – Egyedül.

Big Cyndinek ez nem tetszett. Myron egy pillantással megnyugtatta, majd belépett a másik szobába. Az acélajtó bezáródott mögötte. Myron körülnézett, és azt mondta:

– Hűha.

Négyen voltak. Különböző termetű férfiak. Sok tetoválás. Volt, amelyik vigyorgott. Volt, amelyik fintorgott. Mindannyian farmert és fekete pólót viseltek. Egyikük sem volt megborotválva. Myron azt próbálta kitalálni, melyik lehet a főnök. A legtöbb ember hasonló helyzetben a leggyengébb láncszemet keresi. Rossz döntés. Bár ha ezek a fickók egy kicsit is értették a dolgukat, akkor úgyis mindegy volt.

Négy az egy ellen szűk térben. Egyirányú utca.

Az egyik férfi egy kicsivel a többiek előtt állt. Sötét haja volt, és nagyjából megfelelt a Win és Edna Skylar által adott személyleírásnak Katie Rochester lovagjáról. Myron elkapta a tekintetét, és egy ideig farkasszemet néztek.

– Elment az esze? – kérdezte Myron egy idő után.

A sötét hajú fickó összevonta a szemöldökét, és döbbent sértődöttséggel kérdezte:

– Hozzám beszél?

– Ha erre azt felelem, hogy „Igen, magához beszélek”, akkor azzal vége, vagy újra megkérdezi, hogy „Hozzám beszél?”, esetleg közli, hogy „Jobban tenné, ha befogná a száját”, vagy mi lesz? Komolyan mondom, hogy szerintem erre egyikünknek

sincs ideje.

A sötét hajú elmosolyodott.

– Egy lehetőséget kihagyott a számításból, amikor a barátommal beszélt az imént.

– Mi lenne az?

– Harmadik lehetőség – azzal feltartotta három ujját, ha Myron esetleg nem tudná, mi az a *harmadik* – Gondoskodunk róla, hogy ne tudja elmondani az apjának.

Elvigyorodott. A többiek is vigyorogni kezdtek.

Myron széttárta a karját, és azt mondta:

– Hogyan?

Erre a sötét hajú ismét összevonta a szemöldökét.

– Mi?

– Hogyan akar gondoskodni róla? – Myron körülnézett. – Nekem ugranak, és összevernek – ez volna a terv? És aztán? Az egyetlen mód arra, hogy elhallgattassanak, az, ha megölnek. Hajlandóak lennének ilyen messzire elmenni? És mi a helyzet az én bűbájos segítőtársammal az ajtó túloldalán? Őt is megölik? És az embereimmel – a többes szám használata persze túlzás volt akik odakint várnak? Őket is megölik? Vagy az a tervük, hogy addig vernek, amíg meg nem tanulom a leckét? Ha igen, akkor van egy rossz hírem. Nagyon nehéz a felfogásom. Legalábbis ilyen értelemben. És még valami. Megjegyeztem az arcukat, és ha egy ujjal is hozzám érnek, jobban teszik, ha tényleg megölnek, különben visszajövök, és egy éjjel odalopózok az ágyukhoz, kerozint öntök a farkukra, és meggyújtom.

Myron Bolitar, a melodráma mestere. De állta a tekintetüket, külön-külön mind a négy férfiét.

– Szóval – kérdezte Myron ez volna a harmadik lehetőség?

Az egyik fészkelődni kezdett. Jó jel. Egy másik a harmadikra pillantott. A sötét hajú majdnem elmosolyodott. Kopogtak a szoba túloldali ajtaján. A sötét hajú résnyire kinyitotta, váltott valakivel néhány szót, becsukta, és Myronhoz fordult.

– Jól csinálja – mondta neki.

Myron nem felelt.

– Erre jöjjön.

Kinyitotta az ajtót, és intett Myronnak, hogy menjen előre. Myron egy vörös falú szobában találta magát. A falakon pornográf képek és pornófilmek poszterei. A berendezés egy fekete bőrkanapéból, két összecsukható székből és egy lámpából állt. A kanapén pedig, rémülten, de látszólag sértetlenül, Katie Rochester ült.

Negyvenharmadik fejezet

Edna Skylarnak igaza volt, gondolta Myron. Katie Rochester idősebbnek, és valahogy felnőttebbnek tűnt. Ujjai közt egy szál cigarettát forgatott, de nem gyújtotta meg.

A sötét hajú férfi kezet nyújtott.

– A nevem Rufus.

– Myron.

Kezet ráztak. Rufus leült a kanapéra Katie mellé. Kivette a cigarettát a kezéből.

– A te állapotodban nem dohányozhatsz, szívem – mondta Rufus, majd a szájába vette a cigarettát, meggyújtotta, felrakta a lábát a dohányzóasztalra, és hosszan kifújta a füstöt.

Myron állva maradt.

– Hogy talált meg? – kérdezte Katie Rochester.

– Nem fontos.

– Az a nő, aki kiszúrt a metrón. Ő mondott valamit, igaz?

Myron nem felelt.

– A fenébe – Katie megrázta a fejét, és a kezével megérintette Rufus combját. – Találnunk kell egy új helyet.

– És ezt – mondta Myron az egyik poszterre mutatva, amelyiken egy széttárt combú nő volt látható –, csak úgy itt hagynád?

– Ez egyáltalán nem vicces – mondta Rufus. – És ez a maga hibája.

– Meg kell tudnom, hol van Aimee Biel.

– Már mondtam a telefonban. Nem tudom.

– De azt tudod, hogy ő is eltűnt?

– Én nem tűntem el. Én elszöktem otthonról. Önszántamból.

– Terhes vagy.

– Igen.

– Akárcsak Aimee Biel.

– És?

– Mindketten terhesek vagytok, mindketten ugyanabba az iskolába jártok, mindketten elszöktetek vagy eltűntetek…

– Több millió terhes lány szökik el otthonról minden évben.

– És ők is mind ugyanazt az ATM-et használják?

– Micsoda? – Katie Rochester felült.

– Mielőtt elszöktél, elmentél egy ATM-hez…

– Egy csomó ATM-hez elmentem – szakította félbe Myront. – Pénzre volt szükségem.

– Miért, Rufus ebből nem tudta fedezni?

– Menjen a pokolba – mondta Rufus.

– Az az én pénzem volt – mondta Katie.

– Egyébként mióta vagytok együtt?

– Mi köze hozzá? Az égvilágon semmi köze nincs hozzá.

– Az utolsó ATM, amiből pénzt vettél fel, egy Citibank automata volt az Ötvenkettedik utcán.

– És?

Katie Rochester percről percre fiatalabbnak és nyűgösebbnek látszott.

– Az utolsó ATM, amiből Aimee Biel pénzt vett fel az eltűnése előtt, ugyanaz a Citibank automata volt az Ötvenkettedik utcán.

Katie arcára kiült a döbbenet. Őszintén meglepődött. Tényleg nem tudta. A feje lassan Rufus felé fordult. A szeme elkeskenyedett.

– Hé – szólt rá Rufus. – Ne nézz így rám.

– Rufus, te…?

– Mit én? – kiáltotta Rufus. Eldobta a cigarettát, és azonnal talpra ugrott. Felemelte a kezét, mintha le akarna keverni egyet Katie-nek. Myron közéjük csusszant. Rufus megállt, elmosolyodott, és színlelt jókedvvel felemelte a tenyerét.

– Minden rendben, kicsim.

– Miről beszélt? – kérdezte Myron.

– Semmiről – felelte Rufus. – Sajnálom, kicsim. Tudod, hogy soha nem bántanálak, ugye?

Katie nem szólt semmit. Myron az arcát fürkészte. Nem félt, de volt benne valami, valami, ami az anyjára emlékeztetett. Myron a szemébe nézett.

– Akarod, hogy kivigyelek innét? – kérdezte.

– Micsoda? – kapta fel a fejét Katie. – Nem, dehogyis. Mi szeretjük egymást.

Myron ismét ránézett, a szorongás jelét keresve rajta. Hiába.

– Gyereket várunk – mondta Katie.

– Miért néztél úgy Rufusra az előbb? Mikor az ATM-ről beszéltem.

– Hülyeség volt. Felejtse el.

– Akkor is tudni akarom.

– Azt gondoltam… de tévedtem.

– Mit gondoltál?

Rufus visszarakta a lábát a dohányzóasztalra.

– Semmi baj, kicsim. Mondd el neki nyugodtan.

Katie Rochester lesütött szemmel folytatta.

– Ez csak egyfajta reakció volt.

– Reakció? Mire?

– Rufus velem volt. Ennyi az egész. Az ő ötlete volt, hogy azt az ATM-et használjuk utoljára. Azt gondolta, hogy az eléggé a belvárosban van, és nehéz lenne bármilyen helyhez is kötni, főleg nem ide.

Rufus a szempilláját rezegtette. Látszott rajta, hogy büszke a saját zsenialitására.

– De sok lány dolgozik Rufusnak. És ha van pénzük, gondolom, őket is elviszi egy ATM-hez, hogy vegyék fel. Az övé itt az egyik klub. Az a neve, hogy Leges*legális*. Férfiaknak, akik olyan lányokat akarnak…

– Azt hiszem, ki tudom találni, miféle szolgáltatásról lehet szó. Folytasd.

– Legális – szólt közbe Rufus felemelt mutatóujjal. – A neve

Leges*legális*. De a kulcsszó a *legális*. Csak tizennyolc éven felüli lányok.

– Az anyukája biztos büszke magára, Rufus. – Myron Katiehez fordult. – Szóval azt gondoltad…?

– Nem gondoltam semmit. Csak ösztönösen azt hittem.

Rufus lerakta a lábát a földre, és előrehajolt.

– Katie azt hitte, hogy esetleg Aimee Biel is nekem dolgozik. De nem. Tudja, milyen hazugságot adok el az embereknek? Azt hiszik, hogy ezek a lányok elszöktek a vidéki farmjukról, és eljöttek a nagyvárosba, hogy táncosnők vagy színésznők legyenek, és ha nem járnak sikerrel, rákényszerülnek erre-arra. Ezzel kereskedem. Azt akarom, hadd higgyék, hogy valami vidéki tyúkkal van dolguk, ha attól indulnak be. Az igazság azonban az, hogy ez csak az utca szemete. A szerencsésebbek filmekben szerepelnek – az egyik poszterre mutatott –, a csúnyábbak a szobákban dolgoznak. Ennyire egyszerű.

– Szóval nem középiskolákba jár toborozni?

Rufus felnevetett.

– Bár oda járhatnék. De nem. Tudni akarja, hol szoktam toborozni?

Myron várt.

– Az Anonim Alkoholista összejöveteleken. Meg az elvonókban. Azok a helyek olyanok, mint egy szereplőválogatás. leülök a leghátsó sorba, iszom azt a bűnrossz kávét, és figyelek. Aztán a szünetekben odamegyek hozzájuk, kiosztok egykét névjegykártyát, és várok, míg nem marad más választásuk. És mindig felhívnak. Én pedig segítek nekik.

Myron Katie-re pillantott.

– Hát, ez igazán nagyszerű.

– Maga nem ismeri őt – mondta Katie.

– Biztos vagyok benne, hogy a zord külső érző szívet takar – felelte Myron. Érezte, hogy megint viszketni kezd a tenyere, de erőt vett magán. – És akkor hogy találkoztak?

Rufus megrázta a fejét.

– Nem így.

– Szeretjük egymást – mondta Katie. – Volt egy-két üzleti ügye az apámmal. Egyszer eljött hozzánk, és megláttuk egymást…

Elmosolyodott. Szép volt, fiatal, boldog és ostoba.

– Szerelem első látásra – mondta Rufus.

Myron nem szólt semmit.

– Mi van? – kérdezte Rufus. – Nem hiszi, hogy ez lehetséges?

– Dehogynem, Rufus, maga igazán jó partinak látszik.

Rufus megrázta a fejét.

– Ez itt csak a munkám. Ennyi, és nem több. Az igazi életem Katie és a baba. Érti?

Myron erre sem felelt. A zsebébe nyúlt, és előhúzta Aimee Biel fényképét.

– Nézze meg ezt a képet, Rufus.

Megnézte.

– Itt van?

– Esküszöm a gyerekem életére, hogy most látom először ezt a tyúkot, és fogalmam sincs, hol van.

– Ha hazudik…

– Állítsa már le magát. Elegem van a fenyegetőzéséből. Ez a lány eltűnt. Keresi a rendőrség. Keresik a szülei. Gondolja, hogy hiányzik ez nekem?

– Ez a lány is eltűnt – mutatott Myron Katie-re. – Az apja minden követ megmozgat, hogy rátaláljon. És a rendőrség sem zárta még le a nyomozást.

– Ez más – mentegetőzött Rufus. – Szeretem Katie-t. Bármit megtennék érte. De ez a lány… Akkor se kellene, ha itt könyörögne, hogy alkalmazzam. Elküldeném, semmi szükségem az effajta balhéra.

Szomorú, de volt benne igazság.

– Aimee Biel ugyanazt az ATM-et használta – ismételte meg Myron. – Van valami ötletük, hogy miért?

Mindketten megrázták a fejüket.

– Beszéltél róla valakinek?

– Az ATM-ről? – kérdezte Katie.

– Igen.

– Nem hinném.

Myron még egyszer utoljára nekiveselkedett.

– Figyelj rám, Katie. Nem hiszek a véletlen egybeesésekben. Valami oka biztosan van, hogy Aimee ugyanahhoz az automatához ment pénzt felvenni. Kell lennie valami kapcsolatnak kettőtök között.

– Alig ismertem Aimee-t. Mármint egy iskolába jártunk, tudtam, ki az, de soha nem lógtunk együtt. Néha láttam a plázában, de még csak nem is köszöntünk egymásnak. A suliban mindig a fiújával volt.

– Randy Wolffal.

– Igen.

– Ismered?

– Persze. Őt mindenki ismeri. Az iskola szeme fénye. Gazdag apuci, aki mindig kirántja a bajból. Tudja, mi Randy beceneve?

Myronnak rémlett valami a parkolóból.

– Dilis? Vagy valami ilyesmi, nem?

– Nem Dilis, hanem Dili. Tudja, miből jön?

– Miből?

– A dílerből. Randy a legnagyobb díler a Livingston Highban. – Katie elmosolyodott. – Tudja, mi a közös Aimee Bielben és bennem? Ez az egyetlen, ami eszembe jut. A fiúja füvet adott el nekem.

– Várjunk csak – mondta Myron. Úgy érezte, mintha a szoba lassan forogni kezdene vele. – Mondtál valamit az apjáról.

– Big Jake Wolf. Városi nagykutya.

Myron bólintott.

– Mondtál valamit arról, hogy mindig kihúzza a bajból. – Myron egyre távolabbról hallotta a saját hangját.

– Csak pletyka.

– Tudni akarom.

– Állítólag egy tanár elkapta Randyt a suliban, amikor árult. Szólt a zsaruknak. Az apja lefizette őket, a tanárt is. Senki nem akarta tönkretenni a sztárjátékos fényes karrierjét.

Myron ismét bólintott.

– Kivolt az a tanár?

– Nem tudom.

– Pletykaszinten sem?

– Nem.

Myronnak azonban volt egy tippje.

Feltett még néhány kérdést. De semmi új nem derült ki. Randy és Big Jake Wolf. Megint ők. Megint a tanár/diáksegítő Harry Davis és a zenész/tanár/fehérnemű-vásárló Drew Van Dyne. Megint ugyanaz a város, Livingston, a lázadó fiatalok, és az elképesztő nyomás, ami a felvételi miatt rájuk nehezedik.

Myron végül Rufusra nézett.

– Hagyjon minket egyedül egy percre.

– Szó sem lehet róla.

– Ne aggódj, nem lesz semmi gond – nézett rá Katie.

Rufus felállt.

– Itt leszek az ajtó túloldalán, a barátaimmal – mondta Myronnak. – Értve vagyok?

Myron megtartott magának egy megjegyzést, és megvárta, míg kimegy. Dominick Rochesterre gondolt, hogy milyen elkeseredetten keresi Katie-t, hogy talán sejti, miféle helyen van, miféle emberek között, és egyszerre érthetővé vált a viselkedése.

Myron közelebb hajolt Katie-hez, és azt suttogta:

– Ki tudlak vinni innét.

Katie elhúzódott tőle.

– Miről beszél? – kérdezte értetlenül.

– Tudom, hogy meg akartál szabadulni az apádtól, de nem ez a fickó a megoldás.

– Honnan tudja, nekem mi a megoldás?

– Az Isten szerelmére, ez egy kupleráj. Az előbb majdnem megütött.

– Rufus szeret engem.

– Ki tudlak vinni innét.

– Én nem akarok innen elmenni – felelte Katie. – Inkább meghalok, mint hogy Rufus nélkül éljek. Elég világos voltam?

– Katie…

– Menjen innét.

Myron felállt.

– Tudja – mondta Katie –, talán mégis van valami közös bennem és Aimee Bielben.

– Micsoda?

– Lehet, hogy őt ugyanúgy nem kell megmenteni, mint engem.

Vagy éppen hogy mindkettőtöket meg kell, gondolta Myron.

Negyvennegyedik fejezet

Big Cyndi, sosem lehet tudni alapon, körbemutogatta Aimee fényképét a környéken. Olyan emberek, akik soha nem állnának szóba egy zsaruval vagy Myronnal, Big Cyndivel szívesen elbeszélgettek. Neki is megvoltak az előnyei.

Myron és Win elindultak vissza a kocsikhoz.

– Visszajössz hozzám? – kérdezte Win.

Myron megrázta a fejét.

– El kell intéznem még egy-két dolgot.

– Felváltom Zorrát.

– Kösz. – Aztán Myron hátranézett az épületre, ahonnan kijött, és azt mondta:

– Nem szívesen hagyom itt.

– Katie Rochester felnőtt.

– Tizennyolc éves.

– Pontosan.

– És akkor mi van? Betöltöd a tizennyolcat, és onnantól csak magadra számíthatsz? Csak gyerekeket mentünk meg, vagy mi?

– Nem – felelte Win. – Azokat mentjük meg, akiket lehet. Azokat mentjük meg, akik bajban vannak. Azokat mentjük meg, akik kérik és igénylik a segítségünket. Azokat nem – ismétlem, nem – mentjük meg, akik olyan döntéseket hoznak, amelyekkel nem értünk egyet. A rossz döntések hozzátartoznak az élethez.

Továbbmentek.

– Tudod, hogy szeretek a Starbucksban újságot olvasni.

Win bólintott.

– Az összes fiatal, aki odajár, dohányzik. Kivétel nélkül mindegyik. Ülök, figyelem őket, és amikor rágyújtanak, min-

dig azt gondolom: „Myron, mondanod kellene valamit.” Oda kellene mennem hozzájuk, bemutatkozni, aztán könyörögni, hogy szokjanak le, mert csak rosszabb lesz. Szeretném megrázni őket, hátha akkor megértik, micsoda ostobaságot csinálnak. Mesélni akarok nekik azokról az emberekről, akik csodálatos, boldog életet éltek, mint mondjuk Peter Jennings, és aztán idő előtt meghaltak, mert fiatalon rászoktak a dohányzásra. El akarom sorolni nekik az összes egészségügyi problémát, amivel szembe kell majd nézniük, ha nem hagyják abba.

Win szótlanul lépdelt mellette.

– De aztán mindig arra gondolok, hogy inkább a saját dolgommal kellene törődnöm. Nem kíváncsiak rám. Meg egyébként is, ki vagyok én? Csak egy idegen. Valószínűleg elküldenének a francba. Így hát, csendben maradok. Elfordítom a fejem, és visszabújok az újságomba, miközben ezek a gyerekek ott ülnek mellettem, és lassan megölik magukat. Én pedig hagyom.

– Mi döntjük el, hogy milyen csatákat akarunk megvívni – mondta Win. – Ez tuti vesztő.

– Én is tudom, de akkor is: ha minden kölyökhöz odamennék, amikor meglátom, hogy rágyújt, talán tökélyre tudnám fejleszteni a mondókámat. És egyszer, talán, meg is tudnék győzni valakit. Egyetlen embert. Megmentenék egy életet. És akkor mindig eltűnődök, hogy csendben maradni vajon a helyes vagy a könnyű választás.

– És aztán? – kérdezte Win.

– Mire gondolsz?

– Bemész a McDonald’s-okba, és medorgálod azokat, akik Big Macet rendelnek? Ha meglátsz egy anyát, aki éppen a második supersize menüt akarja rátukmálni a túlsúlyos gyerekére, akkor odamész, és figyelmezteted, milyen szörnyű sors vár rá?

– Nem.

Win vállat vont.

– Igazad van, felejtsd el – mondta Myron. – De ebben a

konkrét esetben, néhány méterre tőlünk egy terhes lány ül egy kuplerájban…

– …aki felnőttként döntött így – fejezte be a mondatot Win.

Egy ideig némán haladtak egymás mellett.

– Kicsit ahhoz hasonlít, amit Dr. Skylar mondott – szólalt meg ismét Myron.

– Kicsoda? – kérdezte Win.

– A nő, aki felismerte Katie-t a metrón. Edna Skylar. Ő mondta, hogy jobban szereti az ártatlan betegeket. Mármint, nyilván letette ő is a hippokratészi esküt, és be is tartja, de ha van választási lehetősége, akkor inkább azokon segít, akik tényleg megérdemlik.

– Ilyen az emberi természet – mondta Win. – De gondolom, te ebbe nem tudsz belenyugodni.

– Nem, nem tudok belenyugodni.

– De nem csak Dr. Skylar csinálja ezt. Te pont ugyanilyen vagy, Myron. Vegyük ezt a mostani esetet. Úgy döntöttél, hogy segítesz Aimee-nek, mert ártatlannak tartod. Ha Claire-nek egy drogos kis bűnöző lenne a fia, akkor is ilyen elszánt lennél? Gyanítom, hogy nem. Mindannyian választunk, ha tetszik, ha nem.

– Itt többről van szó.

– Milyen értelemben?

– Szerinted mennyire fontos az, hogy ki melyik egyetemre jár?

– Ez meg hogy jön ide?

– Nekünk szerencsénk volt – mondta Myron. – A Duke-ra jártunk.

– És?

– Segítettem Aimee-nek. Írtam egy levelet, és felhívtam egy régi barátomat. Kétlem, hogy e nélkül bejutott volna.

– És?

– Maxine Changnek igaza volt. Ha az egyiknek sikerül, a másiknak nem.

Win elhúzta a száját.

– Így működik a világ.

– Ez még nem jelenti azt, hogy jól is van így.

– Valaki meghozta a döntést egy meglehetősen szubjektív kritériumrendszer alapján. – Win megvonta a vállát. – Nem értem, min problémázol.

Myron megrázta a fejét.

– Képtelen vagyok szabadulni a gondolattól, hogy ennek köze van Aimee eltűnéséhez.

– Az egyetemi felvételijének?

Myron bólintott.

– Hogyan?

– Egyelőre még nem tudom.

Különváltak. Myron beszállt a kocsijába, és megnézte a mobilját. Egy új hangüzenet. Meghallgatta.

– Myron? Itt Gail Berruti. A hívás, amire kíváncsi voltál, az Erik Biel lakásába irányuló. – Zaj hallatszott a háttérből. – Micsoda? A francba. Várj egy percet.

Myron várt. Ez volt az a hívás, amit Claire kapott, és amelyben egy géphang közölte vele, hogy Aimee „jól van". Néhány másodperccel később Berruti folytatta.

– Elnézést, itt vagyok. Hol is tartottam? Ja, igen. A hívás New Yorkból érkezett. Egy nyilvános fülkéből. A Huszonharmadik utca egyik metróaluljárójából. Remélem, ez segít.

Klikk.

Myron gondolkodni kezdett. Pont onnan, ahol Katie Rochestert meglátták. Ennek volt értelme, gondolta. De annak fényében, amit az imént megtudott, mégsem állt össze a kép.

Megszólalt a telefonja. Wheat Manson volt az a Duke-ról. Most hívta vissza. A hangja nem volt valami vidám.

– Mi a fene folyik itt? – kérdezte Wheat.

– Tessék?

– Amit a Chang gyerekről mondtál, az stimmel.

– Negyedik legjobb az évfolyamon, és mégsem jutott be?

– Már megint kezded, Myron?

– Nem. Ne haragudj. És mi a helyzet Aimee-vel?

– Épp itt van a probléma.

Myron feltett még néhány kérdést, majd lerakta.

Kezdett egyre tisztábban látni.

Egy fél órával később Myron megérkezett Ali Wilder házához. Hét éve ő volt az első nő, akinek azt mondta, hogy szereti. Leállította a motort, de még nem szállt ki. A házat nézte. Túl sok minden kavargott a fejében. Ali megboldogult férjére, Kevinre gondolt. Ezt a házat együtt választották ki. Myron látta maga előtt, ahogy Kevin és Ali megérkeznek egy ingatlanügynök társaságában. Fiatalok, boldogok, itt akarják leélni az életüket, és itt akarják felnevelni a gyerekeiket. Vajon fogták egymás kezét, ahogy körbejárták a szobákat? Mi tetszett meg benne Kevinnek? Tényleg ez volt álmaik otthona? És mi a fenéért gondolkodik Myron ilyeneken?

Azt mondta Alinek, hogy szereti.

Akkor is mondta volna neki, ha Jessica nem látogatja meg előző éjjel?

Igen.

Biztos vagy benne, Myron?

Megcsörrent a mobilja.

– Halló?

– Egész éjjel a kocsidban fogsz ülni?

Érezte, hogy a szíve hevesebben kezd verni Ali hangjára.

– Bocs, csak gondolkodtam.

– Rólam?

– Igen.

– Hogy miket szeretnél velem csinálni?

– Hát, nem éppen – felelte. – De ha akarod, mindjárt rátérek arra is.

– Ne fáradj. Már mindet elterveztem. Neked csak a közreműködő szerepe jut.

– Hadd halljam.

– Inkább megmutatom. Gyere be az ajtón. Ne kopogj. Ne beszélj. Jack alszik, Erin meg odafönt számítógépezik.

Myron lerakta. Meglátta magát – az arcára kiülő bárgyú vigyort – a visszapillantó tükörben. Erőt kellett vennie magán, hogy ne futólépésben tegye meg azt a néhány métert az ajtóig. Mikor odaért, a bejárati ajtó kinyílt. Ali haja le volt engedve. Szűk, vörös blúzt viselt. Szinte kérte, hogy gombolják ki.

Ali az ajkára tette az ujját.

– Csss.

Aztán megcsókolta. Hosszan és keményen. Myron még az ujjhegyén is érezte. A teste dalra fakadt.

– A gyerekek odafönt vannak – suttogta Myron fülébe.

– Már mondtad.

– Általában nem vagyok egy nagy kalandor – mondta Ali –, de most tényleg nagyon, nagyon kívánlak – folytatta, azzal belenyalt Myron fülébe. Myron egész testében megremegett.

Ismét csókolóztak. Ali kézen fogta, és maga után húzta a folyosón. Becsukta a konyhaajtót. Átmentek a nappalin. Ali becsukott még egy ajtót.

– A kanapéhoz mit szólsz? – kérdezte.

– Az se érdekelne, ha egy szöges ágyon kellene csinálnunk a Madison Square Gardenben.

Lehevertek a kanapéra.

– Két csukott ajtó – mondta Ali egyre nehezebben lélegezve. Újra megcsókolták egymást. Kezük vándorútra indult. – Senki nem lephet meg minket.

– Micsoda terv – mondta Myron.

– Egész nap dolgoztam rajta.

– Megérte.

Ali megrezegtette a szempilláit.

– És a java még csak most jön.

A ruhát magukon hagyták. Ez volt benne a legelképesztőbb. A gombok persze kigombolódtak, a zipzárok pedig lehúzódtak, de egyetlen ruhadarabot sem vettek le. És most, ahogy ott pi-

hegtek egymás karjában, Myron ugyanazt mondta, mint az első együttlétük után.

– Tyű.

– Neked aztán van szókincsed.

– Soha ne használj nagy szavakat, ha egy kicsi is megteszi.

– Most el kéne ájulnom, de nem teszem.

– Köszi. – Aztán azt mondta: – Kérdezhetek valamit?

Ali közelebb bújt hozzá:

– Bármit.

– Ez, ami köztünk van, ez komoly?

Ali ránézett.

– Most viccelsz?

– Nem.

– Ez úgy hangzik, mintha megkérdezted volna, hogy akarok-e veled járni.

– És ha megkérdezném, mit felelnél?

– Arra, hogy akarok-e járni veled?

– Igen.

– Felkiáltanék, hogy „Ez az!”, aztán ráfirkálnám a neved a noteszomra, és kölcsönkérném a kabátodat.

Myron elmosolyodott.

– Annak, hogy ezt most megkérdezted, van valami köze ahhoz, hogy a telefonban szerelmet vallottunk egymásnak?

– Nem hiszem.

Csend.

– Myron, felnőttek vagyunk. Azzal fekszel le, akivel akarsz.

– Nem akarok senki mással lefeküdni.

– Akkor miért pont most kérdezted ezt meg?

– Hát, öö, előtte? Olyankor nem nagyon tudok másra koncentrálni, mikor…

Ali a szemét forgatta.

– Óh, férfiak. Nem, úgy értem, miért ma este? Miért ma este kérdezted meg, hogy komolyak vagyunk-e?

Myron egy pillanatig habozott. Már-már elmondta az igaz-

ságot, de biztos, hogy bele akarja keverni Jessica látogatását?

– Csak tudni akartam, hányadán állunk.

Lépések dübörögtek a lépcsőn.

– Anya!

Erin volt az. Egy ajtó – a kettő közül az első – döngve kinyílt.

Myron és Ali NASCAR pilótákat megszégyenítő gyorsasággal hozták rendbe magukat. A ruhák rajtuk voltak, de, mint két tinédzser, biztosra akartak menni, hogy mire a második ajtó is kinyílik, addigra minden be legyen gombolva és be legyen tűrve. Myron abban a pillanatban vetette magát a kanapé másik végébe, amikor Erin lenyomta a kilincset. Mindketten igyekeztek letörölni a bűntudatot az arcukról. Több-kevesebb sikerrel.

Erin berontott a szobába. Myronra nézett.

– De jó, hogy itt vagy.

Ali még igazított egyet a blúzán.

– Mi történt, kicsim?

– Gyertek gyorsan – mondta Erin.

– Miért, mi történt?

– A számítógép előtt ültem, a barátaimmal chateltem, mikor az előbb, egy fél perccel ezelőtt, Aimee bejelentkezett, és azt írta, hogy „hello”.

Negyvenötödik fejezet

Mindannyian felrohantak Erin szobájába. Myron hármasával vette a lépcsőfokokat. Rengett az egész ház, de nem érdekelte. Mikor belépett a szobába, szinte hátrahőkölt, annyira hasonlított Aimee szobájára. A gitárok, a fényképek a tükrön, a számítógép az íróasztalon. A színek különbözőek voltak, több volt a párna és a plüss állat, de kétség sem férhetett hozzá, hogy mindkettőben egy középiskolás lány lakik, és hogy a két lányban sok közös van.

Myron a számítógéphez lépett. Erin utána, mögöttük Ali. Erin leült a gép elé, és egy szóra mutatott:

GuitarlovurCHC.

– A CHC a zenekarunk neve – magyarázta Erin. – Crazy Hat Care.

– Kérdezd meg Aimee-t, hogy hol van – mondta Myron.

HOL VAGY? – gépelte be Erin.

Eltelt tíz másodperc. Myron közben Aimee profilját tanulmányozta. Kedvenc zenekara a Green Day, kedvenc csapata a New York Rangers, kedvenc előadója Usher.

Nem mondhatom meg. De jól vagyok. Ne aggódj.

– Mondd meg neki, hogy a szülei izgulnak miatta. Hívja fel őket – mondta Myron.

A SZÜLEID PARÁZNAK. RÁJUK KÉNE CSÖRÖGNÖD.

Tudom. De nem sokára otthon leszek. Majd mindent megmagyarázok.

Myron lázasan gondolkodott.

– Mondd meg neki, hogy itt vagyok.

ITT VAN MYRON.

Hosszú szünet. Csak a kurzor villogott.

Azt hittem, egyedül vagy.

BOCSI. ITT VAN MELLETTEM.

Tudom, hogy bajba kevertem Myront. Mondd meg neki, hogy ne haragudjon, de jól vagyok.

Myron ezen elgondolkodott.

– Erin, kérdezz tőle valami személyeset, amit csak ő tudhat.

– Mint például?

– Nincsenek közös titkaitok?

– Dehogy nincsenek.

– Szerintem ez nem Aimee. Kérdezz tőle valamit, amit csak ti ketten tudtok.

Erin egy pillanatig gondolkodott. Aztán azt írta:

HOGY HÍVJÁK AZT A SRÁCOT, AKIRE RÁ VAGYOK INDULVA?

Csak a kurzor villogott. Nem fog válaszolni. Myron szinte biztos volt benne. De GuitarlovurCHC mégis felelt.

Odament végre hozzád?

– A nevét! – mondta Myron.

– Azon vagyok – felelte Erin.

MI A NEVE?

Mennem kell.

Erinnek ezúttal nem kellett segítség.

TE NEM IS AIMEE VAGY. AIMEE TUDNÁ A NEVÉT.

Hosszú szünet. Az eddigi leghosszabb. Myron Alire pillantott. A nő szeme a képernyőre szegeződött. Myron hallotta a saját szívverését, mintha kagylót szorított volna a füléhez. Aztán egyszerre megjelent a válasz.

Mark Cooper.

A felhasználónév eltűnt. GuitarlovurCHC kijelentkezett.

Egy pillanatig egyikük sem mozdult meg. Myron és Ali Erint nézték. A lány döbbenten ült.

– Erin?

Valami történt az arcával. A szája sarka remegni kezdett. Egyre jobban.

– Oh, Istenem – mondta Erin.

– Mi az?

– Ki a fene az a Mark Cooper?

– Aimee volt az vagy nem?

Erin bólintott.

– Aimee volt, de…

A hangjától Myron ereiben megfagyott a vér.

– De mi? – kérdezte.

– Mark Cooper nem az a fiú, aki tetszik nekem.

Myron és Ali zavartan összenéztek.

– Akkor ki? – kérdezte Ali.

Erin nyelt egyet. Előbb Myronra nézett, aztán újra az anyjára.

– Mark Cooper az a gusztustalan srác, akivel együtt voltam nyári táborban. Meséltem róla Aimee-nek. Minden lányra úgy nézett, tudjátok. Ha felbukkant a közelünkben, összenevettünk, és azt súgtuk… – Elcsuklott a hangja. – Azt súgtuk, hogy „Nagyon gáz."

Mindannyian a monitort nézték, hátha megint felbukkan Aimee felhasználóneve. De nem történt semmi. Aimee nem tért vissza. Kézbesítette az üzenetet, és most újra eltűnt.

Negyvenhatodik fejezet

Egy perc sem telt el, és Claire már hívta is Myront a mobilján. Mikor felvette, Claire köszönés helyett azt mondta:

– Aimee bejelentkezett a netre! Két barátnője is felhívott.

Erik Biel a konyhaasztalnál ült, és hallgatott. A keze összekulcsolva maga előtt. Az előző napot a számítógép előtt töltötte, Myron utasításainak megfelelően az után kutatott, hogy kik laknak a kérdéses környéken. Most már tudta, hogy csak az idejét vesztegette. Myron észrevett egy autót, amelyen a Livingston High School matricája volt. Még aznap éjjel kiderítette, hogy a kocsi Aimee egyik tanáráé, Harry Davisé.

Eriket egyszerűen csak félre akarta állítani.

Ezért adott neki valami értelmetlen, időigényes feladatot.

Claire lélegzetvisszafojtva szorította a füléhez a telefont, majd felnyögött:

– Oh, ne, Istenem…

– Mi az? – kérdezte Erik.

Claire csendre intette.

Erik érezte, hogy dühbe gurul. Nem Myronra haragudott Nem is Claire-re. Saját magára. A mandzsettájába hímzett monogramra pillantott. A ruhája méret után készült, tökéletesen illett rá. Nagy dolog. Mégis kinek akart ezzel imponálni? A feleségére pillantott. Nem mondott igazat Myronnak. Még mindig borzasztóan kívánta. Bármit megadott volna érte, hogy Claire még egyszer ugyanúgy nézzen rá, mint egykor. Lehet, hogy Myronnak igaza volt. Lehet, hogy Claire tényleg szerette. De soha nem nézett fel rá. Soha nem volt rá szüksége.

Nem hitt benne.

Most, hogy a családjuk veszélybe került, Claire Myronhoz fordult. Eriket pedig kizárta az ügyből. És ő hagyta.

Erik Biel így élte le az egész életét. A szeretője, egy szürke kis nő az irodából, szerencsétlen volt, magányos, és úgy nézett Erikre, mint egy istenre. Ha vele volt, férfinak érezte magát. Claire mellett sosem. Ilyen egyszerű volt. És ilyen szánalmas.

– Mi az? – kérdezte ismét.

Claire ügyet sem vetett rá. Erik várt. Végül Claire megkérte Myront, hogy tartsa egy kicsit.

– Myron azt mondja, hogy ő is fent volt. Erin tette fel a kérdéseit. Azt mondja, ő volt az, de… de a válaszaiból az derült ki, hogy bajban van.

– Mit mondott?

– Most nem érek rá elmondani a részleteket. – Claire ismét a füléhez szorította a telefont, és azt mondta Myronnak – Myronnak!

– Tennünk kell valamit!

Tenni valamit.

Az igazat megvallva Erik Biel soha nem volt igazi férfi. Erre már viszonylag korán rájött. Tizennégy éves volt, amikor megfutamodott egy verekedés elől. Az egész iskola szeme láttára. A másik srác épp meg akarta ütni. Erik elszaladt. Az anyja megdicsérte érte. A médiából állandóan az folyik, hogy ez az igazán „bátor” dolog. Marhaság. Semmilyen ütés, kórházi ápolás vagy törött csont nem okozott volna neki nagyobb fájdalmat, mint a tudat, hogy elmenekült. Soha nem tudta elfelejteni, soha nem tudta kiheverni a saját gyávaságát. Ez azonban még csak a kezdet volt. Egy kollégiumi bulin cserbenhagyta a haverjait, amikor azok verekedésbe keveredtek. Egy Jets meccsen szó nélkül tűrte, hogy valaki leöntse sörrel a barátnőjét. Ha egy férfi csúnyán nézett rá, Erik Biel azonnal elfordította a tekintetét.

Az ember végigjárhatja a modern civilizáció összes pszichológiai lépcsőfokát, végigpróbálhatja az összes agyzsugorító kanapéját, százszor is meghallgathatja azt a baromságot, hogy az erő belülről fakad, és hogy az erőszak nem old meg semmit –

de ez csak önigazolás volt. Az ember ezzel elbolondíthatja magát, legalábbis egy ideig. De amikor beüt a krach, egy efféle katasztrófahelyzet, rá kell jönnie, hogy az elegáns öltöny, a menő autó és a vasalt nadrág mit sem ér, ha valaki nem férfi.

És Erik Biel nem volt az.

De még az ilyen embereknél is létezik egy határ, amit nem ajánlatos átlépni. Ahonnan már nincs visszaút. Ha a gyerekeivel történik valami. Egy férfi bármi áron megvédi a családját. Nem számít, mekkora áldozatot kell hoznia. Bármire hajlandó értük. A világ végéig is elmegy, és bármekkora kockázatot vállal, csak hogy megóvja őket. Nem hátrál meg. Soha. Küzd az utolsó leheletéig.

Valaki elrabolta a kislányát.

Nem ülhet itt karba tett kézzel.

Erik Biel elővette a fegyverét.

Még az apjáé volt. Egy Ruger 22-es. Régi pisztoly. Valószínűleg évtizedek óta nem sütötte el senki. Erik ma reggel elvitte egy fegyverkereskedésbe. Vett hozzá lőszert, és más dolgokat, amikre szüksége volt még. Az eladó kitisztította neki a Rugert, kipróbálta, és közben ellenszenvesen vigyorgott a szánalmas kis figurára, aki azt se tudja, hogyan kell megtölteni a saját fegyverét. De most már meg volt töltve.

Erik Biel hallgatta a feleségét, ahogy Myronnal beszélt. Azt próbálták kitalálni, mi legyen a következő lépés. Drew Van Dyne, hallotta Erik, nem volt otthon. Harry Davis neve is elhangzott. Erik elmosolyodott. Egy lépéssel előttük járt. Fél órával korábban rejtett számról felhívta a tanár telefonszámát. Jelzálogügynöknek adta ki magát. Davis felvette, és közölte, hogy nem érdekli a dolog. Erik felállt, és elindult kifelé. A fegyvert az övébe tűzte.

– Erik? Hová mész?

Nem felelt. Myron Bolitar találkozott Harry Davisszel az iskolában. Nem tudta szóra bírni. Erik Bielnek azonban, vagy így, vagy úgy, de beszélni fog.

Myron hallotta, ahogy Claire azt mondja:
– Erik? Hová mész?
A telefonja elkezdett búgni.
– Claire, valaki keres a másik vonalon. Majd visszahívlak.
Myron átkapcsolt a másik vonalra.
– Myron Bolitarral beszélek? – kérdezte egy ismerős hang.
– Igen.
– Itt Lance Banner nyomozó Livingstonból. Tegnap találkoztunk.

Csak tegnap lett volna?

– Igen, nyomozó, miben segíthetek?
– Milyen messze van a St. Barnabas kórháztól?
– Tizenöt-húsz percre, miért?
– Joan Rochestert most vitték be a műtőbe.

Negyvenhetedik fejezet

Myron tíz perc múlva a kórházban volt. Lance Banner már várta.

– Joan Rochester még mindig a műtőben van.

– Mi történt?

– Kinek a verziójára kíváncsi? Az övére vagy a férjére?

– Mindkettőre.

– Dominick Rochester azt mondta, hogy a felesége legurult a lépcsőn. Nem először vannak itt. Gyakran le szokott gurulni, ha érti, mire gondolok.

– Értem. És mi a feleség verziója?

– Eddig mindig alátámasztotta, amit a férje mondott.

– És ezúttal?

– Azt mondta, hogy a férje összeverte, és feljelentést akar tenni ellene – mondta Banner.

– Ez alaposan meglephette a férjét. Mennyire súlyos?

– Eléggé – komorodott el Banner. – Három törött borda. Egy törött kar. A veséjét pedig alaposan megdolgozhatta, mert az orvos szerint lehet, hogy el kell távolítani az egyiket.

– Uramisten.

– Az arcán persze egy karcolás sincsen. A fickó érti a dolgát.

– Gyakorlat teszi a mestert – mondta Myron. – Itt van ő is?

– A férj? Igen. Előzetes letartóztatásban van.

– Mennyi időre?

Lance Banner megvonta a vállát.

– Erre maga is tudja a választ. Vagyis nem sokra.

– Miért hívott ide? – kérdezte Myron.

– Joan Rochester magánál volt, amikor behozták. Figyelmeztetni akarta magát. Azt mondta, legyen nagyon óvatos.

– Még valami?

– Ennyi. Csoda, hogy túlélte.

Myron nem tudta volna megmondani, mi volt erősebb benne, a düh vagy a bűntudat. Joan Rochester biztos tudja kezelni a férjét, gondolta délután. Ő élt vele. Ő választotta magának. Legközelebb vajon mit fog kitalálni ahelyett, hogy meghallaná, ha segítséget kérnek tőle?

– Nem akarja elmondani, mi köze Rochesterékhez? – kérdezte Banner.

– Aimee Biel nem szökött meg otthonról. Bajban van.

Gyorsan tájékoztatta Bannert a fejleményekről. Mikor befejezte, a rendőr azt mondta:

– Kiadok egy körözést Drew Van Dyne ellen.

– És Jake Wolf?

– Nem értem, ő hogy illik bele a képbe.

– Ismeri a fiát?

– Randyt? – kérdezte Banner egy kicsit túl nemtörődöm módon. – Az iskolai csapat irányítója.

– Randynek volt már valami balhéja?

– Miért kérdezi?

– Azt hallottam, hogy az apja lefizette magukat, hogy ejtsék ellene a drogterjesztés vádját – mondta Myron. – Igaz ez?

Banner elvörösödött.

– Mégis ki a fenének képzeli magát?

– Erre semmi szükség, Lance. Két díszpéldány az emberei közül megpróbált megfélemlíteni Jake Wolf utasítására. Megakadályozták, hogy beszéljek Randyvel. Az egyik gyomorszájon vágott, miközben meg voltam bilincselve.

– Hazugság.

Myron csak nézett rá.

– Kik voltak azok? – követelőzött Banner. – Neveket akarok, a fenébe is.

– Az egyik olyasmi magas volt, mint én, csak vékonyabb. A másik a tömött bajuszával úgy nézett ki, mint John Oates a Hall

and Oatesból.

Lance arcán egy árnyék suhant át. Igyekezett leplezni.

– Tudja, kikről beszélek.

Banner megpróbált uralkodni magán. A fogai között szűrte a szavakat.

– Mondja el pontosan, hogy mi történt.

– Erre most nincs időnk. Csak árulja el, mi a helyzet a Wolf gyerekkel.

– Senki nem lett lefizetve.

Myron várt. Egy kerekes székes nő közeledett feléjük. Banner félreállt, hogy utat engedjen neki. A kezével megdörzsölte az arcát.

– Hat hónappal ezelőtt egy tanár állítólag rajtakapta Randy Wolfot, hogy füvet árul az iskolában. Átkutatta a srácot, és talált nála két gramm marihuánát. Elenyésző mennyiség.

– Ki volt az a tanár? – kérdezte Myron.

– Azt kérte, hogy a nevét hagyjuk ki belőle.

– Harry Davis volt az?

Lance Banner nem bólintott, de a tekintete mindent elárult.

– És aztán mi történt?

– A tanár felhívott minket. Odaküldtem két emberemet. Hildebrandot és Petersont. Illik rájuk, hm, a leírás. Randy Wolf azt állította, hogy valaki felültette.

Myron elkomorodott.

– És az emberei bevették?

– Nem. De a bizonyíték elég gyenge lábakon állt. Ráadásul a motozás törvényessége is erősen megkérdőjelezhető volt. A talált mennyiség elenyésző. És Randy Wolfról volt szó. Randy jó gyerek. Soha nem volt még gondja a törvénnyel.

– És maga nem akarta bajba keverni – mondta Myron.

– Egyikünk sem akarta.

– Őszintén, Lance, akkor is ugyanígy gondolta volna, hogyha egy fekete newarki srác árul füvet a Livingston High-ban?

– Ne fárasszon az elméleteivel. Nem volt szinte semmi a ke-

zünkben, másnap pedig Harry Davis szólt az embereimnek, hogy nem fog tanúskodni. Ilyen egyszerűen. Visszatáncolt. Volt ügy, nincs ügy. Nem volt választásunk.

– Óh, milyen kényelmes – mosolyodott el gúnyosan Myron. – És a futballcsapat jó évet zárt?

– Ennek semmi köze az ügyhöz. A srác tehetséges. Fényes jövő áll előtte. A Dartmouthra megy.

– Mindenhonnan csak ezt hallom – mondta Myron. – De most már kezdek kételkedni benne.

– Bolitar! – kiáltotta valaki hirtelen a háta mögül.

Myron megfordult. Dominick Rochester állt a folyosó másik végén. A keze bilincsben. Az arca rákvörös volt. Két rendőr fogta közre. Myron elindult felé. Lance Banner halkan utána szólt:

– Myron…?

– Ne aggódjon, Lance. Csak beszélni akarok vele.

Myron megállt egy méterre Dominick Rochestertől. A férfi szeme vérben forgott.

– Hol van a lányom?

– Büszke magára, Dominick?

– Maga – mondta Rochester –, maga tudja, hol van Katie.

– Ezt a felesége mondta?

– Nem. – Elvigyorodott. Ez volt az egyik legrémisztőbb látvány, amivel Myron valaha találkozott. – Épp ellenkezőleg.

– Miről beszél?

Dominick közelebb hajolt hozzá, úgy suttogta.

– Akármit csináltam vele, akármekkora szenvedést okoztam neki, nem beszélt. Az én drága feleségem nem mondott semmit. Ebből tudom, hogy valamit elhallgat előlem. Nem azért, mert beszélt – hanem, mert nem beszélt, akármilyen poklokat kellett is kiállnia.

Myron már a kocsijában ült, mikor Erin Wilder felhívta.

– Tudom, hol van Randy Wolf.

– Hol?
– A végzősök Sam Harlow házában buliznak.
– Buliznak? Amikor Aimee eltűnt?
– Mindenki azt hiszi, hogy elszökött otthonról – mondta Erin. – Egypáran látták, hogy bejelentkezett, így csak még biztosabbak benne.

– Várjunk csak, honnan tudták, hogy bejelentkezett, ha a bulin vannak?

– Mindenkinek van BlackBerryje. A telefonjukkal tudnak netezni.

Technika, gondolta Myron. Úgy tartja össze az embereket, hogy hagyja őket elszakadni egymástól. Erin megadta neki a címet. Myron ismerte a környéket. Letette, és elindult. Percek alatt odaért.

Harlow-ék utcájában alig lehetett parkolóhelyet találni. Valaki felállított egy hatalmas sátrat a hátsó udvarban. Ez igazi parti volt, nem csak néhány sört vedelő tizenéves. Myron leállította a motort, és besétált a kertbe.

Szülők is voltak – gardedámok, gondolta. Ez megnehezítette a dolgát. De nem volt ideje emiatt aggódni. A rendőrség talán végre aktivizálja magát, de nekik nem olyan sürgős. Myron fejében kezdett végre összeállni a kép. És Randy Wolf a kirakós egyik nagyon fontos darabja volt.

A résztvevők szépen elkülönültek egymástól. A szülők a beüvegezett tornácon ültek. Nevetgéltek, és sört szopogattak a félhomályban. A férfiak hosszúnadrágot és papucscipőt viseltek, a kezükben szivar. A nők világos Lilly Pulitzer szoknyában és strandpapucsban parádéztak.

A végzősök a sátor távolabbi végén tömörültek, a lehető legmesszebb a szülői felügyelettől. A táncparkett üres volt. A DJ a Killers egyik számát játszotta, valami barátnőről, aki egy fiúra hasonlított, akivel tavaly februárban kavart. Myron egyenesen Randyhez lépett, és a fiú vállára tette a kezét.

Randy lerázta magáról Myron kezét.

– Szálljon le rólam!

– Beszélnünk kell.

– Apám azt mondta…

– Tudom, mit mondott az apád. Akkor is beszélnünk kell.

Randyt hat másik srác vette körül. Némelyikük hatalmas termetű volt. Az irányító és az előtte álló védőfal, gondolta Myron.

– Ez a seggfej nem hagy békén, Dili?

Az egyik hatalmas termetű fiú szólalt meg. Vigyorogva méregette Myront. A srácnak szőke tüsihaja volt, de a legszembeötlőbb az volt rajta, hogy félmeztelen volt. Egy bulin voltak, lányok, sőt szülők társaságában. És a srác félmeztelen volt.

Randy nem szólt egy szót sem.

A félmeztelen srác dagadó bicepszére szögesdrót volt tetoválva. Myron majdnem elmosolyodott. A fiú akkor sem lehetett volna nevetségesebb, ha a homlokára tetováltatta volna a *nevetséges* szót. A mellkasa teljesen sima volt, mintha gyantázta volna. Csapott homloka alól vérvörös szemek bámultak Myronra, jelezve, hogy nem kevés sört legurított már tekintélyes méretű gyomrába. Vádliig érő bermudanadrágot viselt.

– Mit bámulsz, seggfej?

– A nagy – és ezt teljesen őszintén mondom –, a nagy büdös semmit – felelte Myron.

Néhányan felszisszentek. Valaki a tömegből azt mondta:

– Hú, ez az öreg főszer azt akarja, hogy megruházzák!

– Hulk, mutasd meg neki! – hallatszott a másik oldalról.

A félmeztelen Hulk felvette leghatásosabb keménylegény arckifejezését.

– Dili nem akar veled beszélgetni. Megértetted, seggfej?

Egypáran felnevettek.

– Seggfej – ismételte meg Myron. – Minél többször hallom, annál viccesebb. – Tett egy lépést a srác felé. Hulk nem mozdult. – Ez nem rád tartozik.

– De igen.

Myron várt. Aztán azt mondta:

– Úgy érted, „De igen, seggfej”?

Újabb szisszenések. Valaki odaszólt Myronnak:

– Oh, Mister, a maga helyében én futásnak erednék. Hulkkal senki nem beszélhet így.

Myron Randyre nézett.

– Beszélnünk kell. Még mielőtt eldurvulna a helyzet.

Hulk elmosolyodott, megfeszítette a mellizmait, és közelebb lépett Myronhoz.

– Már eldurvult.

Myron nem akart összeverekedni egy középiskolással, főleg nem a szülei szeme láttára. Az csak újabb problémákat szült volna.

– Nem akarok balhét – mondta Myron.

– Késő bánat, seggfej.

Erre néhány srác *húúúz*ni kezdett. Hulk összefonta a karját a mellkasa előtt. Ostoba mozdulat. Myronnak minél gyorsabban meg kellett oldania a helyzetet, mielőtt a szülők felfigyeltek volna rá. Hulk haverjai azonban egyre izgatottabbak lettek. Hulk volt az ügyeletes izompacsirta. Nem engedhette meg magának, hogy visszakozzon.

Összefont kar a mellkas előtt. Milyen macsó. Milyen ostoba.

Myron nem habozott tovább. Ha valakit a lehető legkevesebb energiával és felhajtással akarunk harcképtelenné tenni, akkor ez az egyik leghatékonyabb módszer. Myron karja az oldala mellett volt. A szokásos helyén. Ez volt a lényeg. Nem kezdte el tornáztatni a csuklóját. Nem húzta hátra a karját. Nem szorította ökölbe a kezét. Két pont között a legrövidebb út az egyenes. Vele született gyorsaságát és a meglepetés erejét kihasználva, Myron keze előrelendült, és torkon vágta Hulkot.

Nem ütötte meg keményen. A tenyere éle találkozott a nyak legérzékenyebb pontjával. Nem sok sebezhetőbb része van az emberi testnek. Ha valakit torkon vágnak, az fáj. Levegő után kezd kapkodni, köhög, fuldoklik. De nem lehet csak úgy vak-

tában odavágni. Ha túl keményen csapunk oda valakinek, az bele is halhat. Myron keze talált, majd azonnal visszahúzódott, mint egy kobra.

Hulk szeme kidülledt. Fuldokló hang tört fel a torkából. Myron szinte ugyanazzal a lendülettel kisöpörte Hulk lábait, mire a srác hanyatt esett. Myron nem várta meg, míg föláll. Nyakon ragadta Randyt, és elráncigálta a többiek közeléből. Amelyik kölyök megmozdult, azt Myron a szemmel verés módszerével tartotta távol, míg Randyvel el nem ért az udvar legtávolabbi pontjára.

– Engedjen már el! – mondta Randy.

Lószart! Randy tizennyolc volt már, nem? Felnőtt férfi. Akkor miért kellene úgy kezelnie, mint egy gyereket? Myron berángatta a szomszéd garázsa mögé, és csak ott engedte el. Randy fájdalmas arccal dörzsölgette a nyakát.

– Mi a baja velem, ember?

– Aimee bajban van, Randy.

– Megszökött. Mindenki azt mondja. Ma este fent volt a neten.

– Miért szakítottatok?

– Micsoda?

– Miért…

– Hallottam elsőre is. – Randy egy ideig gondolkodott, majd vállat vont. – Kinőttük egymást, ennyi az egész. Mindketten egyetemre megyünk. Ideje volt továbblépni.

– Múlt héten együtt mentetek a diákbálba.

– Igen, és? Egy éve készültünk rá. A szmoking, az estélyi, a haverokkal kibéreltünk egy limuzint. Az egész társaság. Nem akartuk elrontani a többiek szórakozását. Inkább együtt mentünk.

– Randy, miért szakítottatok?

– Most mondtam.

– Azért, mert Aimee rájött, hogy drogot árulsz?

Randy erre elmosolyodott. Helyes gyerek volt, és átkozottul

szépen tudott mosolyogni.

– Ezt úgy mondja, mintha hernyót adtam volna el a harlemi óvodásoknak.

– Ebbe most ne menjünk bele, Randy, szorít az idő.

– Persze, hogy tudott róla Aimee. Néha még segített is. Nem nagy ügy. Csak a barátoknak szállítottam.

– Katie Rochester is közéjük tartozott?

Randy vállat vont.

– Néha kért ezt-azt. Én meg kisegítettem.

– Még egyszer utoljára megkérdezem: Miért szakítottatok Aimee-vel?

Randy ismét megvonta a vállát, majd valamivel halkabban azt felelte:

– Kérdezze meg Aimee-t.

– Ő szakított veled?

– Aimee megváltozott.

– Hogyhogy megváltozott?

– Miért nem kérdezi meg az öregét?

Myron hátrahőkölt.

– Eriket? – kérdezte értetlenül. – Neki meg mi köze ehhez?

A fiú nem felelt.

– Randy?

– Aimee rájött, hogy az apja félrekúr. – Vállat vont. – Ettől kattant be.

– Bekattant?

– Bármit megtett volna, hogy bosszantsa az apját. Erik kedvelt engem. Ezért Aimee dobott – vont vállat újra.

Myron ezen elgondolkodott. Eszébe jutott, mit mondott neki Erik, amikor összetalálkoztak múlt éjjel. Az egybevágott a Randy által elmondottakkal.

– Pedig engem tényleg érdekelt – folytatta Randy. – El se hinné, mennyire. Megpróbáltam visszaszerezni, de akármit csináltam, az visszafelé sült el. De most már túl vagyok rajta. Aimee már nem része az életemnek.

Myron hallotta, hogy közelednek néhányan. Ismét megragadta Randy nyakát, hogy odébb ráncigálja, de a srác kitépte magát a szorításból.

– Jól vagyok! – kiáltotta Randy a közeledő barátoknak. – Csak beszélgetünk.

Randy visszafordult Myron felé. A tekintete hirtelen tisztavolt.

– Folytassa. Mit akar még tudni?

– Apád lekurvázta Aimee-t.

– Így van.

– Miért?

– Mit gondol?

– Aimee találkozgatni kezdett valaki mással?

Randy bólintott.

– Drew Van Dyne volt az illető?

– Most már nem számít, hogy ki volt az.

– De igen.

– Nem, nem számít. Ez az egész nem számít. A középiskolának vége. Én a Dartmouthra megyek, Aimee a Duke-ra. Anyám azt mondta, hogy a középiskola nem fontos. Azok, akiknek a középiskolás éveik a legboldogabbak, szánalmas felnőttekké válnak. Szerencsés vagyok. Nagyon jól tudom. És azt is tudom, hogy csak akkor maradhatok az, ha képes vagyok továbblépni. Azt hittem… beszéltünk erről. Azt hittem, Aimee ezt megérti. Hogy milyen fontos a továbblépés. És végül mindketten megkaptuk, amit akartunk. Mindkettőnket felvettek oda, ahová akartuk.

– Randy, Aimee veszélyben van.

– Nem tudok neki segíteni.

– És terhes.

A fiú becsukta a szemét.

– Randy?

– Nem tudom, hol van.

– Azt mondtad, megpróbáltad visszaszerezni, de az visszafe-

lé sült el. Mit csináltál, Randy?

Megrázta a fejét. Nem fogja elmondani. De Myronnak volt egy tippje. Odaadta neki a névjegyét.

– Ha valami eszedbe jutna…

– Persze.

Randy sarkon fordult, és elment. Vissza a buliba. A zene még mindig szólt. A szülők még mindig nevettek. Aimee pedig még mindig bajban volt.

Negyvennyolcadik fejezet

Mire Myron visszaért a kocsijához, Claire már ott várta.
– Erik – mondta a nő.
– Mi van vele?
– Elrohant otthonról. Az apja régi fegyverével.
– Hívtad a mobilját?
– Nem veszi fel – felelte Claire.
– Van valami ötleted, hogy hová mehetett?
– Néhány évvel ezelőtt egy KnowWhere nevű cégnek dolgoztam – mondta Claire. – Hallottál már róluk?

– Nem.

– Autóba szerelhető GPS-eket forgalmaznak, hogy veszély esetén könnyen meg lehessen találni őket. Mindegy. A lényeg az, hogy akkor mindkettőnk autójába rakattunk egyet. Az előbb felhívtam a cégvezetőt otthon, és addig könyörögtem neki, míg el nem árulta, hol van Erik autója.

– És?

– Harry Davis háza előtt áll.

– Uramisten.

Myron beugrott az autójába. Claire beszállt az anyósülésre. Myron egyedül akart menni, de most nem volt idő vitatkozni.

– Hívd fel Harry Davis házát – mondta inkább.

– Már próbáltam – felelte Claire. – Senki nem veszi fel.

Erik autója valóban közvetlenül Davisék háza előtt parkolt. Ha titokban akarta tartani az érkezését, nem csinálta valami jól. Myron leállította a motort. Elővette a saját fegyverét.

– Az meg mi a francnak? – kérdezte Claire.

– Te maradj itt.

– Azt kérdeztem…

– Ne most, Claire. Maradj itt. Ha szükségem lesz rád, felhív-

lak.

Nem volt helye ellenkezésnek, és most először Claire nem is ellenkezett. Engedelmesen ülve maradt, amikor Myron becsukta maga mögött a kocsiajtót, és összegörnyedve elindult a ház felé. A bejárati ajtó félig nyitva volt. Myronnak ez nem tetszett. Leguggolt, és hallgatózni kezdett.

Zajokat hallott, de nem tudta beazonosítani őket.

A fegyver csövével lassan kinyitotta az ajtót. Az előszobában senki nem volt. A hangok balról hallatszottak. Myron elkúszott az első ajtóig, és bekukucskált. Egy nő feküdt a padlón, feltehetően Mrs. Davis.

A szája be volt tömve. A kezét a háta mögött összekötözték. A szeme tágra nyílt a félelemtől. Myron az ajkára tette a mutatóujját. A nő jobbra nézett, majd Myronra, aztán megint jobbra.

Ismét zajt hallott.

Más is volt a szobában. A nőtől jobbra.

Myron a következő lépésen morfondírozott. Az egyik lehetőség az volt, hogy visszamegy a kocsijához, és hívja a rendőrséget. Körbeveszik a házat, beküldenek valakit beszélni Erikkel. De lehet, hogy az már késő.

Tompa puffanást hallott. Mint amikor egy ököl találkozik egy arccsonttal. Valaki felnyögött. Mrs. Davis összeszorította a szemét.

Nem volt más választása. Tényleg nem. Myron előkészítette a fegyverét. Előugrik, és abba az irányba fordítja a fegyverét, amerre Mrs. Davis mutatott a szemével. Behajlította a lábát Aztán megállt.

Előugrani egy töltött fegyverrel. Biztos, hogy ez a legokosabb megoldás?

Eriknél is fegyver volt. Lehet, hogy azonnal megadná magát. De az is lehet, hogy pánikba esne, és tüzelne.

Fifti-fifti.

Myron megpróbálkozott valami mással.

– Erik?

Csend.

– Erik, én vagyok az. Myron.

– Isten hozott, Myron.

A hangja nyugodt volt. Mintha egy cseppnyi vidámság is lett volna benne. Myron belépett a szobába. Erik a szoba közepén állt, kezében a fegyverével. Inget viselt, nyakkendő nélkül. Az inget elől vércseppek pettyezték.

Erik elmosolyodott, mikor meglátta Myront.

– Mr. Davis most már hajlandó beszélni.

– Erik, tedd le a fegyvert.

– Nem áll szándékomban.

– Azt mondtam…

– Mi van? Le akarsz lőni?

– Senki nem lő le senkit. Csak tedd le a fegyvert.

Erik megrázta a fejét. A mosoly nem tűnt el az arcáról.

– Gyere közelebb. Kérlek.

Myron, még mindig fegyverrel a kezében, elindult Erik felé. Ahogy közelebb lépett, az ajtó mögött megpillantotta Harry Davist egy székben. Háttal volt Myronnak. A csuklója nejlonbilinccsel összekötözve. Davis feje a mellkasára bukott.

Myron megkerülte a széket, hogy szemből is megnézhesse.

– Uramisten.

Davist alaposan összeverték. Az arca véres volt. Az egyik foga a padlón hevert. Myron Erikhez fordult Erik testtartása megváltozott. Nem volt olyan karót nyelt, mint máskor. Nem tűnt idegesnek vagy izgatottnak. Az igazat megvallva, Myron soha nem látta még ilyen kiegyensúlyozottnak.

– Orvosra van szüksége – mondta Myron.

– Jól van.

Myron Erik szemébe nézett. Két nyugodt tó.

– Ennek nem ez a módja.

– Dehogynem. Pontosan ez.

– Figyelj rám…

– Nem, te figyelj rám. Te jó vagy ebben, Myron, kétség sem

férhet hozzá. De be kell tartanod bizonyos szabályokat. Ha azonban a gyereked veszélybe kerül, a szabályok többé nem számítanak.

Myronnak eszébe jutott Dominick Rochester, aki valami egészen hasonlót mondott neki Seidenék házában. Elképzelni sem lehetne két különbözőbb embert, mint Dominick Rochester és Erik Biel. A kétségbeesés és a félelem azonban szinte ugyanazt hozta ki belőlük.

Harry Davis felemelte véres arcát.

– Esküszöm, nem tudom, hol van Aimee Biel.

Mielőtt Myron válaszolhatott volna, Erik a föld felé irányította a fegyvert, és elsütötte. A kis szobát teljesen betöltötte a hangos zaj. Harry Davis felsikoltott. A bekötött szájú Mrs. Davis nyöszörögni kezdett.

Myronnak elkerekedett a szeme, amikor meglátta Davis cipőjét.

Egy lyuk volt rajta.

A nagylábujjánál egy lyuk volt rajta, amiből vér kezdett csorogni. Myron felemelte a fegyverét, és Erik fejére célzott vele.

– Azonnal dobd el!

– Nem – mondta egyszerűen.

Erik Harry Davisre nézett. Borzasztóan fájhatott neki, de magánál volt. Felemelte a fejét, és őket nézte.

– Lefeküdt a lányommal?

– Nem, soha.

– Igazat mond, Erik.

Erik Myron felé fordult.

– Honnan tudod?

– Egy másik tanár volt az. Egy Drew Van Dyne nevű fickó. Abban a zeneboltban dolgozik, ahová Aimee járni szokott.

Erik zavartan nézett rá.

– De miután kitetted Aimee-t, idejött, nem?

– De.

– Miért?

Mindketten Harry Davisre néztek. A cipője most már tiszta vér volt. Lassan szivárgott belőle. Myron azon tűnődött, hogy a szomszédok vajon hallották-e a lövést, és ha igen, hívták-e a rendőrséget. Myron nem tartotta valószínűnek. Az emberek ilyenkor szeretik azt gondolni, hogy csak egy autó kipufogója vagy egy tűzijáték volt az, valami megmagyarázható és biztonságos.

– Nem úgy van, ahogy gondolja – mondta Harry Davis.

– Mi nem úgy van?

Harry Davis a felesége felé pillantott. Myron megértette, mit akar. Félrevonta Eriket.

– Megtörted – mondta neki. – Most már beszélni fog.

– Hát akkor?

– De nem a felesége előtt. És ha csinált valamit Aimee-vel, akkor nem is előtted.

Erik még mindig mosolygott.

– Félre akarsz állítani.

– Nem akarlak félreállítani – felelte Myron. – Meg akarom szerezni az információt.

Erik ekkor valami egészen meglepő dolgot tett.

– Igazad van – bólintott.

Myron csak nézett rá, mint aki még várja a poént.

– Azt hiszed, ez rólam szól – mondta Erik. – Pedig nem. A lányomról. Arról, hogy bármit megtennék érte. Szemrebbenés nélkül megölném ezt az embert. Vagy a feleségét. A pokolba, Myron, akár téged is. De egyiknek sem lenne értelme. Igazad van. Megtörtem. De ha azt akarjuk, hogy mindent elmondjon, nekem és a feleségének ki kell menni a szobából.

Erik odalépett Mrs. Davishez. A nő rémülten összekuporodott.

– Hagyja békén! – kiáltotta Harry Davis.

Erik ügyet sem vetett rá. Lehajolt, és talpra segítette Mrs. Davist. Aztán Erik megfordult, és Harryre nézett.

– A felesége és én a másik szobában fogunk várni.

Kimentek az ajtón, és becsukták maguk mögött. Myron el akarta oldozni Davist, de ezeket a nejlonbilincseket kézzel nehéz volt kibontani. Fogott egy takarót, és a vérző lábra terítette.

– Nem fáj – mondta Davis.

A hangja távolinak tűnt. Furcsamód, mintha megnyugodott volna. Myron találkozott már ezzel a jelenséggel. A lélek megkönnyebbül, amikor valaki végre bevall valamit. És ez a férfi jó sok titkot rejtegetett. Jót fog tenni neki, legalábbis átmenetileg, ha megszabadulhat a tehertől.

– Huszonkét éve tanítok középiskolában – kezdte Davis mindenféle noszogatás nélkül. – Imádom. Tudom, hogy a fizetés nem túl sok. Tudom, hogy nem övez társadalmi megbecsülés. De imádom a diákokat. Imádok tanítani. Szeretek segíteni nekik a pályaválasztásban. Szeretem, amikor visszatérnek, és megkeresnek.

Davis elhallgatott.

– Miért jött ide Aimee aznap éjjel? – kérdezte Myron.

Davis mintha meg sem hallotta volna.

– Gondoljon csak bele, Mr. Bolitar. Huszonegynéhány év. Középiskolások között. Szándékosan nem mondom azt, hogy gyerekek között. Mert a többségük már nem gyerek. Tizenhat, tizenhét, tizennyolc évesek. Mehetnek katonának, szavazhatnak. És ha az ember nem vak, akkor azt is látja, hogy a lányok már nem lányok, hanem kész nők. Szokta nézegetni a *Sports Illustrated* fürdőruha-mellékletét? Vagy a divatbemutatókat? A modellek ugyanannyi idősek, mint azok a gyönyörű, hamvas arcú diákok, akik a hét öt napján, évi tíz hónapon keresztül kísértik a tanárokat. Nők, Mr. Bolitar. Nem lányok. Ez nem valami beteges vonzalom, semmi köze a pedofíliához.

– Remélem, nem a diákjaival létesített szexuális kapcsolatait akarja megmagyarázni ezzel – mondta Myron.

Davis megrázta a fejét.

– Nem, csak azt akarom, hogy összefüggésében lássa a dolgot.

– Harry, nem érdekelnek az összefüggések.

Davis erre kis híján felnevetett.

– Tudom, hogy érti, miről beszélek. Sokkal jobban, mint ahogy azt be merné vallani. A lényeg az, hogy teljesen normális vagyok – normális, heteroszexuális férfi, teljesen normális ösztönökkel és vágyakkal. Évről évre észvesztően gyönyörű nőkkel vagyok összezárva, akik feszes ruhákban és miniszoknyákban lejtenek. Fönt a mellük látszik ki, alul a köldökük. Minden áldott nap, Mr. Bolitar. Mosolyognak rám. Flörtölnek velem. És tőlünk, tanároktól azt várják el, hogy erősek legyünk, és álljunk ellen a kísértésnek.

– Hadd találjam ki – mondta Myron. – Felhagyott az ellenállással?

– Nem apellálok az együttérzésére. Csak arról beszélek, hogy a helyzetünk természetellenes. Ha az ember meglát egy szexi, tizenhét éves lányt az utcán, utánafordul. Megkívánja. Talán még fantáziál is róla.

– De nem tesz semmit – folytatta Myron.

– De miért nem? Mert nem helyes – vagy mert nincs esélye? Most képzeljen el több száz ilyen lányt nap mint nap, évről évre. A férfiak az idők kezdete óta arra törekszenek, hogy hatalmat és vagyont szerezzenek. Miért? Bármelyik antropológus megmondhatja. Azért, hogy még több és még jobb nőstényt tudjanak szerezni maguknak. Ez a természet törvénye. Ha valaki nem néz oda, nem vágyakozik, nem hagyja magát elcsábítani, abba bele lehet bolondulni, nincs igazam?

– Harry, erre igazán nincs időm. És maga is tudja, hogy hibás az egész érvelés.

– Tudom – felelte Davis. – És húsz évig el is fojtottam minden ilyen impulzust. Leragadtam a bámulásnál, a képzelgésnél, a fantáziálásnál.

– És aztán?

– Két évvel ezelőtt volt egy csodálatos, tehetséges, gyönyörű tanítványom. Nem, nem Aimee. Nem árulom el a nevét.

Semmi értelme nem volna. Ott ült az első padban ez az észvesztő szépség. Úgy nézett rám, mint valami istenre. A blúzán a két legfelső gomb mindig ki volt gombolva…

Davis behunyta a szemét.

– Maga pedig engedett az ösztöneinek – mondta Myron.

– Nem sok férfit ismerek, aki képes lett volna ellenállni neki.

– És ennek mi köze Aimee Bielhez?

– Semmi. Legalábbis közvetlenül. Viszonyt kezdtem ezzel a fiatal nővel. A részletekbe nem mennék bele.

– Lekötelez.

– De végül lebuktunk. Sejtheti, mekkora balhé lett belőle. A szülei teljesen bekattantak. Elmondták a feleségemnek. A mai napig nem bocsátotta meg nekem. Teljesen soha nem is fogja. De Donna családjának volt pénze. Lefizettük a lány szüleit. Igazából nem volt nehéz dolgunk, ők is titokban akarták tartani. Aggódtak a lányuk jó híre miatt. Megegyeztünk, hogy senki nem fog beszélni róla. A lány egyetemre ment. Én pedig folytattam a tanítást. Megtanultam a leckét.

– És?

– És ezzel vége. Tudom, hogy szeretne egy szörnyetegnek látni. De nem vagyok az. Sokat gondolkodtam rajta. Tudom, hogy azt hiszi, ez csak önigazolás, de többről van itt szó. Tényleg jó tanár vagyok. Maga is megjegyezte, hogy milyen nagy dolog elnyerni Az Év Tanára címet – és nekem többször sikerült, mint bárki másnak az iskola történetében. Azért, mert törődöm a gyerekekkel. Nincs itt semmiféle ellentmondás – az ösztöneim és a törődés között. Maga is tudja, hogy a kamaszok milyen jó megfigyelők. Egy kilométerről is kiszúrják, ha valaki nem őszinte. Szavaznak rám, és engem keresnek meg a problémájukkal, mert tudják, hogy én tényleg foglalkozom velük.

Myron legszívesebben elhányta volna magát, de azt ő sem tagadhatta, hogy volt némi igazság Davis szavaiban.

– Szóval folytatta a tanítást – igyekezett visszaterelni az

eredeti témára.

– És…?

– És aztán elkövettem a második hibát – mondta. Ismét elmosolyodott. A fogai véresek voltak. – Nem, nem azt, amire gondol. Nem feküdtem le több tanítványommal.

– Hanem?

– Elkaptam egy srácot, amint füvet árult. Értesítettem az igazgatót és a rendőrséget is.

– Randy Wolf volt az – mondta Myron.

Davis bólintott.

– És aztán mi történt?

– Ismeri az apját?

– Találkoztam már vele.

– Nyomozni kezdett utánam. Beszélték, hogy viszonyom volt azzal a diákommal. Felbérelt egy magánnyomozót. De egy másik tanár is a zsebében volt: Drew Van Dyne. Ő látta el Randyt kábítószerrel.

– Tehát ha Randy lebukott volna – mondta Myron, – Van Dyne is rajtaveszt az ügyön.

– Ahogy mondja.

– Hadd találjam ki. Jake Wolf tudomást szerzett a viszonyáról.

Davis bólintott.

– És megzsarolta, hogy tartsa a száját.

– Oh, ha ennyivel beérte volna.

Myron a férfi lábára pillantott. A vérzés elállt. Myron tudta, hogy kórházba kellene vinnie, de kíváncsi volt a folytatásra. A legfurcsább az volt az egészben, hogy Davis mintha egyáltalán nem érzett volna fájdalmat. Beszélni akart. Valószínűleg már évek óta fogalmazta magában ezt a védőbeszédet, és most végre elérkezett az idő, hogy elmondja.

– Jake Wolf a markában tartott – folytatta Davis. – Ha egyszer hagyod magad megzsarolni, annak sosem lesz vége. Igen, pénzt ajánlott a hallgatásomért. És igen, elfogadtam.

Myronnak eszébe jutott, amit Wheat Manson mondott neki a telefonban.

– Maga nem csak tanár volt az iskolában, hanem diáksegítő is.

– Igen.

– És hozzáférése volt a diákok adatlapjához, ugye? Láttam, egyes szülők mire képesek azért, hogy a gyerekük bejusson egy jó egyetemre.

– El se tudná képzelni – mondta Davis.

– De el tudom. Nem volt ez másként akkor sem, amikor én voltam ennyi idős. Szóval Jake Wolf rávette magát, hogy átírja a fia jegyeit.

– Valami olyasmi. Egyszerűen csak kicseréltem két adatlapot. Randy a Dartmouthra akart menni. A Dartmouth azt akarta, hogy Randy hozzájuk járjon, mert kiváló irányító. De ehhez az kellett, hogy benne legyen a legjobb tíz százalékban. Négyszáz gyerek van az évfolyamon. Randy az ötvenharmadik volt – nem rossz, de kívül a legjobb tíz százalékon. Volt egy másik tehetséges diák, Ray Clarke. Ő az ötödik volt a rangsorban. Clarke-ot már felvették a Georgetownra. Így hát tudtam, hogy máshová már nem fogják elküldeni az adatlapját…

– És kicserélte Randy eredményeit a Clarke gyerekével?

– Igen.

Myronnak hirtelen beugrott, amit Randy mondott arról, hogy megpróbálta visszahódítani Aimee-t, de az visszafelé sült el.

– És ugyanezt megtette Aimee Biellel is. Hogy biztosan bejusson a Duke-ra. Randy kérte meg rá, ugye?

– Igen.

– Aztán Randy elmondta Aimee-nek, mert azt remélte, hogy hálás lesz érte. Ő azonban nem volt az. Sőt nyomozni kezdett. Megpróbált betörni az iskolai rendszerbe, hogy lássa, mi történt. Felhívta Roger Changet, az évfolyam negyedik legjobbját, hogy milyen jegyei voltak, és milyen szakkörökre járt. Meg-

próbált rájönni, mit művelt Randy meg maga.

– Erről nem tudok – felelte Davis. Kezdett csökkeni az adrenalin a szervezetében. Most már meg-megrándult a fájdalomtól. – Aimee-vel soha nem beszéltem erről. Nem tudom, Randy mit mondott neki – épp ezt próbáltam kideríteni, mikor látott minket a parkolóban. Azt mondta, Aimee-nek nem beszélt rólam, csak annyit mondott neki, hogy segített neki bejutni a Duke-ra.

– Aimee azonban összerakta. Vagy legalábbis megpróbálta.

– Úgy tűnik.

Ismét összerándult. Myron nem törődött vele.

– Elérkeztünk végre az ominózus éjszakához. Miért akarta Aimee, hogy itt tegyem ki a maga házánál?

Kinyílt az ajtó. Erik dugta be rajta a fejét.

– Hogy haladunk?

– Haladunk – felelte Myron. Arra számított, hogy Erik vitatkozni fog, de már be is csukta maga mögött az ajtót.

– Őrült – mondta Davis.

– Magának is lányai vannak, nem?

– De – felelte, aztán bólintott, mintha hirtelen minden megvilágosodott volna előtte.

– Ne húzza az időt, Harry. A lába vérzik. Orvosra van szüksége.

– Nem érdekel.

– Ha már eddig eljutott, ne hagyja abba. Hol van Aimee?

– Nem tudom.

– Miért jött el ide?

Davis becsukta a szemét.

– Harry?

– Isten bocsássa meg nekem, de nem tudom – mondta halkan.

– Megmagyarázná?

– Bekopogott az ajtón. Elképesztően késő volt. Hajnali kettő vagy három. Nem emlékszem. Donna és én már aludtunk. Ha-

lálra rémisztett minket. Az ablakhoz mentünk. Mindketten láttuk. A feleségemre néztem. Látnia kellett volna az arcát. Annyi fájdalom ült a tekintetében. Az a sok bizalmatlanság, mindaz, amit két éve igyekeztem helyrehozni, most kárba veszett. Elsírta magát.

– És maga mit csinált?

– Elküldtem Aimee-t.

Csend.

– Kinyitottam az ablakot. Azt mondtam, túl késő van már. És hogy majd hétfőn megbeszéljük az iskolában.

– Aimee erre mit felelt?

– Semmit. Csak állt és nézett. Nem szólt egy szót sem. Csalódott volt, azt láttam rajta. – Davis ismét behunyta a szemét. – Attól féltem, hogy meg is haragudott rám.

– Aztán elment?

– Igen.

– És azóta nem látta senki – mondta Myron. – Mielőtt bárkinek elmondhatta volna, mire jött rá. Mielőtt tönkretehette volna magát. És ha ez a csalás kiderül, akkor pontosan az fog történni, amit az első találkozásunk alkalmával mondtam. Magának vége. Ez ki fog derülni.

– Tudom. Én is gondoltam rá.

Elhallgatott. Könnyek kezdtek csorogni az arcán.

– Mi az? – kérdezte Myron.

– A harmadik nagy hiba, amit elkövettem – mondta halkan.

Myron úgy érezte, mintha egy jeges kéz markolta volna meg a gerincét.

– Mit csinált?

– Nem bántottam. Soha. Törődtem vele.

– Mit csinált, Harry?

– Összezavarodtam. Nem tudtam, mi történt. Megrémültem, amikor felbukkant. Tudtam, mit jelenthet ez – ahogy mondta. Hogy minden kiderülhet. Az egész. Pánikba estem.

– Mit csinált? – kérdezte Myron harmadszorra is.

– Felhívtam valakit. Ahogy elment. Felhívtam valakit, mert azt reméltem, hogy ő majd megmondja, mit tegyek.

– Kit hívott fel?

– Jake Wolfot – felelte. – Felhívtam Jake Wolfot, és elmondtam neki, hogy Aimee Biel itt áll a házam előtt.

Negyvenkilencedik fejezet

Claire állta útjukat, ahogy kirontottak a házból.
– Mi a fene történt odabent? – kérdezte.
Erik még csak le sem lassított.
– Menj haza, Claire. Hátha telefonál.
Claire segélykérően Myronra pillantott, de Myron nem akart beleavatkozni. Erik már elfoglalta a helyét a kormány mögött, szó szerint és átvitt értelemben is. Myronnak épp annyi ideje maradt, hogy beüljön mellé, mielőtt elindult.

– Tudod az utat Wolfék házához? – kérdezte Myron.

– Épp elégszer raktam ki ott a lányomat – válaszolta Erik.

Rálépett a gázra. Myron az arcát tanulmányozta. Erik arckifejezése általában a megvetőhöz volt a legközelebb. A homlokát többnyire összeráncolta, és mindig látszott rajta valami elégedetlenség. Most nyoma sem volt ezeknek. Az arca sima volt, nyugodt. Myron szinte azt várta, hogy bekapcsolja a rádiót, és fütyörészni kezd.

– Le fognak tartóztatni – mondta Myron.

– Nem hinném.

– Gondolod, hogy nem szólnak senkinek?

– Valószínűleg nem.

– A kórháznak hivatalból jelentenie kell minden lőtt sebet.

Erik vállat vont.

– És ha beszélnek, akkor is, mi van? Az esküdtszék tagjai között biztosan lesz néhány családapa. Elmondok mindent. Elmondom, hogy a lányom eltűnt, és hogy az áldozat egy tanára, aki elcsábította az egyik diákját, kenőpénzt fogadott el, hogy átjavítsa a jegyeket…

Nem folytatta, mintha az ítélet nem is lehetne kérdéses. Myron nem tudta, mit mondjon. Inkább hátradőlt az ülésben.

– Myron?

– Igen?

– Én vagyok az oka, ugye? Az én viszonyom váltotta ki ezt az egészet.

– Nem hinném, hogy ez ilyen egyszerű – felelte Myron. – Aimee nagyon erős akaratú személyiség. Lehet, hogy ez is közrejátszott, de szerintem csak részben. Van Dyne egy tanár, és Aimee kedvenc boltjában dolgozik. Biztosan volt valami szimpátia közöttük. Valószínűleg kinőtte Randyt. Aimee mindig jó gyerek volt, nem?

– A legjobb – mondta Erik halkan.

– Lehet, hogy egyszerűen csak eljött az ideje egy kis lázadásnak. Ez így normális, nem? Van Dyne pedig épp kéznél volt. Vagyis, nem tudom, pontosan hogy történt, de nem gondolom, hogy csak temiattad.

Erik bólintott, de nem úgy tűnt, mint aki bevette volna. Myron sem akarta tovább győzködni. Azon tűnődött inkább, hogy felhívja-e a rendőrséget, de mégis mit mondjon nekik? És ők mit tennének? A helyi zsaruk feltehetően Jake Wolf zsebében vannak. Valószínűleg figyelmeztetnék. De ha nem, akkor is tiszteletben kellene tartaniuk a jogait. Neki és Eriknek azonban nem kellett emiatt aggódniuk.

– Szerinted mi történt? – kérdezte Erik.

– Két gyanúsítottunk maradt – válaszolta Myron. – Drew Van Dyne és Jake Wolf.

Erik megrázta a fejét.

– Wolf volt az.

– Miért vagy olyan biztos benne?

Erik ránézett.

– Még mindig nem világos, mire képes a szülői szeretet, ugye, Myron?

– Erik, van egy fiam.

– Irakban, ugye?

Myron nem felelt.

– És mire lennél képes, hogy megmentsd?

– Nagyon jól tudod a választ.

– Igen. Én is. És Jake Wolf is. Ő már megmutatta, milyen messzire hajlandó elmenni.

– Azért nagy különbség van egy tanár megvesztegetése és…

– És a gyilkosság között? – fejezte be helyette Erik. – Valószínűleg nem úgy indult. Először nyilván megpróbálta meggyőzni, megpróbálta megértetni vele a saját álláspontját. Elmagyarázta neki, hogy ő is bajba kerülhet, hogy füstbe mehet a felvételije. Aimee azonban nem hajlandó meghátrálni. És egyszerre előáll a klasszikus vagy ők, vagy mi helyzet. A fia sorsa Aimee kezében van. Vagy Aimee jövője, vagy a fiáé. Te melyiket választanád a helyében?

– Ez mind csak spekuláció – mondta Myron.

– Talán.

– Ne add fel a reményt.

– Miért?

Myron felé fordult.

– Meghalt, Myron. Mindketten nagyon jól tudjuk.

– Nem, egyáltalán nem.

– Tegnap éjjel, amikor találkoztunk, emlékszel, mit mondtál?

– Sok mindent mondtam.

– Azt mondtad, nem hiszed, hogy egy pszichopata véletlenül épp őt rabolta volna el.

– Ezt most is tartom. És?

– Gondold végig. Ha valaki olyan volt, aki ismeri – Wolf, Van Dyne, Davis, akármelyikük – ugyan miért rabolta volna el?

Myron nem felelt.

– Mindannyiuknak jó oka volt rá, hogy elhallgattassák. Gondold csak végig. Azt mondtad, vagy Van Dyne, vagy Wolf. Én Wolfra tippelek. De akárhogy is, mindannyian tartottak attól, amit Aimee megtudott, nem?

– De igen.

– Az ember nem rabol el valakit, aki tönkreteheti. Inkább megöli.

Mindezt teljes nyugalommal mondta. Keze tíz óra tíz percnél a kormányon. Myron nem tudta, mit mondjon. Erik meggyőzően érvelt. Nem rabolsz elvalakit, ha az a cél, hogy elhallgattasd. Azzal nem éred el a célt. A félelem kezdte a hatalmába keríteni Myront. Mostanáig igyekezett nyugtatni magát, nehogy eluralkodjon rajta, de reményeire pont az az ember dobta rá az utolsó lapát földet, akinek az utolsó utáni pillanatig reménykednie kellett volna.

– Most jól vagyok – folytatta Erik. – Látod? Harcolok. Harcolok, hogy kiderüljön az igazság. Ha megtaláljuk holtan, akkor vége. Mármint nekem. Végem. Tovább játszom majd a szerepemet a többi gyerekem miatt. De csak őmiattuk nem fogok összeomlani és meghalni. Egy dolog azonban biztos: az én életem ott és akkor véget ér. Nyugodtan eltemethettek engem is Aimee mellé. Erről van szó. Halott vagyok, Myron. De nem gyáva.

– Nyugodj meg – mondta Myron. – Semmi biztosat nem tudunk még.

Aztán Myronnak eszébe jutott valami. Aimee ma este fent volt a neten. Emlékeztetni akarta rá Eriket, reményt tölteni belé, de előbb végig akarta gondolni. Valami nem stimmelt. Eriknek igaza volt. Az alapján, amit eddig megtudtak, semmi értelme nem lett volna Aimee-t elrabolni – csak megölni.

Tényleg Aimee volt az, aki bejelentkezett? Valóban segítséget kért Erintől?

Valami nem stimmelt.

Olyan sebességgel fordultak le a 280-as útról, hogy a kocsi majdnem két kerékre állt. Erik lefékezett, amikor bekanyarodtak Wolfék utcájába. Két háznyira Wolféktól megálltak.

– Mi a következő lépés? – kérdezte Erik.

– Becsengetünk. Megnézzük, itthon vannak-e.

Mindketten kiszálltak a kocsiból, és elindultak a bejárat felé.

Myron ment elöl. Erik nem ellenkezett. Myron megnyomta a csengőt. A dallam túlságosan hatásvadász volt, és túl sokáig szólt. Erik hátrahúzódott a sötétbe. Myron tudta, hogy Erik magával hozta a fegyverét. Nem tudta, mitévő legyen. Erik ma este már meglőtt egy embert. És nem úgy tűnt, mint akit megrázott volna a dolog.

Lorraine Wolf hangja szólalt meg a kaputelefonban.

– Ki az?

– Myron Bolitar vagyok, Mrs. Wolf.

– Nagyon késő van. Mit akar?

Myron emlékezett az első találkozásukra. A fehér teniszszerelésre és a flörtölő hangnemre. Flörtölésnek most nyoma sem volt. A nő hangja kemény volt és kimért.

– Beszélnem kell a férjével.

– Nincs itthon.

– Mrs. Wolf, beengedne, kérem?

– Menjen el.

Myron nem tudta, hogyan folytassa.

– Beszéltem Randyvel ma este – mondta végül.

Csend.

– Egy bulin volt. Aimee-ről beszélgettünk. Aztán beszéltem Harry Davisszel is. Mindenről tudok, Mrs. Wolf.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Vagy kinyitja az ajtót, vagy megyek a rendőrségre.

Még hosszabb csend. Myron megfordult, és Erikre nézett. A férfi még mindig nyugodtan állt. Myronnak ez nem tetszett.

– Mrs. Wolf?

– A férjem egy óra múlva hazaér. Jöjjenek vissza akkor.

Erik Biel tett egy lépést előre.

– Na, ebből elég – mondta, azzal előhúzta a fegyverét, a zárhoz illesztette, és meghúzta a ravaszt. Az ajtó felpattant. Erik fegyverrel a kezében berontott. Myron szorosan a nyomában.

Lorraine Wolf felsikoltott.

Erik és Myron a hang után mentek. Mikor beléptek a nappaliba, mindketten hátrahőköltek.

Lorraine Wolf egyedül volt.

Egy pillanatig egyikük sem mozdult. Myron felmérte a helyzetet. Lorraine Wolf a szoba közepén állt. Mindkét kezén gumikesztyű. Ez volt az első, amit Myron észrevett. Világossárga gumikesztyű. Aztán, amikor másodszor is rápillantott, a jobb kezében egy rongyot látott meg. A másikban – a balban – egy a kesztyűvel megegyező színű vödröt tartott.

A szőnyegen egy nagy nedves folt volt.

Myron tett egy lépést előre. Most már látta, hogy a vödörben víz van. Szörnyű, rózsaszín árnyalatú víz.

– Oh, ne… – mondta Erik.

Myron megfordult, hogy útját állja, de elkésett. Erik agyában valami megpattant. Elüvöltötte magát, és nekiugrott a nőnek. Lorraine Wolf felsikoltott. A vödör a szőnyegre esett. A rózsaszín folyadék kiömlött.

Erik rávetette magát. Összekapaszkodva átestek a kanapén. Myron ment utánuk, de megint nem tudta, mi is lenne a legjobb lépés. Ha túl agresszíven avatkozik bele, Erik esetleg meghúzza a ravaszt. Ha viszont nem tesz semmit…

Erik leteperte Lorraine Wolfot. Fegyverét a nő halántékához szorította. Lorraine Wolf felsikoltott, és a kezével hadonászva próbálta védeni magát. Erik karja rezzenéstelen maradt.

– Mit csináltál a lányommal?

– Semmit!

– Erik, ne – mondta Myron.

De Erik nem figyelt rá. Myron felemelte a saját fegyverét. Erikre célzott vele. Erik látta, de természetesen nem törődött vele.

– Ha megölöd… – kezdte Myron.

– Akkor mi van? – kiáltotta Erik. – Ugyan, mi vesztenivalónk van, Myron? Nézz körül. Aimee már nem él.

– Nem! – kiáltotta Lorraine Wolf.

– Akkor hol van, Lorraine? – kérdezte Myron.

A nő összeszorította az ajkát.

– Lorraine, hol van Aimee?

– Nem tudom.

Erik felemelte a fegyvert. Az volt a szándéka, hogy megüti vele a nőt.

– Erik, ne!

A férfi habozott. Lorraine felnézett, találkozott a tekintete Erikével. Rémült volt, de Myron látta rajta, hogy felkészült az ütésre.

– Ne csináld! – mondta ismét Myron. Közelebb lépett hozzájuk.

– Valamit tud.

– És mi kihúzzuk belőle, hogy mi az, oké?

Erik Myronra nézett.

– Te mit tennél? Ha olyan valakiről lenn szó, akit szeretsz?

Myron még közelebb lépett.

– Én szeretem Aimee-t.

– Nem úgy, mintha az apja lennél.

– Nem, nem úgy. De ez itt most nem fog működni.

– Harry Davisnél működött.

– Tudom, de…

– Ez egy nő. Ez az egyetlen különbség. Belelőttem Davis lábába, te pedig kikérdezted, miközben folyt belőle a vér. Most itt van valaki, aki vért takarít fel a nappalijában, és hirtelen finnyás leszel?

Akármennyire is elborult Erik agya, Myron tudta, hogy van igazság abban, amit mond. Már megint a fiú-lány kérdés. Ha Aimee fiú lett volna. Ha Harry Davis egy szép, fiatal nő lett volna.

Erik a nő halántékához szorította a pisztolyt.

– Hol van a lányom?

– Nem tudom – felelte.

– Kinek a vérét takarítottad fel?

Erik a nő lábára irányította a fegyvert. De kezdte elveszíteni a kontrollt. Myron látta rajta. Könnyek csorogtak végig Erik arcán. A keze remegett.

– Ha lelövöd – mondta Myron –, beszennyezed a bizonyítékot. Minden tele lesz az ő vérével. A rendőrség sosem fogja kideríteni, mi történt. Az egyetlen, akit lecsuknak, az te leszel.

Ez így nem volt teljesen igaz, de ahhoz elég volt, hogy Erik elbizonytalanodjon. Most már egész testében remegett. Sírva fakadt. A fegyvert azonban nem engedte le. Továbbra is a nő lábára célzott vele.

– Álljunk meg egy kicsit – próbálkozott Myron.

– Nem! – rázta meg a fejét Erik.

A levegő mozdulatlanná dermedt. Minden lelassult. Erik lenézett Lorraine Wolfra. A nő nem fordította el a fejét. Myron látta, hogy Erik keze a ravaszon.

Nem maradt más választása.

Myronnak közbe kellett lépnie.

És akkor megszólalt Myron mobiltelefonja.

Mindenki megállt. Erik levette az ujját a ravaszról, és megtörölte az arcát az ingujjával.

– Vedd fel – mondta.

Myron a kijelzőre pillantott. Win volt az. Felvette, és a füléhez emelte a telefont.

– Mi van?

– Drew Van Dyne kocsija most állt meg a háza előtt – mondta Win.

Ötvenedik fejezet

Loren Muse nyomozó épp az új ügyén dolgozott, az East Orange-ban történt kettős gyilkosságon, amikor megcsörrent a telefonja. Késő re járt már, Muse mégsem lepődött meg. Sokszor előfordult, hogy sokáig dolgozott. A kollégái tudták.

– Muse.

A hang tompán, távolian szólt, de egyértelműen egy nőé volt.

– Van némi információm a maga számára.

– Kivel beszélek?

– Az eltűnt lányról.

– Melyik eltűnt lányról?

– Aimee Bielről.

Erik még mindig Lorraine Wolfra szegezte a fegyvert.

– Mi az? – kérdezte Myrontól.

– Drew Van Dyne. Most ért haza.

– És ez mit jelent?

– Ez azt jelenti, hogy beszélnünk kell vele.

Erik Lorraine Wolfra mutatott a fegyverével.

– Nem hagyhatjuk itt csak úgy.

– Egyetértek.

A legokosabb az lett volna, gondolkodott Myron, ha itt hagyja Eriket, hogy vigyázzon Lorraine Wolfra, nehogy figyelmeztetni tudjon valakit vagy eltüntessen valami nyomot. De nem akarta egyedül hagyni Erikkel. Legalábbis nem ilyen állapotban.

– Magunkkal visszük – mondta Myron.

Erik a nő fejéhez nyomta a fegyver csövét.

– Gyerünk – mondta. Lorraine engedelmeskedett. Kiléptek a

házból, és elindultak Erik kocsija felé. Útközben Myron felhívta Lance Banner nyomozót.

– Banner.

– Küldje a legjobb helyszínelőit Jake Wolf házához – mondta Myron. – Most nincs időm elmagyarázni.

Lerakta. Más körülmények között erősítést kért volna. Win azonban ott volt Drew Van Dyne házánál. Nála nagyobb erősítés nem kellett.

Myron vezetett. Erik hátul ült Lorraine-nel. A fegyvert folyamatosan ráirányította. Myron belenézett a visszapillantó tükörbe, és találkozott a tekintete a nőével.

– Hol van a férje? – kérdezte Myron kanyarodás közben.

– Dolga van.

– Merrefelé?

Lorraine nem felelt.

– Két nappal ezelőtt valaki felhívta magukat – mondta Myron. – Hajnali háromkor.

A tekintetük ismét találkozott a tükörben. A nő nem bólintott, de Myron mintha igenlést olvasott volna ki a szeméből.

– Harry Davis volt az. Maga vette fel vagy a férje?

– Jake – válaszolta halkan.

– Davis elmondta, hogy Aimee ott járt, és aggódik. Erre Jake a kocsijához rohant – Myron ezt nem kérdezte, hanem mondta.

– Nem.

Myron elhallgatott, a nő válaszán gondolkodott.

– Akkor mit csinált?

Lorraine fészkelődni kezdett az ülésben, majd Erik szemébe nézett.

– Mi nagyon kedveltük Aimee-t. Az Isten szerelmére, Erik, két évig járt Randyvel.

– De aztán dobta Randyt – mondta Myron.

– Igen.

– Randy hogyan reagált rá?

– Összetörte a szívét. Neki tényleg fontos volt Aimee. El se tudják képzelni… – a hangja elhalt.

– Még egyszer megkérdezem, Mrs. Wolf. Mit csinált a férje, miután Harry Davis felhívta?

A nő vállat vont.

– Ugyan mit csinált volna?

Myron kérdőn nézett a visszapillantó tükörbe.

– Azt hiszi, Jake odament, és elkapta? Ugyan már. Ha nincs forgalom, akkor is legalább egy fél óra Livingstonból eljutni Ridgewoodba. Gondolja, hogy Aimee ott állt volna arra várva, hogy Jake nyakon csíphesse?

Myron kinyitotta a száját, aztán becsukta. Megpróbálta Aimee helyébe képzelni magát. Harry Davis elküldte. Lehetséges, hogy ott állt még egy fél órát a sötét utcán? Ugyan miért tette volna?

– És akkor mi történt? – kérdezte Myron.

A nő nem válaszolt.

– Harry Davis pánikba esve felhívta magukat hajnali háromkor, hogy Aimee ott áll a házuk előtt. Mit csináltak? Mit csinált Jake?

Myron balra fordult. Most már a Northfield Avenue-n jártak, Livingston egyik legszélesebb útján. Felgyorsított.

– Maguk mit tettek volna?

Senki nem felelt. Lorraine Myront nézte a tükörben.

– A fiamról van szó – folytatta a nő. – Az egész jövője forog kockán. Volt egy barátnője. Egy csodálatos, kedves teremtés. De valami történt vele. Megváltozott. Nem tudom, miért.

Erik elfordította a fejét, de a fegyvert nem.

– A lány hirtelen nem kér többet belőle. Viszonyt kezd egy tanárával. Házakba kopog be hajnali háromkor. Teljesen kiszámíthatatlanná válik, és ha beszélni kezd, mindent tönkretehet. Szóval maga mit tett volna a helyünkben, Mr. Bolitar? – Aztán Erikhez fordult. – Vagy fordított esetben – ha Randy dobta volna Aimee-t, és kezdte volna veszélybe sodorni az ő

jövőjét – akkor te mit csináltál volna, Erik?

– Meg nem öltem volna – felelte Erik.

– Mi sem öltük meg. Mindössze annyit tettünk… Aggódtunk. Jake és én felkeltünk, és egész éjjel beszélgettünk. Azon tanakodtunk, mitévők legyünk. Megpróbáltuk kitalálni. Először is rá kell vennünk Harry Davist, hogy cserélje vissza a számítógépes adatlapokat. Tegyen úgy, mintha csak valami számítógépes hiba lett volna. Biztosan lesz, aki gyanút fog, de ha nincs rá bizonyíték, nem tehetnek semmit. De végiggondoltunk minden mást is. Tudom, hogy úgy akarják beállítani Randyt, mint egy drogdílert, de ő csak egy elosztó volt. Minden iskolában van ilyen. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy jól tette. Én a Middleburyre jártam. Nem mondom meg a nevét, de ma ismert politikus az, aki akkor a legfőbb elosztó volt. De az ember lediplomázik, és azzal vége. Nekünk azonban biztosra kellett mennünk. Ez nem derülhetett ki. És valahogy kapcsolatba akartunk lépni Aimee-vel. Fel akartunk hívni titeket, Erik. Azt reméltük, hogy ti talán tudtok beszélni a fejével. Mert itt nemcsak Randy jövőjéről volt szó, hanem az övéről is.

Közeledtek Drew Van Dyne házához.

– Nagyon szívbemarkoló történet, Mrs. Wolf – mondta Myron. – De egyvalamit kifelejtett belőle.

A nő behunyta a szemét.

– Kinek a vére van a szőnyegen?

Semmi válasz.

– Hallotta, hogy felhívtam a rendőrséget. Mostanra már úton vannak. Ki fogják deríteni, ki volt az.

Lorraine Wolf erre sem szólt semmit. Most már Drew Van Dyne utcájában jártak. A házak itt kisebbek voltak és régebbiek. A gyep nem volt olyan zöld. A sövény jobbra-balra dőlt. Win a telefonban pontosan elmondta Myronnak, hogy hol van, máskülönben Myron soha nem találta volna meg. Megállt az autóval, és hátranézett Erikre.

– Maradj itt egy kicsit.

Leállította a motort, és elindult egy fa felé. Win mögötte állt.

– Nem látom Van Dyne autóját – mondta Myron.

– Bent van a garázsban.

– Mióta van odabent?

– Mikor hívtalak?

– Tíz perccel ezelőtt.

Win bólintott.

– Akkor tíz perce.

Myron a házra pillantott. Sötét volt.

– Nem égnek a lámpák.

– Ezt én is észrevettem.

– Tíz perccel ezelőtt beállt a garázsba, de a házba a még nem ment be? – kérdezte Myron.

Win megvonta a vállát.

Zörgő hangot hallottak. Kinyílt a garázsajtó. Két fényszóró vakította el őket. Az autó csikorgó kerekekkel robbant ki a garázsból. Win a fegyvere után nyúlt, és már lövésre emelte, mikor Myron a karjára tette a kezét.

– Lehet, hogy Aimee is benne van.

Win bólintott.

Az autó végigszáguldott a felhajtón, és élesen jobbra kanyarodott. Elhúzott a parkoló kocsi mellett, amelynek hátsó ülésén Erik Biel és Lorraine Wolf ült. Van Dyne Toyota Corollája egy pillanatra lelassított, majd a sofőr gázt adott.

Myron és Win visszarohantak a kocsihoz. Myron a vezetőülésbe, Win az anyósülésre csusszant be. A hátsó ülésen Erik Biel még mindig Lorraine Wolfra szegezte a fegyverét.

Win megfordult, és Erikre mosolygott.

– Hello – mondta, és hátranyúlt, mintha kezet akarna rázni vele. Ehelyett azonban villámgyorsan megragadta Erik fegyverét, és kivette a kezéből. Ilyen egyszerűen. Erik Bielnél az egyik pillanatban még volt egy pisztoly, a másikban már nem.

Myron beindította a motort, és elindult abba az irányba,

amerre Van Dyne kocsija eltűnt. Win megnézte a fegyvert, összevonta a szemöldökét, majd kiürítette a tárat.

A hajsza elkezdődött. De nem fog sokáig tartani.

Ötvenegyedik fejezet

Az autót nem Drew Van Dyne vezette. Hanem Jake Wolf.
Jake gyorsan vezetett. Csinált néhány gyors kanyart, de alig egy mérföldet ment csak az autóval. Elég nagy előnyre tett szert. Megkerülte a régi Roosevelt Plázát, és beállt a parkolóba. Átvágott a sötét futballpályán, nagyjából a Livingston High School felé. Tudta, hogy Myron Bolitar a nyomában van. De azt is tudta, hogy van még egy kis ideje.

Hallotta a buli zaját. Néhány lépéssel később már a fényeket is látta. Jólesett beszívnia az éjszakai levegőt. Jake igyekezett megjegyezni mindent maga körül: a fákat, a házakat, az autókat. Szerette ezt a várost. Szeretett itt élni.

Ahogy még közelebb ért, meghallotta a nevetést. Azon gondolkodott, mit is csinál most itt. Nyelt egyet, és befordult a szomszédos telekre, egy sor fenyőfa mögé. Talált egy rést, amelyen keresztül rálátott a sátorra.

Jake Wolf azonnal észrevette a fiát.

Mindig így volt Randyvel. Nem lehetett nem észrevenni. Mindig kitűnt a többiek közül. Jake-nek eszébe jutott Randy első futballedzése még elsős korában. Volt ott vagy háromnégyszáz gyerek, mind beöltözve védőfelszerelésbe, futottak, ütköztek, kiáltoztak. Jake késve érkezett, de egy másodperc sem kellett hozzá, hogy kiszúrja kivételes gyerekét a sok hasonszőrű fiú közül. Mintha az égből mindig egy fénycsóva irányult volna rá, megvilágítva minden egyes lépését.

Jake Wolf csak állt, és nézte. A fia néhány haverjával beszélgetett. Mindannyian hangosan nevettek azon, amit Randy mondott. Jake érezte, hogy a szeme megtelik könnyel. Megpróbálta felidézni, hol is kezdődött ez az egész. Talán Dr. Crowley-val. Egy nyomorult történelemtanár, aki doktornak

hívatja magát. Miféle képmutató szarság ez egyébként is?

Crowley egy alacsony, jelentéktelen figura volt, régimódi frizurával és csapott vállakkal. Gyűlölte a sportolókat. Csak úgy bűzlött róla, hogy irigy rájuk. Ha Crowley meglátott egy ilyen jóképű, különleges adottságokkal megáldott fiút, mint Randy, azonnal bosszút akart állni a kamaszkori kudarcaiért.

Ott kezdődött minden.

Randy írt egy kiváló esszét a Tet-offenzíváról Crowley történelemórájára. Crowley elégségest adott rá. Egy nyavalyás kettest. Randy egyik barátja, egy Joel Fisher nevű srác ötöst kapott. Jake elolvasta mindkét esszét. Randyé jobb volt. És nem csak Jake Wolf gondolta így. Megmutatta különböző embereknek. Nem árulta el, hogy melyik a fiáé és melyik Joelé.

– Melyik a jobb? – kérdezte.

Szinte mindannyian Randyét – a kettesre értékelt dolgozatot – találták jobbnak.

Látszólag talán jelentéktelen dolog, de mégsem volt az. Az év végi osztályzat háromnegyedét ez a jegy adta. Dr. Crowley kettesre zárta le Randyt. Randy így nem kapott dicséretet év végén, de ami ennél is fontosabb, ami mindennél fontosabb, ezzel kikerült a legjobb tíz százalékból. A Dartmouth világosan megmondta. Randyt akkor veszik fel, ha benne lesz a legjobb tíz százalékban. Ha az a kettes hármas lett volna, akkor Randy befért volna.

Ennyin múlott.

Jake és Lorraine bement beszélni Dr. Crowley-val. Elmagyarázták neki, miről van szó. Crowley azonban nem engedett. Lekezelően beszélt velük, és látszott rajta, hogy élvezi a helyzetet. Jake-nek minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne hajítsa keresztül az üvegajtón. Jake azonban nem adta fel ilyen könnyen. Felbérelt egy magándetektívet, hogy keressen valamit a férfi múltjában. De Crowley élete olyan szürke és egyhangú volt, olyan jelentéktelen, különösen az ő fiáéval összehasonlítva… Semmit nem találtak, amit fel lehetett volna használni el-

lene.

Szóval ha Jake Wolf betartotta volna a szabályokat, akkor ezzel véget ért volna a történet. A fia nem került volna be a Dartmouthra egy ilyen szánalmas kis senki miatt, mint Crowley.

Na ne.

Ezzel kezdődött minden.

Jake nyelt egyet, és tovább nézte a fiát. Randy a buli központi figurája volt, a nap, amely körül a többi bolygó keringett. A kezében egy pohár. Randy minden mozdulatában volt valami különleges. Akármit is csinált. Jake Wolf állt a sötétben, és azon tűnődött, hogyan lehetne mindent jóvátenni. De nem tudta a megoldást. Mintha egy vödröt akart volna telemerni a kezével. Megpróbálta magabiztosnak mutatni magát Lorraine előtt. Azt gondolta, hogy elrejti a hullát Drew Van Dyne házában. Lorraine közben feltakarítja a nyomokat. Sikerülhetett volna.

De felbukkant Myron Bolitar. Jake meglátta a garázsból. Csapdába esett. Az volt a terve, hogy elmenekül előlük, és elrejti a hullát valahol máshol. De amikor rákanyarodott az útra, és meglátta Lorraine-t annak a kocsinak a hátsó ülésén, tudta, hogy vége.

Majd felfogad egy jó ügyvédet. A legjobbat. Ismert egy fickót a városban, Lenny Marcust. Remek védőügyvéd. Majd felhívja, és kitalálják, mit lehet tenni. A szíve mélyén Jake Wolf azonban tudta, hogy vége. Legalábbis az ő számára.

Ezért volt most itt. A sötét fenyőfák között. Nézte a gyönyörű, tökéletes fiát. Randy volt az egyetlen jó dolog az életében. A fia. Az ő drága fia. Jake-et az első pillanattól fogva megbabonázta, már a kórházban, mikor először a karjába vette. Minden edzésére elment, amire csak tudott. Minden egyes meccsére. Nem csak a látszat kedvéért. Jake nemritkán egy fa mögé húzódott, szinte elbújt, mint most, és onnan figyelte. Egyszerűen csak imádta nézni. Teljesen belefeledkezett a látványba, szinte révületbe esett. És olyankor maga sem értette, hogyan

lehetett ilyen átkozottul szerencsés, hogy ő Jake Wolf, aki semmire sem vitte az életben, részese lehetett egy ilyen csoda világra jöttének. A világ szörnyű volt, és kegyetlen, de amikor nagyon megundorodott tőle, elég volt csak ránéznie a fiára, és rájött, hogy más is van, nem csak a mindennapi élethalálharc, létezik valami annál szebb és jobb, hiszen itt áll a szeme előtt a fia, a megtestesült tökéletesség és szépség.

– Hello Jake.

Megfordult a hangra.

– Hello, Jacques.

Jacques Harlow volt az, Randy egyik legjobb barátjának az apja, a buli házigazdája. Jacques odalépett mellé. Legalább egy percig mindketten némán nézték a saját fiukat.

– Gondoltad volna, hogy ilyen gyorsan elrepül? – kérdezte Harlow.

Jake csak megrázta a fejét, félt megszólalni. Nem vette le a tekintetét Randyről.

– Bejössz egy italra?

– Most nem lehet. Csak beugrottam, hogy odaadjak valamit Randynek. De azért kösz.

Harlow megveregette a vállát.

– Minden jót – azzal elindult vissza a tornához.

Jake öt percig állt még ott. Élvezte minden pillanatát. Aztán meghallotta a lépéseket. Megfordult. Myron Bolitar állt vele szemben. Myron kezében fegyver volt. Jake Wolf elmosolyodott, és visszafordult a fia felé.

– Mit csinál itt, Jake?

– Maga szerint?

Jake Wolf nem akart megmozdulni, de tudta, hogy eljött az ideje. Vetett még egy utolsó pillantást a fiára. Mert tényleg ez volt az utolsó. Soha többé nem fogja így látni. Szeretett volna mondani neki valamit, valami bölcs dolgot, de Jake soha nem volt a szavak embere.

Így hát inkább csak megfordult, és felemelte a kezét.

– A csomagtartóban – mondta Jake Wolf. – A holttest a csomagtartóban van.

Ötvenkettedik fejezet

Win Myron mögött állt néhány méterrel. Csak a biztonság kedvéért. De amikor megfordult, azonnal látta, hogy Jake Wolf nem fog akadékoskodni. Feladta. Legalábbis most. Később még biztosan próbálkozni fog valamivel. Win ismerte Jake Wolf fajtáját. Az ilyenek soha nem hiszik el, hogy vége. Mindig reménykednek, hogy akad egy vészkijárat, egy kibúvó, egy joghézag, valami.

Néhány perccel korábban találták meg Van Dyne kocsiját a Roosevelt Pláza parkolójában. Myron és Win elrohantak, hátrahagyva Lorraine Wolfot és Erik Bielt a kocsiban. Eriknél volt még néhány nejlonbilincs, amit ugyanabban a boltban vett, ahol a lőszereket. Hátrabilincselték vele Lorraine kezét, és erősen remélték, hogy Erik nem csinál semmi ostobaságot.

Nem sokkal az után, hogy Myron és Win eltűnt a sötétben, Erik kiszállt a kocsiból. Elindult Van Dyne autója felé. Kinyitotta az első ajtót. Nem tudta, mit akar pontosan. Csak azt tudta, hogy valamit tennie kell. Beült a kormány mögé. A kocsi padlóján gitárpengetők hevertek. Eszébe jutott a lánya gyűjteménye, hogy mennyire szerette őket, ahogy csukott szemmel pengette a húrokat. Eszébe jutott Aimee első gitárja, amit egy játékboltban vásárolt tíz dollárért. Aimee még csak négyéves volt. Az első dal, amit eljátszott, a „Santa Claus Is Coming To Town" volt. Döbbenetes teljesítmény egy óvodástól. Ő és Claire úgy tapsoltak, mint akiknek elment az esze.

– Aimee zenél – mondta Claire.

Mindannyian mosolyogtak. Mindannyian boldogok voltak.

Erik a szélvédőn keresztül a saját kocsijára nézett, vissza Lorraine Wolfra. Találkozott a tekintetük. Két éve ismerte, mióta Aimee randizni kezdett a fiával. Kedvelte. Az igazság az

volt, hogy még fantáziált is róla. De csak ennyi, semmi több. Csak egy kis ártalmatlan fantáziálás egy csinos nőről. Hétköznapi dolog.

Hátranézett a hátsó ülésre. Egy kézzel írt kotta hevert rajta. Megdermedt. Lassan kinyújtotta a kezét a papírlap felé. Amint meglátta a kézírást, tudta, hogy Aimee-é. Megfogta, és a szeméhez emelte. Úgy tartotta, mintha porcelánból lett volna.

Aimee kézírása volt.

Valami szorongatni kezdte a torkát. Ujjaival megérintette a hangjegyeket, a szavakat. A lánya a kezében tartotta ezt a papírdarabot. Arcát félig a kezébe temette, ahogy mindig szokta, és az élettapasztalatát megpróbálta szavakba önteni. Egyszerű gondolatok voltak, de Erik számára most egy egész világot jelentettek. Haragja elszállt. Vissza fog térni. Tudta. De most, ebben a pillanatban nem maradt más a szívében, csak fájdalom.

Aztán Erik úgy döntött, hogy kinyitja a csomagtartót.

Ismét Lorraine Wolfra pillantott. Valami átsuhant a nő arcán. Nem tudta, mivolt az. Kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Hátrament a csomagtartóhoz. Az egyik kezével megfogta a csomagtartó fedelét, és elkezdte felemelni. Hirtelen zajt hallott a futballpálya felől. Megfordult, és meglátta Myront, amint felé rohan.

– Erik, várj…

Erik kinyitotta a csomagtartót.

A fekete vízhatlan ponyva. Azt látta meg először. Valami bele volt csavarva a ponyvába. A térde megbicsaklott, de nem ájult el. Myron közeledett felé, de Erik felemelte a kezét, mintha azt mondta volna, hogy maradjon ott, ahol van. Megpróbálta elszakítani a ponyvát. Nem ment. Húzta, cibálta. A fekete ponyva nem engedett. Erik kezdett pánikba esni. Egyre gyorsabban vette a levegőt. A mellkasa összeszorult.

Előhúzta a kulcscsomóját, és az egyik kulcsot átdöfte az anyagon. A lyukból vér kezdett szivárogni. Felszakította a ponyvát, és bedugta a kezét. Ragadós nedvesség tapadt rá. Erik

kétségbeesetten tépte, szaggatta a fekete vízhatlan ponyvát, miközben egyre nehezebben kapott levegőt.

Aztán meglátta a holttest arcát, és hátrált egy lépést.

Myron már ott állt mellette.

– Oh, Istenem – mondta Erik. Teljesen kikészült, elhagyta az ereje. – Köszönöm…

Nem a lánya volt a csomagtartóban. Hanem Drew Van Dyne.

Ötvenharmadik fejezet

– Én lőttem le önvédelemből – mondta Lorraine Wolf.

A távolból Myron rendőrautók szirénázását hallotta. Myron Erik Biel és Lorraine Wolf mellett állt a csomagtartónál. Kihívták a rendőrséget. Hamarosan megérkeznek. A futballpálya felé pillantott. Látta a közeledő Win és Jake Wolf sziluettjét. Myron előreszaladt, Win pedig gondoskodott róla, nehogy megszökjön a gyanúsítottjuk.

– Drew Van Dyne eljött a házunkba – folytatta a nő. – Fegyvert fogott Jake-re. Összevissza hadovált Aimee-ről.

– Mit hadovált?

– Azt mondta, Jake-nek ő nem jelent semmit. Hogy számára csak egy hülye kis kurva. Meg hogy terhes. Egyre jobban dühbe gurult.

– És maga mit csinált?

– Több fegyverünk is van a házban. Jake szeret vadászni. Elővettem egy puskát. Drew Van Dyne-ra szegeztem. Mondtam neki, hogy dobja el a fegyvert. Nem engedelmeskedett. Láttam rajta, hogy…

– Nem! – kiáltotta Jake Wolf. Épp akkor értek hallótávolságba. – Én lőttem le Van Dyne-t!

Mindenki felé fordult. A rendőrségi szirénák egyre közelebbről hallatszottak.

– Én lőttem le önvédelemből – erősködött Jake Wolf. – Fegyvert fogott rám.

– Akkor miért rejtette a csomagtartóba? – kérdezte Myron.

– Féltem, hogy nem hinnének nekem. Haza akartam vinni, és kirakni a saját házában. Aztán rájöttem, hogy ez ostobaság volt.

– Mikor jött rá? – kérdezte Myron. – Mikor meglátott min-

ket?

– Ügyvédet akarok – felelte Jake Wolf. – Lorraine, ne mondj nekik semmit.

Erik Biel szólalt meg:

– Engem ez nem érdekel. Csak a lányom. Hol van a lányom?

Senki nem mozdult Senki nem szólt egy szót sem. Csak a szirénák zúgása törte meg az éjszaka csendjét.

Lance Banner szállt ki az első rendőrautóból, de másodperceken belül tucatnyi autó szállta meg a Roosevelt Pláza parkolóját. Felkapcsolták a reflektorokat. Az arcok kékről hirtelen pirosra változtak. Semmi kétség, rendkívül hatásos volt.

– Aimee – mondta Erik halkan. – Hol van Aimee?

Myron megpróbálta megőrizni a hidegvérét. Winhez lépett Win arca, mint mindig, most is rezzenéstelen volt.

– Nos – kérdezte Win –, hogy állunk?

– Nem Davis volt az – mondta Myron. – Ellenőriztük. Úgy tűnik, nem is Van Dyne. Azért fogott fegyvert Jake Wolfra, mert azt hitte, ő tette. Wolfék viszont azt állítják, és elég meggyőzően, hogy nem ők voltak.

– Más gyanúsított?

– Nem jut eszembe egy sem.

– Akkor újra meg kell vizsgálnunk őket – mondta Win.

– Erik szerint már nem él.

Win bólintott.

– Én is erről beszéltem, mikor azt mondtam, újra meg kell vizsgálnunk őket.

– Szerinted valamelyikük megölte, aztán megszabadult a holttesttől?

Win válaszra sem méltatta.

– Istenem – mondta Myron. Erikre nézett. – Kezdettől fogva rossz nyomon jártunk?

– Nem látom, mit kellett volna máshogy csinálnunk.

Myron mobiltelefonja ciripelni kezdett. Lenézett a kijelzőjére, de rejtett számról hívta valaki.

– Halló?

– Itt Loren Muse. Emlékszik rám?

– Természetesen.

– Most kaptam egy névtelen hívást – mondta. – Valaki állítólag látta Aimee Bielt tegnap.

– Hol?

– A Livingston Avenue-n. Egy Toyota Corolla anyósülésén. A sofőrről adott személyleírás nagyjából illik Drew Van Dynera.

Myron összeráncolta a homlokát.

– Biztos benne?

– Ezt mondta a telefonáló.

– Muse, a fickó meghalt.

– Kicsoda?

– Drew Van Dyne.

Erik állt meg Myron mellett.

Épp mondani akart valamit, amikor megtörtént.

Erik telefonja csörögni kezdett.

Elővette a zsebéből. Mikor meglátta a hívót, Erik majdnem felüvöltött.

– Oh, Istenem.

Erik a füléhez szorította a készüléket. A szeme megtelt könnyel. A keze annyira remegett, hogy először nem találta el a megfelelő gombot. Másodszorra sikerült végre felvennie a telefont.

– Halló? – szólt bele a sírással küszködve.

Myron közelebb hajolt hozzá, hogy hallja ő is. Egy pillanatig csak statikus zörej hallatszott. Aztán egy hang, egy ismerős, szipogó hang:

– Apa?

Myron szíve kihagyott egy ütemet.

Erik könnyei patakokban folytak már, de a hangja egy apáé

volt.

– Hol vagy, kicsim? Minden rendben?

– Én… igen, azt hiszem, jól vagyok. Apa?

– Minden rendben, kicsim. Itt vagyok. Csak azt mondd meg, hol vagy.

És Aimee megmondta.

Ötvennegyedik fejezet

Myron vezetett. Erik az anyósülésen ült. Nem kellett messzire menniük.

Aimee azt mondta, hogy a Little Park mögött van, az iskola közelében – Claire ugyanebbe a parkba vitte, amikor hároméves volt. Erik nem hagyta, hogy letegye, amíg oda nem érnek.

– Minden rendben – ismételgette. – Apa úton van.

Myron az ellenkező irányból hajtott be egy körforgalomba, egyszer pedig felment a járdára, hogy gyorsabban odaérjenek. Nem számított. Se neki, sem Eriknek. Itt most a sebesség volt a lényeg. A park mögötti terület üres volt. A fényszórók keresztül-kasul szabdalták az éjszaka sötétjét, és az utolsó kanyar után egy magányos alakon állapodtak meg. Myron beletaposott a fékbe.

– Oh, Istenem, oh, édes Istenem… – mondta Erik.

Már ki is szállt a kocsiból. Myron is gyorsan kipattant a volán mögül. Mindketten rohanni kezdtek Aimee felé. De félúton Myron lelassított, hagyta, hogy Erik megelőzze. Ennek így kellett lennie. Erik a karjába zárta a lányát. Gyengéden megfogta az arcát, mintha attól félne, hogy ez csak egy álom, ami mindjárt füstté válik.

Myron megállt, és nézte őket. Aztán elővette a telefonját, és felhívta Claire-t.

– Myron? Mi a fene folyik ott?

– Jól van – mondta Myron.

– Tessék?

– Aimee jól van. Most visszük haza.

A kocsiban Aimee olyan volt, mint aki részeg.

– Mi történt? – kérdezte Myron.

– Azt hiszem – kezdte Aimee. A szeme elkerekedett. A pupillája kitágult. – Azt hiszem, begyógyszereztek.

– Kicsoda?

– Nem tudom.

– Nem tudod, ki rabolt el?

A lány megrázta a fejét.

Erik a hátsó ülésen ült Aimee-vel. A karjában tartotta. Simogatta a haját. Egyre csak azt ismételgette, hogy most már minden rendben van, minden rendben van.

– Lehet, hogy orvoshoz kellene vinnünk – mondta Myron.

– Nem – mondta Erik. – Előbb hazamegyünk.

– Aimee, mi történt?

– Ki tudja, milyen poklokat kellett kiállnia, Myron – szólt közbe Erik. – Legalább hagyd, hogy kifújja magát.

– Jól vagyok, apa.

– Mit kerestél New Yorkban?

– Úgy volt, hogy találkozom valakivel.

– Kivel?

– Erről… – a hangja elcsuklott. Aztán azt mondta: – Nehéz erről beszélni.

– Tudunk Drew Van Dyne-ról – mondta Myron. – Tudjuk, hogy terhes vagy.

Aimee becsukta a szemét.

– Mi történt, Aimee?

– Úgy volt, hogy elvetetem.

– A babát?

A lány bólintott.

– Elmentem az Ötvenkettedik és a Hatodik utca sarkára. Azt mondták, menjek oda. Azt mondták, segítenek. Megállt egy fekete autó. Azt mondták, vegyek ki pénzt az ATM-ből.

– Kik mondták?

– Soha nem láttam az arcukat – mondta Aimee. – A kocsi ablakai el voltak sötétítve. Mindig álarcot viseltek.

– Álarcot?

– Igen.

– Többen voltak?

– Nem tudom. Egy nő hangját hallottam. Ez az egyetlen, amiben biztos vagyok.

– Miért nem mentél el egyszerűen a St. Barnabasba?

Aimee habozott.

– Nagyon fáradt vagyok – mondta aztán.

– Aimee?

– Nem is tudom – mondta. – Valaki felhívott a St. Barnabasból. Egy nő. Azt mondta, ha oda megyek, a szüleim rá fognak jönni. Mondott valamit a személyiségi jogokról. Én csak… Olyan sok hibát elkövettem. Én csak el akartam… Aztán egyszerre elbizonytalanodtam. Kivettem a pénzt. Ott állt az autó. De aztán bepánikoltam. Akkor hívtalak fel téged, Myron. Beszélni akartam valakivel. Először úgy volt, hogy veled, de nem is tudom, te próbálkoztál, de aztán azt gondoltam, hogy mégis jobb lenne valaki mással.

– Harry Davisszel?

Aimee bólintott.

– Ismerek egy lányt – mondta. – Terhes lett a fiújától. Azt mondta, Mr. D. nagyon sokat segített neki.

– Ennyi elég lesz – mondta Erik.

Már majdnem ott voltak Bielék házánál. Myron azonban nem akarta elengedni. Még nem.

– És mi történt azután?

– Utána minden olyan homályos.

– Homályos?

– Emlékszem, hogy beszálltam egy autóba.

– Kinek az autójába?

– Ugyanabba, amelyik New Yorkban várt rám, azt hiszem. Annyira rosszulesett, hogy Mr. D. elküldött. Úgyhogy azt gondoltam, akár el is mehetek velük. Legyek túl az egészen. De…

– De mi?

– Az egész olyan homályos.

Myron elkomorodott.

– Ezt nem értem.

– Nem is tudom – mondta Aimee. – Szinte egész idő alatt be voltam gyógyszerezve. Csak percekig voltam magamnál, mikor felébredtem. Valami faházban tartottak fogva. Csak ennyire emlékszem. Volt benne egy kandalló, meg egy barna tűzhely. Aztán hirtelen itt voltam a játszótér mögött. Felhívtalak, apa. Azt se tudom… mennyi ideig voltam távol.

Elsírta magát. Erik átölelte.

– Semmi gond – mondta Erik. – Akármi is történt, most már vége. Biztonságban vagy.

Claire az udvaron állt Mikor meglátta a kocsit, eléjük szaladt. Aimee-nek sikerült kiszállnia az autóból, de alig állt a lábán.

Együtt indultak a ház felé. Myron várt. Claire megfordult. Elkapta Myron tekintetét. Visszaszaladt hozzá.

– Köszönöm – mondta, és megcsókolta Myron arcát.

– A rendőrség beszélni akar majd vele.

– Betartottad, amit ígértél.

Myron nem szólt semmit.

– Hazahoztad.

Aztán visszaszaladt a házba.

Myron csak állt, és nézte, ahogy eltűnik az ajtó mögött. Ünnepelnie kellett volna. Aimee itthon volt. Épen és egészségesen.

De nem volt olyan hangulatban.

Inkább beült az autójába, és elment a temetőhöz, amely egy iskolaudvarra nézett. A kapu nyitva volt. Megkereste Brenda sírját, és leült mellé. Körülölelte az éjszaka. Hallotta az autópályán dübörgő autók zaját. Az imént történteken tűnődött. Azon, amit Aimee mondott. Arra gondolt, hogy Aimee most otthon van, biztonságban, a családjával, Brenda pedig itt fekszik a föld alatt.

Myron még akkor is ott ült, mikor egy másik autó állt meg a

temető előtt Majdnem elmosolyodott, mikor meglátta Wint. Win egy pillanatra megállt, majd közelebb lépett a sírkőhöz. Lenézett rá.

– Jó érzés behúzni egy strigulát a nyert ügyekhez is, nem? – mondta Win.

– Nem vagyok benne biztos.

– Miért nem?

– Még mindig nem tudom, mi történt.

– Életben van. Otthon van.

– Nem biztos, hogy ez elég nekem.

Win a sírkő felé intett a fejével.

– Ha visszamehetnél az időben, akkor is mindent tudni akarnál? Vagy megelégednél azzal, hogy él és biztonságban van?

Myron behunyta a szemét, és megpróbálta elképzelni ezt a csodát.

– Megelégednék azzal, hogy él és biztonságban van.

Win elmosolyodott.

– Most megvan. Mi más kell még?

Myron felállt. Nem tudta a választ. Csak abban volt biztos, hogy elég időt töltött már szellemek és holtak társaságában.

Ötvenötödik fejezet

A rendőrség felvette Myron vallomását. Kérdéseket tettek fel. Nem mondtak neki semmit. Myron aznap éjjel a livingstoni házban aludt. Win ottmaradt vele. Win ritkán csinált ilyet. Mindketten korán felkeltek. Nézték a *SportsDesk*et a tévében, és hideg gabonapelyhet ettek.

Mintha ez lett volna a legtermészetesebb és legcsodásabb dolog a világon.

– Gondolkodtam a kapcsolatodról Ms. Wilderrel – mondta Win.

– Ne.

– Nem, nem, azt hiszem, tartozom neked egy bocsánatkéréssel – folytatta Win. – Lehet, hogy rosszul ítéltem meg elsőre. A külseje teljesen a hatalmába kerített téged. A hátsója talán más klasszist képvisel, mint ahogy azt eredetileg gondoltam.

– Win?

– Mi az?

– Nem nagyon érdekel, hogy mit gondolsz róla.

– Dehogynem, barátom, nagyon is érdekel.

Reggel nyolckor Myron átsétált Bielék házához. Úgy sejtette, hogy mostanra már biztos felébredtek. Halkan bekopogott az ajtón. Claire nyitotta ki. Köntösben volt. A haja összevissza állt. Kijött a házból, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Aimee még alszik – mondta Claire. – Akármilyen gyógyszert adott is neki az emberrabló, alaposan kiütötte vele.

– Nem kellene kórházba vinnetek?

– Egy barátunk, David Gold – ismered, nem? Orvos. Átjött múlt éjjel, és megvizsgálta. Azt mondta, rendbe jön, ha kiürül a gyógyszer a szervezetéből.

– Mit adtak be neki?

Claire vállat vont.

– Ki tudja?

Egy pillanatig mindketten csak álltak szótlanul. Claire vett egy mély lélegzetet, és végigtekintett az utcán. Aztán azt mondta:

– Myron?

– Igen.

– Azt akarom, hogy mostantól a rendőrség foglalkozzon az üggyel.

Myron nem felelt.

– Nem akarom, hogy Aimee-t a történtekről faggasd.

Épp elég él volt a hangjában ahhoz, hogy Myron ne hagyja figyelmen kívül. Várt, hátha Claire folytatja. Folytatta.

– Erik és én szeretnénk lezárni ezt az egészet. Felfogadtunk egy ügyvédet.

– Miért?

– Mi vagyunk a szülei. Mi tudjuk, hogyan kell megvédeni a lányunkat.

A célzás egyértelmű volt: Myron viszont nem. Claire-nek nem kellett újra felemlegetnie azt az éjszakát, amikor Myron csak kitette Aimee-t, és nem vigyázott rá. De a szavai mögött ez volt.

– Ismerlek, Myron. Tudom, milyen vagy.

– Milyen vagyok?

– Válaszokat akarsz.

– Te nem?

– Én a lányomat akarom, boldogan és egészségesen. Ez minden válasznál fontosabb.

– Nem akarod, hogy aki ezt tette, akárki is volt az, megfizessen érte?

– Valószínűleg Drew Van Dyne volt az. Ő pedig halott. Akkor meg mi értelme van? Azt akarjuk, hogy Aimee minél előbb felejtse el ezt az egészet. Néhány hónap múlva egyetemre megy.

– Mindenki úgy beszél az egyetemről, mintha semmi más nem lenne fontos – mondta Myron. – Mintha az életed első tizennyolc éve nem is számítana.

– Bizonyos szempontból nem is számít.

– Ez baromság, Claire. Mi van a babával?

Claire visszament az ajtóhoz.

– Bármennyire is tisztellek – és nem érdekel, hogy mit gondolsz a döntésünkről ez nem rád tartozik.

Myron bólintott magának. Ezt jól megkapta.

– A te szereped ebben a történetben véget ért – mondta Claire, és Myron ismét kihallotta az élt a hangjából. – Köszönjük, amit tettél. Most pedig vissza kell mennem a lányomhoz.

Azzal becsukta Myron orra előtt az ajtót.

Ötvenhatodik fejezet

Egy héttel később Myron a Baumgartban ült Lance Banner livingstoni rendőrnyomozó és Loren Muse Essex megyei ügyészségi nyomozó társaságában. Myron Kung Pao csirkét rendelt. Banner egy kínai halspecialitást. Muse sajtos szendvicset.

– Sajtos szendvicset rendel egy kínai étteremben? – kérdezte Myron.

Loren Muse két falat között vállat vont.

Banner evőpálcikákat használt.

– Jake Wolf önvédelemre hivatkozik – mondta Banner. – Azt állítja, hogy Drew Van Dyne fegyvert fogott rá. Azt mondja, hogy megfenyegette.

– Mivel?

– Van Dyne azzal vádolta Wolfot, hogy bántotta Aimee Bielt. Valami ilyesmi. A részleteket illetően kissé bizonytalanok.

– Kik?

– Jake Wolf és a koronatanúja, Lorraine Wolf.

– Aznap éjjel Lorraine azt mondta – emlékezett vissza Myron –, hogy ő húzta meg a ravaszt.

– Szerintem ő is volt. Megvizsgáltuk Jake Wolf kezét, hogy vannak-e rajta lőpornyomok. Teljesen tiszta volt.

– És a felesége kezén?

– Ő nem járult hozzá a vizsgálathoz – felelte Banner. – Jake Wolf megtiltotta neki.

– Magára vállalja a felesége helyett?

Banner Loren Muse-ra nézett, majd lassan bólintott.

– Mi az? – kérdezte Myron.

– Mindjárt odaérünk.

– Hova érünk mindjárt?

– Nézd, Myron, szerintem igazad van – mondta Banner. – Jake Wolf igyekszik elvinni a balhét a családja helyett. Egyfelől önvédelemre hivatkozik. Van is néhány bizonyíték, ami ezt alátámasztja. Van Dyne-nak volt már dolga a rendőrséggel. Fegyver is volt a nevén. Másfelől Jake Wolf hajlandó leülni néhány évet, ha cserébe a feleségét és a gyerekét felmentjük.

– A gyerekét?

– Garanciát akar, hogy mindezek ellenére a fiát felveszik a Dartmouthra. És hogy Randy ellen elejtenek minden vádat, ami a gyilkossággal, a csalással vagy Van Dyne-nal és a drogokkal kapcsolatos.

– Hát – mondta Myron. Ennek így volt értelme. Jake Wolf egy seggfej volt, de Myron látta, hogyan nézte a fiát a végzősök buliján. – Még mindig Randy jövőjét igyekszik bebiztosítani.

– Igen.

– Sikerülni fog neki?

– Nem tudom – mondta Banner. – Az államügyész jogköre nem terjed ki a Dartmouthra. Ha érvényteleníteni akarják a felvételijét, akkor megtehetik, és valószínűleg meg is fogják.

– Amit Jake csinál – mondta Myron –, az szinte már bámulatra méltó.

– Szinte – ismételte Banner.

Myron Loren Muse-ra nézett.

– Ma nagyon csendes.

– Mert Banner szerintem téved.

Banner a szemét forgatta.

– Nem tévedek.

Loren félretolta a szendvicset, és lesöpörte a morzsákat a kezéről.

– Kezdjük azzal, hogy nem a megfelelő személyt zártátok börtönbe. A lőporvizsgálat egyértelműen bizonyítja, hogy nem Jake Wolf lőtte le Drew Van Dyne-t.

– Azt mondta, kesztyűben volt.

Most Loren Muse forgatta a szemét.

– Muse-nak igaza van – mondta Myron.

– Kösz, Myron – mondta gúnyosan.

– Hé, Muse, szerintem igaza van. Lorraine Wolf azt mondta nekem, hogy ő lőtte le Drew Van Dyne-t. Nem neki kellene börtönben ülnie?

Loren Muse Myron felé fordult.

– Egy szóval sem mondtam, hogy szerintem Lorraine Wolf volt az.

– Pardon?

– Néha a legkézenfekvőbb válasz a helyes.

Myron megrázta a fejét.

– Elvesztettem a fonalat.

– Menjünk vissza egy kicsit – mondta Muse.

– Meddig?

– Egészen Edna Skylarig és New Yorkig.

– Rendben.

– Lehet, hogy végig jól sejtettük. Attól fogva, hogy felhívott minket.

– Még mindig nem értem.

– Edna Skylar megerősítette azt, amit már amúgy is tudtunk: hogy Katie Rochester megszökött otthonról. És először azt hittük, hogy Aimee Biel is, nem?

– És?

Loren Muse nem válaszolt.

– Várjunk csak egy pillanatot – mondta Myron. – Azt akarja mondani, hogy maga szerint Aimee Biel megszökött?

– Rengeteg megválaszolatlan kérdés van – felelte Loren kitérően.

– Akkor tegyék fel őket.

– Kinek?

– Mégis kinek? Hát Aimee Bielnek.

– Megpróbáltuk. – Loren Muse elmosolyodott. – De Aimee

ügyvédje nem engedte, hogy kihallgassuk.

Myron hátradőlt.

– Ezt nem találja furcsának? – kérdezte Muse.

– A szülei azt akarják, hogy minél előbb elfelejtse az egészet.

– Miért?

– Mert ez egy trauma volt neki – felelte Myron.

Loren Muse csak nézett rá. Lance Banner is csatlakozott hozzá.

– A sztori, amit elmondott magának – folytatta Loren, – hogy begyógyszerezték, és valami faházban tartották fogva.

– Mi van vele?

– Tele van lyukakkal.

Myron jeges szúrást érzett a tarkóján, ami elindult lefelé a gerincén.

– Miféle lyukakkal?

– Először is van egy névtelen telefonálónk, aki engem felhívott. Aki látta Drew Van Dyne-nal kocsikázni. Ha Aimee-t elrabolták, akkor ez hogyan lehetséges?

– A telefonálója tévedett.

– Persze. Véletlenül pont eltalálta a kocsi típusát, és Drew Van Dyne-ról is tökéletes személyleírást adott. De persze lehet, hogy mégis tévedett.

– Nem építhetünk egy névtelen telefonáló szavaira – igyekezett meggyőzni Myron.

– Oké, nézzük a kettes számú lyukat. A késő éjszakai abortusz. Utánanéztünk a St. Barnabasban. Senki nem mondott neki olyasmit, hogy a szülőket értesíteni fogják. Ráadásul még csak nem is igaz. A törvények persze folyamatosan változnak, de jelen állás szerint, mivel Aimee…

– Tizennyolc éves – fejezte be Myron. Tizennyolc. Felnőtt. Már megint ez az életkor.

– Pontosan. De van még más is.

Myron várt.

– Hármas számú lyuk. Megtaláltuk Aimee ujjlenyomatait Drew Van Dyne házában.

– Viszonyuk volt. Az lenne a meglepő, ha nem találtak volna ujjlenyomatokat. Lehet, hogy hetekkel ezelőtt kerültek oda.

– Egy üdítősüvegen is rajta voltak. Az üveg a konyhaasztalon állt.

Myron nem szólt semmit, de érezte, hogy valami a bensőjében kezd darabokra törni.

– Az összes gyanúsítottat – Harry Davist, Jake Wolfot, Drew Van Dyne-t – tüzetesen ellenőriztük. Egyikük sem tudta volna kivitelezni az emberrablást. – Loren Muse széttárta a karját. – Nem maradt más választás. Ha kizártunk minden lehetséges magyarázatot, akkor vissza kell térnünk az első, legkézenfekvőbb megoldáshoz.

– Hogy Aimee megszökött?

Loren Muse megvonta a vállát, és újra elhelyezkedett a székben.

– Adott egy rémült, fiatal nő. Gyereket vár az egyik tanárától. Az apjának viszonya van egy másik nővel. Kiderül, hogy benne van egy csalási ügyben. Valószínűleg úgy érzi, hogy csapdába esett, nem?

Myron majdnem bólintott.

– Nincs semmilyen fizikai bizonyíték rá – semmi az égvilágon hogy Aimee-t elrabolták volna. Gondolja csak végig. Miért szoktak elrabolni valakit? Mi az indíték az ilyen esetekben? A leggyakoribb indíték nemi erőszak szokott lenni. Azt tudjuk, hogy nem erőszakolták meg. Az orvosa ennyit elárult. Nem érte sem fizikai, sem szexuális trauma. Mi másért rabolnak el embereket? Váltságdíjért. Nos, tudjuk, hogy itt nem is erről volt szó.

Myron szótlanul ült. Erik szavai visszhangoztak a fülében. Ha el akarsz valakit hallgattatni, azt nem rabolod el. Azt megölöd. Aimee azonban életben volt. Következésképpen…

Loren Muse tovább ütötte a vasat.

– Vagy magának talán van valami indítéka, Myron?

– Nincsen – felelte. – De mi van az ATM-mel? Az hogy illik bele a képbe?

– Arra gondol, hogy mindkét lány ugyanazt a bankautomatát használta?

– Igen.

– Nem tudom – felelte. – Lehet, hogy tényleg véletlen egybeesés.

– Ugyan már, Muse.

– Rendben, igaza van. De akkor fordítsuk meg a kérdést – mondta Muse. – Hogy illik az az ATM ebbe az egész emberrablási históriába? Wolf tudott róla? Vagy Davis, esetleg Van Dyne?

Myron már látta, hová akar kilyukadni.

– De vannak itt más dolgok is – próbálkozott Myron. – A telefonhívás a metróaluljáróból. Vagy a tény, hogy bejelentkezett az internetre.

– Amik megint csak azt támasztják alá, hogy megszökött – mondta Loren. – Ha valaki elrabolta, ahogy állítja, ugyan miért kockáztatna meg egy telefonhívást egy nyilvános fülkéből? Vagy miért engedné oda az internethez?

Myron megrázta a fejét. Tudta, hogy Muse-nak igaza van. Csak nem akarta elfogadni.

– Akkor ez a vége? Nem Davis. Nem is Wolf vagy Van Dyne. Aimee Biel egyszerűen csak elszökött otthonról?

Loren Muse és Lance Banner összenéztek.

Aztán Lance Banner vette át a szót.

– Ez az elmélet. És ami a lényeg: semmilyen törvénybe nem ütközik, amit tett. A vége sok fájdalom lett és egy gyilkosság. De azt nem tiltja a törvény, hogy valaki elszökjön otthonról.

Loren Muse ismét csak ült szótlanul. Myronnak ez nem tetszett.

– Mi van még? – szegezte neki a kérdést.

– Semmi. Bannernek igaza van – minden bizonyíték erre

utal. Ez azt is megmagyarázná, hogy Aimee szülei miért nem engedik, hogy kihallgassuk. Nem akarják, hogy kiderüljön – a viszony, a terhesség, a csalás, aminek végeredményben a részese volt. Ezért inkább hallgatnak. Úgy tesznek, mintha áldozat volna, és nem szökevény. Ez a helyes magatartás.

– De?

Muse Bannerre pillantott. Banner felsóhajtott, és megrázta a fejét. Loren Muse a villájával kezdett játszadozni.

– De Jake és Lorraine Wolf egyaránt magára akarta vállalni Drew Van Dyne meggyilkolását.

– És?

– Nem tartja ezt különösnek?

– Nem. Ezt már megbeszéltük. Lorraine megölte. Jake pedig magára akarja vállalni, hogy megvédje.

– És azt, hogy el akarták tüntetni a bizonyítékokat, a holttestet pedig elvitték?

Myron vállat von.

– Ez a normális reakció.

– Akkor is, ha önvédelemből öl valaki?

– Az ő esetükben igen. Teljesen le akarták védeni magukat. Ha Van Dyne-t holtan találják a házukban, hiába volt önvédelem, Randy minden balhéja kiderül. A drogok, a csalás, minden.

Muse bólintott.

– Ez az elmélet. Lance meg van győződve róla, hogy így történt. És elképzelhető, hogy tényleg.

– De? – Myron nem akart türelmetlennek látszani, de már közel járt hozzá.

– De lehet, hogy mégsem. Lehet, hogy Jake és Lorraine hazaértek, és ott találták a hullát.

Myronnak elakadt a lélegzete. Minden emberben van valami odabent Valami, amit meg lehet hajlítani. Ki lehet nyújtani. De ha túlfeszítik, akkor eltörik. És vele együtt az ember is. Myron születése óta ismerte Aimee-t. Ha jól sejtette, hogy Loren Muse hová akar kilyukadni, akkor Myron közel állt ahhoz, hogy ket-

tétörjön.

– Mi a fenéről beszél, Muse?

– Lehet, hogy Wolfék hazaértek, és meglátták a holttestet. És lehet, hogy azt hitték, Randy volt az. – Muse közelebb hajolt. – Van Dyne volt Randy drogellátója. Lecsapta Randy kezéről a barátnőjét. Szóval lehet, hogy apuci és anyuci azt hitték, hogy Randy lőtte le. Lehet, hogy pánikba estek, és gyorsan berakták Van Dyne-t a csomagtartóba.

– Micsoda? Maga szerint Randy lőtte le Van Dyne-t?

– Nem. Én csak azt mondtam, hogy szerintem ők ezt gondolták. Randynek van alibije.

– Akkor végképp nem értem.

– Ha Aimee Bielt nem rabolták el – folytatta Muse –, ha megszökött, akkor lehet, hogy Van Dyne házában volt. És lehet, de csak lehet, hogy Aimee, ez a rémült kislány, tényleg el akarta felejteni ezt az egészet. Lehet, hogy alig várta már az egyetemet, tovább akart már lépni, felégetni minden hidat maga mögött, csak éppen ez a fickó, ez a Drew Van Dyne nem engedte.

Myron behunyta a szemét. Az a valami odabent – kezdett megrepedni. Megrázta a fejét.

– Téved, Muse.

A nő vállat vont.

– Könnyen lehet.

– Azóta ismerem ezt a lányt, mióta megszületett.

– Tudom, Myron. Aimee egy kedves, fiatal lány, igaz? És kedves, fiatal lányok nem szoktak megölni senkit, ugye?

Aimee Bielre gondolt, ahogy ránevetett az alagsori szobában, ahogy a mászókán egyensúlyozott háromévesen. Eszébe jutott, ahogy elfújta a gyertyákat a születésnapi buliján. Eszébe jutott, amikor látta egy iskolai színdarabban nyolcadikos korában. Eszébe jutott mindez, és érezte, hogy tehetetlen düh keríti hatalmába.

– Téved, Muse – ismételte Myron.

A járdán várakozott, az utca túloldalán, a házukkal szemben. Erik jött ki elsőként. Az arca komor volt és feszült. A nyomában Aimee és Claire. Myron csak állt, és figyelte őket. Aimee látta meg először. Elmosolyodott, és intett neki. Myron a mosolyát tanulmányozta. Ugyanolyannak tűnt. Ugyanaz a mosoly volt, amit a játszótéren látott, mikor Aimee hároméves volt. Ugyanaz, amit az alagsori szobában villantott rá néhány héttel ezelőtt.

Teljesen ugyanaz.

Eltekintve attól, hogy Myront most kirázta tőle a hideg.

Erikre pillantott, aztán Claire-re. A tekintetük kemény volt, nem mosolyogtak, de volt bennük valami más is, túl a kimerültségen, valami primitív és ösztönös. A lányuk mellett mentek. De nem értek hozzá. Ez tűnt fel Myronnak. Nem érintették meg a saját lányukat.

– Hello, Myron – kiáltotta Aimee.

– Hello.

Aimee átszaladt az úttesten. A szülei nem mozdultak. Myron sem. Aimee a nyakába borult, majd' ledöntötte a lábáról. Myron meg akarta ölelni, de annyira nehezére esett. Aimee sokkal erősebben szorította.

– Köszönöm – súgta a fülébe.

Myron nem felelt. Az ölelése ugyanolyan volt. Erős és őszinte. Ugyanolyan, mint régen.

Myron mégis azt szerette volna, ha végre elengedi.

Érezte, hogy a szíve leesik, és darabokra törik. Uramisten, de szerette volna már, ha Aimee elengedi, és ott hagyja. Azt akarta, hogy ez a lány, akit olyan régóta szeretett, tűnjön el. Megfogta a vállát, és finoman eltolta magától.

Claire már ott állt mögötte.

– Rohanunk – mondta Myronnak. – Majd valamikor átmegyünk.

Myron bólintott. A két nő visszasétált a kocsihoz. Erik várt rájuk. Myron figyelte őket. Claire a lánya mellett lépdelt, de

még mindig nem ért hozzá. Aimee beszállt a kocsiba. Erik és Claire összenéztek. Nem szóltak egy szót sem. Aimee hátra ült. Ők előre. Nincs ebben semmi különös, gondolta Myron, mégis olyan érzése volt, mintha minél távolabb szeretnék tudni maguktól, mintha nem tudnák, hogyan kezeljék ezt az idegent, aki velük él. Claire még egyszer visszanézett rá.

Tudják, gondolta Myron.

Figyelte, ahogy elindulnak. És csak, amikor befordultak a sarkon, és eltűntek a szeme elől, akkor jött rá valamire.

Nem tartotta be az ígéretét.

Nem hozta haza az ő kicsikéjüket.

Az ő kicsikéjük örökre eltűnt.

Ötvenhetedik fejezet

Négy nappal később

Jessica Culver tényleg hozzáment Bernard Stone-hoz a Tavern on the Greenben.

Myron az irodájában volt, amikor olvasta az újságban. Esperanza és Win is vele voltak. Win egy egész alakos tükör előtt állt, és a golfütést gyakorolta. Win sok időt töltött ezzel. Esperanza Myron arcát tanulmányozta.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Jól vagyok.

– Tisztában vagy vele, hogy ez a házasság a legjobb dolog, ami valaha történt veled?

– Igen. – Myron letette az újságot. – Rájöttem valamire, amit mindkettőtökkel szeretnék megosztani.

Win keze megállt a levegőben.

– Nem tartom elég egyenesen a karom.

Esperanza leintette.

– Halljuk.

– Mindig megpróbáltam elfutni az elől, amiről kiderült, hogy ösztönösen bennem van – mondta Myron. – Tudjátok, miről beszélek. Hogy hőst játsszak. Folyamatosan figyelmeztettetek, hogy ne tegyem. És én hallgattam rátok. De rájöttem valamire. Én erre születtem. Vannak persze kudarcok, de többször van, hogy sikerrel járok. Többé nem fogok menekülni ez elől. Segíteni akarok az embereken. És azt is fogom tenni.

– Befejezted? – fordult felé Win.

– Igen.

Win Esperanzara nézett.

– Tapsoljunk?

– Szerintem úgy illene.

Esperanza felállt, és vadul tapsolni kezdett. Win letette képzeletbeli golfütőjét, és udvariasan összeütötte a két tenyerét.

Myron meghajolt, majd azt mondta:

– Köszönöm szépen, igazán csodálatos közönség vagytok, a virágokat majd az öltözőmbe kérem.

Big Cyndi dugta be a fejét az ajtón. Ma reggel kicsit túl sok rúzst kent magára, ezért úgy nézett ki, mint egy közlekedési lámpa.

– A kettesen keresik, Mr. Bolitar. – Big Cyndi megrebbentette a szemhéját. Mint két hátára fordult skorpió. Majd hozzátette: – Az új szívehölgye az.

Myron felkapta a telefont.

– Halló?

– Mikor jössz át? – kérdezte Ali Wilder.

– Hét körül ott leszek.

– Pizza és DVD-zés a gyerekekkel?

Myron elmosolyodott.

– Remekül hangzik.

Letette. Vigyorgott. Esperanza és Win összenéztek.

– Mi az? – kérdezte Myron.

– Olyan édesen vigyorogsz, amikor szerelmes vagy – mondta Esperanza.

Myron az órájára pillantott.

– Mennem kell.

– Sok szerencsét – mondta Esperanza.

Myron Winhez fordult.

– Nincs kedved velem jönni?

– Nem, barátom. Ez a te pillanatod.

Myron felállt. Megpuszilta Esperanzát, majd odalépett Winhez, és megölelte. Win meglepődött, de viszonozta az ölelést. Myron visszahajtott Newjersey-be. Ragyogóan szép nap volt. Hétágra sütött a nap. A rádióadók között szörfölt. Mindenhol a kedvenc számai szóltak.

Ez egy ilyen nap volt.

Ezúttal nem állt meg Brenda sírjánál. Azt gondolta, hogy biztos megértené. Az élőknek nagyobb szükségük volt rá.

Myron leparkolt a St. Barnabas Medical Center előtt. Felment Joan Rochester szobájába. A nő az ágyán ült, mikor belépett. Fel volt öltözve, készen az indulásra.

– Hogy érzi magát? – kérdezte Myron.

– Jól – felelte Joan Rochester.

– Sajnálom, ami történt.

– Ne hibáztassa magát.

– Hazamegy?

– Igen.

– És nem fog feljelentést tenni?

– Így van.

– A lánya nem menekülhet örökké – mondta Myron.

– Tudom.

– Mit fog csinálni?

– Katie tegnap éjjel hazajött.

Ennyit a happy endről, gondolta Myron. Behunyta a szemét. Nem ezt akarta hallani.

– Összeveszett Rufusszal. Így hát hazajött. Dominick megbocsátott neki. Minden rendben lesz.

Egymásra néztek. Semmi sem lesz rendben. Mindketten nagyon jól tudták.

– Szeretnék segíteni – mondta Myron.

– Nem tud.

És talán igaza is volt.

Azokon kell segíteni, akiken lehet. Ezt mondta Win. És mindig, *mindig* tartsuk be, amit megígérünk. Ezért jött ma el. Hogy betartsa, amit ígért.

Dr. Edna Skylarral a rákos betegek folyosója előtt találkozott. Azt remélte, hogy az irodájában találja, de így is megfelelt.

Edna Skylar elmosolyodott, mikor meglátta. Alig volt rajta

smink. Fehér köpenye gyűrött volt. A nyakában nem lógott sztetoszkóp.

– Hello, Myron – mondta.

– Üdvözlöm, Dr. Skylar.

– Szólítson Ednának.

– Oké.

– Épp végeztem – mondta, és hüvelykujjával a felvonó felé bökött. – Mi járatban errefelé?

– Igazából épp magát kerestem.

Edna Skylar füle mögé egy toll volt tűzve. Kivette, lefirkantott valamit egy papírlapra, és visszatette. – Igazán?

– Mondott valamit, amikor legutóbb itt jártam – folytatta Myron.

– Mi volt az?

– A betegekről beszélgettünk, emlékszik? A tisztákról és a bűnösökről. Nagyon őszinte volt hozzám akkor – elmondta, hogy szívesebben gyógyítja azokat, akik látszólag jobban megérdemlik.

– Sokat beszélgettünk, igen – mondta az orvos. – De akkor is letettem az esküt. Olyanokat is kezelek, akik nem szimpatikusak.

– Tudom, csak, tudja, gondolkodóba ejtett az, amit mondott. Mert egyetértettem magával. Segíteni akartam Aimee Bielnek, mert azt gondoltam, hogy… nem is tudom.

– Hogy ártatlan? – kérdezte Skylar.

– Azt hiszem.

– És azóta rájött, hogy nem az.

– Annál többre – mondta Myron. – Arra jöttem rá, hogy maga tévedett.

– Úgymint?

– Nem ítélkezhetünk így az emberekről. Cinikussá válunk. A legrosszabbat feltételezzük róluk. És ha így teszünk, már csak az árnyakat látjuk. Tudja, hogy Aimee Biel otthon van?

– Igen, hallottam.

– Mindenki azt gondolja, hogy megszökött.

– Azt is hallottam.

– Így hát senki nem hallgatta meg az ő sztoriját. Mármint senki nem figyelt oda rá igazán. Ahogy megszületett ez a feltevés, onnantól kezdve Aimee Biel már nem volt ártatlan. Érti? Még a saját szülei szemében sem. A legjobb szándékok vezérelték őket. Annyira meg akarták óvni, hogy emiatt nem vették észre az igazságot.

– Vagyis?

– Mindenki ártatlan, amíg be nem bizonyítják a bűnösségét. És ez nem csak a tárgyalótermekben van így.

Edna Skylar látványosan ránézett az órájára.

– Nem értem, hová akar kilyukadni.

– Születésétől fogva ismerem azt a lányt. Hittem benne. Tévedtem volna? Hazugság volt az egész? Végül is, ahogy a szülei mondták – az ő dolguk, hogy megvédjék, nem az enyém. Ezért megpróbáltam elfogulatlanul nézni a dolgokat. Az sem érdekelt, ha kiderül, hogy tényleg igaz. Így hát vártam. Megvártam, míg Aimee egyedül marad, és megkértem, hogy mondjon el mindent. Túl sok megválaszolatlan kérdés volt ugyanis a másik verzióban – abban, amely szerint elszökött otthonról, és megölte a szeretőjét. Például az ATM. Vagy az a hívás a nyilvános fülkéből. Efféle dolgok. Nem akartam egyszerűen félrelökni ezt az egészet, és hagyni, hogy továbblépjen. Ezért beszéltem vele. Emlékeztettem magamat, hogy mennyire szeretem, és hogy mennyire fontos nekem. És csináltam egy ennél is különösebb dolgot.

– Mit?

– Abból indultam ki, hogy Aimee igazat mond. Ha igazat mondott, abból két dolog következett. Az emberrabló nő volt. És az emberrabló tudta, hogy Katie Rochester azt az ATM-et használta az Ötvenkettedik utcán. Kire igaz mindkettő? Katie Rochesterre. De nem ő volt. Loren Muse-ra. Kizárt dolog. És magára.

– Rám? – kerekedett el Edna Skylar szeme. – Viccel?

– Emlékszik, amikor felhívtam, és megkértem, hogy nézzen utána Aimee kórtörténetének? – kérdezte Myron. – Hogy megtudjuk, terhes-e?

Edna Skylar ismét az órájára nézett.

– Erre tényleg nincs időm.

– Azt mondtam, nem egy ártatlanról van szó, hanem kettőről.

– És?

– Mielőtt magát felhívtam volna, a férjét kértem meg ugyanerre. Ő azon az osztályon dolgozik. Azt gondoltam, neki könnyebb hozzáférnie. De visszautasította.

– Stanley mindig betartja a szabályokat – mondta Edna Skylar.

– Tudom. De mondott valami érdekeset. Elmondta, hogy a legújabb személyiségi jogokat védő törvényeknek megfelelően, a számítógépes rendszer megjegyez minden alkalmat, amikor valaki megnézi egy beteg adatait. Vissza lehet ellenőrizni, hogy melyik orvos volt az, és mikor.

– Így van.

– Én pedig utánanéztem, ki mikor nézte meg Aimee adatlapját.

A nő mosolya elhalványult.

– Maga, Dr. Skylar két héttel *azelőtt* nézte meg, hogy én felhívtam volna. A kérdés már csak az, hogy miért?

Skylar összefonta a karját a mellkasa előtt.

– Nem néztem meg.

– Hazudik a számítógép?

– Néha Stanley elfelejti a jelszavát. Valószínűleg az enyémet használta.

– Értem. Elfelejti a sajátját, de a magáéra emlékszik. – Myron félrebillentette a fejét. – Vajon Stanley ezt eskü alatt is vallaná?

Edna Skylar nem válaszolt.

– Tudja, mi volt a legokosabb húzása? – folytatta Myron. – Mikor a fiáról beszélt. Akivel kezdettől fogva csak a gond volt, és aztán megszökött, hogy sztár legyen belőle. Azt mondta, még mindig egy csődtömeg, emlékszik?

Egy alig hallható, fájdalmas hang hagyta el a nő ajkát. A szeme megtelt könnyel.

– A fia nevét azonban nem említette. Nem is volt rá semmi oka. És nem is derült volna ki. Még azok után sem, ami történt Erre nem terjedt ki a nyomozás. Nem tudom, hogy hívják Jake Wolf édesanyját. Vagy Harry Davisét. De miután megtudtam, hogy maga megnézte Aimee adatait, elkezdtem egy kicsit nyomozni. A maga első férjét, Dr. Skylar, Andrew Van Dynenak hívták, jól mondom? A maga fiát pedig Drew Van Dynenak.

Skylar becsukta a szemét, és vett néhány mély lélegzetet. Mikor újra kinyitotta, megpróbálta nemtörődöm módon megvonni a vállát, de nem nagyon sikerült neki.

– És?

– Különös, nem gondolja? Mikor Aimee Bielről kérdeztem, egy szóval sem említette, hogy a fia ismeri.

– Mondtam, hogy a fiam elidegenedett tőlem. Fogalmam sem volt róla és Aimee Bielről.

Myron elvigyorodott.

– Mindenre van válasza, ugye, Edna?

– Csak azt mondom, ami az igazság.

– Nem, nem azt mondja. Egy újabb véletlen egybeesés. Túl sok a véletlen egybeesés, nem gondolja? Ezt nem tudtam megemészteni már az elején sem. Két terhes lány ugyanabban a középiskolában? Oké, ez még nem olyan nagy dolog. De a többi – mindkettő megszökik, mindketten ugyanazt az ATM-et használják, és így tovább. Tételezzük fel, hogy Aimee igazat mondott. Tételezzük fel, hogy valaki – egy nő – tényleg azt mondta neki, hogy találkozzanak azon a sarkon. Tételezzük fel, hogy az a titokzatos nő tényleg azt mondta neki, hogy vegyen fel

pénzt abból az ATM-ből. Miért? Miért tenne ilyet valaki?

– Nem tudom.

– Dehogynem tudja, Edna. Ez ugyanis nem véletlen egybeesés volt. Távolról sem. Maga tervelte ki így. Mindkét lány ugyanazt a bankautomatát használta? Ennek csak egyetlen magyarázata lehet. Az emberrabló – maga, Edna – azt akarta, hogy Aimee eltűnését összefüggésbe hozzák Katie Rochesterével.

– És ugyan miért akartam volna ezt?

– Mert a rendőrség meg volt győződve róla, hogy Katie Rochester megszökött – részben annak köszönhetően, hogy maga látta a városban. Aimee Biel azonban más eset volt. Neki nem volt egy alvilági kapcsolatokkal rendelkező, erőszakos apja, hogy csak egy különbséget említsek. Az ő eltűnése nagyobb felbolydulást okozott volna. A legegyszerűbb – az egyetlen – módja annak, hogy lecsillapítsa a kedélyeket, az volt, ha úgy állítja be, mintha Aimee is megszökött volna.

Egy pillanatig csak álltak egymással szemben. Aztán Edna Skylar tett egy lépést jobbra, mintha arra készülne, hogy faképnél hagyja Myront. Myron szintén lépett egyet arrafelé, elállva vele a másik útját. A nő ránézett.

– Be van poloskázva, Myron?

Myron felemelte a kezét.

– Motozzon meg.

– Semmi szükség rá. Ennek az egésznek úgy sincs semmi értelme.

– Menjünk vissza egy pillanatra addig a napig New Yorkban. Maga és Stanley Manhattanben sétálgatnak. A sors egyszer csak a segítségére siet. Meglátja Katie Rochestert, pont úgy, ahogy a rendőrségnek elmondta. Rájön, hogy Katie nem tűnt el, és nincsen veszélyben. Megszökött otthonról. Katie könyörög, hogy ne mondja el senkinek. És maga szót is fogad neki. Három hétig senkinek nem szól egy szót sem. Folytatja a megszokott életét. – Myron a nő arcát tanulmányozta. – Eddig tud követni?

– Abszolút.

– Akkor miért gondolja meg magát hirtelen? Miért hívja fel három hét után régi ismerősét, Ed Steinberget?

– Na, miért? – kérdezte karba tett kézzel Skylar.

– Mert a maga helyzete változott meg, nem Katie-é.

– Hogyan?

– Maga mondta, hogy a fiával kezdettől fogva problémái voltak. Hogy feladta a küzdelmet.

– Ez így van.

– Talán igen, nem tudom. De azért kapcsolatban maradt Drew-val. Megtudta, hogy Drew szerelmes lett Aimee Bielbe. Elmondta magának. Valószínűleg azt is elmondta, hogy Aimee terhes.

– Van rá bizonyítéka?

– Nincs. Ez csak spekuláció. A többi azonban nem. Maga megnézte Aimee adatlapját a számítógépen. Ezt tudjuk. Azt látta, hogy igen, Aimee valóban terhes. De ami ennél is fontosabb, látta, hogy el akarja vetetni. Drew erről nem tudott. Azt hitte, szeretik egymást, és össze fognak házasodni. Aimee azonban ki akart szállni. Drew Van Dyne nem volt több, mint egy ostoba, bár nem hétköznapi, kamaszkori tévedés. Aimee most már egyetemre akart menni.

– Ez inkább úgy hangzik, mintha Drew-nak lett volna indítéka elrabolni a lányt – mondta Edna Skylar.

– Ugye? Szerintem is. De ezzel még nincs vége. Ismét eltűnődtem a véletlen egybeeséseken. Megint az az ATM. Ki tudott róla? Maga felhívta régi ismerősét, Ed Steinberget, és kiszedte belőle, mit tud az ügyről. Ő pedig beszélt. Miért is ne? Semmi nem volt titkos. Igazából még ügy sem lett belőle. Mikor megemlítette a citibankos automatát, maga azonnal tudta, hogy ez lesz majd a perdöntő bizonyíték. Mindenki azt fogja majd hinni, hogy Aimee is elszökött. És pontosan így is történt. Aztán felhívja Aimee-t. Azt mondja, hogy a kórházból telefonál, ami igaz is volt. Elmondja neki, mit kell tennie, ha titokban

akarja tartani az abortuszt. Megbeszélik azt a találkozót New Yorkban. Aimee pedig ott várja a sarkon. Maga odagördül a kocsival. Azt mondja neki, hogy vegyen ki egy kis pénzt az automatából. A perdöntő bizonyíték. Aimee szót fogad. Aztán hirtelen pánikba esik. Még egyszer át akarja gondolni. Maga ott ül, kezében a fecskendővel, Aimee pedig hirtelen elszalad. Felhív engem. Elmegyek érte. Kiviszem Ridgewoodba. Maga követ – a maga kocsiját láttam aznap éjjel abban a zsákutcában. Mikor Harry Davis elküldi, maga ott várja. Aimee ezután már nem nagyon emlékszik semmire. Azt állítja, hogy begyógyszerezték. Ha igaz, akkor érthető, hogy miért homályosak az emlékei. A Propofol nagyjából hasonló tüneteket okoz. Maga ismeri azt a gyógyszert, ugye, Edna?

– Persze hogy ismerem. Orvos vagyok. Az egy érzéstelenítő.

– Használta már a praxisa során?

Skylar egy pillanatig habozott.

– Igen.

– És ez lesz a veszte.

– Valóban? Na, és hogyan?

– Vannak más bizonyítékaim is, de az most mellékes. A számítógépes nyilvántartás az egyik. Abból világosan kiderül, hogy nemcsak hogy korábban nézte meg Aimee vizsgálati eredményeit, mint mondta, de hogy akkor, amikor felhívtam, nem is nézett bele. Miért tette volna? Anélkül is tudta, hogy terhes. Vannak híváslistáim is. A fia felhívta magát, maga pedig a fiát.

– És?

– És bizonyítékom van rá, hogy közvetlenül az én első látogatásom után felhívta az iskolát, és beszélt vele. Harry Davis csodálkozott is, honnan tudta Drew, hogy valami kiszivárgott, mielőtt ő közölte volna vele. Hát innen. Maga felhívta, és figyelmeztette. És az a telefonhívás Claire-nek abból a nyilvános fülkéből, a Huszonharmadik utcából… az nagy hiba volt. Ked-

ves volt magától, hogy megpróbálta megnyugtatni a szüleit. De miért telefonált volna Aimee ugyanonnan, ahol Katie Rochestert látták? Neki fogalma sem volt róla. Erről csak maga tudott. Utánanéztünk az autópálya-használatnak is. A kérdéses időpontban Manhattanben volt, húsz perccel korábban hajtott fel a Lincoln Tunnelre.

– Ennél alighanem komolyabb bizonyítékokra lesz szüksége – mondta Edna.

– Valószínűleg igen. De most jön az, amin tényleg elbukik. A Propofol. Írhat fel recepteket, maga orvos, de meg is kell rendelnie őket. Az én javaslatomra a rendőrség már ellenőrizte az irodáját. Rengeteg Propofolt vásárolt, de senki nem tudja, hová lett. Aimee-től vettek vért. A szer még kimutatható volt belőle. Érti?

Edna Skylar vett egy mély lélegzetet, benntartotta, majd kifújta.

– És mi lett volna az indítékom erre az állítólagos emberrablásra, Myron?

– Tényleg azt akarja, hogy végigjátsszuk?

– Ha már eddig eljátszottuk – vonta meg a vállát a nő.

– Rendben, felőlem. Az indíték. Mindenkinek ez volt a legfőbb problémája. Miért akarná bárki is elrabolni Aimee-t? Mindannyian arra gyanakodtunk, hogy valaki el akarta hallgattatni. A maga fia elveszítette volna az állását. Jake Wolf fia elveszített volna mindent. Harry Davis, nos, neki is sok vesztenivalója volt. Egy emberrablás azonban egyikükön sem segített volna. Nem kértek váltságdíjat, nem erőszakolták meg, semmi ilyesmi. Újra meg újra feltettem magamnak a kérdést. Miért akar valaki elrabolni egy fiatal nőt?

– És mire jutott?

– Maga beszélt az ártatlanokról.

– Igen – Myron látta a beletörődést a mosolyában. Edna Skylar tudta, mi következik, mégsem állította le Myront.

– Ki lehetne ártatlanabb – folytatta Myron –, mint a még

meg sem született unokája?

A nő bólintott. Egyre nehezebb volt megszólalnia.

– Folytassa – suttogta.

– Maga mondta, amikor először beszélgettünk. A betegek prioritásáról volt szó. Mentsük meg az ártatlanokat. A maga indítékai egyértelműek voltak, Edna. Megpróbálta megmenteni a saját unokáját.

Edna Skylar elfordította a fejét, és végigpillantott a folyosón. Mikor ismét Myron felé fordult, a szomorú mosoly eltűnt. Arca furcsán üresnek tűnt.

– Aimee majdnem három hónapos terhes volt – kezdte. Megváltozott a hangja. Egyszerre volt benne valami szelíd és valami távoli. – Ha sikerült volna magamnál tartanom még egy vagy két hónapig, akkor túl késő lett volna már az abortuszhoz. Ha elodázhattam volna Aimee döntését egy kicsit, megmenthettem volna az unokámat. Olyan nagy bűn ez?

Myron nem szólt semmit.

– És igaza van. Azt akartam, hogy Aimee eltűnése hasonlítson Katie Rochester esetére. Alapból volt némi hasonlóság köztük. Mindketten ugyanabba az iskolába jártak, mindketten gyereket vártak. Én pedig hozzáadtam még az ATM-et. Mindent megtettem, hogy úgy látsszon, mintha Aimee is megszökött volna otthonról. De nem azért, amiért maga gondolja – nem azért, mert szép fiatal lány rendezett családi háttérrel. Az igazat megvallva pont az ellenkezője miatt.

Myron bólintott, most már értette.

– Ha a rendőrség nyomozni kezd – mondta –, rájöttek volna, hogy viszonya van a maga fiával.

– Igen.

– Egyik gyanúsítottnak sincsen faháza. Csak magának, Edna. És még a kandalló meg a tűzhely is stimmel, amiről Aimee beszélt.

– Nem unatkozhatott az elmúlt napokban.

– Valóban nem.

– Mindent alaposan kiterveltem. Jól bántam volna vele. Vigyáztam volna a babára. Azért hívtam fel a szüleit, hogy megnyugtassam őket. Fenntartottam volna a látszatot, hogy Aimee megszökött otthonról, és jól van.

– Azért jelentkezett be az internetre is?

– Igen.

– Hogy sikerült kiderítenie a jelszavát és a felhasználónevét?

– A gyógyszer hatása alatt elárulta.

– Álarcot viselt, mikor vele volt?

– Igen, eltakartam az arcomat.

– És a fiú neve, akit Erin kérdezett. Mark Cooper. Azt honnan tudta?

Edna vállat vont.

– Azt is ő mondta meg.

– A helyes válasz azonban nem az volt. Mark Cooper becenéve „Nagyon gáz”. Ez is gondolkodóba ejtett.

– Okos húzás volt tőle – mondta Edna Skylar. – De akkor is. Ott tartottam volna egypár hónapig. Fenntartottam volna a szökés látszatát. Aztán elengedtem volna. Ugyanezt a történetet mondta volna el akkor is.

– És akkor sem hitt volna neki senki.

– De megmaradt volna a kisbabája, Myron. Engem csak ez érdekelt. A terv bevált. Amint kiderült, hogy ugyanazt az ATM-et használták, a rendőrség már nem is nyomozott utána. Nem foglalkoztak vele. A szülei, nos, a szülők már csak ilyenek. De tőlük nem kellett olyan módon tartanom, mint Rochesteréktől kellett volna. – A nő tekintete találkozott Myronéval. – Csak egy dolog volt, amivel nem számoltam.

Myron széttárta a karját.

– Szerénységem megakadályoz abban, hogy megnevezzem.

– Akkor majd én. Maga, Myron. Magával nem számoltam.

– Ugye nem fog kotnyeles kölyöknek nevezni, mint valami gyerekfilmben?

– Azt hiszi, hogy ez vicces?

– Nem, Edna. A legkevésbé sem.

– Senkit nem akartam bántani. Igen, Aimee-nek okoztam némi kellemetlenséget. Lehet, hogy egy kissé sokkoló lett volna neki ez az egész, bár kiválóan értek ezekhez a gyógyszerekhez. Nem esett volna semmi bántódása, a baba pedig biztonságban lett volna. A szüleinek persze maga lett volna a pokol. Tudom. De arra gondoltam, ha sikerül elhitetnem velük, hogy megszökött, és hogy jól van, akkor könnyebb lesz nekik. De ha megnézzük a mérleg két oldalát: még ha szenvedniük is kell egy kicsit, hát nem megéri? Megmentettem volna egy életet. Ahogy mondtam. Drew-val elrontottam. Nem figyeltem oda rá. Nem vigyáztam rá eléggé.

– És nem akarta ugyanezt a hibát elkövetni az unokájával is – mondta Myron.

– Pontosan.

Emberek jöttek-mentek körülöttük, orvosok, nővérek, betegek, mindenfélék. Valahonnan távoli kopácsolás hallatszott. Egy férfi ment el mellettük, kezében hatalmas virágcsokorral. Myron és Edna semmit nem érzékelt ebből.

– Maga mondta a telefonban – folytatta Edna. – Mikor megkért, hogy nézzek utána Aimee adatainak. Hogy ezzel megmenthetünk egy ártatlan életet. Semmi többet nem akartam tenni. De amikor eltűnt, maga önmagát okolta. Úgy érezte, hogy felelős érte. És nyomozni kezdett.

– És amikor túl közel kerültem, változtatnia kellett a terven.

– Igen.

– Így hát elengedte.

– Nem volt más választásom. Minden rosszra fordult. Ahogy felbukkant, hullani kezdtek az emberek maga körül.

– De remélem, ezért nem engem hibáztat?

– Nem, nem hibáztatok senkit. Magamat sem – mondta felemelt fejjel. – Nem öltem meg senkit. Nem én kértem Harry Davist, hogy cserélje ki az adatlapokat. Nem én kértem meg

Jake Wolfot, hogy vesztegessen meg embereket. Nem én kértem Randy Wolfot, hogy áruljon drogot. Soha nem mondtam a fiamnak, hogy feküdjön le egy tanítványával. És Aimee Bielnek sem én mondtam, hogy essen teherbe tőle.

Myron nem szólt semmit.

– Akarja, hogy tovább folytassam? – kérdezte enyhén hisztérikusan. – Nem én mondtam Drew-nak, hogy fogjon fegyvert Jake Wolfra. Sőt épp az ellenkezőjét tanácsoltam. Meg akartam nyugtatni, de nem mondhattam el neki az igazságot. Talán el kellett volna. De Drew mindig olyan egy balfék volt. Ezért csak azt mondtam neki, hogy higgadjon le. Hogy Aimee jól van. De ő nem hallgatott rám. Azt hitte, Jake Wolf csinált vele valamit. Ezért elment hozzá. Az én tippem az, hogy a feleség mondott igazat. Ő lőtte le önvédelemből. Így ért véget a fiam élete. De ezt nem én csináltam.

Myron várt. Edna ajkai remegtek, de uralkodott magán. Nem fog összeomlani. Nem fog gyengének mutatkozni, még most sem, amikor pedig minden kiderült, és nemhogy nem sikerült, amit eltervezett, de még a fiát is elveszítette.

– Csak meg akartam menteni az unokám életét – mondta. – Mi mást tehettem volna?

Myron még mindig nem szólt egy szót sem.

– Nos?

– Nem tudom.

– Kérem. – Edna Skylar kétségbeesetten megszorította Myron karját. – Mi lett a kicsivel?

– Nem tudom.

– Soha nem fogja tudni bebizonyítani.

– Ez már a rendőrség dolga. Én csak be akartam tartani az ígéretemet.

– Miféle ígéretet?

Myron végigpillantott a folyosón, és elkiáltotta magát:

– Most már előjöhettek.

Mikor Aimee Biel felbukkant, Edna Skylar a szája elé kapta

a kezét. Ott volt Erik is, közvetlenül Aimee mellett. A másik oldalán Claire. Belekaroltak a lányukba.

Myron mosolyogva sétált el a helyszínről. Könnyűnek érezte lépteit. Odakint még sütött a nap. Tudta, hogy a rádió ma egész nap a kedvenc számait fogja játszani. Felvette az egész beszélgetést – igen, hazudott –, és a felvételt oda fogja adni Muse-nak és Bannernek. Talán lesz belőle valami. De az is lehet, hogy nem.

Ő megtette, amit tehetett.

Erik Myron felé biccentett, ahogy elhaladt mellettük. Claire megérintette a karját. A szemében hálakönnyek csillogtak. Myron viszonozta az érintést, de nem állt meg. Találkozott a tekintetük. A szeme most is ugyanolyan volt, mint kamaszkorában, amikor álltak az iskolai aulában. De ez többé már nem számított.

Ígéretet tett Claire-nek. Megígérte neki, hogy visszahozza a kicsikéjét.

És most végre teljesítette.

Köszönetnyilvánítás

Az elmúlt hat évben mindig feltették nekem azt a kérdést, hogy milyen magas vagyok. A válasz: százkilencvenhárom centiméter. A következő leggyakoribb kérdés viszont az volt, hogy mikor tér már vissza Myron és a csapat. A válasz: most. Mindig azt mondtam, hogy nem fogom siettetni a visszatérését, hanem megvárom a megfelelő ötletet. Nos, az ötlet megszületett, de ehhez az olvasóim ösztönzése és bátorítása is kellett. Ezért elsőként azoknak mondok köszönetet, akiknek hiányzott már Myron, Win, Esperanza, Big Cyndi, El-Al és az egész díszes társaság. Remélem, jól szórakoztak. Azok számára pedig, akik nem tudják, miről beszélek: Myron Bolitar hét másik regényemnek is a főszereplője. További információk a HarlanCoben.com oldalon.

Ez a negyedik könyvem, amelynek Mitch Hoffman a szerkesztője, Lisa Johnson pedig a mindenese. Mindketten remek munkát végeztek. Csakúgy, mint Brian Tart, Susan Petersen Kennedy, Erika Kahn, Hector De Jean, Robert Kempe és mindenki más a Duttonnál. Külön köszönet még Jon Woodnak, Susan Lambnek, Malcolm Edwardsnak, Aaron Priestnek és Lisa Erbach Vance-nek.

Az orvosi részeknél Dr. David Gold volt a segítségemre. Ezúttal még a neve is felbukkan a könyvben. Igazi barát vagy, David.

Cristopher J. Christie, New Jersey állam államügyésze rengeteget segített abban, hogy bepillantást nyerhessek a jog útvesztőibe. Christ tízéves korom óta ismerem, amikor még egy csapatban játszottunk. Valami miatt, ő nem olyan büszke erre.

Hálával tartozom a Clarke családnak is – Ray, Maureen, Andrew, Devin, Jeff és Garrett – amiért inspiráltak e könyv

megírására. A srácok mindig nagyon őszintén beszéltek arról, milyen volt gyereknek, kamasznak, most pedig fiatal felnőttnek lenni. Hálás köszönet érte.

Végül pedig szeretnék köszönetet mondani Linda Farsteinnek, Dyan Machannek és, természetesen, Dr. Anne Armstrong-Cobennek. Túl szépek és okosak vagytok egyszerre – ez a probléma mindhármótokkal.